
Maggie
O'Farrell
HAMNET

Maggie O'Farrell

Hamnet

TARİHİ REFERANS

1580'lerde, Henley Caddesi'nde (Stratford) yaşayan bir çiftin üç çocuğu vardı: Susanna, Hamnet ve ikiz olan Judith.

Hamnet, çocuk 1596'da on bir yaşında öldü.

Dört yıl sonra babası *Hamlet adlı bir oyun yazdı* .

O çoktan gitti, o çoktan öldü
çoktan öldü leydim.
Başında yeşil çimen,
ayağında soğuk bir taş.

Hamlet , Perde IV , Sahne V

16. yüzyılın sonlarında ve 17. yüzyılın başlarında kaydedildiği gibi, aslında aynı adı taşıyan mükemmel şekilde değiştirilebilir iki formdur .

STEVEN GREENBLATT , "Hamnet'in ölümü ve *Hamlet'in yapımı* ", *New York Review of Books* , 21 Ekim 2004.

Bir çocuk merdivenlerden aşağı iniyor.

Kendi kendine dönen dar bir bölümdür. Çocuk, her adımda çizmesiyle bir gümbürtüyle sırtını duvardan aşağı kaydırarak yavaşça ilerliyor.

Neredeyse sonunda bir an durur ve yürüdüğü yola bakmak için döner. Aniden, her zamanki gibi son üç adımı kararlılıkla atlar. Yere ulaştığında takılır ve kaldırım taşlarının üzerinde dizlerinin üstüne düşer.

Boğucu bir yaz sonu günü, rüzgarsız ve uzun meyilli ışık huzmeleri aşağıdaki odadan geçiyor. Tehditkar güneş ona dışarıdan bakar ve pencerelerden duvara sarı bir kafes çizer.

Ayağa kalkar, bacaklarını ovuşturur. Bir tarafa, merdivenlere doğru bakın; diğerine bakar, nereye gideceğini bilmez.

Odada kimse yok, ocakta ateş yanıyor: aşağıda, turuncu közler; yukarıda, yumuşak duman sarmalları. Morarmış dizlerin nabzı, kalbin atışı ile aynı zamandadır. Elini merdiven boşluğunun kapısının mandalına koydu ve sanki hareket edecek, koşacakmış gibi yıpranmış deri çizmesinin ucunu kaldırdı. Hafif saçları var, neredeyse altın rengi; karışık teller alnının üzerine çıkıyor.

Burada kimse yok.

İçini çeker, sıcak, tozlu havayı içine çeker, sonra odanın karşısına geçer ve ön kapıdan sokağa çıkar. Arabaların, atların, esnafın, birbirini çağıran insanların, yüksek pencereden çuval atan bir adamın sesi ona ulaşmıyor. Evin önünü bitişik portala kadar takip edin.

Büyükanne ve büyükbabasının evinde aynı eski koku: odun dumanı, balmumu, kürk, yün, hepsi birbirine karışmış. Yan taraftaki iki yatak odalı eve, büyükbabasının annesi ve kız kardeşleriyle birlikte yaşadığı büyük eve bitişik dar bir deliğe inşa ettiği eve benziyor ama tam olarak değil. Bazen nasıl olabileceğini anlamıyorsun. Ne de olsa, iki evi yalnızca ince bir engel ve çubuk duvarı ayırıyor, ama her birinin havası farklı, kokuyor, sıcaklık farklı.

Bu evde akıntılar ve girdaplar ıslık çalar, dedesinin atölyedeki çekiç darbeleri, pencereden gelen alıcıların çağrıları ve sesleri, arka bahçenin gürültü ve gürültüsü, amcalarının gelip gidişleri.

Ama bugün değil. Çocuk, insanlardan biraz ses duymayı bekleyen koridorda kalır. Oradan atölyeyi görüyor, sağda: kimse yok, tabureler ve sıralar boş; tezgahlarda boşta duran aletler; El izlerine benzeyen bir tepsi eldiven, görünürde bırakılmıştı. Gönderildiği küçük pencere sıkı ve sıkı bir şekilde kapatılmıştır. Yemek odasında, solda da kimse yok. Uzun masanın üzerinde yığılmış peçeteler, sönmemiş bir mum, bir yığın tüy var. Daha fazlası değil.

Soru soran bir tonlamayla yüksek sesle merhaba diyor. tekrarla. Sonra cevap beklercesine başını eğiyor.

Hiç. Sadece güneşte hafifçe yayılan kirişlerin gıcırtısı, kapıların altından odadan odaya geçen havanın iç çekişi, kumaşların ve perdelerin hışırtısı, ateşin çatırdaması, dinlenmekte olan bir evin tarifsiz gürültüsü. insanlar.

Demir kapı kolunu sıkıca tutuyor. Bu geç saatte bile, ısı alnından ve sırtından tuzlu damlalar sıkar. Dizlerindeki ağrı keskinleşir, onu bıçaklar ve sonra geçer.

Ağzı aç. Evin tüm sakinlerini tek tek arayın. Büyükannesine. hizmetçiye Amcalarına. Teyzesine. çırağa Dedesine. Hepsini teker teker deneyin. Bir an için babasını aramayı, adını haykırmayı düşünüyor ama babası, çocuğun hiç bulunmadığı Londra'da, kilometrelerce uzakta ve saatlerce uzakta.

Ama annesinin nerede olduğunu, ablasının, büyükannesinin, amcalarının nerede olduğunu bilmek ister. hizmetçi nerede? Gündüzleri evden dışarı çıkmayan, sürekli atölyede çırağı taciz eden ya da kârını bir deftere yazan dedeniz nerede? Herkes nerede? Nasıl oluyor da iki evde de kimse yok?

Koridorda yürü. Atölye kapısında durur. Kimsenin olmadığından emin olmak için omzunun üzerinden hızlıca baktı, sonra içeri girdi.

Büyükbabanın eldiven dükkânına girmesine çok nadiren izin verilir. Hatta eşikte durmasını bile yasaklıyorlar. Orada hiçbir şey yapmadan durmayın, büyükbabası ona bağırırdı. Bir drone etrafta dolanmadan dürüstçe çalışamaz mısın? Orada dikilip aval aval bakmaktan başka yapacak daha iyi bir işin yok mu?

Hamnet zeki bir çocuk: okulda öğretmenin derslerini iyi anlıyor. Kendisine anlatılanların mantığını ve anlamını anlar ve iyi bir hafızaya sahiptir. Fiiller, dilbilgisi, çekimler, retorik, sayılar ve hesaplamalarda o kadar iyidir ki, bazen yaşıtlarının kıskançlığını uyandırır. Ama aynı zamanda kolayca dikkati dağılır. Yunanca dersinde sokaktan geçen bir araba duyarsa, hemen karatahtaya bakmaz ve arabanın ne taşıyacağını ve amcaları onları yürüyüşe çıkardığında o ve kız kardeşlerinin o gün ne kadar eğlendiklerini düşünmeye başlar. Saman arabasında delikler ve taze kesilmiş çimen kokusu arasında bir dönüş ve tekerlekler yorgun kısrağın toynaklarının ritmine göre sürükleniyor. Son haftalarda okulda dikkat etmediği için ikiden fazla tokat yedi (büyükannesi bu bir kez daha olursa babasına söyleyeceğini söyledi). Öğretmen anlamıyor. Hamnet çabucak öğrenir, ezbere okur, ancak işine kafasını vermez.

Bir kuşun kanatlarının havada çırpması, bir cümlenin ortasında sizi susturabilir, sanki gökyüzü bir kalem darbesiyle sizi sağır ve dilsiz kılmış gibi. Göz ucuyla odaya giren birini görürse, her ne yapıyorsa - yemek yemeyi, okumayı, ödevleri kopyalamayı - bırakabilir ve onlara sadece kendisi için çok önemli bir mesaj getiriyormuş gibi bakabilir. Başka bir yere gitmek için gerçek ve somut dünyanın sınırlarını aşma eğilimi vardır. Bedeni bir odada, kafası başka yerde olabilir, sadece kendisinin bildiği bir yerde başka bir insan olabilir. Uyan evlat, diyor büyükannesi, parmaklarını burnuna şaklatarak. Geri gel, ablası Susanna kulağına fısıldıyor, kulağını çekiyor. Dikkat et, öğretmen ona bağırıyor. Neredeydin?, diye fısıldıyor kardeşi Judith, nihayet dünyaya döndüğünde ona, bir yandan diğer tarafa baktığında, onun yine evde, masada, etrafının ailesiyle çevrili olduğunu görüyor ve annesi Neredeyse

gülümseyerek ona bakıyor, sanki tam olarak nerede olduğunu biliyormuş gibi.

Benzer şekilde, şimdi eldiven atölyesinin yasak alanına giren Hamnet, yapması gerekenin izini kaybetmiştir. Judith'in hasta olduğu ve onunla ilgilenecek birine ihtiyacı olduğu, annesine veya büyükannesine ya da ne yapacağını bilen başka birine söylemesi gerektiği bir an için oyalandı.

Bir bardan sarkan deriler var. Hamnet, kırmızımsı lekeleri olan geyiği tanımayı öğrendi; çocuk, esnek ve narin; sincap, daha küçük; kaba ve sert saçlı ayı. Yaklaşıyor ve kürkler, sanki içlerinde hâlâ biraz can varmış gibi, geldiğini duymaya yetecek kadar kancalarında hareket etmeye başlıyor. Hamnet uzanıp çocuğa bir parmağıyla dokunur. Sıcak günlerde banyo yaptığınızda nehir otlarının bacaklarınıza değmesi gibi inanılmaz derecede yumuşaktır. Bir kuş ya da bir yaratık gibi uçuyormuş gibi, bacaklarını birbirinden ayırarak, yavaşça önden arkaya doğru hareket eder.

Döndü ve sıradaki iki koltuğa oturdu: büyükbabasının pantolonunun sürtünmesinden dolayı pürüzsüz ve yıpranmış deri döşemeli koltuk ve çırak Ned'in sert, ahşap koltuğu. Tezgahın üzerindeki duvardaki kancalardaki aletlere bakın. Kesilecekleri, genişletilecekleri, çivilenecekleri ve dikilecekleri belirleyin. Ned'in her zaman başı aşağıda, omuzları kambur, parmakları çevik ve gergin bir şekilde çalıştığı bankta en dar olanın -kadın eldivenleri için kullanılanın- yerinde olmadığını görüyor. Hamnet, büyükbabasının en ufak bir kışkırtmada ona bağırdığını ya da daha kötüsünü biliyor, bu yüzden sıcak tahta aleti alıyor, tartıyor ve kancasına yerleştiriyor.

Su kabaklarının ve düğme kutularının çekmecesini açmak üzere -çok, çok yavaş, çünkü çekmecenin gıcırdayacağını biliyor- kulaklarına bir ses, hafif bir sıyrık geldiğinde.

Birkaç saniye içinde çocuk, şeytandan bir ruh gibi koridordan ağıla iner. Ve misyonunu hatırla. Atölyeyi gözetleyerek ne yapıyor? Ablası hasta, yardım istemek zorunda.

Mutfağın, birayı mayaladıkları odanın, çamaşırhanenin kapılarını birer birer gümbürtüyle açar. Hiçbir yerde kimse yok, tüm odalar serin ve karanlık. Şimdi biraz boğuk bir sesle tekrar seslendi, bir sürü ses yüzünden boğazı ağrıyor. Mutfak duvarına yaslanıyor ve ahırda sıçrayan bir ceviz kabuğunu tekmeliyor. Bu kadar yalnız olması kafasını karıştırıyor. Biri olmalı, her zaman birileri vardır. Neredeler? O şimdi ne yapıyor? Neden herkes gitti? Annen ve anneannen neden her zamanki gibi evde fırının kapılarını açıp ateşin üzerindeki tencereyi karıştırmıyorlar? Hâlâ ağılda, her yere bakıyor, giriş kapısına, bira odasına, küçük evine. Başka nerede arayabilirsin? Kimden yardım istemeli? Ve herkes nerede?

Tüm yaşamın bir çekirdeği, ekseni, her şeyin içinden çıktığı ve her şeyin geri döndüğü bir merkez üssü vardır. Bu an, orada olmayan annenin anı olacaktır: çocuk, evde ya da ağılda kimse yok, boşluktaki ses. Orada, evin arkasında, onu besleyenleri, yatıranları, sallayanları, ilk adımlarda elini tutanları, ona kaşık kullanmayı öğretenleri çağırıyor. çorbayı yemeden önce üzerine üflemek, karşıdan karşıya dikkatli geçmek, köpekleri uyurken rahatsız etmemek, içmeden önce bardağı çalkalamak, derin sulardan uzak durmak.

Hayatı boyunca onu kalbinde taşıyacaktır.

Hamnet çiftliğin toprağında çizmelerini sürüklüyor. Bir süre önce Judith ile oynadığı bir oyunun kalıntılarını görür: iple bağlı ananaslar, mutfak kedisinin yavrularının önünde hareket ettirilip sallanır. O küçük hercai suratları ve patilerindeki yumuşak yastıklarla ne kadar da küçükler. Kedi onları almak için depodaki bir küvete girdi ve orada saklanarak üç hafta geçirdi. Sonra Hamnet'in büyükannesi, geleneklerine göre hepsini boğmak için her yerde sedye aradı, ama kedi onu alt etti, yavruları sakladı, onları emniyete aldı ve şimdi oldukça büyüdüler ve ikisi her yerde koşuşturuyor, tırmanıyor. çuvallar, kovalamaca tüyleri, yün bukleler ve düşen yapraklar. Judith onlardan ayrılmaz. Neredeyse her zaman önlüğünün cebinde bir tane taşır, belli belirsiz bir çıkıntı onu ele

verir, bir çift dikenli kulak ve Büyükanne çığlık atıp yağmur fıçısıyla tehdit eder. Ancak anne sessizce onlara yavruların büyükannenin boğulması için çok büyük olduğunu söyler. Dehşet içinde ağlarken Judith'in gözyaşlarını silerek, "Artık bunu artık yapamazsınız," dedi onlara özel olarak. Cesareti yok çünkü kendilerini savunurlar, savaşırlar."

Hamnet terk edilmiş çam kozalaklarına doğru yürüyor, ipler ahırın çiğnenmiş tozuna yarı yarıya gömülü. Yavru kedileri hiçbir yerde görmüyor. Pürüzlü bir kavisle fırlayan bir ananası tekmeliyor.

Oğlan evlere, büyük olanın birçok penceresine ve onun karanlık kapısına bakar. Normal şartlar altında, o ve Judith evde yalnız olmaktan çok mutlu olacaklardı. Tam bu anda, komşunun erik ağacının bölme duvarını aşan dallarına ulaşmak için mutfağın çatısına tırmanmaya ikna etmeye çalışırdım. Kıvrılmışlar, kırmızımsı altın eriklerle dolular, olgunluktan patlamak üzereler. Hamnet onları büyükanne ve büyükbabasının evinin üst kat penceresinden görmüş. Normal bir gün olsaydı, Judith ne kadar inleyip itiraz ederse etsin, ceplerini çalıntı meyvelerle doldurmak için Judith'i çatıya kaldırırdı. O kadar samimi ki yanlış veya yasak bir şey yapmak istemiyor ama Hamnet neredeyse her zaman onu birkaç kelimeyle ikna ediyor.

Ancak bugün erken ölümden kurtulan yavru kedilerle oynarken başının ağrıdığını ve boğazının yandığını, önce üşüdüğünü sonra sıcak olduğunu söyledi ve sonunda eve gidip yattığını söyledi.

Hamnet büyük eve geri döner ve koridoru geçer. Bir ses duyduğunda dışarı çıkmak üzeredir. Bu bir tıklama ya da hareket gibi, önemsiz bir ses ama kesinlikle başka bir insan tarafından yapılmış.

-Diyor. Beklemek. Hiç. Yemek odası ve giriş holünden yine sessizlik çöküyor. Kim gidiyor?

Kısa bir an için, Londra'dan onlara bir sürpriz yapmak için dönen babası olabileceğini düşünerek heyecanlanıyor... bu ilk olmayacaktı. Babası orada, kapının diğer tarafında, bir şaka yapmak veya onu korkutmak için saklanıyor olacak. Odaya girerseniz, babanız saklandığı yerden fırlayacak, çantadan alacağı hediyeleri

size getirecek; at, saman, yolculuk günlerinin kokusunu alacak; oğlunu kucaklayacak ve Hamnet güzel tenini kaşıyıp yelesinin kopçalarını kırana kadar yüzüne yapışacak.

Biliyorsun o senin baban değil. Evet. Babası ısrarlı bir çağrıya cevap verirdi, ondan asla boş bir evde saklanmazdı. Her halükarda, çocuk oturma odasına girdiğinde, dedesini orada, alçak masanın yanında gördüğünde içini kaplayan ve içine çöken hayal kırıklığı kaçınılmazdır.

Oda karanlık, neredeyse tüm perdeler çekilmiş. Büyükbaba sırtüstü, çömelmiş, bir şeyi karıştırıyor: kağıtlar, bez çanta, madeni paralar veya benzeri bir şey. Masanın üzerinde bir sürahi ve bir bardak var. Büyükbaba bu nesneleri baş aşağı, nefes nefese hissediyor.

Hamnet uyarmak için boğazını temizliyor.

Büyükbaba acımasız, öfkeli bir ifadeyle arkasını dönüyor ve saldırgan bir kişiyi korkutuyormuş gibi elini havaya kaldırıyor.

"Kim gidiyor?" diye bağırıyor. Kimsin?

-Benim.

-Kimin?

"Ben," Hamnet pencereden gelen dar ışık huzmesine yaklaşıyor, "Hamnet."

Büyükbaba aniden oturur.

"Ne şoku oğlum!" -bağırır-. Orada beni takip ederek ne yapıyordun?

"Üzgünüm," diyor çocuk. Herkesi aradım ama kimse cevap vermedi. Judith...

"Dışarı çıktılar," diyerek sözünü kesti Büyükbabam ve eliyle kısa bir hareket yaptı. Her neyse, o kadınları ne için arıyorsunuz?

Kupayı boynundan tutar ve bardağa yaslar. Sıvı -bira, diye düşünüyor Hamnet- fışkırır ve bardağa, kağıtlara, masaya dökülür ve adam küfreder, sonra da koluyla siler. Birden Hamnet'in aklına büyükbabasının sarhoş olabileceği gelir.

"Nereye gittiklerini biliyor musun?" -Soru.

-Hariç?

Büyükbaba kağıtları kurutmaya devam ediyor. Sıvıyı dökmeye duyulan öfke, kınından çıkan ve saldıran bir meç gibi hissettirir. Hamnet, odanın etrafında dönen, bir rakip arayan noktayı algılar ve bir an için annesinin ela asasını, kendini suya nasıl çektiğini hatırlar, sadece o bir dip akıntısı ve annesinin öfkesi değildir. değnek. Çünkü kesiyor, keskin ve tahmin edilemez. Hamnet'in bundan sonra ne olacağı veya ne yapacağı hakkında hiçbir fikri yok.

"Orada şaşkın şaşkın durma!" Büyükbaba tehditkar bir şekilde bağırır. Bana yardım et.

Hamnet bir adım ileri atıyor, ardından bir adım daha. Şüphelenir, babasının sözleri kafasında yankılanır: Büyükbabanın morali bozukken yanına yaklaşma. Kendinizi onların ulaşabileceği yerlere koymayın. Uzak dur, duyuyor musun?

Babası ona son ziyaretinde tabakhaneden bir arabayı boşaltmaya yardım ettiklerini söyledi. Büyükbaba John çamura bir demet deri bırakmış ve ani bir öfke nöbeti içinde ağılın duvarına bir soyma bıçağı fırlatmıştı. Hamnet'in babası çocuğu hemen kenara çekti ve büyükbabanın ulaşamayacağı bir yere, arkasına koydu, ancak John onun yanından geçti ve tek kelime etmeden eve girdi. Baba, çocuğun yüzünü iki eliyle kaldırdı ve parmakları ensesinde kıvrıldı ve gözlerini kırpmadan ona baktı, onu inceledi. Kız kardeşlerine elini sürmez, ama senin için korkuyorum, diye mırıldandı kaşlarını çatarak. İşler böyle olunca ne demek istediğimi anlıyor musun? Hamnet başını salladı, ama o anı uzatmak istedi, çünkü babasının başını böyle tutması ona bir hafiflik, güven duygusu veriyordu, onu tanıyordu, onu gerçekten seviyordu. Aynı zamanda, sanki midesi bir şeyler yemeyi reddediyormuş gibi, içinde çalkalanan bir rahatsızlık hissetti. Babasıyla dedesi arasındaki havayı kesen kuru sözcükleri, büyükanne ve büyükbabasıyla masada otururken babasının sürekli gömleğinin yakasını çekiştirdiğini düşündü. Yemin ederim, diye sordu ağılda, boğuk bir sesle. Yemin et. Bunu durdurmak için burada olmadığımda sana hiçbir şey olmayacağını bilmeliyim.

Hamnet sözünü tuttuğunu düşünüyor. Uzakta, şöminenin diğer tarafında. Dedesi istese de ulaşamadı.

Dede bir eliyle bardağı boşaltırken, diğer eliyle yapraktaki damlaları sallıyor.

Kağıdı kaldırarak, "Bunu al," diye emretti.

Hamnet ayaklarını kıpırdatmadan öne uzanır ve parmak uçlarıyla yakalar. Büyükbabası ona yarı kapalı gözlerle, çakıllarını kaybetmeden bakar; dilini ağzın bir tarafından dışarı çıkarır. Sırtı eğik sandalyesinde oturuyor: bir taşın üzerinde üzgün yaşlı bir kara kurbağası.

-Ve şu.

Ona bir kağıt daha uzatıyor.

Hamnet gerekli mesafeyi koruyarak eskisi gibi esner. Babasını, onunla ne kadar gurur duyacağını ve ne kadar memnun olacağını düşünüyor.

Bir tilki kadar hızlı, büyükbaba atlar. Her şey o kadar hızlı olur ki daha sonra Hamnet nasıl olup bittiğinden emin olamaz: sayfa ikisi arasında yere düşer; Dedesi onu önce bileğinden, sonra dirseğinden yakalar, babasının ona izlemesini emrettiği alanı kısaltarak çeker ve diğer eli hâlâ fincanla birlikte, tüm hızıyla ona yetişir. Acıyı fark etmeden önce, Hamnet yandan yaklaşan kırmızı, turuncu, ateşin renkleri gibi uzun noktaların bir görüntüsünü yakalar. Acı keskin, keskin, acımasız. Kupanın kenarı onu kaşının hemen altında yakaladı.

"Böylece," diyor büyükbaba sakin bir sesle, "insanların peşine düşmemeyi öğreneceksin."

Sadece yaralı olanın değil, Hamnet'in iki gözünden de yaşlar akıyor.

"Ağlıyor musun?" Küçük bir kız gibi mi? Babandan betersin," diyor büyükbaba küçümseyerek ve onu serbest bırakıyor. Hamnet geriye sıçrar ve bacağını salon yatağına vurur. Her zaman sızlanır, sızlanır ve şikayet eder," diye mırıldandı Büyükbaba. Ne bir cesaret kırıntısı, ne bir sağduyu kırıntısı. Bu onun zayıf noktasıdır, her zaman. Hiçbir şeye taahhüt edemez.

Hamnet yüzünü silerek, kolundaki kanı silerek caddeden aşağı koşuyor. Evinin kapısından girer, merdivenlerden yukarı çıkar, yukarıdaki odaya gider, ebeveynlerinin büyük sayvanlı yatağının yanındaki paletin üzerinde bir siluet uzanır. Giyinmiş - kahverengi önlük ve bağcıkları çözülmüş beyaz krep, boğazında gevşek - ve doğrudan çarşafların üzerine uzanmış. Yerde ters dönmüş ayakkabılarını yanında, boş baklalar gibi çıkardı.

"Judith," diyor çocuk ve onun eline dokunuyor. Daha iyi hissediyor musun?

Kız gözlerini açar. Bir an kardeşine çok uzaktaymış gibi bakar ve tekrar kapatır.

"Uyuyorum," diye mırıldanıyor.

Yüzü bir kalp gibi, tıpkı onun gibi, aynı çıkık alın, aynı siyah saç tutam. Ona kısa bir süre bakan gözler aynı renk - altınla benekli sıcak kehribar - ve kendisininkiyle aynı şekilde. Benzerlik tesadüfi değil: aynı gün doğdular ve annelerinin rahmini paylaştılar. Oğlan ve kız ikiz, birkaç dakika arayla doğdular. Aynı plasentadan doğmuşlar gibi birbirlerine çok benziyorlar.

Elini onun parmaklarına doladı -aynı tırnaklar, aynı parmak eklemleri, ama oğlanınkiler daha büyük, daha geniş ve daha kirli olsa da- ve onların ne kadar kaygan ve sıcak oldukları hissini bastırmaya çalışıyor.

-Nasıl hissediyorsun? ısrar ediyor. En iyi?

Kız hareket ediyor, parmakları ağabeyinin parmaklarına dolanmış. Çenenizi yukarı kaldırın ve sonra indirin. Çocuk boğazının dibinde bir şişlik görür. Bir de omzun boyunla buluştuğu yer. Şu topaklara bak. Judith'in derisinin altında bıldırcın yumurtası gibi görünüyorlar. Berrak, oval, sanki kabuğu kırmak istiyorlarmış gibi orada toplanmışlardı. Biri boyunda, biri omuzda.

Kız bir şey söylüyor, dudaklar parçalanıyor, dil ağzın içinde hareket ediyor.

-Sen ne diyorsun? diye sorar, yaklaşarak.

"Yüz" diyor. Yüzüne ne oldu?

Çocuk elini alnına koyar, yumruya, taze kanın nemine dokunur.

“Hiçbir şey” diyor, “hiçbir şey değildi. Hey," dedi aceleyle. Ben doktoru bulmaya gidiyorum. Geç kalmadım.

Başka bir şey söylüyor.

-Anne? tekrar eder. O... geliyor. Yakınında.

Gerçek şu ki, anne yaklaşık iki kilometre uzakta.

Agnes'in Hewlands'de kardeşine kiraladığı bir arsası var; doğduğu evden ormana kadar uzanır. Orada örgülü kenevir peteklerinde arı yetiştiriyor; durmaksızın vızıldarlar, çalışkan yaşamlarına konsantre olurlar; direklere tırmanan sıra sıra otlar, çiçekler, bitkiler, saplar var. Agnes'in cadısının bahçesi, üvey annesi ona gözlerini devirerek öyle diyor.

Neredeyse her hafta bitkiler arasında hareket ettiği, yabani otları çektiği, kovanları kontrol ettiği, sapları burada budadığı, bazı çiçekleri, yaprakları, baklaları, yaprakları ve tohumları gizlice taşıdığı deri kese içinde sakladığı görülüyor.

Bugün ağabeyi onu aradı ve çobanın oğlunu arılarda bir sorun olduğunu söylemesi için gönderdi: kovanı terk edip ağaçlara toplanmışlardı.

Agnes kovanlardan geçer, arıların ona ne söyleyebileceğine dikkat eder; meyve bahçesindeki sürüye bak, dalların arasında öfkeyle titreyen ve titreyen siyahımsı bir leke. Bir şey onları üzmüştür. Hava, sıcaklıkta bir değişiklik? Yoksa bir şey onları rahatsız mı etti? Bir çocuk, kayıp bir koyun, üvey annesi?

Elini kovanın üzerinde ve altından geçirerek kalan arıların arasına sokuyor. Hafif bir gömlek giyiyor -ağaçların karanlık, nehir rengi gölgesinde hava serinliyor- ve kalın örgüsü başının üstünde toplanmış, beyaz bir şapkayla örtülü. Yüzünü bir arıcı peçesiyle korumuyor… onu asla takmıyor. Yeterince yaklaşırsak dudaklarını kıpırdattığını, başının etrafında uçan böceklere mırıldandığını, koluna tünediğini, yüzüne çarptığını görürdük.

Kovandan bir petek çıkarır ve ona iyi bakmak için çömelir. Sanki tek bir varlıkmış gibi hareket eden bir şeyle kaplıdır:

kahverengi, sarı çizgili, kalp şeklinde küçük kanatlar. Bal peteğine, hazinelerine, işlerine sarılmış yüzlerce arı vardır.

İçin için yanan birkaç biberiye dalı alıyor ve onları bal peteğinin üzerinden nazikçe geçirerek, durgun Ağustos havasında bir duman izi bırakıyor. Arılar, başının etrafında uçsuz bucaksız bir bulut, rüzgarı taşıyan ve tekrar tekrar şekil değiştiren bir ağ gibi dönerek ahenk içinde uçarlar.

Şeffaf mumu bir sepet üzerine çok dikkatli bir şekilde kazıyın; bal taraktan ihtiyatla, neredeyse isteksizce damlıyor. Altına bir kavanoz koyun ve bal, kekik keskin kokusu ve lavanta çiçek tatlılığı ile aşılanmış özsu, portakal ve altın kadar yavaş damlar. Balın ipliği petekten kavanoza uzanır, genişler, bükülür.

Sanki bir kuş sessizce uçup gitmiş gibi havada bir değişim, çırpınma hissi var. Hala çömeliyor, yukarı bakıyor. Bunu yaparken istemeden elini hareket ettirir ve bal bileğine sıçrar, parmaklarından aşağı akar ve kavanozun kenarından aşağı akar. Kaşlarını çattı, bezini bıraktı ve parmaklarını yalayarak ayağa kalktı.

Sağda Hewlands'ın sazdan saçaklarını, gökyüzündeki beyaz bulut tabakasını, solda ormanın huzursuz dallarını, elma ağaçlarındaki arı sürülerini görür. Uzakta, sondan ikinci kardeş, elinde bir sopa ve sürünün etrafında koşan köpekle koyunları dizgin yolu boyunca yönlendirir. Her şey olması gerektiği gibi. Bir an için tereddüt eden koyunlara, zıplayan bacaklara, ıslak çamurlu buklelere bakın. Bir arı yanağına konar; Elini sallayarak onu korkutup kaçırır.

Daha sonra ve ömrünün sonuna kadar, eğer o anda gitmiş olsaydı, torbaları, bitkileri, balı toplayıp eve gitseydi, ani ve ismine dikkat etseydi, diye düşünecek. hissetti, belki daha sonra olanları önleyebilirdi. Arıları kovanlarına geri döndürmeye çalışmak yerine kendi başlarının çaresine bakmalarına ve yapmaları gerekeni yapmalarına izin verseydi, olacakları tahmin edebilirdi.

Ama kalıyor. Alnındaki ve boynundaki teri siler, kendi kendine aptal olma, diyor. Dolu kavanozu kapatın, peteği bir çarşafa sarın, okumak, anlamak için bir sonraki kovanı elinizle sıkın. Ona yaslanır

ve içsel titreşimi hisseder; gücünü, gücünü yaklaşan bir fırtına gibi algıla.

Oğlan, Hamnet, caddede koşar, bir köşeyi döner, bir arabanın direkleri arasında sabırla bekleyen bir atı atlatır, belediye binasının dışında toplanmış, ciddi ifadelerle konuşan bir grup adamı çevreler. Ardında kucağında emzirdiği bir çocuğu taşıyan bir kadın bırakır ve daha büyüğüne acele etmesini, geride kalmamasını yakarır; arkadan bir eşeği kırbaçlayan bir adama; Hamnet'in yanından koşarak geçtiğini görmek için ne yediğine bakan bir köpek. Köpek bir uyarı havlaması verir ve kemirmeye devam eder.

Hamnet doktorun evine varır ve çocuklu kadının nerede yaşadığını sorar ve kapıyı çalar. Bir an parmaklarının şekline, tırnaklarına bakar ve Judith'i hatırlar; alev daha güçlü. Vurur, çok ses çıkarır, bağırır.

Kapı açılır ve kızgın bir kadının uzun yüzü belirir.

"Ne yaptığınızı öğrenebilir miyim?" ona bağırıyor, onu bir böcek gibi korkutup kaçırmak istercesine bir bez parçasıyla tehdit ediyor. Öyle bir gürültüyle ölüleri dirilteceksin! Defol buradan!

Kapıyı kapatmak üzere ama Hamnet öne çıkıyor.

"Hayır," dedi ona, "lütfen. Özür dilerim hanımefendi Doktora ihtiyacım var. Buna ihtiyacımız var. Kız kardeşim… o iyi değil. Evime gidebilir misin? Şu anda?

Kadın, kızarmış eliyle kapıyı sımsıkı tutuyor, ama çocuğun yüzündeki sorunun ciddiyetini deşifre ediyormuş gibi, Hamnet'e endişeyle, dikkatle bakıyor.

"O burada değil," dedi sonunda ona. Bir hastayı görmek için dışarı çıktı.

Hamnet boğazında bir yumru yutmak zorunda kalır.

"Ne zaman döneceksin, lütfen?"

Kapıdaki basınç gevşer. Oğlan bir ayağını eve sokar ve diğerini geride bırakır.

-Bilmiyorum. Kadın, eşiği geçen ayağı fark ederek ona bir aşağı bir yukarı bakar. Kız kardeşin ne rahatsız ediyor?

-Bilmiyorum. Onu, battaniyelerin üzerinde yatarken nasıl göründüğünü, gözleri kapalı, teninin kızarık ama aynı zamanda solgun olduğunu düşünmeye çalışıyor. Ateşi var. Yatağa girdi.

Kadın kaşlarını çattı.

-Ateş? Püstüllerin var mı?

"Püstüller mi?"

-Paketler. Derinin içinde. Boyunda, kolların altında.

Hamnet ona bakıyor, kaşlarının arasındaki küçük kırışıklığı, kulağının ötesine geçen kırışıklığının kenarını, arkasından dışarı çıkan kıvırcık saç tutamlarını fark ediyor. Ona biraz bitkiye benzer bir şeyi hatırlatan "püstüller" kelimesini düşünür ve şişmiş bir sesle tanımladığı şeyi taklit eder. Soğuk korku göğsünden aşağı iner ve kalbini bir anda gevrek bir buz tabakasıyla sarar.

Kadın daha çok kaşlarını çattı. Elini Hamnet'in göğsüne koyar ve onu evinden dışarı iter.

"Git buradan," diyor yüzünü buruşturarak. Eve git. Çoktan. çekip gitmek Kapıyı kapatmaya gidiyor ama önce en dar aralıktan anlayışla "Doktora gitmesini söyleyeceğim" diyor. Kim olduğunu biliyorum. Sen eldivenin oğlusun, değil mi? Torun. Henley Caddesi'nden. Geri döndüğünde senin evine gelmesini söyleyeceğim. Şimdi zap! Yol boyunca durma. Ve son anda şunu ekliyor: "Tanrı seni korusun."

Oğlan kaçar. Görünüşe göre dünya daha vahşi, herkes daha yüksek sesle konuşuyor, sokaklar daha uzun, gökyüzünün mavisi ona agresif bir şekilde bakıyor. At hala arabaya bağlı; köpek bir evin girişinde yattı. Püstüller, tekrar düşünün. Bu kelimeyi daha önce duymuştum. Ne anlama geldiğini, ne anlama geldiğini biliyor.

Elbette hayır, sokağına vardığında düşünüyor. Bu olamaz. İnek öğrenci. Bu - adını vermek istemiyor, bu kelimenin şekillenmesine izin vermiyor, düşüncesinde bile - bu kasabada yıllardır olmadı.

O geldiğinde evde birinin olacağını biliyor. Kapıyı açtığımda. Eşiği geçtiğimde. Birini aradığımda, herhangi biri. Sana cevap verecekler. Birisi olacak.

Farkında değildi, ama doktorun evine giderken hizmetçiyi, büyükannesini, büyükbabasını ve ablasını geçti.

Büyükannesi Mary, kendini huysuz bir horoz tarafından taciz edilmekten korumak için bastonunu kaldırmış, teslimatları yapmak için nehir kenarındaki bir sokakta yürüyordu ve Susanna arkasındaydı. Mary, Susanna'yı eldiven sepetini taşımaya götürmüştü: geyik derisi, çocuk, sincap, yün astarlı, işlemeli, sade.

Mary, Hamnet görünmeden sokağın sonundan geçerken, "Gerçekten anlamıyorum," diyordu, "neden sizi selamladıklarında insanların yüzüne bile bakamıyorsunuz. Onlar dedenizin en iyi alıcılarıdır, görgü kurallarından zarar gelmez. Bana göre...

Arkasında duran Susanna, eldivenlerle dolu sepeti dengelerken gözlerini devirdi. Kesik ellere benziyorlar, diye düşündü ve evlerin çatıları arasında biraz gökyüzü gördüğünde, büyükannesinin sesini kapatan bir iç çekti.

Hamnet'in büyükbabası John, belediye binasının dışında toplanan adamlar arasındaydı. Hamnet Judith'i görmek için yukarı çıkarken hesapları bırakmış ve dışarı çıkmıştı ve torunu doktorun evine koşarken arkası dönüktü. Çocuk bir an için başını çevirseydi, dedesinin o grupta kendine yer hazırladığını, bu adamlara yaklaştığını, kollarını zorla tuttuğunu, ısrar ettiğini, alay ettiğini, meyhaneye kadar eşlik etmelerini öğütlediğini görecekti.

John bu toplantıya davet edilmemişti ama toplantının yapılacağını duymuştu, bu yüzden dağılmadan önce onları bulmayı umarak ortaya çıktı. İstediği tek şey, önemli ve etkili bir adam olarak rolünü geri kazanmak, geçmişte işgal ettiği konumu geri kazanmaktır. Alabilirsin, yapabileceğini biliyorsun. Sadece yıllardır tanıdığı, onu tanıyan, işteki çalışkanlığını, şehre bağlılığını kanıtlayabilecek adamlar tarafından dinlenmesi gerekiyor. Ya da her halükarda, belediyenin ve kasaba yetkililerinin onu bağışlamasını ya da görmezden gelmesini. O bir icra memuru ve daha sonra önemli bir aedilis olmuştu; kilisenin ön sırasına oturdu ve kırmızı bir kaftan giydi. O adamlar artık hatırlamıyor mu? Neden toplantıya davet edilmedin? Daha önce nüfuzu vardı… hepsine hükmediyordu.

Birisiydi. Ve şimdi en büyük oğlunun Londra'dan gönderdiği paralarla yaşamak zorunda kalıyor (gençken ne kadar çileden çıkarıcıydı, sürekli pazarda dolaşıyordu, zaman harcıyordu; kim onun yararlı bir şey yapacağını düşünürdü?).

John'un işi bir şekilde gelişmeye devam ediyor, çünkü insanlar her zaman eldivenlere ihtiyaç duyacaklar ve bu adamlar onun yün ticaretindeki gizli işleri, kiliseye gitmeme bildirimleri ve sokağa çöp atma cezaları hakkında bir şeyler biliyorlarsa, öyle olsun. Kınamaları, cezaları ve talepleri, ailesinin mahvolduğuna dair alaycı dedikoduları ve meclis toplantılarından ihraç edilene kadar kabul edebilir. Dayanamadığı şey ise hiçbirinin onunla bir şeyler içmeye, sofrasında ekmek kırmaya, evde ısınmaya razı olmamasıdır. Belediye binasının kapısında adamlar ona bakmadan sohbetlerine devam ederler. Eldiven pazarının sağlamlığı, başarıları ve zaferleri hakkında hazırladığı konuşmayı dinlemiyorlar, meyhaneye gitme veya evinde yemek yeme davetlerine de cevap vermiyorlar. Soğukkanlılıkla başlarını sallarlar; arkanı dönerler Elbette John, tabii ki diyerek koluna dokunan biri.

Bu yüzden meyhaneye yalnız gider. Biraz daha. Bir erkeğin kendisine arkadaşlık etmesinde yanlış bir şey yoktur. Orada, loş ışıkta, sanki geceymiş gibi, masanın üzerinde bir mum kütüğüyle oturacak ve alevin etrafında dönen cılız sineklere bakacak.

Judith hala yatakta ve duvarlar şişiyor gibi görünüyor. İç ve dış. Köşede, anne babasının yatağının tente direkleri yılanlar gibi kıvrılıp kıvrılıyor; çatı, bir gölün yüzeyi gibi dalgalar halinde hareket eder; elleri çok uzak ve aynı zamanda çok yakın gibi görünüyor. Kirişlerin alçı ve koyu renkli ahşabının buluştuğu çizgi yankılanıyor ve yön değiştiriyor. Yüzü ve göğsü sıcak, yanıyor, kaygan terle kaplı ama ayakları soğuk. Birkaç kez titrer, tamamen sarsılır ve duvarların kendisine doğru büküldüğünü, sonra daraldığını, sonra ayrıldığını görür. Eğri direkleri veya hareketli çatıyı görmemek için gözlerini kapatır.

Onları kapatır kapatmaz başka bir yerdedir. Aynı anda birçok yerde. Bir elini sımsıkı tutarak bir çayırda yürüyor. El, kız kardeşi Susanna'ya ait. Uzun parmakları ve küçük parmağının boğumunda bir ben var. El tutulmak istemiyor: Judith'in etrafında kapanmıyor, açık ve sert kalıyor. Judith'in bırakmamak için elinden geldiğince sıkması gerekiyor. Susanna çayırda uzun adımlar atıyor ve her adımda Judith'in eli çekiyor. Judith gevşerse çimenlere gömülebilir. Sonsuza kadar kaybolabilir. O eli bırakmamak önemlidir - çok önemlidir. Onu boş yere bırakmamalısın. Kardeşinin onlardan önde olduğunu biliyor. Hamnet'in kafası çimlerde belirip kayboluyor. Olgun buğday renginde saçları var. Bir tavşan gibi, bir uçurtma gibi önlerindeki çayırda atlar.

Sonra bir kalabalığın içinde. Gece, soğuk; meşalelerin parıltısı buzlu karanlığı parçalıyor. Bunun Candelaria festivali olduğunu düşünüyor. Tüm bu insanların ortasında ve aynı zamanda onların üzerinde, güçlü omuzlara tünemiş durumda. Onun babası. Bacakları onun boynunda ve ayak bileklerini tutuyor; ellerini babasının saçlarında gezdiriyor, Susanna'nınki gibi koyu ve kalın. En küçük parmağıyla sol kulağına taktığı gümüş halkaya hafifçe vuruyor ve adam eğleniyor ve gülüyor -ona verdiği heyecandan şimşek gibi biliyor- ve küpenin kızın tırnağıyla çarpıştığı için başını sallıyor. Bir de annesi Hamnet, Susanna ve büyükannesi var. Babası onu omuzlarında taşıması için onu seçti: sadece o.

Harika bir parıltı var. Mangallar, babasının omuzlarında olduğu kadar uzun bir tahta platformun etrafında yanıyor. Platformda kırmızı ve altın giyimli, birçok püsküllü ve kurdeleli iki adam var; başlarında uzun bir şapka takıyorlar ve yüzleri alçı gibi beyaz, kaşları siyaha boyanmış ve dudakları kırmızı. Biri delici, tiz bir çığlık atar ve diğerine altın bir top atar, o da yere atılır ve onu ayaklarıyla havada yakalar. Babası alkışlamak için ayak bileklerini bırakıyor ve o da onun kafasına yapışıyor. Düşmekten, omuzlarından kaymaktan, patates kabukları, ıslak köpek, ter ve kestane kokan huzursuz ve şiddetli kalabalığın içine kaymaktan çok korkar. Adamın çığlığı yüreğine korku saldı. Mangal sevmez; adamın kırık kaşlarını

sevmiyor; Bunların hiçbirini sevmiyor. Sessizce ağlamaya başlıyor, gözyaşları yanaklarından süzülüyor, babasının saçına inci gibi düşüyor.

Susanna ve büyükannesi Mary henüz eve gelmedi. Mary cemaatten bir kadınla konuşmak için durdu: iltifat ve itiraz alışverişinde bulunurlar ve birbirlerinin kollarına vururlar, ancak Susanna aldanmaz. Kadının büyükannesini takdir etmediğini biliyor çünkü onunla, gözden düşmüş eldiveninin karısıyla konuştuğunu gören var mı diye her yere bakıyor. Ve köyde daha önce arkadaşı olan birçok kadının onlardan kaçınmak için caddeyi geçtiğini biliyor. Yıllardır böyle ama dedem kiliseye gitmediği için ceza aldığından, komşuların çoğu görgülü davranmaya tenezzül bile etmiyor ve selam vermeden yanlarından geçiyorlar. Susanna, büyükannesinin yolunu kesmek ve onunla konuşmadan yanından geçmesini engellemek için bir kadının önünde durduğunu görür. Bütün bunları görün. Bunu bilmek içini yakıyor ve siyah kömürleşmiş izler bırakıyor.

Judith yatakta yalnızdır, gözlerini açıp kapar. Bugün ne olduğunu anlamıyor. Hamnet ve yeni yavru kedilerle oynuyor, bazı ipleri elinde tutuyordu - Hamnet ödevini yaparken ona ateş için odun kırmasını ve masayı temizlemesini söylediği için Büyükannenin gelmesini bekliyordu - ve aniden bir zayıflık fark etmeye başladı. kollarında, sırt ağrısı ve boğazda kaşıntı. Kendimi iyi hissetmiyorum, dedi ağabeyine, o da yavru kedilere bakmayı bırakıp gözlerinin içine, tüm yüzüne baktı. Şimdi bu yatakta ve oraya nasıl geldiğini ya da Hamnet'in nereye gittiğini ya da annesinin ne zaman döneceğini ya da neden yanında kimsenin olmadığını bilmiyor.

Markette, hizmetçinin mandıra tezgahının arkasında flört eden sütçüden ne istediğine karar vermesi uzun zaman alıyor. İyi, iyi, diyor kovayı bırakmadan. Ah, diye cevap veriyor kolu çekerek. Onu bana vermeyecek misin? dedi sütçü kaşlarını kaldırarak.

Agnes balı çıkarmayı bitirir, çuvalı ve dumanı tüten biberiyeyi alır ve arı sürüsüne doğru yürür. Onları kovana geri döndürmek için çuvalın içine süpürecek, ama hassas bir şekilde, son derece incelikle.

Baba iki gün uzakta, at sırtında, Londra'da ve şu anda nehre giderken Bishopsgate'den geçiyor ve orada tezgahlarda kızartılan o yassı, mayasız keklerden birini satın almayı planlıyor. Bugün çok acıkmış, aç uyanmış ve yulaf lapası ve biradan oluşan kahvaltı ve empanadanın öğle yemeği onu doymamıştı. Para konusunda çok ihtiyatlıdır, her zaman yanında taşır ve asla gereğinden fazla harcamaz. İş arkadaşları bu konuda onunla dalga geçiyor. Bazıları, odasındaki tahtaların altında altın tuttuğunu söylüyor: Böyle şeyler duyduğunda gülümsüyor. Tabii ki doğru değil: Kazandığı her şey eve Stratford'a gönderiliyor ya da seyahat ederken onu sarılı ve heybelerine iyi bir şekilde saklayarak yanında götürüyor. Her durumda, kesinlikle gerekmedikçe bir kuruş harcamazsınız. Ve bugün öğleden sonra ızgara kek.

Ev sahibinin damadı olan bir adamla gider. Bu adam evden çıktıklarından beri konuşmayı kesmedi. Hamnet'in babası ona yalnızca ara sıra ilgi gösteriyor: Kayınpederiyle bir tartışmaya, ödenmemiş bir çeyiz, tutulmayan bir söze ne demeli bilmiyorum. Dikkatini ona vermek yerine, binalardaki dar çatlakların arasından güneşin bir merdivenden iner gibi battığını ve yağmurla parıldayan sokağı nasıl aydınlattığını düşünüyor; nehrin diğer yakasında sizi bekleyen ızgara pastada; başının üstünde asılı duran çamaşırların hareketinde ve sabunlu kokusunda; karısında, bir an için, saçlarını başının tepesine toplarken kürek kemiklerinin nasıl birleştiğini ve ayrıldığını; çözülmüş gibi görünen ve şimdi belki pastayı yedikten sonra, ev sahibinin damadından kurtulur kurtulmaz ayakkabıcıya gitmesi gerekeceği, çizmenin ayak başparmağının dikişinde ve onun sızlanan konuşması.

Ve Hamnet? Dar bir boş arsada, bir çatlağa inşa edilmiş dar eve geri döner. Şimdi birinin geri döneceğinden çok emin. O ve Judith artık yalnız olmayacaklar. Ne yapacağını bilen biri, bununla ilgilenen biri,

sana hiçbir şeyin yanlış olmadığını söyleyen biri olacak. İçeri gel, kapı kendi kendine kapansın. Yüksek sesle döndüğünü, evde olduğunu söylüyor. Duruyor, bir cevap bekliyor, ama hiçbir şey yok: sadece sessizlik.

Hewlands penceresinden dışarı bakıp başımızı bir tarafa çevirsek ahşabın kenarını görürdük.

Sürekli hareket halinde bize sabit olmayan yeşil bir manzara gibi görünebilir: rüzgar yaprak kütlesini okşar, bukleler ve karıştırır; her ağaç, rüzgarın dikkatine, komşularından biraz farklı, kendi hızında yanıt verir, dallarını büker, sallar ve sanki havadan, hatta onu besleyen topraktan kurtulmak istermiş gibi sallar.

İlkbaharın başlarında bir sabah, Hamnet doktora gitmeden yaklaşık on beş yıl önce, tam da bu pencerenin yanında bir Latince öğretmeni duruyor; Düşüncelere dalmış, sol kulağına taktığı küpeyi çekiştiriyor. Ağaçlara bakın: Çiftliğin kenarını işaretleyen, oldukları gibi sıralanmış bu toplu mevcudiyet, ona bir tiyatronun arka plan manzarasını, seyircinin pastoral bir sahne olduğunu anlaması için hızla açılan boyanmış bir manzarayı hatırlatır. başlar, bir öncekinin şehri veya caddesi ortadan kaybolur, şimdi ormanlık, doğal, belki de dengesiz bir arazide bulunurlar.

Hafifçe kaşlarını çattı. Pencereden kıpırdamıyor, beyaza dönen parmak uçlarıyla cama bastırıyor. Arkalarında fiil çekimi yapan çocuklar vardır ve öğretmen şu anda onlara hiç dikkat etmez, bahar göğünün berrak mavisi ile ormanın yeni yapraklarının yeşili arasındaki şaşırtıcı karşıtlığa konsantre olur. Sanki renkler savaşıyor, birbirini geçmek, en canlı olmak için yarışıyor: yeşile karşı mavi, biri diğerine. Çocukların Latince fiilleri, ağaçların arasından esen rüzgar gibi onun içinden kayar, onun içinden geçer. Çiftlikte bir yerde önce kısa bir süre sonra daha ısrarlı bir zil sesi duyulur. Koridorda da ayak sesleri var, bir kapının çarpma sesi. Çocuklardan biri -en küçüğü James, arkasını dönmeden bilir- içini çeker, öksürür, boğazını temizler ve sonunda ilahiye devam eder. Hoca yakasını düzeltir, saçını düzeltir.

Fiillerin tekerlemesi, onu bataklığın üzerindeki sis gibi, ayaklarından omuzlarına, kulaklarının üstüne kadar sararak, kurşun pencerenin çatlaklarından süzülerek devam eder. Okunan kelimeler, odayı yüksek, karartılmış kirişlere kadar dolduran bir ses

bulanıklığında birleşiyor. Bacasız ızgarada yakılan ateşten çıkan duman demetleri ve tutamlarla birlikte orada yığılır. Çocuklara "incarcerare" fiilini çekmelerini söyledi. "c"nin sert sesinin tekrarı, sanki kelimelerin kendisi bir kaçış yolu arıyormuş gibi duvarları çiziyor gibi görünüyor.

Küçük bir toprak sahibi olan çiftlik sahibiyle yaptığı anlaşma bozulduğu için Hewlands'a borçlu olan babası, glover'ın emriyle öğretmenin bu dersleri haftada iki kez vermesi gerekiyor. Toprak sahibi, kemerinde sopa şeklinde bir değnek olan geniş omuzlu bir adamdı ve öğretmenin samimi ve cana yakın yüzünde oldukça hoş bir şey bulmuştur. Ama adam bir yıl önce aniden öldü, arkasında toprak ve sürüler, ayrıca bir dul ve sekiz ya da dokuz çocuk bıraktı (öğretmen kaç tane olduğundan emin değil). Babası bu haberi gizli bir sevinçle aldı. Ödünç vermenin şartlarını yalnızca o biliyordu: Öğretmen, gece geç saatlerde, kimsenin dinlemediğini sandığı sırada babasının övündüğünü duymuştu (öğretmen kulak misafiri olmakta çok iyidir): Görmüyor musun? Dul kadın bilmeyecek ve eğer biliyorsa, gelip benden ödeme istemeye cesaret edemez, ne de en büyük oğlu, o koca budala.

Bununla birlikte, görünüşe göre dul ya da oğul cesaret etmiş ve anlaşma (öğretmen ebeveynlerinin yatak odasının kapısının arkasından duyduklarını toplar), babasının küçük toprak sahibinin koyun kürkleriyle yaptığı şeyle bir ilgisi vardır. Babası onlara tabaklanmaya göndermesini söylemişti ve toprak sahibi ona inandı. Ancak babasının yünleri onlardan almamasında ısrar etmesi, toprak sahibinin şüphelerini uyandırdı ve ardından tüm çatışma serbest bırakıldı. Öğretmen bu son ayrıntıyı bilemez çünkü anne, küçük oğlu Edmund'dan bazı sızlanmalar ve tiz çığlıklar duyduğunda gizli konuşmayı yarıda kesmek zorunda kaldı.

Öğretmenin kesin olarak bildiği şey, eldivenci olan babasının kimsenin bilmemesi gereken yasadışı bir şirkete girme girişiminde bulunduğudur. O ve küçük kardeşleri, ebeveynleri onlara, eğer birisi sorarsa, derilerin eldiven için olduğunu ima etmeleri gerektiğini, çünkü başka bir şey için olabileceklerini asla akıllarına

getirmeyeceklerini söylediğinde şaşırdılar. Kasabanın en zengin eldiveni olan babası başka neden onları istesin ki?

Mesele şu ki, babanın ödeyemediği -ya da ödemek istemediği- bir borç ya da para cezası var ve küçük toprak sahibinin dul eşi ya da oğlu bundan vazgeçmek istemiyor; yani görünüşe göre ödeme öğretmenin kendisidir. Zamanı, Latince grameri, beyni. Haftada iki kez, babası ona Hewlands'in genç çocuklarına öğretmek için köyden iki mil uzakta, etrafı koyunlarla çevrili bu tenha konağa kadar nehri takip etmesi gerektiğini söyledi.

Hiç kimse ona bu anlaşma hakkında, onu karıştırdıkları ağ hakkında hiçbir şey açıklamamıştı. Bir gece, ev gece dinlenmeye hazırlanırken babası onu atölyeye çağırdı ve Hewlands'a 'oradaki çocuklarla biraz uğraşmaya başlamak' için gitmesi gerektiğini söyledi. Öğretmen kapıda dikilip babasına baktı. Bu kararın ne zaman verildiğini sordu. Babası ve annesi ertesi gün için aletleri temizliyor ve cilalıyorlardı. Bu seni ilgilendirmez, dedi babası ona. Sadece gitmen gerektiğini bil. Ya reddedersem, diye yanıtladı oğul. Baba, duymamış gibi uzun bıçağı deri kılıfına geri koydu. Anne kocasına baktı ve ardından kısa bir baş hareketiyle oğluna baktı. Gideceksin, dedi baba nihayet, bezi masanın üzerine bırakarak, nokta.

Ağacın özsuyu gibi, oğulda o iki kişiden uzaklaşma, odadan çıkma, ön kapıyı açma ve koşma arzusu yükseldi. Ve evet, babasını dövmekten, o bedeni incitmekten, yumruklarını, kollarını ve parmaklarını dışarı çıkarmak ve ondan aldığı her şeyi o adama geri vermekten. Altısı, babalarının huysuzluğunun bir sonucu olarak zaman zaman yumruklar, çimdikler ve tokatlar yemişlerdi, ancak en büyük oğula karşı gösterdikleri düzenlilik ve gaddarlıkla değil. Nedenini bilmiyordu ama ondaki bir şey her zaman babasının öfkesini ve hayal kırıklığını bir at nalı mıknatısı gibi çekiyordu. Nasırlı elinin, kolunun hassas derisini sıktığı hissi hiç kaybolmadı; babası onu, daha güçlü olan diğer eliyle sarsarken, kaçma ihtimali olmadan tuttu. Yukarıdan ani ve çınlayan bir tokat darbesi; bacakların arkasındaki tahta bir aletin yırtıcı ısırığı. Bir yetişkinin

elinin kemikleri ne kadar sert ve bir çocuğun eti ne kadar yumuşak ve beyazdı, henüz yapılmamış olan genç kemikleri bükmek ve bükmek ne kadar kolaydı. Dayağın sürdüğü uzun dakikalarda nasıl bir öfke duygusu, nasıl bir aciz aşağılanma onu bunalttı, yumrukladı.

Babasının öfke nöbetleri, fırtınalar gibi birdenbire ortaya çıktı ve hemen serbest bırakıldı. Hiçbir kurala uymadılar, önceden haber verilmedi, sebep ya da sebep yoktu; asla aynı sebepten atlamadı. Oğul kısa süre sonra, bir çocuk olarak, babasının yumruklarından kaçınmak için bir dizi çalım ve top sürmenin yanı sıra bu patlamaların yakınlığını algılamayı öğrendi. Ruh hali ve ifadesindeki değişiklikleri yorumlamayı, gezegenlerin ve kürelerin hizalanmasındaki en ufak hareket ve değişiklikleri bir astronom gibi neyin beklediğini tahmin etmeyi öğrendi. Babası sokaktan içeri girdiğinde ön kapının çıkardığı gürültüden, yerdeki kaldırım taşlarındaki ayak seslerinin ritminden, dayak atmaya hazır olup olmadığını biliyordu. Bir kepçe dökülen su, yerinde olmayan bir bot, yeterince saygılı görünmeyen bir yüz: her şey onun peşinde olduğu şey için bir bahane olabilir.

Oğul geçen yıl büyüdü, babadan daha uzun, daha güçlü, daha genç, daha hızlı. Farklı yerel pazarlara, çevredeki çiftliklere yaptığı yürüyüşler, deri veya eldiven dolu çantalarla tabakhaneye gelip gidişleri, omuzlarında ve boynunda kas ve ağırlık geliştirmesine neden oldu. Oğul, son zamanlarda babasının ona çok fazla vurmadığını fark etti. Birkaç ay önce baba atölyeden gece geç saatte ayrıldığında koridorda oğluna rastlamış; Bir şey demeden üstüne atladı ve elinde taşıdığı şarap tulumunu kaldırarak oğlunu suratından salladı. Acı bir batma gibiydi, çürük değil, çizik ya da çürük değil: daha çok yırtıcı, çınlayan, bir kamçı gibi. Oğul, yüzünde kırmızı, kırık bir iz bırakacağını biliyordu. İşareti görmek babayı daha çok kızdırmış olmalı, çünkü onu tekrar sarsmak için kolunu kaldırdı ama oğul onu tuttu. Babasının kolundan tuttu. Onu tüm gücüyle itti ve şaşkınlıkla yol verdiğini gördü. Çok az bir çabayla bu adamı, bu leviathanı, bu canavarı çocukluğundan duvara itebilirdi. Ve yaptı. Dirseğinin ucuyla duvara yapıştırdı. Kukla gibi kolundan

sarstı ve derisi yere düştü. Yüzünü onun yüzüne yaklaştırdı ve ona küçümseyerek baktığını gördü. Hayatında bana son kez el uzatıyorsun, dedi ona.

Hewlands penceresinin önünde dururken, ayrılma, isyan etme, kaçma ihtiyacı o kadar büyüktür ki, bu onu bunalıma sokar: çiftçinin dul eşinin onun için bir tabakta bıraktığı hiçbir şeyi yiyemez, o kadar ki, köylü tarafından aceleye getirilir. uzaklaşmak, ayaklarını ve bacaklarını kıpırdatmak ve elinden geldiğince uzağa gitmek için can atıyor.

Latince takip eder, fiiller en baştan, pluperfect'ten günümüze kadar tekrarlanır. Ağaçlardan bir figürün çıktığını gördüğünde neredeyse öğrencilerine dönmek üzeredir.

İlk başta genç bir adam gibi görünüyor. Şapka, deri yelek, eldiven giyer; ağaçların arasından erkeksi bir tembellik ya da kusursuz bir doğruluk havasıyla çıkar, çizmelerini uzun adımlarla yere vurur. Uzattığı bir kolda bir tür kuş taşır: kestane rengi, hafif göğüslü ve kanatlarında siyah noktalar olan. Hayvan küçülür, boyun eğdirilir, çok iyi tanıdığı arkadaşının hareketiyle sallanır.

Öğretmen, bu genç şahin terbiyecisinin bir çiftlik hizmetçisi olduğunu hayal eder. Ya da bir aile üyesi, belki ziyarete gelen bir kuzen. Ama sonra, bir omzunun üzerinden sarkan ve belinin altına kadar uzanan uzun bir örgü keşfeder, yelek gövdesinin ortasından aşağı doğru şüpheli bir şekilde kıvrılan bir şeklin etrafına sıkıca sarılır. Topladığı etekleri görür ve şimdi çoraplarını örtmek için hızla gevşer. Şapkanın altında net, oval bir yüz, kavisli kaşlar, dolgun kırmızı dudaklı bir ağız görüyor.

Cama yaklaşır, pervaza yaslanır ve pencere çerçevesinin sağ tarafından soluna geçen kadını, yumruğunda kuş ve etekleri çizmelerine sürterek seyreder. Çiftliğe varır, tavukların ve kazların yanından geçer, evin köşesini döner ve gözden kaybolur.

Hoca artık kaşlarını kaldırmıyor, seyrek sakalının arasından bir gülümseme beliriyor. Arkasına sessizlik çöktü. Dünyaya geri dönün: sınıf, çocuklar, fiillerin çekimi.

Arkanı dön. Kısa bir süre önce okul öğretmenlerinin yaptığı gibi, öğretmenlerinin onları bir araya getirdiğini varsaydığı şekilde ellerini bir araya getiriyor.

“Mükemmel” diyor onlara.

Ona güneşe dönen bitkiler gibi bakıyorlar. Pürüzsüz yüzleri gördüğünde gülümsüyor, hala bitmemiş, pencereden gelen ışıkta mayasız hamur gibi berrak. Küçük kardeşin masanın altına bir sopayla dürtüldüğünü ve ağabeyin tahtaya bir dizi bağlantılı halkalar çizdiğini görür ama gizler.

"Şimdi," diyor onlara, "şu cümleyi tercüme etmenizi istiyorum: 'Nazik mektubunuz için çok minnettarım, efendim.'

Her biri karatahtalarında çalışırlar, en büyükleri (ve en aptalı, öğretmen bilir) ağızlarından nefes alırlar; en küçüğü, başı bir koluna dayamış. Gerçekten, bu çocuklara öğretmenin amacı ne? Babaları ve ağabeyleri gibi çiftçi olmak onların kaderi değil mi? Gerçi ona ne faydası oldu? Nereye varmak için bunca yıllık çalışma?: Dumanlı bir malikaneye, bir koyun çobanı çiftçisinin çocuklarının kafalarına fiil çekimlerini ve kelime sırasını sokmak için.

Çocukların alıştırmada ilerlemesini bekler ve şöyle der:

"Şu hizmetçinin adı ne, kuşu olan?"

Küçük erkek kardeş doğrudan ve açıkça ona bakar. Öğretmen ona gülümser. Diğer insanların düşüncelerini anlama ve okuma, hangi yöne atlayacaklarını ve bundan sonra ne yapacaklarını tahmin etme yeteneğiyle övünür. Mizaçlı bir ebeveynle yaşamak, bu becerileri genç yaştan itibaren geliştirmeye yardımcı olur. Öğretmen, ağabeyin bu sorunun nedenini tahmin etmeyeceğini, ancak dokuz yaşındaki küçük olanın tahmin edeceğini biliyor.

-Kuş? yaşlı diyor. Bunun hiç kuşu yok! Kardeşine bakar. Neden?

-Yapma? "Öğretmen bu boş bakışları anlıyor. Bir an için şahinin benekli kestane rengi tüylerini tekrar görür. Belki de ben hatalıyım.

Küçük kardeş ağzından çıkıyor:

"Domuzlara ve tavuklara bakan Hettie olacak." Kaşlarını çattı. Tavuklar kuştur, değil mi?

"Evet, gerçekten," diyor öğretmen, başını olumlu anlamda sallayarak.

Pencereye dönüyor. Dışarı bak. Her şey eskisi gibi. Rüzgar, ağaçlar, yapraklar, birbirine sokulmuş pis koyunlar, ormanın kenarına kadar uzanan evcilleştirilmiş, ekili arazi şeridi. Görünürde hiç kız yok. Kolunda taşıdığı bir tavuk muydu? Bundan şüpheleniyor.

O günün ilerleyen saatlerinde, dersten sonra öğretmen evin arka tarafına gider. Villaya gidip eve dönmesi gerekecekti ama kızı tekrar görmek istiyor, onu izlemek istiyor, belki onunla biraz konuşmak istiyor. O kuşu yakından görmek, o ağızdan çıkan sesin neye benzediğini bilmek istiyor. O örgünün ağırlığını elinde ve parmaklarının arasından kayıp giderken ipeksi hissi hissetmek istiyor. Evin köşesini dönerken pencerelere bakıyor. Ağa gizlice girmek için kesinlikle en ufak bir bahanesi yok. Oğlanların annesi onun ne aradığını hemen tahmin eder ve onu kapı dışarı ederdi. Buradaki konumunu kaybedebilir, babasının toprak sahibinin dul eşiyle yapmış olabileceği kırılgan anlaşmayı tehlikeye atabilir. Öyle olsa bile, hoca ürkmez.

Su birikintilerinden ve gübreden kaçınarak ağılı geçin. Bir süre önce, dilek kipi öğretmeye çalışırken yağmur yağıyordu: Köşkün yüksek çatısında sürekli damlama duyulabiliyordu. Gökyüzü ışıksız kalmaya başlar; bugün için güneş batıyor; havada hala soğuk bir kış ışıltısı var. Bir tavuk, kendi kendine usulca mırıldanarak toprağı özenle kaşıyor.

Öğretmen kızı, örgüyü, şahini düşünür. Bu ziyaretlerin vasallık yükünü hafifletme şansına sahipsiniz. Sonunda, bu çocuklarla, ilgiden ve çekicilikten bu kadar yoksun olan bu görev sonunda katlanılabilir hale gelecek. Okuldan sonra randevuları, ormanda bir yürüyüşü, bu barakaların veya müştemilatların herhangi birinin arkasında bir toplantıyı hayal ediyor.

Gördüğü kadının evin en büyük kızı olduğu bir an bile aklına gelmez.

O büyük kızın bölgede kötü bir ünü var. Garip, tuhaf, çılgın, belki de deli olduğunu söylüyorlar. Garip iksirler yapmak için bitkileri toplayarak, istediği zaman yolları ve ormanları dolaştığını duymuş. Onu kızdırmak istemezsin, çünkü ona sanatını ilaç yapan ve iplik ören yaşlı bir cadı tarafından öğretildiğini ve bir bakışta bir bebeği öldürebileceğini söylüyorlar. Ayrıca üvey annesinin, özellikle şimdi toprak sahibi öldüğü için ona lanet edeceğinden korktuğunu söylüyorlar. Öte yandan babası onu sevmiş olmalı, çünkü vasiyetinde ona hatırı sayılır bir çeyiz bırakmıştı. Tabii ki, onunla kim evlenmek ister ki. Çok vahşi olduğunu, hiçbir erkeğin onunla evlenmeyeceğini söylüyorlar. Annesi, Tanrı ruhu şad olsun, bir çingene ya da bir büyücü ya da bir orman ruhuydu: öğretmen onun hakkında birçok fantastik hikaye duymuştu. Annesi bile bir konuşmada adı geçtiğinde başını sallıyor ve dilini şaklatıyor.

Öğretmen onu hiç görmedi, ama onun yarı kadın, yarı haşere olduğunu hayal ediyor: çok kalın kaşlı, bacak bacaklı, gri saçlı ve çamur ve yapraklarla yapışmış kıyafetleri. Bir orman cadısının kızı. Küfür ve çarelerle dolu çantasını karıştırırken kendi kendine mırıldanarak topallayacak.

Bir o yana bir bu yana, domuz ahırının gölgesine, çiftliği çevreleyen çitin üzerinden dökülen elma ağacının yapraksız dallarına bakıyor. O kıza birdenbire çarpmak istemezsin. Çitteki bir kapıdan girer ve yola çıkar. Geriye, evin pencerelerine, sığırların geviş getirdikleri ve başlarını salladıkları ahırın iç kısmına, her ineğin yemliklerine bakar. O kız nerede olacak?

Sola doğru bir hareket, ona deli cadı kardeşi unutturur: Bir kapı açılımı, bir etek çırpıntısı, bir menteşe gıcırtısı. Bu kuş kız! Bu o! Rustik bir kulübeden çıkıyor, kapıyı kapatıyor. Tam orada, tam önünde, onu düşünceleriyle çağırmış gibi.

Öğretmen öksürür, ağzını yumruğuyla kapatır.

"İyi günler" diyor.

O dönüyor. Bir an ona baktı, kaşlarını çok hafifçe kaldırarak, sanki düşüncelerinin makarasını görmüş gibi, sanki kafası su gibi şeffafmış gibi. Başından çizmelerine kadar onu baştan aşağı süzüyor.

"Efendim," diye yanıtlıyor sonunda, bir yay gibi en gizli ipucunu vererek. Seni Hewlands'a getiren nedir?

Sesi temiz, iyi modüle edilmiş ve eklemlidir. Anında çarpar: nabzı hızlanır, göğsü ısınır.

"Ben erkeklerin öğretmeniyim" diyor. Latince'den

Onu etkilemeyi, ona saygılı bir jest yapmasını umuyor. Okumuş bir adamdır, edebiyat adamıdır, eğitimlidir. Siz taşralı değilsiniz hanımefendi, keşke ben basit bir köylü değilim diyebilseydi.

Ama kadının ifadesi değişmiyor.

"Ah," diyor. Latince öğretmeni. Emin.

Cevabın kuruluğu kafasını karıştırıyor. Anlaması ne kadar zor bir insan: Yaşını ve evdeki konumunu tahmin edemezsiniz. Ondan biraz daha yaşlı olabilir. Bir hizmetçi gibi giyiniyor, kaba, kirli giysiler içinde ama bir hanımefendi gibi konuşuyor. Uzun, neredeyse onun kadar uzun ve onun gibi koyu renk saçları var. Bir erkek gibi onun gözlerinin içine bakıyor ama yeleyi belirgin bir şekilde feminen bir şekilde dolduran bir tipi ve kıvrımları var.

Hoca kendine bu durumda en iyi hareket tarzının cesaret olduğunu söyler.

"Bana... kuşu gösterecek misin?"

Kaşlarını çattı.

-Kuş?

"Bir süre önce ormandan kolunda bir kuşla çıktığını görmedim mi?" şahin En merak edilen şey...

Kadının yüzünde ilk kez bir duygu belirir: Endişe, endişe, biraz korku.

Onlara söyleme, dedi çiftliği göstererek, lütfen. Bugün onu dışarı çıkarmam yasaklanmıştı, ama heyecanlıydı, açtı ve bütün öğleden sonra onu kilit altında tutmaya dayanamadı. Lütfen, onlara beni gördüğünü söyleme, değil mi? dışarı çıktığım

Öğretmen gülümser. Ona yaklaşıyor.

"Asla tek kelime etmeyeceğim," diye teselli edercesine, kendini beğenmiş bir şekilde yanıtlamayı başarır. Bir elini onun koluna koyar. Bakımı kaybet.

Onun gözünün içine bakıyor. Yakından bakarlar. Ortasında koyu kehribar bir daire olan neredeyse altın gözleri görüyor. Bazı yeşil noktalar. Uzun koyu kirpikler. Burun ve elmacık kemiklerinde çillerin olduğu açık ten rengi. Alışılmadık bir şey yapar: elini onun kolundaki elinin üstüne koyar. Başparmağı ve işaret parmağı arasında derisinden ve kasından tutar ve sıkar. Meraklı bir yakınlık duygusuyla sıkıca, ısrarla sıkın; neredeyse acı veriyor, nefesini kesiyor ve başını döndürüyor. Çok gerçek. Hiç kimsenin ona o yerde veya o şekilde dokunmadığına inanıyor. İstese de elini rahat bir şekilde geri çekemezdi. Bu kadar güçlü olması onu şaşırtıyor… ve garip bir şekilde bu onu heyecanlandırıyor.

"Ben..." diye başlıyor cümlenin nereye gideceğini ya da ne anlama geldiğini bilmese de. Sen…?

Hemen elini bırakır; kolunu geri çek. Kendisini sıkan bölgeyi sıcak ve çok çıplak hissediyor. Sanki normale dönmüş gibi alnını o eliyle ovuşturdu.

Durumu kontrol ederek hiçbir şey olmamış gibi "Kuşu görmek istedin" diyor.

Eteklerine sakladığı zincirden bir anahtar alır, sürgüyü açar, kapıyı iterek açar. İçeri girer ve o hayretler içinde onu takip eder.

Tanıdık bir koku, kurumaya bırakılmış bir şey kokan küçük, karanlık, dar bir alandır. Aspira: odun aroması, misket limonu, hafif tatlı ve lifli. Kuru ve misk alt tonlu. Ve yanındaki kadın: saçının ve teninin kokusunu fark ediyor ve bir tanesinde hafif bir biberiye dokunuşu var. Ona tekrar dokunmak üzere: omuz, bel cezbedici bir şekilde yakın ve o da düşünmüyorsa neden onu oraya götürsün ki...?

"İşte orada," diye fısıldıyor aceleyle, nefesinin altından. Görüyor musun?

-Kime? diyor belden, biberiyeden, etrafındaki raflardan, gözleriniz loş ışığa alıştıkça artık karanlıkta daha iyi görülebiliyor. Hariç?

"Şahinime," diyor.

Eğitmen birkaç adım ileri gider ve arka planda bir yırtıcı kuşun tünediği yüksek bir tünek görür.

Bir kukuleta takıyor, kanatları arkasına sıkışmış ve pullu hardal rengi pençeleriyle tüneğine yapışıyor. Sanki üzerine yağmur yağıyormuş gibi omuzlarını silkiyor. Kanat tüyleri koyu renklidir, ancak göğüs bir ağaç kabuğu gibi hafif ve kıvırcıktır. Kendisini başka bir elementten, rüzgardan veya gökten ve belki de mitten gelen bir varlığa bu kadar yakın bulması onun için olağanüstü.

"Tanrım," dediğini kendi duyar.

Dönüyor ve ilk kez gülümsüyor.

"Bu bir kerkenez," diye mırıldanıyor. Babamın bir rahip arkadaşı, o daha civcivken bana vermişti. Onu neredeyse her gün dışarı çıkarırım. Başlığını şimdi çıkarmayacağım ama burada olduğunu biliyor. Seni unutmayacak.

Hoca bundan şüphe etmez. Kuşun gözleri ve gagası minyatür bir kürk başlıkla kaplı olsa da -koyun ya da belki oğlak, kendini düşünürken yakalar ve canını sıkar- söylediği her kelimede, söylediği her kelimede başını sallar veya çevirir. . Kuşun yüzünü görmek, gözlerini görmek, kaputun altında ne olduğunu bilmek istediğini fark eder.

Kadın, "Bugün iki fare yakaladı" diyor. Ve bir vol. Uçuyor," diye devam ediyor ona dönerek, "mutlak bir sessizlik içinde. Geldiğini duymuyorlar.

Bu bakışla cesaretlenen öğretmen elini uzatıyor. Kadının kolunu, ardından yeleğini ve son olarak da belini buluyor. Elini daha önce ona dokunduğu gibi sıkıca büküyor ve onu kendine çekmeye çalışıyor.

-Adın ne? -Soru.

Çekiyor ama daha sıkı tutuyor.

"Sana söylemeyeceğim."

"Bana söyleyeceksin."

"Gitmeme izin ver.

"İlk bana söyle."

"Ve sonra beni serbest bırakacak mısın?"

-Evet.

"Uyacağınızı nereden bileyim, Usta Öğretmen?"

— Ben her zaman uyuyorum. Ben sözümün eriyim.

"Ve eller, şüphesiz." Bırak beni, tekrar ediyorum.

"Önce bana adını söyle."

"Ve beni serbest bırakacak mısın?"

-Evet.

-Çok iyi.

-Sen söyle?

"Evet, benim adım...

-Nasıl?

"Anne," diyor ya da öyle görünüyor ki, aynı zamanda "bilmek istiyorum" diyor.

"Anne?" tekrar eder.

Bu ismi biliyor ama telaffuz etmeyi garip buluyor. İki yıldan daha kısa bir süre önce ölen kız kardeşinin adıydı. Cenazeden beri söylemediğini fark etti. Bir an için yeniden ıslak mezarlığı, sırılsıklam porsuk ağaçlarını, toprağın siyah çenelerini, çok hafif ve küçük, beyaz bir beze sarılı cesedi almak için açık görüyor. Dünyaya bu şekilde tek başına gitmek ona çok küçük geliyordu.

Falconer, onu uzaklaştırmak için anı yakalar; duvarları kaplayan raflara çarpıyor. Binlerce kumar fişi veya topun yerine konması gibi tuhaf bir yankı benzeri gürültü duyulur. Yanlarda ve arkada hissedilir ve merkezinde bir çubuk bulunan pürüzsüz, taze bir cilde sahip birkaç yuvarlak nesneye dokunur. Aniden o tanıdık kokunun ne olduğunu anlar.

"Elmalar" diyor.

Diğer taraftan kıkırdıyor, elleri arka rafta, şahin de yanında.

"Elma kilerindeyiz."

Birini yüzüne yaklaştırıyor ve kokuyu içine çekiyor, yoğun, çok özel ve asidik. Birçok görüntüyü geri getiriyor: kuru yapraklar, çamurlu çimen, duman, annesinin mutfağı.

"Anne," diyor ve elmadan bir ısırık alıyor.

Gülümsüyor, dudakları onu çıldırtacak ve aynı zamanda mest edecek şekilde kıvrıldı.

"Benim adım Anna değil.

Kırgın ve rahatlamış bir şekilde elmayı ağzından çıkarır.

"Bana söylediğin buydu."

"Bunu söylemedim.

"Evet yaptın."

"O zaman dikkat etmiyordun."

Ezilmiş elmayı bir kenara bırakır ve ona doğru yürür.

"Bana şimdi söyle."

"Sana söylemeyeceğim."

-Söyle bana.

Ellerini onun omuzlarına koyuyor, parmak uçlarını kollarında gezdiriyor ve dokunuşla titreyişini izliyor.

"Öpüştüğümüzde bana söyleyeceksin."

Başını uzağa çevirir.

"İddialı" diyor. Ya hiç öpüşmezsek?

"Öpüşeceğiz."

Tekrar elini tutar; Başparmağıyla işaret parmağı arasında sıkıyor. Kaşlarını kaldırıyor ve gözünü kırpmadan yüzüne bakıyor. Özellikle zor bir metin parçasını okuyan, bir şeyi çözmeye, bir şeyi çözmeye çalışan bir kadının ifadesine sahip.

"Hımm," diyor.

-Ne yapıyorsun? Neden elimi böyle tutuyorsun?

kaşlarını çattı; doğrudan ona bakar, onu inceler.

-Naber? aniden sessizlikten, konsantrasyondan, onu tutan elden rahatsız olarak sorar.

Kuş levrek üzerinde hareketsiz, dinliyor.

Kadın ona doğru eğilir. Çıplak, derisi yüzülmüş, hasar görmüş gibi kalan elini bıraktı. Hiçbir uyarıda bulunmadan ağzını onunkine yapıştırır. Eğitmen dudaklarının çifte nabzını, dişlerine uyguladıkları baskıyı, teninin inanılmaz pürüzsüzlüğünü fark eder. Ve sonra geri çekilir.

"Adım Agnes," diyor.

O da bu ismi biliyor ama bu isimle kimseyi tanımıyor. Agnes. O yarı gizli, gizli “g” ile bir sayfaya yazıldığından farklı bir şekilde

telaffuz edilir. Dil o sese doğru gider ama zar zor dokunur. Anneler. Agnes. İlk heceye dayanmalı ve bir sonraki heceye atlamalısınız.

Onunla raflar arasında kayar. Kapıyı açar ve dışarıdan gelen ışık beyazdır, kör eder, taşar. Çıkışta çarparak kapanıyor ve şahinle, elmalarla, odun ve sonbahar kokusuyla, kuşun kuru, tüylü, etli kokusuyla baş başa kalıyor.

Öpücük, elmalı kiler, omuzlarının dokunuşunun hatırası, bir dahaki sefere Hewlands'a gönderildiğinde ne yapacağının düşünceleri, bu kızla yalnız kalma ihtimali onu çok şaşırttı. yine köyün yolunu yarılamışken aniden bir şey hatırladı. Evin en büyük kızının şahin olduğunu söylemiyorlar mı?

Anlattıklarına göre oralarda bir ormanın kenarında yaşayan bir kız varmış.

Bir ormanın kenarında yaşayan bir kız olduğunu biliyor musun?, Geceleri ateşin yanında oturduklarında, ekmeği yoğururken, yünü taramak için tararken birbirlerine dediler. Elbette bu hikayeler geceyi kısaltır, huzursuz bir çocuğu sakinleştirir, başkalarını endişelerden uzaklaştırır.

Bir ormanın kenarında, bir kız.

Böyle bir açılış, anlatıcıdan dinleyiciye bir söz, cebe düşen bir not gibi, bir şeylerin olacağına dair bir ipucu taşır. Yakındaki herkes, kızın ağaçların arasından, belki de bir ormanın yeşil duvarından geçtiğini hayal ederek, kafalarını çevirecek ve kulaklarını zorlayacak.

Ve ne bir orman! Kalın, yapraklı, iç içe böğürtlenler ve sarmaşıklarla dolu, ağaçlar birbirine o kadar yakın ki, bazı yerlerde ışığın hiç girmediğini söylediler. Yani kaybolmak için iyi bir yer değildi. Yollar döndü ve aynı yere döndü, yolcuları yollarından, niyetlerinden saptıran yollar. Nereden geldiklerini kimsenin bilmediği esintiler esiyordu. Bazı açıklıklarda bazen bir müzik, fısıltı ya da sizi isminizle çağıran ve "İşte, buraya, bu taraftan" diyen bir mırıltı vardı.

Ormanın yakınında yaşayan çocuklara beşikten oraya asla yalnız gitmemeleri öğretildi. Bakirelere ona yaklaşmamaları tavsiye edildi, bu yüzden yeşil çalılıklarda gizlenebilir. Buralarda, yürüyen ve konuşan, ancak ormanın dışına hiç adım atmamış, tüm hayatlarını bu bitki ışığının içinde, karışık dallar ve nemli bağırsaklar arasında geçirmiş, insanlara benzer varlıklar -orman sakinleri olarak adlandırılıyordu- yaşıyordu. orman. yeşillik. Parlak yanları ve parıldayan dişleri olan harika bir hayvan olan bir av köpeğinin, bir geyiği kovalamak için çalılara daldığını ve bir daha hiç görülmediğini söylediler. Hayvanın beyaz parıltısını takip etti ve orman onu daha fazla bırakmamak için arkasından kapandı.

Mecburiyetten aşanlar dua etmeyi bıraktılar; Bir sunak, bir çarmıh vardı, orada durabilir ve O'nun sizi duyması, sizi güvende tutması, ormanın sakinlerini, ruhlarını ve varlıklarını engellemesi ümidiyle kendinizi Rab'be havale edebilirsiniz. yolları kesişir. onun yolundan. Bitkiler haçı kapladı, bazıları onu sıkı bir çileye saran sarmaşık tarafından boğulduğunu söylüyor. Diğer gezginler daha karanlık güçlere güveniyorlardı: ormanın her tarafında türbeler vardı ve insanlar kıyafetlerinin şeritlerini dallara bağladılar ya da onları yatıştırmak umuduyla bira kupaları, ekmek, ağaç kabuğu parçaları ve parıldayan boncuk dizileri koydular. ağaçları ve onların geçmesine izin verin.

Böylece ormanın kenarındaki bir evde küçük kardeşiyle bir kız yaşarmış. Arka pencerelerden ağaçların rüzgarlı günlerde sürekli hareket ettiği, kışın yapraksız ve bükülmüş yumruklarını gökyüzüne kaldırdığı görülüyordu. Kız ve erkek kardeşi, ormanın gücünü, çağrısının gücünü her zaman biliyorlardı.

Mekânın en yaşlısı, kızın annesinin oradan ayrıldığına inanıyordu. Kimse onun nereli olduğunu bilmiyordu. Kaybolmuş, akranlarından ayrılmış bir orman sakini olabilirdi ya da belki başka bir şeydi.

Bilinmiyordu. Hikayeye göre, bir gün böğürtlenleri ayırarak ortaya çıkmış, yeşil ve kasvetli dünyadan çıkmış ve o zamandan beri tesadüfen orada bulunan ve koyunlarını izleyen çiftçi, ona

bakmaktan kendini alamaz. Saçındaki yaprakları, eteklerindeki salyangozları çıkardı. Kollarındaki dalları ve yosunları fırçaladı, ayaklarındaki çamuru sildi. Onu evine götürdü, besledi, giydirdi, onunla evlendi ve kısa süre sonra kız doğdu.

Hikâyenin bu noktasında, anlatıcılar, hiçbir kadının çocuklarına onun kadar bakmadığına dikkat çekerdi. Kızı sırtına bağlayıp her yere taşıdı, en soğuk kış günlerinde bile çiftliği yalın ayak dolaştı. Geceleri bile onu beşiğine koymadı, hayvanlar gibi hep yanında bulundurdu. Kızla birlikte saatlerce ormanda kaybolur, geceleri, belki de önlüğü soyulmamış kestanelerle dolu olarak ateşsiz, yemeksiz, kocasının akşam yemeği için hiçbir şey hazırlamadan eve dönerdi. Komşu evlerin kadınları, bir erkeğin böyle bir muameleye nasıl dayanabileceğini merak ederek mırıldanmaya başladılar. Ve yeni annenin yetim olduğunu bilerek, ya da öyle görünüyordu, aynı kadınlar ona evi nasıl yöneteceklerini, çocuğu nasıl büyüteceklerini, hastalıklardan nasıl korunacaklarını, nasıl dikileceğini, nasıl örtüneceğini öğretmek için çiftliğe gittiler. saçları artık bir şapkayla evlenmişti.

Kadın, kendisine söylenen her şeye mesafeli bir gülümsemeyle başını salladı. Sık sık yollarda saçları havada, omuzlarında gevşek halde görülüyordu. Çiftliğin dışında bir miktar toprak kazmış ve oraya tuhaf şeyler dikmişti -ağaç eğrelti otları ve sarmaşıklar, çirkin, keskin çiçekler, alçak çalılar. Görünüşe göre sadece bir kişiyle konuşuyordu, şehrin diğer tarafında yaşayan yaşlı bir dul. Sık sık, yaşlı kadının bastonuna yaslanmış, duvarlarla çevrili küçük bahçesinde sohbet ederken görülüyorlardı ve genç kadın, çocuğu sırtına bağlı, her zamanki gibi yalınayak, saçları her zamanki gibi gevşek, çömeldi. , bitkileri ayıklarken dul.

Kadının yeniden doğum yapması uzun sürmedi, bu sefer ilk nefesini aldığı andan itibaren sağlıklı ve güçlü bir erkek çocuk dünyaya getirdi. Yürüyebilecek kadar geniş elleri ve ayakları olan iri yarı bir çocuktu. Kadın öncekinin aynısını yaptı: Doğumdan birkaç gün sonra, yeni doğan bebeği sırtına bağladı ve yanında küçük kızla birlikte ormana gitti.

Sonra karnı üçüncü kez şişti ve şansı orada sona erdi. Üçüncü çocuğu doğurdu ve bir daha yataktan çıkmadı. Köyün kadınları onu yıkamaya ve giydirmeye, onu öbür dünyaya hazırlamaya geldiler. Ve ağladılar, ama ormandan çıkıp kendi içlerinden biriyle evlenen, bir ağaç adı olan ve onlara söyleyecek çok az ya da hiçbir şey söylemeyen, örneklerini reddeden o kadını takdir ettikleri için değil. değil, ölümü onlara kendi olasılıklarını hatırlattığı için. Onu yıkarken, saçını tararken, tırnaklarındaki kiri temizlerken, üzerine beyaz bir gömlek giydirirken, ölü çocuğu küçük bir bohçaya sararken ve kollarına koyarken birlikte ağladılar.

Küçük kız hiçbir şey söylemeden, sırtı duvara dayalı, yerde oturan her şeyi izledi. Ağlamadı, inlemedi, ses çıkarmadı. Gözlerini annesinin cesedinden ayırmadı. Kucağında, inleyen, inleyen ve gözlerini kız kardeşinin elbisesine silen küçük erkek kardeşi vardı. Bu komşulardan herhangi biri onlara iyi niyetle yaklaşsa, kız kedi gibi tükürür ve tırmalardı. İnsanlar ondan ne kadar almaya çalışsalar da küçük kardeşini bırakmayacaktı. Böyle bir kıza yardım etmek kolay değil, dediler kadınlar, ona acımak da.

Yaklaştırdığı tek kişi, annesinin arkadaşı olan dul kadındı. Dul kadın, kucağında bir kase yemekle, küçüklerin yanındaki bir sandalyede kıpırdamadan oturuyordu. Zaman zaman kız, küçük kardeşine bir kaşık dolusu yulaf lapası vermesine izin verdi.

Komşulardan biri bekar kız kardeşi Joan'ı hatırladı; gençti ama birçok küçük kardeşine ve domuzlara baktı ve çok çalışmaya alışkındı. Çiftçi neden kullanmadı? Birinin evi yönetmesi, çocuklara, ateşe, tencereyle ilgilenmesi gerekecekti. İçinden ne çıkacağını kim bilebilirdi? Herkes çiftçinin rahat yaşadığını, geniş bir evi ve arazisi olduğunu biliyordu; çocuklar gerekli tedavi ile düzeltilebilir.

Doğru olabilir ya da olmayabilir, ama Joan, kızla ilgilenmek isteyen herkese kız hakkında şikayet etmeye başlamadan bir ay önce çiftlikte değildi. Kız onu deli ediyordu. İki kez gecenin bir yarısında uyandığında onu yatağının yanında ayakta, elini tutarken bulmuştu. Cebine bir şey koyduğunda onu şaşırtmıştı ve ne olduğuna bakınca tavuk tüyüyle bağlanmış bazı dallar keşfetti.

Yastığının altında sarmaşık yaprakları bulmuştu ve onları oraya kim koyabilirdi ki?

Kasabanın kadınları ne söyleyeceklerini ya da ona inanıp inanmayacaklarını bilemediler, ancak birçoğu Joan'ın derisinin sivilce ve dikişlerle kaplandığını fark etti. O chilblains ellerinde çıkmıştı. Çıkrığın ipinin birbirine dolanıp yıprandığını, ekmeğin kabarmadığını. Ama kız çok küçük bir kızdı, peki nasıl böyle şeyler yapabilecekti?

Joan'ın yorulacağı, çiftliği terk edip evine, ailesinin yanına gideceği düşünülürdü. Ama hayır, kötü ve yaramaz bir kız tarafından dövülmesine izin vermeyecekti. Cesaretle tutundu, karnına domuz yağı sürerek yüzünü küle bulanmış bir bezle sildi.

Bu tür şeylerde sık sık olduğu gibi, zaman onun azmini ödüllendirdi. Çiftçi onu karısı olarak aldı ve o da babası gibi sarışın, pembe ve tombul altı çocuk verdi.

Düğünden sonra Joan, sanki ağzı dikilmiş gibi aniden, toplum içinde kız hakkında şikayet etmeyi bıraktı. Bunda olağandışı bir şey yok, dedi kuru bir sesle. Hiçbir şey. Kızın içindeki insanların ruhunu görmesi saçmalık ve saf dedikoduydu. Ailesinde her şey yolundaydı; çiftliğinde, hiçbir şey.

Doğal olarak, kızın olağandışı şeyler yapmayı bildiği haberi yayıldı. İnsanlar karanlığın örtüsü altına girdi. Büyüdüğünde, ona ihtiyacı olan insanlarla tanışmanın bir yolunu buldu. Bölgede, öğleden sonranın son saatlerinde ve gecenin ilk saatlerinde, dalların üzerinden uçup deri lua'ya tünemek için geri dönen şahinle ormanın kenarını dolaşacağı biliniyordu. Kuşu alacakaranlıkta dışarı çıkardı, böylece kim isterse etrafta dolaşmayı ayarlayabilirdi.

Ona sorsanız, kız -şimdi bir kadın- eldivenini çıkarır ve bir an için elini tutar, eti başparmağıyla işaret parmağı arasında, tüm gücün yattığı noktayı sıkar ve size ne algıladıklarını söylerdi. Bazılarına göre, sanki kişinin gücü elinden alınmış gibi, baş dönmesi, içi boşalmış hissi veriyordu; diğerlerine göre ise sağanak gibi canlandırıcı ve canlandırıcıydı. Bu sırada şahin, tüylerini açmış bir

şekilde gökyüzünde daireler çiziyor ve sanki bir uyarı veriyormuş gibi havlıyordu.

Kızın adının Agnes olduğunu söylediler.

Agnes'in çocukluğunun hikayesi, efsanesi budur. Başka bir şekilde anlatacaktı.

Dışarıda koyunlar: Beslenmeleri, sulanmaları, ne olursa olsun bakılmaları gerekiyordu. Ve onları dışarı çıkar ve onları aramaya git ve onları bir meradan diğerine getir.

İçeride, ateş: asla sönmemeli. Tekrar tekrar beslenmesi, bakımı ve karıştırılması gerekiyordu ve bazen annesi büzülmüş dudaklarından ona üflemek zorunda kaldı.

Ve kendi annesi kaygandı, çünkü çıplak ayaklarının üzerinde ince, güçlü ayak bilekleri olan başka bir anne vardı. Tabanı siyah olan bu ayaklar, kaldırım taşlarındaki desenler aracılığıyla bir o yana bir bu yana dolaşıyor, bazen de evden çıkıp koyunları arkalarında bırakıp ormana giriyor ve orada yapraklar, dallar ve yosunlar arasında yürüyorlardı. Ayrıca Agnes'i tutan ve düşmesini engelleyen bir el vardı, sıcak ve sabit bir el. Agnes'i orman zemininden kaldırıp sırtında taşısaydı, kız onun saçlarının altına sığınabilirdi. Ve sonra, karanlık iplikler arasında, ağaçlar bir ışık festivali gibi görünüyordu. Bak, dedi anne, bir sincap ve kırmızımsı bir kuyruk, sanki sihirle kabuğundan kendisi çıkarmış gibi, gövdede bir telaş içinde kayboldu. Bak, bir yalıçapkını ve kuyruğunda elmas olan bir ok, bir derenin gümüşi derisine yapışıyordu. Bak, fındık ve anne dallara tırmandı ve onları güçlü kollarıyla salladı ve avuç avuç kahverengi ceketli inci düştü.

Ağabeyi Bartholomew, iri, şaşkın gözleri ve beyaz yıldızlar gibi yayılan parmaklarıyla göğsüne devam etti ve yürüdüklerinde iki oğlan birbirlerine bakıp kemiklerin üzerinden parmaklarını birbirine dokundurabildiler. annenin. Bir gün anne biraz yeşil kamış keser, kurutur ve onlarla iki oyuncak bebek yapar. Bebekler birbirinin aynısıydı ve Agnes ile Bartholomew onları bir kutuya koyarlardı, küçük yeşil, ifadesiz yüzleri güven içinde tavana bakardı.

Sonra bu anne gitti ve yerine başka biri çıktı, ateşin yanında odun atarak, alevleri söndürerek, tencereyi ocaktan ocağa alarak: Dokunmayın, dikkat edin yanıyor. Bu ikinci anne daha genişti, bir topuzda toplanmış solgun saçlarını terle bulaşmış bir şapkayla kapladı. Kuzu eti ve yağ kokuyordu. Teni kırmızı ve çilliydi, sanki çamurun içinden geçen bir araba tarafından sıçramış gibi. Agnes'e havlayan bir köpeği hatırlatan bir adı vardı, "Joan". Agnes'in saçını her gün yapmaya vakti olmadığını söyleyerek bıçakla kesti. Kamış bebekleri aldı, şeytanın bebekleri olduklarını söyledi ve ateşe attı. Agnes onları kurtarmaya çalışırken parmaklarını yaktığında güldü ve ona hak ettiğini aldığını söyledi. Ayakkabılarını ayağına geçirdi. O ayaklar evden ormana hiç gitmedi. Bir gün Agnes izin istemeden yalnız gitti ve bu anne bir ayakkabı çıkardı, eteklerini kaldırdı ve bacaklarına, arkadan, pezevenk, pam ve ağrı o kadar şaşırtıcı, o kadar bilinmiyordu ki Agnes ağlamayı unuttum Diğer annenin ortasında bir delik olan bir taşa bitki demetleri bağladığı çok yüksek kirişlere baktı. Kötü şansı uzak tutmak için, dedi. Agnes bunu yaptığı zamanı hatırladı. Dudağını ısırdı. Kendi kendine ağlamamasını emretti. Taşın siyah gözüne baktı. O annenin ne zaman döneceğini merak ediyordu. Ben ağlamam.

Yeni anne, Agnes sen benim annem değilsin derse, Bartholomew köpeğin kuyruğuna basarsa, Agnes çorba dökerse ya da kazları yolda bırakırsa, ya da kazmayı çıkarmazsa ayakkabısını da çıkardı. su kovasını yukarıya, domuzları teknenin en yüksek kenarına. Agnes çevik ve hızlı olmayı öğrendi. Görünmezliğin, dikkat çekmeden bir odadan geçmenin avantajlarını öğrendi. Bir insanın içinde sakladığı şeyin, örneğin birkaç damla menekşe suyu o kişinin bardağına ulaşmanın bir yolunu bulursa ortaya çıkabileceğini öğrendi. Meşe ağacından bir asma koparılıp çarşafların arasından geçirilse, üzerinde uyuyanın uyuyamayacağını öğrendi. Babasının elinden tutup, Joan'ın ormandaki bütün bitkileri söktüğü arka kapıya götürürse, babasının sessizleşeceğini ve sonra Joan'ın inleyip ona bunu yapmadığını söyleyeceğini öğrendi. bilerek, onların yabani

ot olduklarını düşündüm. Sonra Joan'ın onu masanın altına sıkıştıracağını ve teninde mor izler bırakacağını öğrendi.

Bir karışıklık zamanıydı, birbirini takip eden zorlu mevsimler. Dumandan kararmış odalardan. Koyunların sürekli melemeleri ve inlemeleri. Babadan neredeyse bütün gün evden uzakta, hayvanlara bakıyor. Çamurun dışarıdan temiz içeriye girmesini engellemeye çalışmak. Bartholomew'u ateşten, Joan'dan, değirmen barajından, yoldaki arabalardan, atların toynaklarından, nehirden veya hareket eden tırpandan uzak tutmak için. Hasta kuzular ateşin yanında bir sepete konulur, bir beze batırılmış sütle beslenir, tiz çığlıkları odanın havasını delip geçerdi. Ağılda babası bacaklarının arasında bir koyun tutuyordu; baba makası yünlerin arasından geçirirken koyunlar boş gözlerle dehşet içinde gökyüzüne bakıyorlardı. Tüyler fırtına bulutları gibi yere düştü ve sonunda çok farklı bir hayvan ortaya çıktı: sıska, süt beyazı, bir deri bir kemik.

Agnes'e her zaman başka annesi olmadığı söylendi. Ama ne diyorsun, ona bağırdılar. Eğer ısrar ederse, cevabı değiştirdiler. Gerçek anneni hatırlayamazsın... hatırlaman imkansız. Bunun doğru olmadığını söyledi; yere tekme attı; masaya yumruk attı; onlara bir tavuk gibi çığlık attı. Bu ne anlama geliyordu? Neden ona bu yalanları ve yalanları söylemekte ısrar ettiler? O hatırladı. Her şeyi hatırladı. Kasabanın diğer ucunda yaşayan eczacının dul karısına, eğirmek için yün getirilen bir kadına; Agnes hiçbir şey söylememiş gibi çıkrığı döndürmeye devam etti, ama sonra başını salladı. Annen, dedi, yürektendi. Serçe parmağında daha fazla iyilik vardı" -ve çarpık elini kaldırdı- "bütün vücudundakilerin hepsinden daha iyi.

Agnes her şeyi hatırlıyordu. Birden fazla şey: diğer anne nereye gitmişti, neden gitmişti.

Geceleri Bartholomew'a alçak sesle, onları ormana götüren, delikli bir taş asıp içini yabani otlarla dolduran, sazlardan oyuncak bebekler yapan, arka bahçede bitkiler yetiştiren kadını anlattı. Her şeyi hatırladı. Neredeyse her şeyden.

Bir gün babasını domuz ahırının arkasında dizini bir kuzunun boynuna dayamış, içine bıçak saplamış halde buldu. Koku, görüntü,

renk, kırmızıya bulanmış bir yatağın, bir odada kıpkırmızı bir kasaplığın anılarını canlandırdı. Babasına baktı, gözünü kırpmadan ona baktı, ama göremedi. Tek görebildiği, ortasında kırmızı bir çiçek olan bir yatak ve ardından dar bir kutuydu. Annesinin orada olduğunu biliyordu ama eskisi gibi değildi. Annesi yine farklıydı. Balmumundan yapılmıştı, soğuk ve sessizdi ve kollarına sarılmış, üzgün ve solmuş bir oyuncak bebek yüzlü bir bohçası vardı. Rahip, bir sır olduğu için geceleri gitmek zorunda kalmıştı; Agnes o rahibi hiç görmemişti. Uzun bir elbise giyiyordu ve bir şarkı söylüyormuş gibi birkaç kelime mırıldanarak kutunun üzerinden geçirdiği dumanı tüten bir kaseydi. Agnes asla kimseye söylememeli, dedi babası ona iniltiler arasında, ne komşulara ne de hiç kimseye, asla rahibin geldiğini ve balmumu kadın ve üzgün çocuk için bazı sihirli sözler söylediğini. Rahip ayrılmadan önce kızın kafasına hafifçe dokundu, baş parmağıyla alnına bastırdı ve doğrudan gözlerinin içine bakarak anladığı bir dilde şöyle dedi: zavallı kuzu.

Agnes, boynu kıpkırmızı olan bu kuzunun yanında diz çökerken babasına her şeyi anlatır. Yüksek sesle söylüyor… ciğerlerinin derinliklerinden, kalbinin derinliklerinden çığlıklar atarak. Hatırlıyorum, olan her şeyi biliyorum diyor.

Sakin ol kızım, dedi ona dönerek. Hatırlayamazsın. Boşver. Bunları söyleme. O gece rahip gelmedi. Başınıza dokunmadı. Bunları söylediğini kimsenin duymasına izin verme, asla. Annen seni duymasın.

Agnes, evin kadını Joan'dan mı yoksa cennetteki kendi annesinden mi bahsettiğini bilmiyor. Dünyanın bir yumurta gibi çatladığını hissediyor. Yukarıdaki gökyüzü çatlayabilir ve her an üzerlerine ateş ve kül yağabilir. Karanlık, puslu şekiller, görüş alanının kenarında yüzüyor gibi görünüyor. Çiftlik, domuz ahırı, ahırdaki erkek ve kız kardeşleri, hepsi aynı anda hem çok uzak hem de dayanılmaz derecede yakın görünüyor. Bir rahibin geldiğini biliyor. Babası neden hayır diyor? Boynuna asılı haçı, dudaklarına götürüp öptüğünü hatırlıyor, tastan annesinin ve küçük oğlunun üzerine bırakan hafif dumanı hatırlıyor, ortasında annesinin adını

defalarca söylediğini hatırlıyor. gizemli duaların: *Rowan, Rowan* . [*] Hatırlıyor. Zavallı kuzu, dedi ona. Babası sakinleşmesi için ısrar ediyor, bunu asla söylememesi için ondan kaçıyor ve artık bir bağırsak ve kemik çuvalından başka bir şey olmayan topal, kansız kuzudan ve ormana doğru koşuyor ve orada bağırıyor. ağaçlara, yapraklara, dallara, kimsenin onu duyamayacağı yerlere. Böğürtlenlerin dikenli dallarını etini kazıyıncaya kadar ellerinin arasında sıkar ve pazar günleri düzenli bir düzen içinde, küçükler sırtlarında, içinde duman olmayan, gittikleri kilisenin Tanrısına haykırır. veya kaseler veya diğer dillerde konuşulur. Onu arar, adını haykırır. Sen, diyor, sen, beni duyuyor musun? Senin hakkında daha fazla bir şey bilmek istemiyorum. Şu andan itibaren mecbur kaldığım için kiliseye gideceğim ama orada tek kelime etmeyeceğim çünkü ölümden sonra hiçbir şey yok. Toprak var, beden var ve sonunda onlar bir hiç.

Eczacının dul eşine söyler ve yaşlı kadın bu sözleri duyunca başını kaldırıp bakar. Kadın kıza bakarken çıkrık yavaşlar, durur. Asla kimseye söyleme, dedi Agnes'e kırık sesiyle. Asla. Eğer yaparsan, yedi çeşit yedi kötülüğü kendine çekersin.

Agnes, ayakkabıların annesinin sarışın ve tombul çocuklarına sarılıp onları şımartmasını izleyerek büyür. En yeni ekmeği, en yumuşak eti tabaklarına koymasını izliyor. Agnes, ikinci sınıf olma, bir şeylerden eksik olma, sevilmeme duygusuyla yaşamak zorundadır. Yerleri süpürmesi, küçüklerin altını değiştirmesi, sallayarak uyuması, ızgarayı temizlemesi ve ateşi canlandırması gereken kişidir. Herhangi bir kaza veya talihsizliğin - düşen bir tabak, kırılan bir kavanoz, dağılan bir iş parçası, yükselmeyen bir ekmek - kendi hatası olduğunu görür ve kabul eder. Bartholomew'u hayatın tüm aksiliklerinden korumak ve savunmak zorunda olduğunu bilerek büyüyor, çünkü bunu başka kimse yapmayacak. Aynı kandanlar, tamamen ve tamamen, başka hiç kimse gibi. İçinde onu yalayan, ısıtan, uyaran gizli bir alevle büyür. Gitmen gerek, der lama ona. Gitmelisin.

Agnes'e neredeyse hiç dokunulmadı. O ihtiyaçla büyür: Elinde, saçında, omzunda, kolunda parmakların dokunuşu. İnsan nezaketinin, ilgili duygunun bir işareti. Üvey annesi ona asla yaklaşmaz. Kardeşler onu tokatlar ve kaşırlar, ama bu sayılmaz.

Başkalarının ellerine hayranlık duyarak büyür, her zaman onlara dokunmak, kendi ellerinin arasında hissetmek ister. Başparmak ve işaret parmağı arasındaki o kas karşı konulamaz. Bir kuş gagası gibi açılıp kapanabilir ve orada o elin tüm gücünü, tüm kavrama kapasitesini bulabilirsiniz. Bir kişinin yeteneklerini, kapsamını, özünü öğrenebilirsiniz. İçindeki her şey, sakladığı, özlediği her şey orada, o yerde. Sadece o noktaya basarak bir insan hakkında ne kadar bilmesi gerektiğini öğrenmenin mümkün olduğunu fark eder.

Yedi ya da sekiz yaşında bir ziyaretçi elini bu şekilde tutmasına izin verir ve Agnes der ki, bu ayda ölümle karşılaşacaksınız ve bir hafta sonra o ziyaretçinin ateşten ölmesi gerçekleşmedi mi? Çobanın düşüp bacağını kıracağını, babasının fırtınaya yakalanacağını, yeni doğan bebeğin iki yaşına geldiğinde hastalanacağını, babasından koyun postu almak isteyen adamın bir adam olduğunu duyurur. yalancı, arka kapıdan giren seyyar satıcı mutfak hizmetçisini istiyor.

Joan ve baba endişelenir. Bu yetenek Hristiyan değildir. Bir daha yapmaması, insanların ellerine dokunmaması, o ender hediyeyi saklaması için yalvarırlar. Ateşin yanında çömelirken yanında duran babası, bundan iyi bir şey alamazsın, diyor, iyi bir şey değil. Ayağa kalkıp elini tutmaya çalıştığında, onu geri çekiyor.

Her şeyi yanlış yapma, yersiz olma, çok karanlık, çok uzun, çok asi, çok inatçı, çok sessiz, çok garip olma duygusuyla büyür. Kendisine sadece hoşgörü gösterildiğini, sinir bozucu olduğunu, yararsız olduğunu, sevgiyi hak etmediğini, önemli ölçüde değişmesi gerektiğini, evlenmek istiyorsa tamamen teslim olması gerektiğini bilerek büyüyor. Ayrıca, olması gerektiği gibi değil, olduğu gibi sevilmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlayarak büyüyor.

Hafızanın hâlâ yeterli canlılığa sahip olduğunu, onu bir daha bulursa onu tanımasına izin vereceğini umuyor. Ve bu olduğunda,

tereddüt etmeyecek. İki elinle yapışacak, kurtulmanın, hayatta kalmanın yolu bu olacak. Başkalarının itirazlarını, itirazlarını, akıl yürütmelerini görmezden gelecek. Bu sizin fırsatınız olacak, taşın ortasındaki dar delikten geçme fırsatınız olacak ve hiçbir şey önünüzde duramayacak.

Hamnet villanın içinden geçtikten sonra merdivenleri nefes nefese çıkıyor. Görünüşe göre bir ayağı diğerinin önüne koymak, her basamağı her basamağa kaldırmak, gücünü tüketiyor. Kendine yardım etmek için tırabzana yaslanır.

Yukarı çıktığında annesini göreceğinden emindir. Judith'in bir yay gibi kamburlaştığı yatağın yanında olacak. Judith temiz çarşaflara sarılacak, solgun ama uyanık, dikkatli ve kendinden emin. Agnes ona bir tentür verecek; Judith, ilaç acı olduğu için yüzünü buruşturacak ama yine de alacak. Annesinin iksirleri her şeyi tedavi eder: bunu herkes bilir. Köyün her yerinden, Warwickshire'ın her yerinden ve ötesinden insanlar, dar kulübenin küçük penceresinden annesiyle konuşmak için gelirler. Ona semptomlarını, ne çektiklerini, nelere katlanmak zorunda olduklarını anlatırlar. Birkaç kişiyi içeri davet ediyor. Neredeyse her zaman kadındırlar; Onları ateşin yanındaki bir sandalyeye, iyi sandalyeye koyar ve sonra onların ellerini alır ve onları kendi başına tutar, birkaç kökü, birkaç yaprağı, birkaç yaprağı ezer. Beze sarılmış bir paketle veya ağzı kağıt ve mumla kapatılmış küçük bir şişeyle ve daha sakin, daha hafif bir ifadeyle ayrılırlar.

Annesi orada olacak. Judith'i sağlığına kavuşturacak. Herhangi bir kötülüğü, herhangi bir hastalığı nasıl tedavi edeceğini biliyor. Ne yapacağını bilecektir.

Hamnet üst kattaki yatak odasına ulaşır. Yatakta ablasından başka kimsesi yoktur.

Ona yaklaşırken, daha solgun olduğunu, doktoru araması için geçen sürede daha da zayıfladığını görüyor. Gözlerinin etrafındaki deri, vurulmuş gibi mavimsi. Az ve hızlı nefes alıyor, gözleri sanki görmediği bir şeyi görüyormuş gibi bir o yana bir bu yana hareket ediyor.

Hamnet'in bacakları zayıf. Paletin bir tarafında oturuyor. Ablasının derin nefesini duyar. Bu en azından onu biraz rahatlatır. Küçük parmağını onunkiyle birleştir. Çarşafın üzerine ve oradan aşağıdaki sazlıklara düşen bir gözyaşı ondan kaçar.

Biri daha kaçar. Hamnet uymadı. O anlar. Birini, bir akrabayı, büyükanne ve büyükbabayı, bir yetişkini, bir doktoru aramak zorunda kaldım. Nereden bakarsanız bakın gerçekleşmedi. Gözlerinden yaşlar akmasın diye gözlerini kapadı ve başını dizlerine indirdi.

Yarım saat sonra Susanna arka kapıdan girer. Sepeti bir sandalyeye düşürür ve diğerinin üzerine düşer. Üzüntüyle bir tarafa, sonra diğerine bakar. Ateş söndü; hiç kimse. Annesi yakında geri döneceğine söz verdi, ama gelmedi. Annesi asla olacağını söylediği yerde değildir.

Şalını çıkarır ve yan sıraya atar. Toquilla kayar ve yere düşer. Susanna onu almak için eğilmesi gerektiğini düşünüyor ama yapmıyor. Ayağıyla ona uzanıyor ve daha fazla fırlatıyor. İç çeker. Neredeyse on dört yaşında. Gördüğü her şey -masanın üzerindeki saksılar, kirişlerden sarkan bitki ve çiçek demetleri, kız kardeşinin bir minderdeki salkım bebeği, ocağın yanındaki testi- onda derin ve anlaşılmaz bir tahrişe neden olur.

Uyandı. Biraz hava girmesi için bir pencere açıyor ama sokak at, dışkı, bayat ve çürük bir şey kokuyor. Kapıyı çarparak kapatıyor. Yukarıda bir şey duyduğunu düşünüyor. Birisi olacak mı? Bir an dinler. Ama hayır. Başka bir şey duyulmuyor.

Annesinin ziyaretçilere, genellikle geceleri gizlice kapıya gelenlere, acıdan, fazla kandan, kansızlıktan, rüyalardan, alametler, rahatsızlıklardan, ölümden fısıltılarla konuşmak için sunduğu iyi sandalyeye oturur. zorluklardan, uygunsuz aşklardan, yersiz aşklardan, alametlerden, ay döngülerinden, yolunu kesen bir tavşandan, evine giren bir kuştan, uyuyan bir koldan, vücudunun fazla uyanık başka bir bölümünden, bir burada veya orada, kulakta, bacakta, akciğerlerde veya kalpte döküntü, öksürük veya batma. Anne başını eğmiş, başını sallayarak, dilini şaklatarak dinliyor. Sonra ellerini tutar ve aynı anda yukarıya, tavana, havaya bakar, gözleri odaklanmamış, yarı kapalı.

Bazıları ona annesinin bunu nasıl yaptığını soruyor. Pazarda ya da sokakta gizlice yaklaşırlar ve Agnes'in bir kişinin neye ihtiyacı olduğunu, neyin eksik ya da fazlasıyla yeterli olduğunu nasıl tahmin ettiğini, bir ruhun dingin mi yoksa endişeli mi olduğunu nasıl bilebileceğini, bir kişinin ya da ne olduğunu nasıl bildiğini sorarlar. bir kalp.

Susanna iç çekip onlara bir şey fırlatmak istiyor. Artık ona annesinin tuhaf yeteneklerini ne zaman soracaklarını biliyor ve onları durdurmaya çalışıyor ya da özür diliyor ya da onlara ailesi, hava durumu, ekinler hakkında sorular sormaya başlıyor. Belli bir tereddüt, yüzde belirli bir ifade keşfetti - meraklı ve şüpheci arasında - bu, bu konuşmaların başlangıcıdır. Onu en çok rahatsız eden şeyin bunun hakkında konuşmak olduğunu neden anlamıyorlar? Bitkilerle, yabani otlarla, toz kaplar ve kavanozlarla, odayı bir gübre yığını gibi kokan kökler ve yapraklarla, insanlar, çığlıklar, el ele tutuşan eller? Küçükken dürüstçe bilmediğimi, sihir olduğunu, hediye olduğunu söylerdim. Ama şimdi açık: Hiçbir fikrim yok, ne demek istediğini anlamıyorum, diyor ve havayı kokluyormuş gibi burnu yukarıya doğru başını kaldırıyor.

Ama annesi şimdi nerede? Ayak bileklerini çaprazlayın ve çaprazlayın. Kırlarda koşmak, büyük ihtimalle göletlerde yürümek, yabani ot toplamak, hangi bitkiyi toplamak için çitlerden atlamak, kıyafetlerini yırtmak, çizmelerini çamura bulamak. Köydeki diğer anneler çocukları arasında ya ekmeği yağlayacak ya da yahniyi paylaşacak. Ama Susanna'nın? Her zamanki gibi bir gösteri yapacak, orada durup bulutlara bakacak, bir katırın kulağına fısıldayacak, önlüğüne karahindiba toplayacak.

Pencerenin tıklatılmasıyla irkilir. Bir an için sandalyesinde hareketsiz oturuyor. Darbeler tekrarlanır. Kalkıp oraya gider. Kurşunun ve camın diğer tarafında bulanık gördüğü şey, bir şapkanın net eğrisidir, koyu kırmızı bir korsajdır: bu, onun olasılardan biri olduğu anlamına gelir. Kadın, otoriter, buyurgan bir hareketle tekrar seslenir.

Susanna pencereyi açmak için hiçbir hamle yapmıyor.

"Annem burada değil," dedi yaklaşarak. Daha sonra gel.

Arkasını döner ve koltuğa oturur. Kadın iki kez daha sesleniyor ve ardından uzaklaşan ayak sesleri duyuluyor.

Gelen ve giden, gelen ve giden insanlar, insanlar ve daha fazla insan. Belki ikizler, annesi ve kendisi, çorbayı başlatmak üzere masada oturuyorlar, onlara zaman vermeden ya da kaşığı almadan kapıyı çaldılar ve orada annesi ürkerek ayağa kalktı, çorbayı bir kenara koyarken. Susanna'ya tavuk kemiği ve havuçla yapmanın hiçbir maliyeti olmasaydı, sanki mutfakta sıcağında karıştırarak ve süzerek geçirdiği saatler bir yana, yıkayıp tekrar yıkayıp kabuğunu soymak zorunda kalmamış gibi. Bazen Susanna, Agnes'in sadece kendi annesi -ve tabii ki ikizlerin annesi değil- aynı zamanda tüm köyün, tüm ilçenin annesi olduğu izlenimini edinir. Evinizin önünden geçen insanların bu aralıksız hac ziyareti hiç duracak mı? Barış içinde yaşamalarına izin verecekler mi? Bir gün Susanna, büyükannesinin annesine, paraya artık ihtiyacı olmadığı için neden bu meseleye devam ettiğini anlamadığını söylediğini duydu. Ne de, diye ekledi büyükanne, o çok kazandı. Annesi cevap vermedi, dikişinden başını kaldırmadı bile.

Susanna, yüzlerce elin dokunuşuyla bir elma gibi yıpranmış ve pürüzsüz olan sandalye kollarının kavisli ucunu sıkıyor. Arkalığı bulana kadar arkasına yaslanır. Babasının evdeyken en çok sevdiği sandalyedir. Yılda iki veya üç, dört veya beş, bazen haftada bir, bazen daha fazla. Gün içinde onu yukarı çıkarır, masaya yaklaştırır ve orada çalışır; gece tekrar indirir ve ateşin sıcaklığına oturur. En son eve geldiğinde eliyle yanağını okşayarak, fırsat buldukça gelirim, demişti ona. Ve bunun doğru olduğunu biliyorsun, diye ekledi. Her şeyi tekrar yola çıkmaya hazırlıyordu: harflerle dolu tomarlar, bir gömlek değişimi, kedi bağırsağından dikip domuz derisiyle ciltlediği bir kitap. Annesi orada değildi, ortadan kaybolmuştu, gittiği her yere gitmişti çünkü onun gidişini görmeye dayanamıyordu.

Onlara mektuplar yazar, annesi büyük bir çabayla okur, kelimeleri parmağıyla takip eder, ağzıyla sesleri oluşturur. Annesi biraz okuyabilir, ancak yalnızca çok ilkel bir şekilde yazar. Cevapları

yazan Eliza Teyzeydi - güzel bir el yazısı var - ama şimdi Hamnet yapıyor. Hamnet haftanın altı günü şafaktan alacakaranlığa kadar okula gider; konuşabildiğin kadar hızlı yaz, latince ve yunanca oku ve sayı sütunları yap. Tüyün fırçası, yerdeki tavuğun ayağına benzer. Büyükbaba, Hamnet'in o gittiğinde eldiven ticaretini sürdüreceğini gururla söylüyor, oğlanın başının üstünde olduğunu, okuduğunu, doğuştan bir iş adamı olduğunu, ailede tek kişi olduğunu söylüyor. iki parmak önde. Hamnet, yağmuru dinliyormuş gibi okul kitaplarının üzerine eğiliyor, ateşin yanında oturan herkese başının tepesini gösteriyor, saçları kafasından geçen bir nehir gibi çarpık bir şekilde ayrılmış.

Mektuplarda babası kontratlardan, uzun çalışma saatlerinden, duyduklarını beğenmezlerse çetelerin çürük şeyler fırlatmasından, Londra'daki büyük nehirden, üzerine bir çuval fare düşüren başka bir komedi ahırının sahibinden bahsediyor. yeni eserinin doruk noktası, mısraları ve daha fazla mısrayı ezberlemek, kaybolan kostümler, yangınlar, komedyenlerin bir iple sahneye indirildiği bir sahnenin provası, yollarda yiyecek bulmanın ne kadar zor olduğu. Düşen bir manzaranın, kaybolan veya hasar gören donanımların, tekerlekleri biten ve her şeyi çamura atan arabaların, onlara yatak vermeyen tavernaların, biriktirilen paranın, annesinin yapması gerekenlerin, Almak istediğiniz bir arsayı, satılık olduğunu bildiğiniz bir evi, kiralamak için edinmeniz gereken bir tarlayı, onları ne kadar özlediğinizi köydeki hangi kişiyle konuşmalısınız? , sevgilerini onlara ne gönderdiğini, yüzlerini öpmeyi ne kadar istediğini birer birer, onlarla tekrar bir araya gelmek için sabırsızlanıyor.

Veba Londra'ya ulaşırsa, onlarla birkaç ay kalabilirsiniz. Tüm komedi kalemleri kraliçenin emriyle kapatılacak ve halka açık toplantılar yasaklanacaktır. Veba dilemek doğru değil, dedi annesi, ama Susanna geceleri sessizce dua ettikten sonra birkaç kez diledi. Sonra hep sinirlenir. Ama yine de istiyorsun. Babası evde, birkaç aydır yanlarında. Bazen annesinin de onu isteyip istemediğini merak ediyor.

Arka kapıdaki mandal açılır ve Büyükanne Mary belirir. Kızarmış, koltuk altlarının altında koyu ter lekeleriyle burnundan soluyarak geliyor.

"Orada oturarak ne yapıyorsun?" Meryem diyor.

Hiçbir şey onu boş bir insan kadar rahatsız etmez. Susanna omuz silkiyor. Sandalyenin eklemlerini elinizle ovun. Mary odanın etrafına bakar.

"İkizler nerede?"

Susanna bir omzunu kaldırıyor ve tekrar düşürüyor.

"Onları görmedin mi?" Mary ısrar ediyor, bir mendille alnını siliyor.

-Yapma.

Mary, Susanna'nın şalını alıp masaya koymak için eğilerek, "Onlara söyledim," diye fısıldıyor, "onlara odun kırmalarını ve mutfak ateşini yakmalarını söyledim." Ama onlar var mı? belirsiz. Geri döner dönmez onların pisliğini patlatacağım.

Elleri kalçalarında Susanna'nın önünde duruyor.

"Peki annen nerede?"

-Bilmiyorum.

Meryem iç çeker. Bir şey söyleyecek ama söylemiyor. Susanna bunu görür, aralarında havada flamalar gibi asılı duran söylemediği kelimeleri yakalar.

"Tamam, hey," dedi sonunda Susanna'ya bir önlük atarak, "hadi gidelim. Akşam yemeği kendi kendine pişmez. Gel bana yardım et kızım, orada kuluçkaya yatan bir tavuk gibi durmak yerine.

Mary, Susanna'yı kolundan yakalar ve onu ayağa kaldırır. Arkalarından çarparak kapanan arka kapıdan çıkarlar.

Üst katta, Hamnet irkilerek uyanır.

Birdenbire Latince öğretmekten daha iyi bir şey yoktur. Hewlands'a gitmesi gereken günlerde, öğretmen ilk haberde kalkar, yatağı yapar ve kovada şiddetle yıkar. Saçını ve sakalını özenle tarar. Kahvaltıda kendine tam bir tabak veriyor ama bitirmeden masadan ayrılıyor. Kardeşlerinin kitapları aramasına yardım eder, okula gittiklerinde onları kapıya kadar geçirir ve onlarla vedalaşır. Babasına mırıldandığı ve hatta kibarca başını salladığı biliniyor. Ablası, hırkasını bir yandan diğer yana bağlayarak düzeltirken, onun nefesinin altından ıslık çaldığını duyduğunda ona yandan bir bakış attı, dışarı çıkmadan önce pencere camından kendine baktı, saçlarını kulaklarının arkasında ileri geri fırçaladı. çıkar ve kapıyı çarparak kapatır.

Hewlands'a gitmediği günlerde, babası hareket etmezse derisini yüzmekle tehdit edene kadar yatakta kalıyor. Nihayet kalktığında ise, iç geçirerek, kendisiyle konuşulduğunda cevap vermeyerek, dalgın dalgın bir ekmek çiğneyerek, yerden bir şey alıp tekrar yerine koyarak evin içinde dolaşıyor. Atölyede onu gözlemlerler: Tezgaha yaslanır ve kadın eldivenlerini, dikişler arasında, hareketsiz parmakların arasında gizli bir anlam arıyormuş gibi ardına kadar açmaya başlar. Tekrar iç çekiyor ve eldivenleri yine de kutularında bırakıyor. Bir şahin kemeri dikmesini izlemek için Ned'in başının üzerinden bakıyor, bu yüzden çocuk çekiniyor, ta ki John ona sokağa çıkmasını söyleyene ve o sadece kapı olana kadar.

"Ve sen," diye ekledi John oğluna, "git buradan." Mümkünse kendinize faydalı bir iş bulun. John başını sallıyor ve bir sincap derisini kullanışlı dar şeritler halinde kesmeye devam ediyor. Çok fazla çalışma -kendi kendine, teninin kaygan şeritlerine mırıldanıyor- ve sağduyu kırıntısı değil.

Sonra anne, kız kardeşi Eliza'yı onu aramaya gönderir. Önce aşağı iner, ağıldan geçer, sonra merdivenlerden yukarı çıkar, çocuğun yatak odasını, kendisinin, ailesinin yatak odasını geçer ve tekrar geri döner. onu çağırır.

Cevabın gelmesi biraz zaman alıyor ve geldiğinde kuru, sinirli, tiksinmiş bir tonda.

-Neredesin? diye soruyor, kafasını bir yandan diğer yana çevirerek, şaşırıyor.

Başka bir uzun, kayıtsız sessizlik, şu ana kadar:

-Yukarı.

-Neresi? Anlamadan ısrar ediyor.

-Burada.

Eliza, anne babasının yatak odasından çıkar ve çatı katı merdiveninin dibinde durur. Kendisine bir kez daha seslenir.

Bir iç çekiş. Gizemli bir çatlak.

-Ne istiyorsun?

Eliza bir an için erkeklerin bazen gençlerin yaptığını yaptığını düşünüyor. Özel olarak bir şey yaptıklarını bilecek kadar çok kardeşi var, bu onların kesintiye uğraması halinde onları çok kötü bir ruh haline sokuyor. Bir eli üst direğe dayamış, merdivenin dibinde tereddüt ediyor.

-Yükleyebilir miyim?

Sessizlik.

-Hasta mısın?

Bir iç çekiş daha.

-Yapma.

—Annem diyor ki, tabakhaneye gidebilirsen, sonra da...

Yukarıdan anlaşılmaz, boğuk bir çığlık duyulur ve birinin duvara ağır bir şey, belki bir çizme ya da bir parça ekmek fırlatmasına benzer bir ses; bir hareket, keskin bir darbe, sanki biri kafasına bir ışınla vurmuş gibi. "Ah!" diye bağırıyor ve bir dizi küfür savuruyor, bazıları şaşırtıcı, bazıları Eliza'nın daha önce hiç duymadığı ve daha sonra, ağabeyi daha iyi bir ruh halindeyken ona soracak.

"Ben çıkıyorum" diyor ve merdiveni tırmanmaya başlıyor.

Bir balyanın üzerine yerleştirilmiş iki mumun tek ışığında, önce başını sıcak, tozlu bir alana boşaltır. Kardeşi kıçının üzerine yere düşmüş ve başını ellerinin arasına almıştır.

"Bakalım" diyor.

Duyulmayan bir şeyler mırıldanıyor, kuşkusuz bir küfür ama açık bir anlamı var: Kız kardeşinin gitmesini, onu rahat bırakmasını istiyor.

Elini tutuyor, başından çekiyor. Diğeriyle mumu kaldırın ve ağrılı noktaya bakın. Kaküllerinin hemen altında morarmış, kırmızı bir yumru var. Şişliğin kenarlarına dokunur ve irkilir.

“Um,” diyor, “daha da kötüleştirdin.

Sonra ona bakar, ikisi de bir an birbirlerine bakarlar. Biraz gülümsüyor.

"Bu doğru" diyor.

Eliza elini indiriyor ve mumu bırakmadan yerle çatı arasındaki boşluğa kapatılmış başka bir yün balyasının üzerine oturuyor. Yıllardır oradalar. Geçen kış bir gün ağılda, eldivenleri sepetlere ters çevirmek için kanvasla sararken, kardeşi onu bırakıp neden bu kadar çok yün balyası olduğunu sordu. tavan arası ve ne içindi. Baba, arabaya uzandı ve oğlunu ceketinden yakaladı. Bu evde yün balyası yok, dedi oğlunu her kelimeyle sarsarak. Anlıyor musun? Eliza'nın erkek kardeşi gözlerini kırpmadan babasının gözleriyle buluştu. Anladım, diye cevap verdi sonunda. Baba bırakmadı, küstahlık olup olmadığını tartarcasına oğlunun yeleğini yumruğuyla sıkmaya devam etti, sonunda bıraktı. Seni ilgilendirmeyen şeylerden bahsetme, dedi içinden ve tekrar sarmaya başladı ve kalemdeki herkes tuttukları nefesi verdi.

Eliza, varlığını ne olursa olsun inkar etmek zorunda kaldıkları yün balyasının üstüne atlamasına izin verir. Abisi bir an ona bakar ama bir şey söylemez. Başını çevirir ve kirişlere bakar.

Eliza, çatı katının kendisinin, ikisinin saklandığı yer olduğunu ve o ölene kadar Anne'nin de orada olduğunu hatırlayıp hatırlamadığını merak ediyor. Öğleden sonra okuldan döndüğünde üçü oraya sığındı ve küçük kardeşlerin itirazlarına ve yalvarmalarına rağmen merdiveni aldı. O zaman neredeyse boştu, sadece babasının bilinmeyen bir nedenle sakladığı bazı hasarlı deriler vardı. Anneleri onları şu ya da bu işi yapmaları ya da küçük

kardeşlere bakmaları için çağırana kadar, sadece o, o ve Anne'den başka kimse oraya gidemezdi.

Eliza onun yukarı çıkmaya devam ettiğini fark etmemişti; Hala orada saklandığını bilmiyordum. Anne'nin ölümünden beri geri dönmemişti. Odanın etrafına bakınıyor: eğimli tavan, çatı kiremitlerinin alt tarafı, balyalar ve orada olması gereken daha fazla yün balyası, gözden uzak. Eski mum uçlarını, bir bıçağı, bir hokkayı görür. Yere saçılmış, üzerlerinde kelimeler yazılı, üzeri çizilmiş, yeniden yazılmış, tekrar üzeri çizilmiş, buruşmuş ve yere atılmış çeşitli kağıt parçaları. Kardeşinin başparmak, işaret parmağı ve tırnak kenarlarında siyah noktalar olduğunu görür. Burada gizlice ne okuyor?

-Neler oluyor? -Soru.

"Hiçbir şey," ona bakmadan yanıtladı. Hiçbir şey.

"Seni ne rahatsız ediyor?"

-Hiç.

"Peki, burada ne yapıyorsun?"

-Hiç.

Kağıt toplara bakıyor. "Asla" kelimesini ve "ateş" kelimesini ve "uçmak" veya "gerilme" olabilecek başka bir kelimeyi görür. Tekrar yukarı baktığında kardeşinin ona kaşlarını kaldırarak baktığını görür ve içinden kısa bir gülümseme kaçar. Bu evde -ve bu arada tüm köyde- mektupları anladığını, okumasını bildiğini bilen tek kişi o. Ve neden okumayı biliyorsun? Çünkü ona ve Anne'ye de o öğretti. Her öğleden sonra, burada, okuldan eve geldiğimde. Yerdeki tozun üzerine bir harf çizdi ve dedi ki, bak Eliza, bak Anne, bu "pe" ve bu "a", sonra sonuna "ene" koyarsan "pan" diyor. ". Görüyor musun? Sesleri karıştırmalı, üst üste söylemelisiniz, ta ki kelimenin anlamı aklınıza gelene kadar.

"Tek söylemek istediğin 'hiçbir şey' mi? o soruyor.

Ağzının hareket ettiğini görüyor ve soruyu tekrar etmeden soruyu cevaplamanın bir yolunu bulmak için tüm retorik ve argüman bilgisini kazdığını biliyor.

"Yapamazsın," diyor ona gülerek. Ne kadar uğraşsan da "hiçbir şey" cevabını bulamıyorsun değil mi? Yapamazsın. Onayla bunu.

"Hiçbir şey tanımıyorum," diye muzaffer bir şekilde yanıtlıyor.

Bir an birbirlerine bakarlar. Eliza bir ayağının topuğunu diğerinin parmağına koyar.

"Diyorlar ki," diye ihtiyatla başladı, "Hewlands'lı kızla birlikte görüldün."

Ticareti ve menfaati olmayan erkek kardeşi hakkında duyduğu en kaba ve en karalayıcı yorumları, zaten reşit olan ve iyi bir çeyizi olan böyle bir kadına kur yapmak için ne kadar genç olduğundan bahsetmiyor. Oğlan ne cüret ederdi, pazarda arkasından bir kadının fısıltısını duydu. Ve iki kez, para için ve babasından kurtulmak için.

Ayrıca insanların kız hakkında söylediklerini de atlıyor. Vahşi bir canavar olduğunu, lanetler yağdırdığını, her şeyi iyileştirebildiğini, ama aynı zamanda sizi hasta ettiğini de. Geçen gün üvey annenin yüzüne çıkan o tüyler, bir başkasının dediğini duydu, üvey anne şahini elinden alınca onlara o sebep oldu. Sadece parmakla dokunarak sütü kesebilir.

Eliza sokakta bunları duyduğunda, insanlar, komşular, eldiven sattığı kadınların önünde bunları söylediğinde, onları duymuyormuş gibi yapmıyor. Bir an duraksayıp fısıldayan kişinin gözlerinin içine bakar (bakışları rahatsız edicidir, bilir; erkek kardeşi ona defalarca söylemiştir; ona göre bu, gözlerinin renginin saflığından ve bakışından dolayıdır. onlara) açılır: o kadar çok ki tüm irisi gösterir). O sadece on üç yaşında ama yaşına göre uzun. Kızın cesareti ve sert sessizliğiyle terbiye edilen kuyruklarını bacaklarının arasına alıp ayrılana kadar gözlerini tutar. Eliza, sessizliğin büyük gücünü keşfetti. Bu kardeşinin öğrenmediği bir şey.

"Diyorlar ki," diye büyük bir kısıtlamayla devam ediyor, "okuldan sonra birlikte yürüyorsunuz." Bu doğru?

-Evet, ne olmuş? ona bakmadan cevap verir.

-Ormanda?

Evet ya da hayır demeden omuz silkiyor.

"Annen biliyor mu?"

"Evet," diye çok hızlı bir şekilde yanıtlıyor ve hemen kendini düzeltiyor: "Bilmiyorum."

"Ama ya...?" —Size sormak istediğiniz soruyu formüle etmek neredeyse çok zor görünüyor; Ne anlama geldiği, ne getirdiği, neleri devreye soktuğu konusunda yalnızca belirsiz bir fikri var. Tekrar dener. "Ya o yürüyüşlerden birini yaparken yakalanırsanız?

"Eh, bizi yakaladılar," diye yanıtlıyor, bir omzunu kaldırıp düşmesine izin vererek.

"Bu seni vazgeçirmiyor mu?"

"Neden geri çekileyim?

"Kardeşi..." demeye başlar, "...koyunlu olan." Hiç görmedin mi? Bu bir dev. Ve evet…?

Eliza'nın kardeşi eliyle kayıtsız bir hareket yapar.

"Gerektiğinden fazla endişeleniyorsun. O her zaman koyunların yanındadır. Onu Hewlands'da bir kez bile görmedim.

Eliza ellerini kenetledi, yine yan yan buruşuk kağıtlara baktı ama üzerinde ne yazdığını tam olarak çıkaramadı.

"Biliyor musun bilmiyorum," diye başlıyor utanarak, "insanlar onun hakkında ne diyor, ama...

"Bunu çok iyi biliyorum," diye keskin bir şekilde sözünü kesiyor.

Birçoğu öyle olduğunu söylüyor...

Kardeş doğruldu; renkler aniden yükseldi.

-Doğru değil. Bunların hiçbiri doğru değil. Böyle saçma dedikoduları dinlemene şaşırdım.

"Üzgünüm," diye yanıtlıyor, yalvarıyor, mahzun. Sadece...

"Onlar saf yalanlar," diye devam ediyor, sanki hiçbir şey söylememiş gibi, "üvey annesi tarafından yayılıyor." O kadın kıskanç bir yılan gibi kıvranıyor, o kadar büyük ki ona sahip oluyor ve...

"...çünkü senin için korkuyorum!"

Şaşırmış ona bakar.

-Benim için? Niye ya?

"Çünkü..." Eliza düşüncelerini toplamaya, duyduğu her şeyi filtrelemeye çalışır, "...çünkü babam buna asla izin vermez." Bunu

çok iyi biliyorsun. O aileye borçluyuz. Babam adını bile söylemiyor. Ve onun hakkında söyledikleri için. İnanmıyorum," diye ekliyor çabucak, "Sizi temin ederim. Ama yine de beni rahatsız ediyor. Bu tutkunun sana iyi bir şey getirmeyeceğini söylüyorlar.

Kardeş, yenilmiş gibi yün balyalarının üzerine düşer ve gözlerini kapatır. Baştan ayağa titriyor, öfkeden ya da başka bir şeyden. Elizabeth'in haberi yok. Uzun bir sessizlik uygulanır. Eliza, önlüğün kumaşına küçük kıvrımlar yapıyor. Sonra ona sormak istediği başka bir şeyi hatırladı ve öne doğru eğildi.

"Bir şahin olduğu doğru mu?" Farklı bir sesle fısıldıyor.

Gözlerini açar, başını kaldırır. Abi ve kız kardeş bir an birbirlerine bakarlar.

"Evet," diyor.

-Gerçekten? Duymuştum ama öyle mi bilemedim...

"Bu bir kerkenez, şahin değil," diye yanıtlıyor çabucak. Onu eğitmiştir. Ona bir rahip tarafından nasıl yapılacağı öğretildi. Onu bir lua ile taşır ve kuş ağaçların arasından bir ok gibi uçar. Hiç böyle bir şey görmedin. Uçtuğu zaman ne kadar farklı... neredeyse... iki farklı varlık, adeta: biri yerde, diğeri havada. Onu çağırdığında, havada büyük daireler çizerek geri döner ve büyük bir kuvvetle, büyük bir kararlılıkla eldivenin üzerine iner.

"Bunu yapmana izin mi verdi?" Eldiveni giy ve kolunda şahin levrek var mı?

"Kernica," diye düzeltti ve başını salladı, neredeyse gururla parlıyor. Evet, beni terk etti.

"Görmeyi çok isterim," diye iç geçirdi Eliza.

Erkek kardeşi, mürekkep lekeli parmaklarıyla çenesini ovuşturarak ona bakıyor.

"Belki bir gün seni de götürürüm," diyor neredeyse kendi kendine.

Eliza önlük kumaşını bırakıyor ve küçük kıvrımlar açılıyor. Aynı anda hem heyecanlı hem de korkuyor.

-Gerçekten?

-Tabii ki.

"Peki şahinin uçmama izin vereceğini mi düşünüyorsun?" Kerkenez mi?

-Ben neden görmüyorum. Bir an ablasını düşündü. Beğeneceğini düşünüyorum. Bazı yönlerden aynısınız.

Böyle bir vahiy onun üzerinde büyük bir etkiye sahiptir. Hakkında bu kadar muazzam şeyler söylenen kadına benziyor mu? Geçenlerde kilisede, Bayan Hewlands'ın tenini -çıbanları, kızarıklıkları, yaraları- fark etme fırsatı buldu ve birinin bunu başka birine yapabileceği düşüncesi onu derinden rahatsız ediyor. Ancak bunu abisine söylemez ve gerçekte bir yandan o kızı yakından görmek, gözlerinin içine bakmak ister. Ama hiçbir şey söylemiyor. Kardeşinin aceleye getirildiğini ya da zorlandığını hissetmesini istemiyor. Sanki huzursuz bir atmış gibi ona gizlice, dikkatle yaklaşmalısınız. Onu nazikçe hissetmelisin; Belki bu şekilde daha fazlasını öğrenirim.

"Peki o nasıl?" -Soru.

Kardeşi cevap vermeden önce düşünüyor.

"Tanıdığın kimseyle karşılaştırılamaz. Onun hakkında ne düşündüklerini umursamıyor. Her zaman istediğini yapar. Öne doğru eğiliyor, dirseklerini dizlerine dayayıp sesini fısıltı haline getiriyor. Birine baktığında ruhunun derinliklerini görür. İçinde bir damla düşmanlık yok. İnsanlar, olmaları gerektiği gibi değil, oldukları gibi alınır. Eliza'ya bakıyor. Bunlar nadir nitelikler, değil mi?

Eliza durmadan başını salladığını fark eder. Ona bu kadar çok şey söylemesine şaşırıyor, alıcı olmaktan onur duyuyor.

"Söylediklerine bakılırsa, o bir kadın..." birkaç hafta önce ona öğrettiği doğru ifadeyi arıyor.

Gülümsüyor ve ona gösterdiği zamanı hatırladığını biliyor.

“Tam olarak öyle, Eliza: benzeri olmayan bir kadın.

"Öyle görünüyor," diye dikkatlice söylemeye başlar, kendisini bir daha suskunluğa kaptırmasın diye onu telaşlandırmamaya özen göstererek; kardeşinin bu kadar çok konuştuğuna neredeyse inanamıyor - buna karar vermişsin. Umutsuzca büyülenmişsin. O.

Kardeş cevap vermiyor, sadece uzanıyor ve en yakındaki yün balyasını okşuyor. Eliza fazla ileri gittiğini, kendini daha fazla bırakmayacağını, kalkıp gideceğini ve sırlara son vereceğini düşünüyor.

"Ailesiyle konuştun mu?" sormaya kalkışır.

Olumsuz bir jest yapar ve omuz silker.

"Onlarla konuşacak mısın?"

"Keşke yapsaydım," diye mırıldandı başını öne eğerek, "ama eminim hayır diyeceklerdir." Beni iyi bir av olarak görmeyecekler.

"Belki... beklersen," dedi Eliza tereddütle, elini onun koluna koyarak, "bir yıl kadar." Reşit olacaksın. Daha güvenli bir konuma sahip olacaksınız. Belki babamın işleri düzelir ve kasabadaki prestijini yeniden kazanır ve belki de yün işini bırakmaya ikna edilebilir...

Kolunu aniden geri çeker ve ayağa kalkar.

"Hiç kendini bir şeye ikna ettiğini gördün mü?" -Soru-. Yanlış olsa bile fikrini değiştirdiğini hiç gördün mü?

Eliza da kalkar.

"Düşünüyorum da...

"Hiç," diye devam ediyor, "ihtiyacım olan ya da istediğim bir şeyi bana verme zahmetine girdiğini gördün mü?" Hiç benim tarafımı tuttuğunu gördün mü? Beni sinirlendirmemek için kendi yolundan çıktığını hiç gördün mü?

Eliza boğazını temizliyor.

"Belki beklersen..."

"Sorun şu ki," diyor ağabeyi, tavan arasında, yere saçılan kelimeler arasında volta atarak, giderken kağıt tomarlarını alıp döndürerek, "Bunda iyi değilim." beklemeye tahammülüm yok

Arkasını döner, bir ayağını merdivene koyar ve gözden kaybolur. Kapıdan çıkan iki direk her adımda titriyor ve sonra hareketsiz kalıyor.

Elma sıraları hareket eder, zıplar, raflarda zıplar. Her elma, bu küçük kilerin duvarlarını kaplayan ahşap raflarda bilerek yapılmış bir oyuğa ortalanmıştır.

Zıpla, zıpla, zıpla, zıpla.

Özenle oldukları gibi yerleştirilmişler: Kuyruk aşağı, kadehin yıldızı yukarı. Dokunmadan. Bütün kış böyle olmalılar, bir parmak diğerinden tahtanın oluğuna hafifçe tünemiş olmalılar ki zarar görmesinler. Birbirlerine sürtündüklerinde kahverengiye dönerler, kırışırlar, yumuşarlar ve çürürler. Onları oldukları gibi sıralar halinde, ayrı, kuyrukları aşağıda, izole edilmiş ve havalandırılmış halde tutmalısınız.

Evdeki miniklerin yaptığı bir görevdir: ağaçların bükülmüş dallarından elmaları koparıp sepetlere koyup kilere götürüp raflara aralarında aynı mesafe kalacak şekilde dizmek. havalandırılabilirler, böylece korunurlar, böylece ağaçlar yeniden meyve verene kadar bütün kış ve ilkbaharda yaşarlar.

Ama bir şey onları hareket ettiriyor. Tekrar tekrar, tekrar ve tekrar, ileri geri, tıkırdayarak, ısrarla.

Kerkenez levrekte, kukuletalı ama tetikte, her zaman tetikte. Bu rahatsız edici, tekrarlayan gürültünün kaynağını aramak için başını benekli tüylerinden çevirdi. İşitmesi o kadar iyi ki, gerekirse otuz metre ötedeki küçük bir farenin kalp atışlarını, ormandaki bir kakımın ayak seslerini veya tarlada bir çalıkuşu kanatlarının çırpınışını algılayabilir, şunları kaydeder: bir şey onu iter. a Yirmi elma, onları jöle, oluklarında salla. İlgi veya iştahı teşvik etmek için aşırı büyük memelilerin giderek daha hızlı nefes alması. Hafifçe kas ve kemiğe dayanan bir elin kasesi. Dilin dişlere karşı kaygan tıklaması. Ters yönde üst üste hareket eden farklı dokulara sahip iki kumaş katmanı.

Elmalar dönüyor, saplar bir tarafta görünüyor, kaliksler diğer tarafa bakıyor, yerlerine dönüyor, sonra yukarı, sonra aşağı hareket ediyor. Dokunma sıklığı değişir: daha yavaş, daha yavaş, daha hızlı ve tekrar geri.

Agnes, dizlerini bükerek bir kelebeğin kanatları gibi birbirinden ayırdı. Ayaklar hala botlarında, karşı rafta duruyor; ellerini badanalı duvara sımsıkı tutuyor. Sırtı dikleşiyor ve kendi başına sanki kavis çiziyor ve boğazından derin, neredeyse hırıltılı sesler geliyor. Vücudunun kendini böyle ortaya koyması, ne yapacağını, nasıl tepki vereceğini, nasıl davranacağını, nerede duracağını bilmesi, bacakları beyaz ve loş ışıkta bükülü, poposu bir rafın kenarına tünemiş, parmakları birbirine yapışmış olması onu şaşırtıyor. duvarın taşlarına.

Onunla karşıdaki raf arasındaki dar alanda Latince öğretmeni var. Agnes'in bacaklarının beyaz damarı arasına yerleştirilir. Gözleri kapalı; Onu elleriyle sırtının kıvrımından tutar. Yakasındaki bağları çözen, gömleğini indiren, göğüslerini gün ışığına çıkaran elleriydi... ve bu şekilde, havada, havada ne kadar şaşkın ve ne kadar beyaz göründükleri. gün ışığı, yan yana; Kahverengi gözleri şaşkınlıkla onlara bakıyor. Yine de eteklerini kaldıran, onu rafa geri iten, Latince öğretmeninin vücudunu onlara çeken elleriydi. Sen, dedi eller ona, seni seçtim.

Ve şimdi bu… bu patlama. Daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyor. Eldiven takan bir eli, koyunun bağırsaklarından ıslanan kuzuyu, kütüğü yarmış bir baltayı, yağlanmış bir kilitte dönen bir anahtarı hatırlatır. Öğretmenin yüzüne bakarak, bu başarı duygusuyla bir şeyin bu kadar iyi, bu kadar kesin bir şekilde birbirine uyması nasıl mümkün olabilir, diye merak ediyor?

Elmalar, erişemeyeceği yerde döner ve karık içinde sıçrar.

Latince öğretmeni bir an gözlerini açar. Gözbebeklerinin siyahı o kadar büyümüştü ki, güçlükle görebiliyordu. Gülümsüyor, ellerini yüzünün iki yanına koyuyor, bir şeyler mırıldanıyor, kadın ne dediğini bilmiyor ama şu anda umurunda değil. Alınlar dokunur. Başka birine bu kadar yakın olmanın ne kadar tuhaf olduğunu düşünüyor: taşan kirpikler, kapalı göz kapakları, alın kılları, hepsi aynı yöne bakıyor. Elini sıkmıyor, alışkanlıktan bile: Sıkmasına gerek yok.

O gün, onunla tanıştığı gün onu sıktığında, hissetti… ne? Eşi olmayan bir şey, o zamana kadar bilinmeyen bir şey. Kasabalı genç bir adamın elinde beklenmeyen bir şey, eğitimli ve temiz çizmeleri olan bir mezun. Geniş kapsamlı bir şey: bundan emindi; bir manzara gibi birçok katman ve tabaka ile. Boşlukları ve boşlukları, yoğun kısımları, yeraltı mağaralarını, yükseltileri ve çöküntüleri gördü. Hepsini anlayacak zamanı yoktu: çok büyük ve karmaşıktı. Neredeyse tamamen kavrayışının ötesindeydi. Alabileceğinden daha fazlası olduğunu biliyordu, ikisinin bir araya getirdiğinden daha büyüktü. Ve ayrıca onu geride tutan bir bağın hissini de hissetti; bir yerlerde bir düğüm vardı, bu manzarada tam olarak yaşayabilmesi ve hakim olabilmesi için gevşetilmesi veya kırılması gereken bir bağ.

Kendisine kırmızı kabuğunun bir tarafını gösteren bir elmaya bakar, sonra uzaklaşır ve bir dalın fırçasından dolayı bir işaretle, sonra da göbeğe benzeyen kaliksin parlaması ile bir başkasını gösterir.

Öğretmen en son çiftliğe geldiğinde, dersten sonra en uzak alana yürüyüşe çıkmışlardı, karaya gece çökerken, ağaçlar gölgeye düştü ve yeni biçilmiş çayırların olukları karanlığa gömüldü sanki. ve sürülerin yumuşak sırtları arasında yürüyen Joan ile tanıştılar. Bartholomew'in çalışmalarını denetlemeyi severdi ya da Bartholomew'un onu denetlediğini bilmesini sağlardı. İkiden biri. Agnes onların yaklaştığını gördüğünü biliyordu; patikada birlikte yürürlerken onun başını onlara çevirdiğini, onlara uzun uzun baktığını gördü. Neden orada olduklarını anlardı, el ele gittiklerini görürdü. Agnes, hocanın endişesini hissetti: parmakları anında dondu ve titremeye başladı. Elini bırakmadan önce iki kez sıktı, böylece önünden devam edip kapıdan geçebildi.

Asla, dedi Joan. Sen? Ve etrafındaki koyunları ürküten ve düz kafalarını kaldırıp toynaklarını oynatmalarını sağlayan tiz bir kahkaha attı. Asla, diye tekrarladı. Kaç yaşındasın? Cevap vermesini beklemedi, kendi kendine cevap verdi: Yetmez. Aileni tanıyorum, diye devam etti, tiksinmiş bir yüz ifadesi takınıp öğretmeni işaret ederek. Herkes seni tanıyor. Babanın kirli işleri onu utandırdı. O bir

icra memuruydu, dedi, "öyleydi" kelimesini tükürdü. Ve hepimizle takılmaktan, kırmızı kıyafetleriyle ortalıkta görünmekten ne kadar keyif aldığını. Ama bu bitti. Babanın tüm köye ne kadar borçlu olduğu hakkında bir fikrin var mı? Bize borçlu olduklarından mı? Oğullarıma büyüyünceye kadar ders versen bile onun burada yaptığı borcu ödemeye yaklaşamazsın. Yani hayır, diye tekrarladı, ondan üvey kızına bakarak, onunla evlenemezsin. Agnes yakında onu düzgün bir şekilde destekleyecek potansiyeli olan bir çiftçiyle evlenecek. Onu bunun için eğittik. Babası vasiyetinde ona bir çeyiz bırakmıştı... Bunu bildiğine eminim, değil mi? Senin gibi bir çocukla ticaret ve menfaat olmadan evlenmez.

Ve bunu söyledikten sonra mesele çözülmüş gibi arkasını döndü. Ama bir çiftçiyle evlenmek istemiyorum, diye itiraz etti Agnes. Ve Joan tekrar güldü. Oh hayır? Ve sen onunla evlenmek mi istiyorsun? Evet, evet, yapıyorum ve çok dedi. Ve Joan başını iki yana sallarken tekrar güldü.

Ama birbirimize söz verdik, dedi hoca. Ona sordum, kabul etti ve şimdi bu bağ bizi birleştiriyor.

Hayır, hayır, öyle bir şey yok. Ben söyleyene kadar olmaz.

Eğitmen patikadan aşağı indi, yüzü karardı ve Agnes ona orada bir aptal gibi durmamasını, eve gidip küçüklere bakmasını söyleyen üvey annesiyle yalnız kaldı. Öğretmen çiftliğe döndüğünde Agnes ona işaret etti. Nasıl yapacağımı biliyorum, dedi. Çözüm bende. Bunu ikimiz arasında halledelim. Gel. Benimle gel.

Şu anda, her elma size çok farklı görünüyor, farklı, benzersiz, her biri kendi kırmızı, altın ve yeşil tonlarında. Hepsi ona tek gözle bakıyor, şimdi değil, şimdi evet. Muazzam, abartılı, taşan: kaç tane var, çıkardıkları gürültü, ritmik vuruş, durmadan sürekli sallanma, daha hızlı ve daha hızlı. Nefesi tıkanıyor, kalbi çarpıyor, daha fazla dayanamıyor, yapamıyor, yapamıyor. Bazı elmalar yerinden fırlayıp yere düşüyor, belki öğretmen üzerlerine basıyor çünkü hava tatlı ve asitli bir kokuyla doluyor ve elma onu omuzlarından tutuyor. Biliyor, her şeyin iyi olacağını, her şeyin olması gerektiği gibi

olacağını hissediyor. Onu kendine çekiyor ve havanın tekrar tekrar göğsüne girip çıktığını hissediyor.

Joan asla boş durmaz. Altı çocuğu var (sekiz, yarı deli üvey kızı ve evlenirken bakmak zorunda olduğu aptal erkek kardeşi de dahil). Bir yıldır dul. Doğal olarak, çiftçi çiftliği Bartholomew'e bıraktı, ancak vasiyetin şartlarına göre Joan haneyi yönetmek için orada yaşamaya devam edebilir. Ve o yönetiyor, buna hiç şüphe yok. Bartholomew'e güvenmiyor çünkü burnunun ötesini göremediğini düşünüyor. Kızların yardımıyla mutfaktan, çiftlikten ve meyve bahçesinden sorumlu olmaya devam edeceğini söyledi. Bartholomew, çocukların yardımıyla sürülere ve tarlalara bakacak ve ikisi birlikte her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol etmek için haftada bir kez araziyi gezecekler. O halde domuzlara ve tavuklara bakmak, inekleri sağmak, erkeklere, tarlada çalışanlara ve çobana bir gün, diğer gün de yemek yapmak zorundadır. Ve iki küçük çocuğa bakmak ve onları olabildiğince iyi eğitmek… Çünkü onların iyi bir eğitime ihtiyaçları olacağını Allah biliyor, çünkü ne yazık ki çiftlik onlara göre olmayacak. Gözetmesi gereken üç kızı (dördü, diğerini sayıyor, ancak genellikle onu saymasa da) var. Ekmek yapılacak, sığırlar sağılacak, böğürtlenler köreltilecek, mayalanacak bira, onarılacak giysiler, çoraplar onarılacak, yerler süpürülecek, bulaşıklar temizlenecek, yataklar havalandırılacak, halılar temizlenecek, merdivenler yapılacak. fırçalanmak.

Bu nedenle, çamaşırlardan bazı aylık bezlerin eksik olduğunu anlamanın üç ay sürmesi anlaşılabilir.

İlk başta ona bir hata yapmış gibi görünüyor. Çamaşırlar, kuruması ve ütülenmesi için zaman tanımak için ilk iş olarak Pazartesi günleri olmak üzere iki haftada bir yapılır. Bir gün her zaman daha az bez vardır; o ve kızları döngülerini senkronize ettiler; diğeri kendi kendine kanar elbette, tıpkı diğer her şeyde olduğu gibi. O ve kızlar sahip oldukları ritmi biliyorlar: iki hafta, kızların ve annenin çamaşırları - oksidasyona uğramış bir dağ kumaş - ve ardından, daha az bezli küçük bir çamaşırhane, Agnes'in

çamaşırları. Joan genellikle onları kazana koyar, tahta maşalarla tutar, nefesini tutar ve tuzla kaplar.

Ekim ayının sonlarında bir sabah, Joan çamaşır odasındaki giysi dağının içinden geçer. Tuz ve suda haşlanmaya hazır bir yığın gömlek, manşet ve başlık; daha soğuk bir küvet için başka bir çorap; çamur ve kirden sert pantolonlar, su sıçramış bir palto, yarım su birikintisi ilerde olmuş bir pelerin. Joan'ın "kirli" dediği yığın her zamanki gibi büyük değil.

Bir eliyle burnunu kapatır ve bir bez, sidik kokulu bir çarşaf kaldırır (Çocuklarının en küçüğü olan William, henüz üç yaşında olmasına rağmen, tehditlere ve alaylara rağmen bu konuya henüz hakim olmamıştır, kutsasın.). Gübre gibi görünen bir lekeye sahip bir gömlek bir sivilceye yapışmış. Joan kaşlarını çattı, iki yana baktı. Düşünmek için bir an durur.

Dışarı çıkıyor, kızları Caterina, Joanie ve Margaret, üçü arasında bir çarşaf sıkıyor. Caterina, William'ın beline bir ip bağladı ve diğer ucunu da kemer gibi bağladı. Küçük olan, nefesinin altında homurdanarak, elinde avuç dolusu otla çekiştiriyor ve mücadele ediyor. Domuz ahırına gitmek istiyor, ancak Joan'a çocukları çiğneyen, yiyen veya ezen domuzlarla ilgili birçok hikaye anlatıldı. Küçüklerinin orada serbest kalmasına izin vermez.

"Bezler nerede?" Kapı eşiğinden soruyor.

Hala damlayan bükülmüş çarşafla ayrılmış ve birleşmiş kızlar dönüp ona bakıyorlar. İfadesiz ve masum yüzlerle omuz silkiyorlar.

Joan çamaşır odasına geri döner. Yanılmış olmalısın. Bir yerde olmalılar. Yığınları birbiri ardına yerden kaldırın. Gecelikleri, başlıkları ve çorapları karıştırıyor. Tekrar dışarı çıkıyor, kızlarının yanından geçiyor, eve giriyor ve doğruca dolaba gidiyor. Açıyor, yüksek raftaki kalın, temiz, katlanmış bezleri saydı. Evde kaç kişi olduğunu biliyor ve hepsinin tam önünde olduğunu görüyor.

Koridorda hızla koşar, dışarı çıkar ve kapıyı çarparak kapatır. Bir an için ön basamaklarda duruyor, burnundan sert nefes alıyor. Hava taze, sonbaharın düşüşünü ve kışın başlangıcını müjdeleyen o buzlu dokunuşa sahip. Bir tavuk merdivenden yukarı atlar ve

kümese girer; ipi tamamen gerilmiş bir keçi, bir avuç otu düşünceli bir şekilde çiğnerken ona bakar. Joan açıkça görüyor, kafasında tek bir düşünce çınlıyor: Hangisi? Hangisi? Hangisi?

Belki zaten biliyordur, ama yine de merdivenlerden iniyor, padoktan verandaya çıkıyor, burada kızlar hâlâ çarşafları sıkıyor, bir nedenle kendi aralarında kıkırdaıyorlar. Joan, Caterina'yı kolundan yakalıyor ve diğer eliyle karnını sıkıyor, gözlerinin içine bakıyor, onun ağlamasını duymazdan geliyor. Çarşaf ıslak ve yapraklarla dolu olarak yere düşüyor ve kızı ve annesi üzerine basıyor. Joan düz bir göbek, kalçanın tepesi ve boş bir kapsül fark eder. Caterina'yı düşürür ve daha küçük, daha bir kız olan Joanie'yi yakalar, Tanrı aşkına ve eğer o ise, eğer ona bunu biri yaptıysa, Joan korkunç bir şey yapacak, kötü ve korkunç bir şey yapacak, o intikam alacak ve Suçlu, Hewlands'e ayak bastığı güne, kızını götürdüğü her yere götürdüğü güne pişman olacak ve...

Joan elini bırakır. Joanie'nin midesi tamamen düz, neredeyse içi boş. Belki de, bu kızlara yiyecek başka bir şey vermeli, onları daha fazla et yemeye teşvik etmeli diye düşünmeye başlar. Onları yanlış mı besliyorsunuz? Mümkün olacak mı? Oğlanların paylarına düşenden fazlasını yemelerine izin veriyor mu?

Bu fikirleri kafasından atıyor. Margaret, diye düşündü, en küçük kızının zayıf, endişeli yüzüne bakarak. Hayır olamaz. O hala bir kız.

"Agnes nerede?" -Soru.

Joanie ona şok içinde bakar, sonra üzerine bastıkları çamurlu çarşafa bakar; Joan, Caterina'nın bunun ne anlama geldiğini anlamış gibi başka tarafa baktığını fark eder.

"Bilmiyorum," diyor Caterina, çarşafı almak için eğilerek. Söz konusu olabilir...

Margaret aniden, "İnekleri sağıyor," dedi.

Joan ahıra varmadan önce çığlık atmaya başlar. Kelimeler ağzından eşek arısı gibi uçuyor, bildiğini bile bilmediği kelimeler, cızırdayan ve acıtan ok sözcükleri, dilini büken ve ezen sözler.

-Sen! sıcak ahıra girerken uluyor, "neredesin?"

Agnes başını sağdığı ineğin yumuşak böğrüne dayamış. Joan, kovaya karşı fışkıran sütün sesini duyar. Joan'ın çığlıkları üzerine inek kıpırdanıyor ve Agnes yüzünü kaldırıp şüpheli bir ifadeyle üvey annesine bakıyor. Düşünüyor gibi görünüyor: şimdi büyük şeyler geliyor.

Joan onu kolundan tutuyor, tabureden kaldırıyor ve onu iki yemlik arasındaki ayırıcıya doğru itiyor. Oğlu James'in yan kapıda olduğunu gördüğünde vakit çoktan geçmiştir: Agnes'e sağım işinde yardım etmiş olmalı. Joan, kızın paltosunun kıvrımlarını ve eteğin bağcıklarını karıştırmak zorundadır; kız direnir, ellerini iter, kendini kurtarmak ister ama Joan bir an elini içeri sokmayı başarır ve dokunur... Şişmiş bir dokuya sahip sıcak bir yumru. Uyanan, ekmek hamuru gibi kabaran bir yumru.

"Horlot," Joan ona tükürdü, "kaltak."

Agnes, sağımın bu beklenmedik durmasıyla ortamın değişmesinden rahatsız olan başını sallayan ineğe doğru iter. Joan hayvanın kuyruğuna çarpar, ayağı takılır ve Agnes yemlikten kaçma, uykulu koyunun yanından geçme ve kapıdan çıkma fırsatını yakalar, ancak Joan onun kaçmasına izin vermez. Doğruldu, üvey kızı kovaladı ve öfke ona hız kazandırdı, çünkü onu hemen yakalar.

Uzanır ve Agnes'i bir tutam saçından yakalar. Onu çekmek, kızı ayağa kalkmaya zorlamak, katırın dizginlerini çekiyormuş gibi başını geriye atmak ne kadar kolay. Şaşırmak ve cesaretlenmek çok kolay: Agnes kötü bir duruşla sırtüstü yere düşüyor ve Joan kilidi yumruğunun etrafına sararak onu orada tutabiliyor.

Böylece, ikisi çiftlik çitinin dibinde, Joan, Agnes'i söyleyeceği her şeyi dinlemeye zorlayabilir.

"Kimdi?" yüksek sesle soruyor. O çocuğu senin rahmine kim koydu?

Joan, babasının vasiyetnamede bıraktığı çeyiz haberinin yayılmasından bu yana Agnes'in eline talip olan taliplerin önemsiz listesini gözden geçirir. Onlardan biri olabilir miydi? Çarkçı, Shottery'nin karşısındaki çiftçi, demircinin çırağı. Ama kız hiçbirini sevmiyor gibiydi. Başka kim? Agnes, kendisini saçlarından tutan

elden kurtulmak için kolunu uzatıyor. Yüzü - gurur duyduğu o kibirli, yüksek elmacık kemikli beyaz yüzü - acı ve öfkeyle yüzünü buruşturuyor. Gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlanıyor, göz yuvalarında birikiyor.

-Söyle bana! Joan ısrar ediyor.

Geldiği günden beri her gün görmek zorunda olduğu, ona kayıtsızlıkla, küstahça bakan o yüzü yüzüne haykırıyor. Joan'ın bildiği o yüz, şanslı ilk kadının, sevgili karısının, kocasının hiç bahsetmediği ama saçlarını gömleğinin cebinde, kalbinin yanında bir mendile sardığı kadının yüzüne benziyor... gömmek için hazırlıyordu. Elbette bunca yıl onu hep orada taşımıştı. Giysilerini yıkarken, onun için pişirirken, ona çocuk verirken, ilk kadının saçı vardı. Joan asla böyle bir hakaretin acısından ve bıçaklamasından kurtulamayacak.

"Çoban mıydı?" diye soruyor.

Ve her şeye rağmen bu sorunun Agnes'i gülümsettiğini görüyor.

"Hayır," diye yanıtlıyor kız, "çoban değil."

-O zaman kim? tekrar sorar.

Komşu çiftlikteki çiftçinin oğluna isim vermek üzereyken Agnes onu büküp incik kemiğine öyle sert bir şekilde tekmeler ki Joan geriye düşer ve onu bırakmak zorunda kalır.

Agnes oturur, uzaklaşır, ayağa kalkar, eteklerini toplar. Joan elinden geldiğince ayağa kalkar ve peşinden gider. Joan ona yetiştiğinde ağıl ile aynı seviyedeler. Bileğinden tutuyor, onu döndürmeye zorluyor, tokatlıyor.

"Söyle bana kim..." demeye başladı.

Ama cümlesini tamamlayamıyor, çünkü başının sol tarafından yoğun bir ses geliyor: gök gürültüsü gibi sağır edici bir patlama. Neler olduğunu, bu gürültünün ne olduğunu anlamak biraz zaman alıyor. Sonra acı, deride karıncalanma, kemiğin derinliklerinde ağrı ve Agnes'in kendisine tokat attığını fark ediyor.

Dehşete kapılır, elini yüzüne götürür.

-Bu ne cüret? o bağırıyor. Bana vurmaya nasıl cüret edersin? Annesine elini kaldıran bir kız…

Agnes'in dudağı şişmiş, kanıyor, bu yüzden elinden geldiğince konuşuyor, onu anlayamazsınız ama Joan ne dediğini duyar:

"Sen benim annem değilsin.

Öfkelenen Joan onu tekrar tokatlar. İnanılmaz bir şekilde, Agnes tereddüt etmeden geri veriyor. Joan elini tekrar kaldırıyor ama elini arkadan tutuyor. Biri onu belinden tutuyor: Bartholomew'un vahşisi, onu parmaklarının gücüyle ayaklarından kaldırıyor ve ellerini zahmetsizce hareketsizleştiriyor. Şimdi oğlu Thomas da onunla Agnes arasında duruyor, asasını yüksek tutuyor ve Bartholomew ona durmasını, sakinleşmesini söylüyor. Diğer çocukları tavuk kümesinin yanında aval aval aval aval bakıyorlardı. Caterina ağlayan Joanie'ye sarılır. Margaret, yüzünü boynuna gizleyen küçük William'ı yakaladı.

Joan, onu ağılın diğer tarafına götürdüklerini, Bartholomew'un onu bırakmadığını fark eder ve ona neler olduğunu, yaygaranın ne olduğunu sorar; parmağını Agnes'e doğrultuyor; Thomas onun ayağa kalkmasına yardım ediyor.

Bartholomew yüzünü buruşturur ve dinler. Gözlerini kapat, nefes al, havayı dışarı at. Kıllı sakalını ovuşturur ve bir an için ayaklarına bakar.

Agnes'e bakarak, "Latince öğretmeni," diyor.

Agnes cevap vermiyor ama çenesini biraz kaldırıyor.

Joan üvey oğula, üvey kıza, oğullarına, kızlarına bakar. Üvey kız dışındaki herkes aşağı bakar ve o zaman herkesin, kesinlikle herkesin kendisinin göremediğini gördüğünü anlar.

"Latince öğretmeni mi?" -tekrarlamak. Aniden, titreyen bir sesle Agnes'in elini istediğinde, en uzak alandaki kapının görüntüsü ona geri döner. Neredeyse unutmuştu. O? O... o çocuk? O serseri mi? O sakalsız velet, düşecek yeri olmayan o işe yaramaz çocuk mu?

Göğsünü boş ve sıcak bırakan boğuk, neşesiz bir kahkaha patlatıyor. Ve sonra her şeyi hatırlıyor, orada duran genç adam ona hayır derken; Üstüne üstlük böyle bir babayla ve bu kadar hırpalanmış olduğu için biraz üzüldüğünü hatırlıyor. Ama o gözden kaybolur kaybolmaz onu ve her şeyi unutmuştu.

Joan, Bartholomew'in elini bıraktı. Acımasız, ne yapması gerektiğini biliyor. Agnes'i, çocuklarını ve tavukları geride bırakarak kararlılıkla eve gider. Kapıyı çarparak açar ve bir fırtına gibi içeri girer. Üvey kızının tüm eşyalarını toplayarak odanın içinde dolaşıyor. Birkaç gömlek, yedek atkı, önlük, tahta tarak, delikli taş, kemer.

Agnes tekrar dışarı çıkıp Agnes'in ayağına bir bohça attığında diğerleri ağıldan ayrılmadı.

-Sen! ona bağırıyor: "Bu evden sonsuza kadar kovuldun."

Bartholomew sırayla Agnes ve Joan'a bakar. Kollarını kavuşturur ve birkaç adım ileri gider.

"Bu ev benim" diyor, "babam onu bana miras olarak bırakmış." Ben de Agnes kalabilir diyorum.

Joan ona suskun bir şekilde bakar. Renkler yükselir.

—Ama… —düşüncelerini düzenlemeye çalışırken kendini savunuyor— ama… vasiyetin hükümlerine göre, bu evde kalabilirim...

"Kalabilirsin," diyor Bartholomew, "ama ev benim."

"Ama hükümet bana ait!" Bu argümanı muzaffer bir şekilde, umutsuzca savuruyor. Ve sen çiftliktensin. Bu nedenle, onu buradan atmaya hakkım var, çünkü bu çiftlik meselesi değil, ev meselesi ve...

"Ev benim," diye tekrarlıyor Bartholomew sessizce. Ve o kalıyor.

"Kalamaz," diye bağırdı Joan çaresizce. Bir düşünün... erkek ve kız kardeşlerinizi, bu ailenin iyi ismini, sizinkileri saymıyorum bile, bizim buradaki konumumuzu...

Bartholomew, "Kalıyor" diyor.

"Gitmelisin, başka yolu yok." Joan hızlı düşünmek, bir şekilde fikrini değiştirmenin bir yolunu bulmak istiyor. Babanı hatırla. Ne diyecekti? Alacak olan tiksinti. Asla kabul etmezdi...

-Kalır. Meğer ki…

Agnes elini ağabeyinin koluna koyuyor. Uzun bir süre konuşmadan birbirlerine bakarlar. Daha sonra Bartholomew yere tükürür ve elini onun omzuna koyar. Agnes ona çarpık bir

gülümseme verir, dudağı yarılır ve kanar. Bartholomew başını salladı. Kolunu yüzüne siler; demetin düğümünü çözer ve iki kez tekrar bağlar.

Bartholomew, bohçayı omzuna asarken onu izliyor.

Ben hallederim, dedi ablasının eline dokunarak. Merak etme.

Agnes, "Endişelenme," diyor.

Hiç tereddüt etmeden ağılı geçer. Elma kilerine giriyor ve bir an sonra eldiveninde kerkenezle çıkıyor. Kuş, başlığını takmış ve kanatlarını geri çekmiş, ancak sanki yeni koşulları seziyormuş gibi başını her yöne hareket ettiriyor.

Agnes çantasını omzuna asar ve veda etmeden çiftlik evinden ayrılır, evin etrafından dolanır ve gözden kaybolur.

Pazarda, babasının tezgâhında, tezgahın arkasında uzanıyor. Erken kışın şaşırtıcı metalik soğuğuyla birlikte berrak, berrak bir gün. Bir kadının astarlı sincap eldivenlere karşı tavşan kürkü kesilmiş eldivenlerin artılarını ve eksilerini tartıştığını yarı yarıya dinlerken, ağzından çıkan nefesi görünür bir bulut halinde izliyor ve bu hızla kayboluyor; O anda Eliza yanında belirir.

Garip bir şekilde gülümsüyor, gözleri kocaman, dişlerini gıcırdatıyor.

"Eve git," dedi ona sessizce, ifadesini koruyarak. Sonra kadına döner ve "Evet, hanımefendi?" der.

Doğruldu.

"Neden eve gitmem gerekiyor?" Babam bana bunu söyledi...

"Git buradan," diyor sıkılı dişlerinin arasından, "şimdi." Müşteriye daha sert bir ses tonuyla hitap ediyor: Bence tavşan kürklü olanlar daha sıcak.

O itaat eder ve sakince pazarda yürür, tezgahlardan kaçar, lahana yüklü bir arabadan, bir demet saman taşıyan bir çocuktan kaçınır. Acelesi yok: Davranışından veya yükümlülüklerinden, unutkanlığından, tembelliğinden, neyin önemli olduğunu hatırlayamamasından veya babasının pervasızlıkla adlandırdığı şeyden vazgeçme konusundaki isteksizliğinden babasından bir

şikayet olacak " dürüst bir günlük iş". Sipariş almayı, tabakçılardan deri almayı veya annesi için yakacak odun kesmeyi unutmuş olabilir. Geniş Henley Sokağı'na giriyor, bazı komşularla biraz sohbet etmek için duruyor, bir çocuğun kafasına hafifçe vuruyor ve sonunda ön kapısına varıyor.

Botlarını paspasa siliyor, kapıyı arkasından kapatıyor ve babasının atölyesine bakıyor. Babasının sandalyesi boş, acelesi varmış gibi geriye itilmiş. Çırak dar omuzlarını tezgahın üzerine kamburlaştırıyor. Mandalın sesini duyunca döner ve iri, korkmuş gözlerle ona bakar.

"Merhaba Ned" diyor. Nasılsınız?

Ned bir şey söyleyecek gibi görünüyor ama ağzını kapatıyor. Başıyla ne onay ne de inkar anlamında bir hareket yapar ve oturma odasının kapısını gösterir.

Çırağa gülümsüyor, kapıdan salona giriyor, yemek odasının kare kaldırım taşlarını aşıyor, masayı ve boş ızgarayı geçip oturma odasına giriyor.

Kendini o kadar beklenmedik, kafası karışmış bir sahnenin içinde bulur ki, olup biteni anlaması, idrak etmesi biraz zaman alır. Ölü durur, boşuna çerçevelenir. Hemen anladığı şey, hayatının yeni bir dönüş yaptığıdır.

Agnes alçak bir taburede oturuyor, ayaklarının dibinde bir bohça var; annesi onun önünde, ateşin yanında; babası pencerede, sırtı odaya dönük. Kerkenez, bir sandalyenin arkalığının en yüksek üst direğine tünemiş, pençeleri ahşabın etrafında kıvrılmış, jessler ve çanın sarkması. Bir yandan arkasını dönüp kaçmak istiyor. Öte yandan, yüksek sesle gülerdi: annesinin oturma odasındaki şahin ve Agnes, çok gurur duyduğu süslü duvar halıları arasında.

-Ey! diyor kendini toplamaya çalışarak ve üçü dönüp ona bakıyor. İyi…

Agnes'in yüzünü gördüğünde kelimeler ağzında kuruyor: sol gözü şişmiş, kapalı, kırmızı, morarmış; Ayrıca kaşındaki bir yaradan kanıyor. Onları ayıran boşluğu kapatarak ona yaklaşıyor.

"Allah yardımcım olsun" der; Elini omzuna koyar ve kürek kemiğinin hareketini sanki bir kuş gibi uçacakmış gibi hisseder. Ne oldu? Bunu sana kim yaptı?

Yanağında izler, dudağında bir kesik, tırnak izleri, kırmızı bilekler var.

Meryem boğazını temizliyor.

"Annesi onu evden kovdu.

Agnes inkar edercesine başını sallar.

"Üvey anne," diye işaret ediyor.

“Joan,” diyor, “Agnes'in üvey annesi, hayır…

"Biliyorum," diye yanıtlıyor Mary. Bu sadece bir yoldu...

Agnes, "Ve beni evden kovmadı" diyor. O ev senin değil. Bartholomew'den. Ayrılmayı tercih eden ben oldum.

Mary, sabrının son kırıntılarını topluyormuş gibi derin bir nefes alır ve bir an için gözlerini kapatır. Sonra tekrar açar ve oğluna bakar.

"Agnes hamile. Senin hakkında diyor.

Babasının geniş sırtını gözden kaybetmeden aynı anda başını sallayıp omuz silkiyor, annesinin arkasından dışarı bakıyor, yüzü hâlâ sokağa bakıyor. İstemeden, duruma rağmen, evlenmeye söz verdiği kadının elini elinde tutmasına rağmen, her şeye rağmen amansız yumruktan kaçmak, kaçmak, durmak için hangi yöne dönmesi gerektiğini hesaplar. onu ve Agnes'i geleceğini bildiği darbelerden koruyun. Ailede böyle bir durumun emsali yoktur. Babasının ne yapacağını, o kel, aptal kafasında ne fermente ettiğini sadece hayal edebiliyor. Ve birden, derin bir utanç duygusuyla, Agnes'in babasıyla aralarının nasıl olduğuna tanık olacağını fark eder; gerginlik ve çatışma göreceksiniz; ve onu olduğu gibi göreceksin, tek ayağı tuzağın dişlerine takılmış bir adam; her şeyi bir anda görecek ve bileceksiniz.

-Bu doğru? sorar anne, solgun, yüzü gergin.

"Ya doğruysa?" diyor, anlaşılması zor ve biraz telaşlı, çaresizce sözlü münakaşaya düşüyor.

-Seninki nedir.

-Sahip olmak? Gerçek şu ki? neredeyse neşeyle cevap verir.

Mary dudaklarını büzdü.

"Ona sen mi yaptın?"

"Ne yaptım, kime yaptım?"

O anda Agnes'in başını çevirdiğini ve kendisine baktığını fark eder -karanlık gözlerinin üzerinde olduğunu, onu ölçtüğünü, iğ ipliği alır gibi bilgileri aldığını hisseder- ama yine de kendini durduramaz. Olması gerekenin bir an önce olmasını istiyor: kışkırtmak, babasını harekete geçirmek istiyor; durumu bir kez ve herkes için bitirmek istiyor. Çalıların etrafında dövmek yeterli. Babasının kim olduğu gerçeği ortaya çıksın. Bırak Agnes görsün.

"Oğlan," diyor Mary, bir aptalla konuşuyormuş gibi yavaşça, çok yüksek sesle. ona sen mi yaptın

Dudaklarında nasıl bir gülümseme belirdiğine dikkat edin. Çocuk. O ve Agnes kilerdeki elmalar arasında yaptılar. Nasıl evlenemezler? Şimdi, bu koşullarda, kaçınılmazdır. Koca ve baba olacak ve hayatına başlayacak ve her şeyi geride bırakacak, bu evi, bu babayı, bu anneyi, atölyeyi, eldivenleri, evlat olarak bu hayatı, bu ticarette çalışmanın ağırlığını ve bıkkınlığını geride bırakacak. . Ne bir fikir, ne bir şey! Agnes'in rahminde taşıdığı o çocuk her şeyi değiştirecek, onu nefret ettiği hayattan, birlikte yaşayamayacağı babasından, artık dayanamayacağı evden kurtaracaktır. O ve Agnes uçacak: başka bir ev, başka bir bölüm, başka bir hayat.

"Evet, bendim" diyor ve gülümsemesi yüzüne yayılıyor.

Aynı anda birkaç şey olur. Annesi sandalyeden ona doğru atılır ve yumruklarıyla vurur; darbelerin etkisini davul vuruşları gibi göğsünde ve omuzlarında hissediyor. Agnes'in yeter artık dur diyen sesini duyar ve kendininki başka bir ses nişanlandıklarını, bunda bir günah olmadığını, evleneceklerini, evlenmek zorunda olduklarını söyler. Annesi, reşit olmadığını, rızasına ihtiyacı olduğunu ve ona asla vermeyeceklerini, onu büyülediklerini, onun perişan olduğunu, onu göndereceğini, bunu tercih ettiğini bağırıyor. onu o kadınla evli görmektense denize gidiyor, ne felaket. Arkasında, tüylerini büzüştüren, açan ve geren, ondan sarkan zili çalan sandalyedeki

kuşun huzursuz hareketlerini fark eder. Ve sonra babasının geniş, karanlık şekli yaklaşıyor. Agnes bu kaosun ortasında nerede, onun arkasında mı, babasının ulaşamayacağı bir yerde mi? Onu öldüreceğine dair Tanrı'ya yemin ettiği için, üzerine bir parmak bile sürmeye cesaret ederse onu öldürür.

Baba kolunu uzatır ve kendini hazırlar, kaslarını gerer ama kalın el ona vurmaz, yumruk gibi yaklaşmaz, canını yakmaz. Sadece omzuna oturur. Gömleğinin kumaşından etine giren beş parmağı algılar, derinin, tabaklanmış tenin tanıdık kokusunu alır: buruk, keskin, ürik.

Babasının onu eliyle sandalyeye doğru itme biçiminde alışılmadık bir his algılar.

"Otur" dedi sakin bir sesle. Arkalarında kuşu sakinleştiren Agnes'i işaret ediyor. Otur kızım.

Sonunda oğul itaat eder. Agnes onun yanında duruyor, elinin tersiyle kerkenezin boynunu okşuyor. Annesinin ona inanmaz bir ifadeyle, ham bir şokla baktığını görür. Tekrar gülme isteği uyandırıyor. Sonra babası konuşmaya başlar ve tüm dikkatini ondan ister.

“Bir anlaşmaya varabileceğimize ikna oldum” diyor.

Babanın ifadesi nadirdir. Şuna bakar; gerçekten çok tuhaf bir ifade: dudaklar gergin, dişleri gösteriyor ve gözler merakla aydınlanmış. Gülümsediğini anlaması birkaç saniyesini alır.

"Ama John," diye haykırıyor anne, "bu konuda hiçbir anlaşmaya varamayız...

John, "Kapa çeneni kadın," diyor. Çocuk nişanlı olduklarını söylüyor. Duymadın mı? Hiçbir oğlum sözünü tutmaz, sorumluluklarından kaçmaz. Oğlan bu kızı hamile bıraktı. Bir sorumluluğunuz var, bir...

"On sekiz yaşında!" Ticareti yok! Sizce nasıl…?

"Kapa çeneni dedim. Baba her zamanki kabalık ve öfkeyle konuşur; sonra tonunu öncekinden alıyor, neredeyse gurur verici. Oğlum sana bir söz verdi, değil mi? diye sorar Agnes'e bakarak. Seni ormana götürmeden önce mi?

Agnes kuşu evcilleştirir. Gözlerini kırpmadan John'a baktı.

"Birbirimize söz verdik.

"Peki annen... peki, üvey annen, bu söz hakkında ne diyor?"

“Ben... Ben lehte değildim. Önceki. Ve şimdi," diyor, karnını göstererek, "Bilmiyorum.

-Çoktan.

Baba başka bir şey demiyor, şimdilik düşünüyor. Sessizlik oğula tanıdık geliyor ve şaşkın bir şekilde kaşlarını çatarak baktığında bunun ne anlama geldiğini anlıyor. Avantajlı bir iş anlaşmasını değerlendirirken her zaman yaptığı yüz ifadesidir. Yoluna ucuz bir kürk yığını geçtiğinde ya da tavan arasına saklanmak için birkaç balya daha yün attığında ya da deneyimsiz bir tüccarın onunla pazarlık yapması için gönderildiğinde olduğu gibi aynı ifade. Anlaşmanın onun lehine olduğunu diğerinin fark etmemesini sağlamaya çalıştığınızda aldığınız yüzdür.

Bu açgözlülük. Kötü niyetli bir sevinçtir. Bu, kapsanan bir dışsallaştırmadır. Oğlunun kanı damarlarında soğur ve iki eliyle sandalyenin kenarlarını kavrar.

Çobanın dul eşiyle yaptığı anlaşmalarda bu evliliğin babasına fayda sağlayacağını anlayınca içini bir boğulma duygusu kaplar. Agnes'in kanlı yüzü, eve gelişi, kerkenez, taşıdığı çocuk gibi her şeyi kendi çıkarı için kullanacak.

İnanamıyorum. Kendisinin ve Agnes'in yanlışlıkla kendilerini babalarının ellerine teslim ettiklerine inanamıyor. Sadece fikir onu koşmak istiyor. Dayanılmaz. Hewlands'de, ormanda, kerkenezin aşağıya doğru seğirdiği, yaprakları bir iğne gibi delip geçtiği, aralarında yaşananların, babasının onu bu ipe daha da sıkı bağladığı bir ipe bükülebilmesi dayanılmaz. ev, bu yere. Asla ayrılamayacağın için mi? Bu adamdan, bu evden, bu işten hiç kurtulacak mı?

John aynı yumuşak tonla yeniden konuşmaya başlar; Ev sahibinin dul eşi ve Agnes'in erkek kardeşiyle konuşmak için hemen Hewlands'a gideceğini söylüyor. Bir anlaşmaya varacaklarından emin olduğundan, herkes için faydalı bir anlaşma önerebileceğinden. Oğlan kızla evlenmek istiyor, karısına diyor, kız

oğlanla evlenmek istiyor: Kim ki böyle bir birlikteliği yasaklıyorlar? Çocuğun evlilik içinde doğması gerekir, dünyaya dezavantajlı olarak gelemez. Torunun olacak, değil mi? Bu şartlar altında evlenen ilk kişi o olmayacak. Şeyler de öyle.

O anda karısına döner ve bir kahkaha patlatır, uzanıp onu kalçalarından yakalar ve oğlu yere bakmak zorunda kalır çünkü midesi bulanır.

John gidiyor, renkleri yükseldi, tamamen kararlı ve özverili.

"Demek bitti." Hewlands'a koşullarımı önermek için gidiyorum... koşullarımızı... bu ani ve ailelerimiz arasındaki kutsanmış birlikteliği bitirmek için. Kız evde kalsın. Oğluna sesleniyor. Gel, lütfen, seninle bir dakika konuşmam gerekiyor.

Koridorda, John cana yakın tavrını düşürdü. Oğlunu gömleğinin yakasından tutuyor, soğuk parmaklarıyla tenini siliyor, ona bakmak için yüzünü kaldırıyor.

Ciddi, tehditkar bir tonla, "Söyle bana," diye başlıyor, "başka bir şey yok."

-Artı? Bundan fazla?

-Söyle bana. Bana daha fazla olmadığını söyle. Fazlası var?

Duvar sırtına, omzuna giriyor. Elleri onun boynunu o kadar sıkı kavradı ki boğazından havanın geçmesini engelliyor.

-Fazlası var? baba dişlerinin arasında ısrar ediyor, yüzüne çok yakın. Nefesi belli belirsiz balık ve kil kokuyor. Daha fazla Warwickshire alçakları gelip kapımı çalacak ve onları senin hamile bıraktığını söyleyecek mi? Daha fazla anlaşma yapmak zorunda kalacak mıyım? Şimdi bana gerçeği söyle. Çünkü yemin ederim ki, daha fazlası varsa ve ailesi öğrenirse işler daha da karışır. Senin için ve herkes için. Anladın?

Oğul öksürür, babasını iter, ama babası onu omzundan yakalar, kolu boğazına dolanır. Hayır, asla, sadece o demeye çalışıyor ve onun bir hıyar olmadığını, bunu söylemeye nasıl cüret eder, ama kelimeler ağzından çıkmıyor.

—Çünkü başka bir tarlaya sürüp ekersen, sadece bir tarlaya seni öldürürüm. Ve seni öldürmezsem, kardeşini öldürürüm. Beni

duyuyor musun? Yemin ederim canını alırım, Allah'ı şahit tutarım. Unutma.

Baba boğazını bir kez daha sıkar ve kapı çarparak kapanır.

Oğul beline eğilir, derin bir nefes alır, boğazını ovuşturur. Doğrulduğunda, çırak Ned'in kendisine baktığını görür. İkisi bir anlığına birbirlerine bakarlar, ta ki Ned arkasını dönüp banka doğru yürüyene ve işinin üzerine eğilene kadar.

John doğruca Hewlands'a gider. Eliza'yı taciz etmek, işini eleştirmek veya yargılamak ya da stokları kontrol etmek için pazar tezgahında durmaz. Rother Caddesi'nde yanından geçtiği bir konsey üyesiyle konuşmak için durmuyor. Kız çocuğu her an doğuracak ve o fırsatı kaçıracakmış gibi, Shottery yolundan hızlı bir şekilde çıkıyor. Hızlı, çevik yürüyor, düşünmeyi seviyor, özellikle onun yaşındaki bir adam için. Yapacağı iyi bir anlaşma onu heyecanlandırır ve bu özel zevk damarlarında bir kadeh şarap gibi akar. John zamanının geldiğini biliyor, işler ters gitmesin diye anlaşmayı gecikmeden kapatması gerektiğini biliyor ve avantajını kaybediyor ki bu pekala olabilir. Çünkü bir avantajı var, evet. Kız onun elinde, evinde; Ayrıca, reşit olmayan erkek çocuk, evlenmek için özel bir izin belgesine ihtiyaç duyacak, ebeveynlerinin yazılı izni. Öte yandan, aralarında eski borç meselesi vardır, ancak daha büyük ağırlık argümanı kız olacaktır. Durumu nedeniyle onunla evlenmeleri gerekiyor, ancak John, rıza göstermedikçe düğün olmayacak. Pozisyonunuz mükemmel. Üstünlük onda. Yürürken, gençliğinden eski bir melodiyi yüksek sesle ıslık çalmasına izin veriyor.

Uzakta bir tarlada kardeşi görür; ona ulaşmak için bir boka adım atarak yaklaşması gerekiyor; kardeş, asaya yaslanmış, ona bakarak, kıpırdamadan bekler.

Koyunlar bacaklarının arasına girer, ona şişkin gözlerle bakar, sanki korkunç bir yırtıcıymış gibi ondan uzaklaşır. Eldivenler, diye mırıldanıyor onlara nefesinin altında, hala gülümsüyor, farkına varmadan hepiniz eldivene dönüşeceksiniz. Bana kalırsa, yıl

bitmeden zenginlerin ellerinde parlayacaksın. Yaklaştıkça yüzüne yayılan sevinçli kötülüğü gizlemek kolay değil.

Şehirli erkek çizmeleriyle bastığı su birikintileri, çamurun olukları ve tümsekleri arasında katılaşmış buz gibi beyaz bulutlar gibidir.

Çobanın boyuna ulaşır. Elini uzatıyor. Abisi bir an ona bakar. Kocaman bir adam, gözleri Agnes'inkine benziyor, siyah saçları arkadan toplanmış, yüzünden geriye çekilmiş. Babasının giydiği gibi bir polar ceket giyiyor ve üzerinde oyulmuş bir değnek tutuyor. Daha genç, sarışın, yine asalı bir çocuk arkada durup izliyor ve John bir an için hafif bir şüpheye kapıldı. Ya bu adamlar, bu kardeşler, bu insanlar ona zarar vermek isterlerse, ablasının onurunu çalan utanmaz oğlundan intikam almak için ona saldırırlarsa? Ya durumu yanlış okuduysanız ve hiçbir avantajınız olmadığı ve buraya gelmekle büyük bir hata yaptığınız ortaya çıkarsa? Kısa bir an için ölümü görüyor, onun için buraya, bu donmuş Shottery alanında geliyor. Cesedini görür, kafası bir çoban tarafından ezilir, beyinler dağılır, dağılır, donmuş zeminde tüttürür. Meryem'in dul eşi; en küçük oğulları Edmond ve Richard yetim kaldı. Ve hepsi oğlunun rüzgar gülü yüzünden.

Çiftçi değneğini değiştirir, yere tükürür ve John'un elini acıyana kadar sıkar. John tiz, neredeyse kız çocuğu gibi bir çığlık attı.

"Pekala," diyor, toplayabildiği en derin, en erkeksi kıkırdamayla, "sanırım Bartholomew, tartışacak işlerimiz var."

Ağabeyi ona uzun uzun bakar. Sonra başını salladı, bakışları John'un omzunun üzerinden bir şeye kaydı.

"Doğru," diyor ve işaret ediyor; John geliyor. Bir şey söylemek zorunda kalacak, şüphesiz.

Joan, kalçasında küçük bir çocuk olan kızlarıyla çevrili tarlalarda hızla ilerliyor.

John, çiftçi çocuklarından biriymiş gibi, "Sen," diyor. Konuşmamız gerek, lütfen.

John bir el hareketiyle onu candan selamlıyor, sonra gülümseyerek Bartholomew'e dönüyor ve başını hafifçe yana

yatırıyor. Bu, erkekler arasında bir anlayış hareketidir, bu şu anlama gelir: kadınlar, ha? Hep ondan kurtulmak isterler. Ve onlara sahipmişiz gibi göstermeye çalışmalıyız.

Bartholomew bir an için bakışlarını tutar. Gözleri ablası gibi benekli ama onunki ifadesiz, soğuk. Sonra aşağı bakar ve belli belirsiz bir hareketle kardeşine Joan için kapıyı açmasını söyler ve köpeklerin de kendisiyle gelmesi için ıslık çalar.

Bartholomew, Joan ve John ülkede iyi vakit geçiriyor. Çocuklar bir duvarın arkasından bakarlar. Merak etmeye başladıklarından kısa bir süre sonra, düzeldi mi, bitti mi, Agnes eve mi gitti, evlenecek mi, bir daha geri dönmeyecek mi? Çocuk oyundan, duvara yaslanmaktan yorulur ve indirilmek için inler. Kız kardeşler koyunların arasında duran üç figürü gözden kaybetmezler. Köpekler kavga eder, esner, başlarını pençelerine indirir, Thomas'ın ne yaptığını görmek için birkaç dakikada bir onları kaldırır, emir bekler.

Ağabeylerinin hayır dercesine başını salladığını, konuşmayı bırakacakmış gibi yana döndüğünü görürler. Görünüşe göre eldiven yalvarıyor, bir elini, sonra diğerini açıyor. Sağ elinin parmaklarıyla bir şeyler sayar. Joan kollarını sallayarak, evi işaret ederek, önlüğünü ellerinde tutarak uzun süre hararetli bir şekilde konuşuyor. Bartholomew koyuna uzun bir süre bakar, eğilir ve sırtından birine dokunur, başını çevirip eldivene bakar, sanki ona hayvanla ilgili bir şey gösterirmiş gibi. Glover, vurgulayarak başını salladı, uzun bir konuşma yaptı, sonra muzaffer bir şekilde gülümsedi. Bartholomew sahtekarını çizmesine vurur, bu mutlu olmadığının kesin bir işaretidir. Eldiven biraz daha yaklaşıyor; Joan yerinden kıpırdamıyor. Eldiven, Bartholomew'in omzuna elini koyar; onu çıkarmıyor.

Sonra el sıkışırlar, önce eldivenli ve Joan, sonra eldivenli ve Bartholomew. Ah, diyor kızlardan biri. Çocuklar rahat bir nefes alır. İşte bu, diye mırıldanıyor Caterina.

Hamnet irkilerek uyanır, hareket ettikçe şilte gıcırdıyor. Bir şey uykusunu böldü - bir gürültü, bir kapı çarpması, bir çığlık - ama ne olduğunu bilmiyor. Odaya giren ışınların uzunluğuna bakılırsa, günün sonu olması gerektiğini biliyor. Burada ne yapıyorsun, yatakta uyuyor musun?

Etrafınıza bir bakın ve her şeyi hatırlayın. Yanında bir yumru yatıyor, başı bir yana eğik. Judith kıpırdamıyor, yüzü balmumu renginde, cam gibi parlayan ince bir ter tabakasıyla kaplı. Göğsü düzensiz aralıklarla şişirir ve söndürür.

Hamnet güçlükle yutkunur, boğazının kapandığını hisseder; dili paçavra gibi oldu, sakar, ağzına göre çok uzun. Olabildiğince ayağa kalkar, bulanık yatak odasını görür. Başının arkasına bir ağrı saplandı ve oraya çömeldi, köşeye sıkışmış bir fare gibi dişlerini açığa çıkardı.

Alt katta, Agnes kendi kendine mırıldanarak ön kapıdan giriyor. Masanın üzerine şu şeyleri bırakır: iki salkım biberiye, deri kese, bal kavanozu, yaprağa sarılı bir parça balmumu, hasır şapka, soymak, kurutmak ve ıslatmak niyetinde olduğu bağlı bir karakafes buketi. ardından ılık yağda.

Odayı geçiyor, şöminenin yanındaki sandalyeyi düzeltiyor, Susanna'nın şalını masadan alıyor ve kapının arkasına asıyor. Biri satın almaya gelirse diye sokağa bakan pencereyi açın. Paltosunu çözüyor ve omuz silkiyor. Sonra arka kapıyı açar ve mutfağa gider.

Isı gelmeden önce fark edilir. İçeride Mary'nin bir tencere suyu karıştırdığını ve Susanna'nın da onun yanında oturduğunu, soğanların üzerindeki kiri kazıdığını görüyor.

-Geri döndün! diye bağırdı Mary, yüzü ateşten kızararak dönerek. Kolay aldın.

Agnes kayıtsız bir şekilde gülümsüyor.

“Arılar bahçede kaynıyordu. Onları geri dönmeye zorlamak zorunda kaldım.

"Hımm," diyor Mary, suya bir avuç mısır gevreği atarken. Arıları sevmez, onlar kurnaz yaratıklardır. Peki ya Hewlands'ın işleri?

"Sanırım," diye yanıtlıyor Agnes, kızını saçlarını hafifçe okşayarak selamlıyor; sabah yaptığı ekmeği alıp büfenin üzerine koyuyor. Bartholomew'in bacağı hala ağrıyor, korkarım. Onu tanımıyor ama topalladığını gördüm. Sadece hava ıslakken acıdığını söylüyor, ama ona yapması gerektiğini söyledim..." Elinde ekmek bıçağıyla sustu. İkizler nerede?

Ne Mary ne de Susanna bu görevden başlarını kaldırmazlar.

"Hamnet ve Judith nerede?" Agnes ısrar ediyor.

Mary, çorbadan tatmak için kaşığını ağzına kaldırarak, "Hiçbir fikrim yok," diyor, "ama gelir gelmez hazırlanmalarına izin verin. Yakacak odunumu kırmadılar ya da masayı kurmadılar. İkisi dışarıda, Tanrı bilir nerede. Neredeyse akşam yemeği zamanı ve onlardan iz yok.

Agnes üst üste düşen iki dilim ekmeği keser. Kabukta üçüncü kesi yapmak üzeredir, ancak bıçağı düşürür.

"Ben...

Ve mutfak kapısından çıkar ve büyük eve gider. Atölyeye bakın, John "rahatsız etmeyin" duruşuyla bankın üzerine eğiliyor. Çocukları merdivenlerden yukarı çağırın. Hiç. Ön kapıdan Henley Caddesi'ne çıkıyor. Günün sıcağı azalmaya başlar, sokağın tozu çöker, insanlar akşam yemeği için eve dönerler.

Agnes ikinci kez evinin ön kapısından girer.

Ve oğlunu merdivenlerin altında görür. Tamamen hareketsiz, beyaz, tırabzanı sıkıca tutuyor. Bir yumru, alnında bu sabah olmayan bir kesik var, kesinlikle.

Birkaç adımda hızla yanına gelir.

-Ne oluyor? diyor, onu omuzlarından tutarak. Sorun nedir? Yüzüne ne yaptın?

Oğlan konuşmuyor. Başını iki yana sallıyor. Merdivenleri göster. Agnes onları ikişer ikişer tırmanır.

Eliza, Agnes'e düğün için ona bir taç yapacağını söyler. Agnes uygunsa ekleyin. Bir sabah erkenden çekingen bir tonla utangaç bir şekilde anlatıyor. Eliza, beklenmedik bir şekilde, böylesine korkunç koşullar altında evine gelen kadınla sırt sırta aynı yatağı paylaşır. Daha yeni şafak söktü ve sokakta ilk arabaların ve ayak sesleri duyuldu.

Mary, düğün tarihi ayarlanana kadar Eliza'nın Agnes ile aynı yatağı paylaşması gerektiğini söyledi. Paletin üzerine başka bir battaniye koyarken gözleriyle karşılaşmadan dudaklarını birbirine bastırarak söyledi. Eliza, Anne öldüğünden beri boş olan pencerenin yanındaki yatağın yarısına baktı. Sonra annesine döndü ve onun da aynı şeyi yaptığını gördü ve ona sormak istedi, onu düşünüyor musun, geceleri onun ayak seslerini, sesini, nefesini hala duymayı bekliyor musun? zaman. Hâlâ inanıyorum ki bir gün uyanacağım ve yine orada, yanımda olacak; bir şey olacak, zaman içinde bir kırışık ya da kıvrım olacak ve onun yaşadığı ve nefes aldığı zaman olduğumuz yere geri döneceğiz.

Ancak Eliza o zamandan beri her gün yatakta yalnız uyanıyor.

Ama şimdi kardeşiyle evlenecek olan kadın var: Anne yerine Agnes. Çok fazla kafa karışıklığı ile aceleyle organize ettiler: erkek kardeşinin özel bir lisansa ihtiyacı var ve Eliza bunu kesin olarak bilmese de para hakkında uzun ve hararetli bir tartışma oldu. Agnes'in ağabeyinin bazı arkadaşları, o kadarını bilir ki, kefillerdir. Karnında bir çocuk taşır, tesadüfen kapıların arkasından duymuştur. Kimse açık açık söylemedi. Düğünün yarın sabah olduğunu duyurmak da kimsenin aklına gelmedi: Agnes ve erkek kardeşi Temple Grafton Kilisesi'ne gidiyorlar, oradaki bir rahip onlarla evleneceğini söyledi. Pazar günleri gittikleri rahip ya da kilise değil. Agnes, rahibi çok iyi tanıdığını söylüyor. O, ailenizin özel bir arkadaşıdır. Gerçek şu ki, ona kerkenezi veren oydu. Onu yumurtadan büyüttü ve bir gün Agnes'e şahinlerin akciğer hastalığını nasıl tedavi edeceğini öğretti; Mary'nin çıkrığının pedalına basarken kayıtsızca onları evlendireceğini söyledi, çünkü

Mary onu çocukluğundan beri tanıyor ve ona her zaman iyi davrandı. Bir keresinde bir fıçı birayla biraz jest takas etmişti. Şahinler, bira ve arılar hakkında çok şey bildiğini, diğer eliyle yünü ve öğrendiği her şeyi ona borçlu olduğunu ekledi.

Agnes tüm bunları oturma odasında şöminenin yanında dönerken anlattı ve Eliza'nın annesi kulaklarına inanamıyormuş gibi örgü şişlerini düşürdü ve Eliza ve erkek kardeşi bardağı taşırken arsızca güldüler. sırayla babanın öfkesini kışkırttı. Eliza ise büyülenmişti. Hiç böyle şeyler söylendiğini duymamıştı, evinde hiç kimse böyle bir hafiflikle, böyle içten bir sevinçle böyle konuşmamıştı.

Olursa olsun, düğün kabul edilir. Şahinleri, balı ve birayı bilen rahip, ertesi gün, sabah erkenden, hızlı, gizli, gizli bir törenle onlarla evlenir.

Eliza evlendiğinde, güpegündüz, herkesin görebileceği şekilde, çiçekli bir taçla Henley Caddesi'nde geçit töreni yapmak istiyor. Köyden uzakta, küçük bir kilisede, onları gizlice içeri sokan bilinmeyen bir rahiple bir tören yapmak istemez; başı dik gidecek ve köyde evlenecektir. O emin. Uyarılarınız kilise kapısında yüksek sesle okunacak. Ama babası ve Agnes'in erkek kardeşi bunu böyle ayarladı ve başka bir şey söylenemez.

Yine de Agnes'i çiçek tacı yapmak istiyor. Yapmazsa kim yapacak? Üvey annesi değil, ne de kız kardeşleri ikna oldu: çok çekingenler, Shottery'den zar zor ayrılıyorlar. Agnes, düğüne gelebilirler ya da gelmeyebilirler, dedi.

Ama Agnes bir taç takacak. Hamile olsun ya da olmasın, onsuz evlenemez. Bu yüzden Eliza ona sorar. Boğazını temizliyor. Parmaklarınızı dua eder gibi kenetleyin.

-Ben...? odanın buz gibi havasında konuşmaya başlar. Yarın için sana çiçekli bir taç yapmamı ister misin bilmiyorum.

Agnes'in sırtı ona dönük olarak onu dinlediğini biliyor. Onun nefes alışını duyar ve onu reddedeceğini, ona hayır diyeceğini, bunun uygun olmadığını düşünür.

Agnes dönüp ona bakarken palet gıcırdıyor ve titriyor.

-Taç mı? diyor ve Eliza sesindeki gülümsemeyi duyuyor. Çok isterim, gerçekten. Teşekkür ederim.

Eliza da arkasını döner ve aniden iki komplocu gibi birbirlerine bakarlar.

“Bu sefer hangi çiçekleri bulacağımızı bilmiyorum. Belki biraz çilek ya da…

"Ardıç," diye sözünü kesiyor Agnes. Ya da kutsal. Bazı eğrelti otları. Veya çam.

“İvy de var.

"Ve ela çiçekleri." Birazdan nehre gidebiliriz," diyor Agnes, Eliza'nın elini tutarak, "bak ne bulacağız.

"Geçen hafta orada keşişliği gördüm. Belki…

Agnes, "Onlar zehirlidir" diyor; Eliza'nın elini bırakmadan sırtüstü yatar ve doğrudan onun karnına yerleştirir. Kızı fark etmek ister misin? Sabah ilk iş hareket ediyor. Kahvaltı yapmak istediği için olacaktır.

-Kız mı? dedi Eliza, Agnes'in pürüzsüz, sert teninin sıcaklığı ve elini kavrayış gücüyle bu ani yakınlık karşısında sersemlemiş bir halde.

Agnes kısaca ve temiz bir şekilde esneyerek, "Sanırım bu bir kız," diyor.

Agnes, Eliza'nın elini parmaklarının arasına sıkıştırıyor. Sanki içeriden bir şey çıkarılıyormuş gibi, içine küçük bir kıymık sıkışmış gibi, enfekte bir yaradan irin veya buna benzer bir şey ve aynı zamanda sanki bir şey aşılanıyormuş gibi çok garip bir his. Veriyor musun alıyor musun tam olarak bilmiyorsun. Elini çekip olduğu yerde bırakmak istiyor.

Agnes sessizce, "Kız kardeşin," dedi, "senden küçük müydü?"

Eliza, müstakbel yengesinin pürüzsüz alnına, beyaz şakaklarına ve siyah saçlarına bakıyor. Anne'yi düşündüğümü nereden biliyorsun?

"Evet," diyor Elizabeth. Neredeyse iki yaşındaydık.

"Peki öldüğünde kaç yaşındaydı?"

-Sekiz.

Agnes anlayışla dilini şaklatıyor.

"Üzgünüm," diye mırıldandı, "onu kaybettiğin için üzgünüm.

Eliza ona, nerede olursa olsun, onsuz, çok küçük ve yalnız Anne'yi önemsediğini söylemez. Ne de yakın zamana kadar, duyarsa ve sesi teselli edici olabilir diye, gece yatağında onun adını fısıldayarak uyanık yatıyordu. Duyamadığı veya ulaşamadığı bir yerde acı çekip çekmediğini bilmemenin acısını da anlatmıyor.

Agnes, Eliza'nın elinin arkasını sıvazlıyor ve ona aceleyle:

"Diğer kardeşleriyle birlikte, bunu unutma." Sen doğmadan önce ölen ikisi. Birbirleriyle ilgilenirler. Senin endişelenmeni istemiyor. Benden istiyorsun..." Duraksadı ve soğuktan, şoktan ya da her ikisinden birden titreyen Eliza'ya baktı. Demek istediğim," diye daha dikkatli bir tonla ekledi, "Bence senin sakin olmanı tercih ettiği için endişelenmeni istemezdi.

Bir an susarlar. Caddenin aşağısında, kuzeye doğru giden pencerenin dibinden geçen bir atın toynaklarının sesi duyulur.

-Nereden biliyorsunuz? Eliza fısıldar. Ölen diğer iki kız kardeş hakkında.

Agnes bir an düşünür.

"Kardeşin bana söyledi," diye yanıtlıyor ona bakmadan.

Birinin adı Eliza'ydı, dedi ona fısıltıyla. İlkiydi. Biliyor musun?

Agnes bir an için başını salladı, sonra omuz silkti.

"Bazen Gilbert şöyle der -Eliza devam etmeden önce omzunun üzerinden bakar- "gecenin bir yarısı geri gelip adını almak için yatağıma gelebilir." Onu çaldığım için kızacağını.

Agnes kuru bir sesle, "Ne saçmalık," diye yanıtladı. Gilbert saçma sapan konuşuyor. Onu görmezden gel. Kız kardeşin onun adını taşıdığına, sahip olduğun için mutlu. Unutma. Gilbert'ın bunu sana bir kez daha söylediğini duyarsam, pantolonunu ısırganla doldururum.

Elizabeth güler.

"Yapamayacaksın."

-Bence de. Bu şekilde insanları korkutmamayı öğreneceksiniz. Agnes elini bırakıp yatakta doğruldu. Pekala, güne başlama zamanı.

Eliza eline bakar. Agnes'in başparmağının izi cildinde kalıyor ve çevresinde hafif bir kızarıklık var. Diğer eliyle onu ovuyor ve sanki bir mum alevi yaklaşmış gibi yaydığı ısıya şaşırıyor.

Eliza eğreltiotu, karaçam ve sonbahar papatyalarından bir çelenk yapar. Örmek için yemek masasına oturur. Küçük kardeşi Edmond'a bakmakla görevlendirildi, bu yüzden ona karaçam yaprakları ve papatya yaprakları veriyor. Küçük çocuk bacaklarını uzatarak yere oturur ve yaprakları birer birer tahta bir kaseye ciddiyetle bırakır, sonra bir kaşıkla karıştırır. Çocuğun ağzından çıkan boğuk seslere dikkat eder: "oca", yani "yaprak"; "Eliza" olan "isi"; ve "çorba" olan "opa". Dinlemeyi bilirsen kelimeler vardır.

Dalları, daha çok deri dikmeye alışkın olan güçlü, ince parmaklarla örüyor ve onları bir daire şeklinde şekillendiriyor. Edmond ayağa kalktı. Çocukça adımlarıyla pencereye gider ve geri döner; sonra şömineye gidiyor ve kendini uyarıyor: "Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır." Eliza gülümsüyor ve "Hayır Edmond, ateş değil," diyor. Oğlan döner ve memnuniyetle ona bakar, anladığı için heyecanlanır. Ateş, ısı, hayır, dokunma. Ateşe yaklaşamayacağını biliyor ama ateşe dokunmak için karşı konulmaz bir istek duyuyor: o parlak, sıçrayan renk, yüzündeki o ısı dalgası, dürtmek, karıştırmak, kavramak için tüm o büyüleyici aletler.

Eliza, annesinin arkadan mutfakta tencere ve tavalarla telaşlandığını duyar. Morali bozuk ve hizmetçiyi şimdiden ağlattı. Mary tüm öfkesini ve öfkesini yemekten çıkarıyor. Kızartma kavrulmuş değil. Empanada hamuru parçalanacak. Yeterince yükselmedi. Tatlılar bayattı. Eliza, mutfağın bir kasırganın gözü olduğu hissine kapılır; olduğun yerde, mutfaktan uzakta, Edmond'la kalman daha iyi: orada onlara hiçbir şey olmayacak.

Kesilmiş sapları bir elinizle taç içine dokumaya devam edin; giderken diğerinin avucuyla çevirir.

Üst katta, kardeşlerinin tekmelerini ve raketlerini duyabilirsiniz. Gürültüye bakılırsa, merdivenlerin başında kavga ediyorlar. Bir homurtu, bir kahkaha, Richard'ın serbest bırakılması

için yalvarması, Gilbert'in sahte vaatleri, bir gümbürtü, gıcırdayan bir tahta ve bir "Ah!" boğuldu.

-Çocuklar! eldiven dükkanından çığlık geliyor. Hemen şimdi dur! Yoksa ben yukarı çıkarım ve sen bir şey için ağlarsın, düğün olsun ya da olmasın.

Üç kardeş birbirini iterek kapıda belirir. Eliza'nın ağabeyi, erkek arkadaşı ona doğru koşar, onu yakalar, başının üstünü öper, döner ve Edmond'ı havaya kaldırır. Edmond'ın bir elinde tahta kaşık, diğerinde bir avuç yaprak hâlâ var. Kardeşi ona iki tur verir. Edmond kaşlarını çattı ve gülümsedi, rüzgar kaküllerini alnından kaldırdı. Kaşığı yanlamasına ağzına götürmeye çalışır. Sonra onu yere yatırdılar ve üç ağabey hızla kapıdan çıkıp sokağa çıktılar. Edmond kaşığı düşürür ve nereye gittiklerine bakar: Onu yalnız bırakmışlar, bu ani terkedişi anlayamıyor.

"Geri dönecekler Ed," dedi Eliza gülerek. Kısa sürede. Zaten evliyken. Göreceksin.

Agnes kapıda belirir. Saçını açtı, taradı. Siyah su gibi sırtından aşağı, omuzlarının üzerinden akıyor. Eliza'nın daha önce giydiğini hiç görmediği açık sarı bir etek giyiyor. Önden biraz dışarı çıkıyor.

-Ey! dedi Eliza ellerini birbirine kenetleyerek. Sarı, papatya düğmesiyle harika görünecek.

Elinde taçla ayağa fırlıyor. Agnes, Eliza'nın kafasına takması için eğilir.

Gece dondu. Ağaçların tüm yaprakları, tüm otlar, kiliseye giden yoldaki tüm dallar kapatılmış, donda çoğalmış. Zemin gevrek ve sert. Damat ve arkadaşları önce gider: bağırırlar, bağırırlar, şarkı söylerler, bir arkadaş bir saz çalarak yolun bir tarafından diğerine atlar. Bartholomew arkadan gelir ve gölgesini öndekilere bırakır; başını aşağıda tutuyor.

Gelin ne sağa ne de sola bakmadan düz bir çizgide yürür. Ona, Edmond'u kalçasında taşıyan Eliza, Mary, birkaç arkadaşı, fırıncının karısı eşlik ediyor. Joan, üç kızıyla birlikte yolun kenarında yürüyor. Çocukların en küçüğünü elinden tutar, çeker. Kız kardeşler üçerli kol

kola yürürler; Kendi aralarında gülüp fısıldıyorlar. Eliza onlara birkaç kez bakar ve sonra durur.

Agnes bunu görür, Eliza'yı bir sis gibi saran hüznü görür. Her şeyi görür. Çitin üzerindeki kuşburnu, uçta kahverengiye döner; çalıda bırakılan böğürtlenler, toplanamayacak kadar uzun; yolun kenarında bir meşe ağacının dallarının sallanması; en küçük oğlunu sırtında taşıyan üvey annesinin ağzından çıkan beyaz sis; eşarbından dışarı fırlamış tuhaf bir şekilde renksiz saç tutamları; kalçaların belirgin salınımı. Caterina'nın annesinin burnunun köprüde düz ve geniş olduğunu görür; Joanie'nin annesi gibi saçlarını çok aşağıdan uzattığını; Margaret'in aynı geniş boynu ve uzun kulak memelerini çıkardığını. Caterina'nın hayatı kendisi için kolaylaştırma yeteneği veya yeteneği var, Margaret de öyle, ama daha az öyle, Joanie'de yok. Babasının şu anda yürüyen, Caterina'nın elini tutan küçük oğluna yansıdığını görüyor: sarı saçlı, hafif kare başlı, ağzının köşeleri yukarı kalkık. Çoraplarını birbirine bağlayan, bacak kaslarının hareketiyle gerilip gevşeyen ipleri fark eder. Taçtaki bitkilerin, meyvelerin ve çiçeklerin gıdıklamasına ve hışırtısına, dalların ve yaprakların damarlarından geçen fark edilmeyen su damlalarına dikkat edin. Ve içinde, bitkilerinkine ritmik, benzer bir hareket, akıntı ya da gelgit gibi bir akış fark eder: kanının içinde taşıdığı çocuğa geçişi. Bir hayata veda eder; diğerine başla. Her şey olabilir.

Ayrıca solunda bir yerde annesini de algılar. Eğer hayatı farklı bir yöne gitseydi, şimdi burada onunla olurdu. Elini tutacak ve onu koridordan aşağı yönlendirecekti. Adımları ve kalp atışları aynı ritimde gidiyordu. Bu yolda yan yana yürüyeceklerdi. Onun için tacı yapar, başına koyar ve saçlarını fırçalayarak omuzlarına düşerdi. Mavi kurdeleleri alıp çoraplarını bunlarla bağlayacak, saçlarını süsleyecekti. O olacaktı.

Ve böylece, elbette, o şimdi bir şekilde burada. Agnes'in başını çevirmesine gerek yok, onu korkutup kaçırmak istemiyor. Onun orada olduğunu, apaçık, havada, cisimsiz olduğunu bilmesi yeterlidir. Seni görüyorum, düşün. Burada olduğunu biliyorum.

İleriye, yola, babasının olması gereken yere, erkeklerle birlikte ileriye bakıyor ve müstakbel kocasını görüyor. Koyu iplik şapka, adımlarının ritmi, etrafındakilerden daha hafif: kardeşleri, babası, arkadaşları, erkek kardeşleri. Bir dilek tut: Arkana bak, bana bak.

Bunu yaptığında, ona bakmak için saçlarını geriye atarken başını çevirip yüzünü göstermesine şaşırmadı. Bir an bakışlarını tutar, sonra durur ve gülümser. Bir jest yapar: Önce bir elini, sonra diğerini kaldırır. Başını esrarengiz bir şekilde eğiyor. Gülümsemeyi kesmeden hareketi tekrarladı. Parmağına yüzük takma şeklini taklit ettiğini düşünüyor… ya da onun gibi bir şey. Sonra erkek kardeşlerinden biri, Gilbert, diye düşünüyor ama emin değil, yandan ona doğru atılıyor, onu omuzlarından yakalıyor ve itiyor. Benzer bir şey yaparak tepki verir, çocuk öfkeyle bağırana kadar başını tutar.

Rahip kilisenin kapısında bekler, cüppe taşa karşı koyu bir şekil, buzdan bembeyaz. Erkekler ve oğlanlar sessizce yürümeye devam ederler. Gergin ve sessizce yaklaşıyorlar, yüzleri sabah havasından kızarmış. Agnes kiliseye giden yolda yürürken, rahip ona gülümser ve derin bir nefes alır.

Gözlerini kapat ve söyle:

"Bu adamla bu kadının birliğinin nasihatini duyuruyoruz."

Çocuklar da dahil olmak üzere mevcut olanlar arasında dinginlik hakimdir. Ama Agnes içinden yalvarır: Eğer buradaysan, şimdi kendini göster, lütfen, seni bekliyorum, buradayım.

—Bu iki kişinin kutsal evlilik bağıyla birleşmemesinin sebebini ya da engelini bilen varsa, şimdi konuşsun. İlk defa söylüyorum.

Gözlerini açar ve hepsine tek tek bakar. Thomas, bir kutsal yaprakla James'in boynunu gıdıklar. Bartholomew kafanın arkasına hızlı ve etkili bir darbe indiriyor. Richard, acilen bir rahatlamaya ihtiyacı varmış gibi, bir ayağını diğer ayağını sektiriyor. Caterina ve Margaret, damadın erkek kardeşlerine gizlice bakarlar ve onların erdemlerini ölçerler. John başparmaklarını ceketinin bağcıklarından geçirerek gülümsüyor. Mary boş, neredeyse kapılmış bir ifadeyle yere bakar.

Rahip tekrar nefes alır. Cümlelerini ikinci kez söylüyor. Agnes arka arkaya iki kez derin bir nefes alır ve kız sanki bir sesten, bir çığlıktan ürkmüş gibi, adını ilk kez duymuş gibi bağırsaklarında hareket eder. Şimdi kendini göster, diye düşünüyor Agnes, kelimeleri incelikle, kararlı bir şekilde formüle ederek. Joan, oğlunun ne dediğini duymak için eğilir; Sessizlik için parmağını dudaklarına götürür. John ağırlığını bir ayağından diğerine verir ve yanlışlıkla karısıyla çarpışır. Mary eldivenleri eline düşürür ve onları almak için eğilmek zorunda kalır, ama önce kocasına dik dik bakar.

Yasaklar üçüncü kez duyurulur, rahip kimseyi gözden kaçırmaz, sanki hepsini kucaklayacakmış gibi kollarını iki yanında açar. Son sözlerini bitirmeden damat öne çıkar, kilisenin verandasına tırmanır ve rahibin yanında durur, bu işi bitirelim dercesine. Mevcut olan herkes güler ve anın gerginliği giderilir. Agnes sağ tarafında, gözünün ucuyla bir ışık parıltısı görüyor, bir saçın yüzüne değmesi gibi, bir kuşun uçuş hareketi gibi bir renk patlaması. Ağaçlardan birinin tepesinden bir şey düşüyor. Agnes'in omzuna, eteğinin sarı kumaşına iniyor, sonra göğsünden aşağı, karnının yumuşak şişkinliğine doğru kayıyor. Onu temiz bir şekilde yakalar, elleriyle vücudu arasına saklar. Ateş gibi kırmızı, alt kısımlarında hala birkaç gümüşi yaprak bulunan bir üvez meyveleri kümesidir.

Bir an elinde tutuyor. O sırada kardeşi yaklaşıyor. Agnes'in avucundaki demeti al. Ağaca bak. Erkek ve kız kardeş birbirlerine bakarlar. Agnes daha sonra elini Bartholomew'e uzatıyor.

Onu sıkıca, belki de çok sıkı tutuyor; kardeşi, sahip olduğu olağanüstü gücü asla bilmedi veya tanımadı. Parmaklar soğuk, cilt pürüzlü ve pürüzlü. Onu kilise kapısına götürür. Damat onunla tanışmak için dışarı çıkar ve coşkuyla ona kolunu uzatır. Bartholomew durur, Agnes'i ayağa kalkmaya zorlar. Damat elini uzatmış ve yüzünde bir gülümseme ile bekliyor. Bartholomew, Agnes'i tutarak öne doğru eğiliyor. Diğer eliyle müstakbel kocayı omzundan yakalar. Agnes, ağabeyinin onun söylediklerini duymasını istemediğini biliyor ama duyuyor: işitmesi bir şahininki kadar keskin. Bartholomew müstakbel kayınbiraderine biraz daha

yaklaşır ve kulağına fısıldar: "Ona iyi bak Latin delikanlı, ona iyi bak, başına kötü bir şey gelmesin."

Bartholomew kız kardeşine döndüğünde dişlerini göstererek gülümsüyor, kalabalığa bakıyor; Agnes'in elini bırakır ve Agnes biraz solgun olan damadın yanına gider.

Rahip yüzüğü kutsal suya batırır, bir kutsama mırıldanır ve sonra damada verir. *Aday Patris'te* , arkadakiler dahil herkesin duyabileceği net bir sesle diyor ve yüzüğü gelinin baş parmağına takıyor; ve onu tekrar çıkarır, *isim Filii'de , işaret parmağına, isimlendirilmiş Spiritus Sancti'de* ve orta parmağına koyar . *Amin* ile yüzük yüzük parmağına geçer, geçen gün ona söylediği gibi bahçede saklanırken doğrudan kalbe giden bir damar geçer. İlk başta tenin aksine soğuk ve kutsal suda olduğu gibi ıslak hisseder, ancak hemen kalpten gelen kan onu ısıtır ve metal vücuduyla aynı sıcaklığa ulaşır.

Agnes, üç şey taşıdığını bilerek kiliseye girer. Parmağında alyans, bir elinde üvez demeti, diğerinde kocasının elinde. Arkalarında bir grup insanla birlikte orta neften geçerler, sıralarda yerlerini alana kadar ayakları taşa vurur. Agnes, ayin sesini duymak için kocasının solundaki sunağın önünde diz çöker. İkisi de başlarını aynı anda indirirler ve rahip onları iblislerden, şeytandan, bu dünyadaki kötü ve istenmeyen her şeyden korumak için onları keten bir bezle örter.

Agnes, toz zerreciklerinin yüzdüğü birleşen ışık huzmeleri aracılığıyla üst kattaki oyuktan geçer. Kızı kamış yatağında yatıyor, hâlâ giyinik, ayakkabıları yanında terk edilmiş.

Kız nefes alıyor, diyor kendi kendine; yaklaştıkça çarpan kalbini, çarpan nabzını söylüyor ve bu iyiye işaret, değil mi? Göğsü inip kalkıyor ve bak, yanakları kızarmış, elleri iki yanında, parmakları kıvrık. O kadar da kötü değil, tabii. Kız burada, Hamnet burada.

Yatağa uzanıyor ve yere çömelirken etekleri dalgalanıyor.

"Judith!" -Diyor.

Elini alnına, sonra bileğine, sonra yanağına koyuyor.

Hamnet'in yatak odasında, hemen arkasında olduğunu biliyor; Düşünürken başını eğiyor ve çok sakin, çok sakin görünen sakin bir sesle kendi kendine şöyle diyor: ateş. Derhal düzeltilir: yüksek ateş, nemli ve yanan cilt. Hızlı ve sığ nefes alma. Zayıf, düzensiz ve hızlı nabız.

"Ne zamandır böyle?" arkasını dönmeden yüksek sesle sorar.

Hamnet tiz bir sesle, "Okuldan eve geldiğimden beri," dedi. Yavru kedilerle oynuyorduk ve Jude dedi ki... Büyükanne bize odun kesmemizi söylemişti ve aşağı inecektik ama biz kediciklerle ve bir parça iple oynuyorduk. Yakacak odun oradaydı ve...

Yakacak odun için endişelenme, dedi ona, kendini kontrol ederek. Önemli değil. Judith'e ne oldu?

"Boğazının ağrıdığını söyledi ama biraz daha oynadık ve sonra odunu keseceğimi söyledim ve çok yorgun olduğunu söyledi bu yüzden buraya gelip uzandı." Bu yüzden hepsini değil, birkaç cips yapmaya başladım ve sonra onu görmeye gittim ve o hiç iyi değildi. Sonra seni, büyükannemi ve herkesi aramaya gittim" -sesi yükseliyordu- "ama orada kimse yoktu. Her yerde seni aradım, seni aradım. Ve doktoru aramak için koştum ama o da yoktu ve ne yapacağımı bilmiyordum. Nasıl olduğunu bilmiyordum... Bilmiyordum...

Agnes kalkar, oğlunun yanına gider.

"Haydi, hadi" diyor ve kolunu uzatıyor. Yumuşacık sarı kafasını alıp omzuna sarıyor, çocuğun titrediğini, nefes nefese kaldığını hissediyor. İyi yaptın, çok iyi. Bu şeyler...

Çocuk ayrılır, üzülür, ağlar.

"Neredeydin ha?" diye bağırıyor, korku öfkeye dönüşüyor. Konuşurken ukalalaşıyor, son zamanlarda olduğu gibi, sesi ikinci kelimede daha derin çıkıyor ve üçüncü kelimede yine keskin. Her yerde seni arıyordum!

Agnes gözünü kırpmadan önce ona, sonra Judith'e baktı.

"Hewlands'a gittim. Bartholomew bana arıların kaynaştığını haber gönderdi. Düşündüğümden daha uzun sürdü. Üzgünüm," diyor. Burada olmadığım için üzgünüm.

Onu okşamak için tekrar uzanıyor ama çocuk kaçıyor ve yatağa gidiyor.

İkisi kızın yanında diz çökmeye devam ediyor. Agnes onun elini tutar.

"Bu... bu," diyor Hamnet boğuk bir fısıltıyla, "değil mi?"

Agnes ona bakmaz. Kafası çok hızlı, başkalarını çok iyi anlıyor. Şimdi aklını açık bir kitap gibi okuduğunu biliyor. Eh, o kadar yüksek düşünmemek daha iyi olur, dedi kendi kendine ve başını eğdi. Renk değişiklikleri, gri veya siyahın sinsi bir tonu için kızınızın parmak uçlarını teker teker kontrol edin. Hiç. Parmak uçları pembe, tırnaklar beyaz, görünmeye başlayan bir lunula. Ayaklarını, ayak parmaklarını, ayak bileklerinin hassas yuvarlak kemiklerini inceliyor.

"Bu... veba," diye fısıldıyor Hamnet, "değil mi anne?" değil mi? Bunu düşünüyorsun, değil mi?

Agnes, Judith'in bileğini sıkar; nabız düzensiz, değişken, bazen güçlü, sonra zayıf, kayboluyor ve sonra dörtnala gidiyor. Kızın boynundaki şişmiş yumruyu görür. Taze bırakılmış tavuk yumurtası büyüklüğündedir. Parmak uçlarıyla hafifçe dokunuyor. Bataklıkların toprağı gibi nemli, sulu. Gömleğinin düğümünü çözer ve çıkarır. Koltuk altlarında, bazıları küçük, bazıları büyük ve iğrenç, soğanlı, cildini sıkıca çeken daha fazla yumurta oluştuğunu fark etti.

Onları tanıyor; Onları hayatlarının bir döneminde, köyde ve hatta taşrada görmemiş çok az kişi vardır. Herkesin en çok korktuğu, kendi vücudunda veya sevdiklerinin vücudunda asla bulamayacaklarını umdukları şeylerdir. Herkesin korkularında o kadar önemli bir yer kaplarlar ki, gözlerinizin önünde olduklarına, hayal gücüyle yaratılmış icatlar ya da hayaletler olmadıklarına inanamazsınız.

Ve yine de oradalar. Kızının derisini içeriden iten yuvarlak yumrular.

Agnes ikiye bölünüyormuş gibi hissediyor. Bir yandan, püstüllerin görüntüsü nefesinizi keser. Öte yandan, nasıl kesildiğini işitir, gözlemler, algılar: beni keser; çok iyi. Gözyaşları ilk Agnes'i taşar, kalbi göğsünde bir vuruş atlar, kemiklerin parmaklıklarına karşı dönen bir hayvandır. Diğer Agnes semptomları sayar: çıban, ateş, derin uyku. İlk Agnes kızını alnından, saçların şakak derisiyle birleştiği yanaklarından öper; diğeri ise galeta unu, kavrulmuş soğan, kaynamış süt ve kuzu yağından oluşan bir lapa; kuşburnu, rue tozu, hodan ve hanımeli toniği.

Ayağa kalkar, yatak odasını geçer ve merdivenlerden aşağı iner. Merakla tanıdık, neredeyse tanınabilir bir şekilde hareket ediyor. Hep korktuğun şey burada. Vardı. Onu her zaman en çok ne korkutmuştur, ne düşünmüştür, nelere kafa yormuştur, tekrar tekrar döndüğü o korku, uykusuzluğun karanlık gecelerinde, dinlenme anlarında zihninde tekrar tekrar gözden geçirdiği o korkudur. o yalnız olduğunda. Veba evinize ulaştı. Kızının boğazına damgasını vurdu.

Çocuğun büyükannesini ve kız kardeşini arayın, evet, döndüler, mutfaktalar, gidin ve onlara hemen gelmelerini söyleyin, evet, gecikmeden dediğini duyuyorsunuz. Sonra kendini raflarının önünde durmuş, kapaklı kavanozları karıştırırken görüyor. Ateşi düşürmek için rue ve tarçın var ve gündüzsefası kökü ve kekik var.

Raflara bakmaya devam edin. Ravent? Bir an için kuru sapı elinde tutar. Evet, ravent, mideyi boşaltmak, vebayı kovmak için.

Kelimeyi düşünmek ve bir köpeğin sızlanması gibi küçük bir ses çıkarmak, hepsi birdir. Başınızı duvarın sıvasına dayayın. Düşünün: Kızım. Düşünün: Bu topaklar. Düşünün: Olamaz, buna rıza göstermiyorum, izin vermiyorum.

Tozu alın ve masanın her tarafına tozları, yaprakları ve kökleri yayarak kuvvetlice ezmeye başlayın.

Hamnet dışarı çıktı, arka bahçeye gitti ve mutfak kapısına gitti: büyükannesi bir fıçı soğanı karıştırıyor ve hizmetçi onun yanında, önlüğü Mary'nin sahip olduğu her şeyi almaya hazır. Ateş ızgarada patlar ve çatırdar, alevler yükselir, işkence yapar ve çeşitli kapların diplerini okşar. Susanna tereyağı yayıklığının yanında duruyor, bir eli krankta topallıyor.

Bunu ilk gören odur. Hamnet ona bakar; ağzı hafif açık bir şekilde ona bakar. Sanki bir şey söyleyecekmiş gibi, onu bir şey için azarlayacakmış gibi kaşlarını çattı. Ama başını, hizmetçiye soğanları soymasını ve ince doğramasını söyleyen Büyükanne'ye çevirir. Mutfak onun için dayanılmaz derecede sıcak: Onu hissediyor, cehennemin kapılarından çıkan dumanlar gibi nefes alıyor. Neredeyse yolunu tıkar, tüm boşluğu doldurur, vahşi kütlesiyle duvarları bastırır. Kadınların buna nasıl dayanabileceğini anlamıyor. Elini alnının üzerinden geçirir ve ona kenarları titriyormuş gibi gelir; sadece bir an için karanlıkta dans eden ve sallanan alevlerle binlerce mum görür ya da gördüğünü düşünür. Göz kırp ve kaybolurlar; her şey eskisi gibi. Anneannesi, hizmetçisi, soğanlar, kız kardeşi, blender, pul pul bacakları yukarı kalkmış masadaki başsız sülün, sanki kuş başsız ve çok ölü olmasına rağmen onları lekelemek istemiyormuş gibi titizlikle.

Büyükanne, dedi Susanna tereddütle, hâlâ ağabeyine bakarak.

Susanna bu anı daha sonra, tekrar tekrar hatırlayacak, özellikle sabah uyandığında ilk işi. Kardeşi orada, açıklığın ortasında duruyor. Ne kadar solgun olduğunu hatırlayacaksın, ne kadar şok olmuştu, kaşında bir yarayla hiç de öyle görünmüyordu. Büyükannesine söyleseydi bir şey değişir miydi? Annesine veya büyükannesine

söylemiş olsaydı? Her şey farklı mı olurdu? Asla bilmeyecek çünkü o anda söylediği tek şey "büyükanne".

Mary hizmetçiye, “Ve onları bir daha yakma, kenarlarından birazcık bile olsa; Yumuşamaya başlar başlamaz tencereyi ateşten alın, duydunuz mu beni?' Önce torununa, sonra Susanna'nın bakışını takip ederek kapıya ve Hamnet'e dönüyor.

Şaşırır, elini kalbine götürür.

-Ey! -Diyor-. Bana ne korku verdin! ne yapıyorsun oğlum Orada duran bir hayalet gibi görünüyorsun.

Önümüzdeki günlerde ve haftalarda Mary kendi kendine bu sözleri asla söylemediğini söyleyecek. Hangisi imkansız. Ona asla hayalet demezdi, onunla ilgili bir şeyin korkutucu olduğunu, görünüşünde bir tuhaflık olduğunu asla söylemezdi. Çocuk mükemmeldi. Asla böyle bir şey söylemedi.

Agnes titreyen elleriyle masanın üzerine saçılmış yaprakları ve kökleri toplar, onları harca geri verir ve ezmeye başlar, bileği tekrar tekrar büker, parmak eklemleri beyazlar, tırnaklar tahta ele batar. Kuru ravent sapını, sedef otunu, tarçını bir kerede ezin, kokular karışır, tatlı, güçlü, acı.

Çırpınırken, bu karışımın kaç kişiyi kurtardığını kendi kendine sayar. Değirmencinin karısı çılgına dönmüş ve kıyafetlerini yırtmış, o iksirden iki yudum aldı ve ertesi gün yatakta kuzu gibi sakin bir şekilde oturmuş çorba yiyordu. Snitterfield Lordu'nun yeğeni: Gecenin bir yarısı Rab'den onun için gelmişlerdi. Çocuk ilacı ve bazı yara bantlarıyla iyileşti. Copton'dan demirci, Bishopton'dan bakire. Hepsi iyileşti, değil mi? İmkansız değil.

O kadar odaklanmış ki birisi dirseğine dokunduğunda zıplıyor. Havaneli masaya düşer. Kayınvalidesi Mary, mutfağın sıcağından kıpkırmızı kesilmiş, kolları sıvanmış ve kaşları çatık bir halde.

-Bu doğru? -Soru.

Agnes nefes alıyor, dili tarçının kara buruk tadıyla, ezilmiş raventin asidiyle sızlıyor ve konuşursa ağlayacağını fark ederek başını sallıyor.

"Çıban ve ateşin var mı?" Bu doğru?

Agnes bir kez daha başını salladı. Mary dudaklarını büzdü ve bütün yüzünü kırıştırdı; gözlerinden kıvılcımlar çıkıyor. Öfkeli gibi görünüyor ama Agnes öyle olmadığını biliyor. İki kadın birbirine bakar ve Agnes, Mary'nin sekiz yaşında vebadan ölen, yumrularla kaplı ve ateşten yanan, parmakları siyah, ellerinde çürüyen kızı Anne'yi düşündüğünü görür. Biliyor çünkü Eliza bir keresinde ona söylemişti ama zaten biliyordu. Agnes başını çevirmiyor, Mary'ye bakmaya devam ediyor, ama küçük Anne'nin orada, odada, onlarla birlikte, kapının yanında, örtüsünü bir omzuna atmış, saçları gevşek, parmakları zayıf ve işe yaramaz olduğunu biliyor. , boğaz şişmiş, boğulmuş. Bu düşünceden biraz uzaklaşıyor Anne, orada olduğunu biliyoruz, seni unutmuyoruz. Onların dünyası ile onun dünyası arasındaki perde ne kadar da kırılgan. Onun için belirsizler, dokunuyorlar, aralarında geçişe izin veriyorlar. Judith'in diğer tarafa geçmesine izin vermeyecek.

Mary bir dua, bir rica gibi çok yumuşak bir şekilde bir dizi kelime mırıldanır ve sonra Agnes'i kendisine çeker. Neredeyse kaba bir temas, Mary onun dirseğini tutuyor ve kolu omzunu sertçe aşağı itiyor. Agnes yüzünü Mary'nin şapkasına bastırdı; sabun kokuyor, kendi yaptığı - küller, donyağı ve lavanta çiçekleri ile - sabun kokuyor, saçın kumaşa değdiğini duyuyor, içeride. Gözlerini kapatıp kendisine sarılmaya izin vermeden önce Susanna ve Hamnet'in arka kapıdan girdiğini görür.

Sonra Mary onu bırakır ve kendi varlığına döner, ikisi arasındaki an geçmiştir, bitmiştir. Şimdi saf verimlilik, önlüğünü düzeltiyor, harcın içinde ne olduğunu kontrol ediyor, şömineye gidiyor ve onu yakacağını söylüyor, Hamnet'i ona odun getirmesi için gönderiyor, canlı oğlum, hadi büyük bir ateş yakalım, çünkü hiçbir şey yok. ateşi düşürmek için iyi bir ateşten daha etkilidir. Ocağın önündeki boşluğu temizler ve Agnes, Mary'nin kamış paletini indireceğini bilir; ona temiz çarşaflar serecek, yatağını oraya, ateşin yanına yapacak ve orada ateşin sevgisiyle Judith'i yatıracaklar.

Agnes ve Mary arasındaki farklar ne olursa olsun - ve elbette, çok yakın yaşayan, çok çalışan, çok çocuk, çok ağız, pişirilecek çok

yemek, yıkanacak ve onarılacak çok sayıda giysi var, erkekler onlara bakarken. ve başını sallar, yatıştırır ve rehberlik eder - iş olduğu zaman ortadan kaybolurlar. Hem şikayet edip hem kaşınmasına hem de her türlü sürtünmeye sahip olmasına rağmen; tartışıp kızsalar ve iç çekseler bile; tuzlu, az pişmiş veya çok sert olduğu için birbirlerinin yemeklerini domuzlara atsalar bile; Diğerlerinin ne ördüğüne, ne diktiğine, ne iş yaptığına kuşkuyla baksalar bile, böyle zamanlarda aynı kişinin iki eli gibi çalışırlar.

Örneğin şimdi: Agnes bir tencereye su döküyor ve üzerine bir tutam toz serpiyor. Mary körüğe vurur, Hamnet'in getirdiği odunları alır, Susanna'ya eve gitmesini ve sandıktan çarşaf almasını söyler. Mumları yakar, alevler dans eder ve uzar, odanın karanlık köşelerine ışık halkaları oluşturur. Agnes tavayı ocağa koyan Mary'ye verir. Şimdi ikisi konuşmadan birlikte yukarı çıkıyorlar ve Agnes, Mary'nin Judith'i gülümseyerek karşılayacağını, neşeli ve kaygısız bir şey söyleyeceğini biliyor. Birlikte kıza bakacaklar, paleti indirecekler, ona ilacı verecekler. Her şeyi el ele yapacaklar.

Bu senin düğün gecen. Saat on ikiyi geçiyor, hatta belki şafak sökmek üzere. O kadar soğuk ki nefesi her nefes alışında görünür hale geliyor ve onu çevreleyen battaniyenin üzerine damlacıklar halinde düşüyor.

Pencereden bak. Henley Caddesi en karanlık karanlığa gömüldü. Dışarıda kimse yok. Evin arkasında ara sıra bir baykuş sesi duyulur ve titreyen ötüşünü geceye bırakır.

Battaniyeye iyice sarılmış pencereden dışarı bakarken, bazılarının bunu kötü bir alamet olarak göreceğini, baykuşun çığlığının ölümü müjdelediğini düşünüyor. Ama hayvanlardan korkmuyor. Onlardan hoşlanıyor, gözlerini seviyor, kadife çiçeği düğmeleri gibi, üst üste binen, benekli tüyler, anlaşılmaz ifade. Ona öyle geliyor ki çift düzlemde, yarı ruh, yarı kuşta varlar.

Evlilik yatağından kalktı ve yeni evinin odalarında dolaşıyor çünkü uyku gelip onu sarmak istemiyor çünkü kafası yer kazanmak için mücadele eden çok fazla rüyayla dolu. ; çünkü özümsemesi, gözden geçirmesi, bugün olan her şeyi yapması gereken çok şey var; çünkü hayatında ilk kez bir yatakta ya da üst katta uyuması gerekiyordu.

Bu yüzden odadan odaya giderken eşyalara, bir sandalyenin arkasına, boş bir rafa, şöminenin demirlerine, kapı koluna, merdiven tırabzanlarına dokunarak dolaşır. Evin önüne, arkasına, arkasına gider; Merdivenlerden aşağı in, tekrar yukarı çık. Elini, anne babasından bir düğün hediyesi olan yatağı çevreleyen perdelerin üzerinden geçirdi. Onları açar ve orada yatan adamın siluetini görür, okyanus gibi derin bir uykuda kocası, yatağın ortasına yayılmış, kolları uzanmış, sanki akıntıda yüzüyormuş gibi. Eğimli bir çatıya sahip küçük bir çatı katının bulunduğu tavana bakın.

Şimdi onun evi olan bu ev, ailenin yanına inşa edilmiştir. İki katlıdır: aşağıda, ocak ve tezgah, masa ve çanak çömlek; yukarı, yatak. John onu depolamak için kullandı, tam olarak ne olduğunu söylemediler, ama ilk girdiğinde havayı kokladığında, belirgin bir

yapağı izini yakaladı, yün balyalarını sardı ve yıllarca orada sakladı. Her ne ise, başka bir yere götürdüler.

Agnes, bu anlaşmanın erkek kardeşiyle bir ilgisi olduğundan, evlilik sözleşmesinin bir parçası olabileceğinden oldukça emindir. Bartholomew, eşiği ilk geçtiklerinde onlarla birlikte girdi. Dar odaları gördü, bir aşağı bir yukarı gitti, kapıda kalmış olan John'a başını sallamadan önce bir uçtan bir uca yürüdü.

Bartholomew, John'un anahtarı oğluna vermesi için iki kez başını sallamak zorunda kaldı. Agnes için tuhaf, ilginç bir andı. Babanın anahtarı çok yavaş, çok yavaş bir şekilde oğluna verdiğini gördü. Babanın vazgeçme konusundaki isteksizliği, oğlunun bunu kabul etme konusundaki isteksizliğine eşitti -hatta daha azdı-: elini ilgisizce, gevşekçe uzattı; Sanki ne olduğundan emin değilmiş gibi babasının ona uzattığı demir anahtarı inceleyerek tereddüt etti. Sonra sadece başparmağı ve işaret parmağıyla aldı, sanki canını acıtacakmış gibi kolunu uzatmıştı.

John, ev, mutluluk ve eşler hakkında konuşarak, oğlunun sırtını sıvazlayarak gerilimi azaltmaya çalıştı. Bunu kibarca, kaba, babaca bir şekilde söyledi, ama bu harekette garip bir şey de yok muydu? Agnes daha sonra düşünecekti, doğal olmayan bir şey mi? Güç ve niyet açısından biraz aşırı olan bir okşama olmuştu. Oğul bunu beklemiyordu ve sanki itilmiş gibi biraz yana doğru sendeledi. Sanki yumruk dövüşü ya da eskrimmiş gibi, parmaklarının üzerinde durarak, neredeyse çok hızlı bir şekilde kendini toparladı. Bir an birbirlerine anahtar yerine yumruklaşıyorlarmış gibi baktılar.

Hem o hem de Bartholomew her şeyi odanın bir köşesinden izlediler. Oğul arkasını dönüp anahtarı belindeki keseye koymak yerine keskin bir metalik klik sesiyle masaya bıraktığında, o ve Bartholomew birbirlerine baktılar. Ağabeyinin yüzünde en ufak bir kaş kaldırmasından başka bir ifade yoktu. Agnes için bu çok şey ifade ediyordu. Şimdi anlıyor musun, kardeşinin bu düğüne kendini nereye kaptırdığını söylediğini biliyor muydu? Şimdi anlıyor musun" -kaşın o küçücük hareketini kastediyorum- "neden ayrı bir konutta ısrar ettiğimi?

Agnes nefesiyle buğulanan pencere camlarına yaslandı. Bu odalar ona adının ilk harfini hatırlatıyor, babasının ona keskin bir sopayla toprağa yazarak tanımayı öğrettiği bir mektup: "A." (Ailesiyle birlikte yerde annesinin bacaklarının arasında oturduğunu, başını dizine dayadığını çok net hatırlıyor; kolunu uzatsa ayağına dokunabilirdi. Saçlarının omzuna değdiği hissini uyandırıyor. Her zaman babasının sopasının hareketini görmek için öne eğildiğinde, 'Bak Agnes, şuna bak' dediğinde ve kararmış ucun altında mektup kendini gösterdiğinde, mutfak ateşinde taş kömürüne dönüştü: 'A » . El yazısı, sonsuza kadar.)

Ev, çatının iki eğimi üstte birleştirilmiş, ortada bir kat ile bu harfin şekline sahiptir. Agnes bunu kendi işareti olarak yorumluyor - toprağa yazılmış mektup, annesinin güçlü ayaklarının hatırası, saçlarının fırçası - baykuş, kayınvalidesinin uzun, acı dolu bakışları ya da gençliği değil. anası, kocası ya da bu evin boşluk ve kayıtsızlık atmosferiyle dar hissi ya da kayınpederin gürültülü tokatı, bunların hiçbiri.

Bir bohçayı açıyor, yere bir şeyler koyuyor ki, yataktan gelen bir ses onu ürkütüyor.

-Neredesin?

Zaten derin olan sesi, uykudan ve gölgeliğin kalın dokusundan dolayı şimdi daha derin.

"İşte" diyor.

Hâlâ çömeliyor, elinde bir kese, bir kitap, zaten solmakta olan ve yaprak döken taç tutuyor, ama onu iyi bağlayacak, çiçekleri kurutacak ve hiçbir şeyi kaçırmayacak.

-Gel.

Ayağa kalkar ve elindeki şeylerle yatağa doğru yürür, perdeyi geri çeker ve ona bakar.

-Uyandın mı.

"Ve sen çok uzaktasın," diyor ona göz kırparak. Orada ne yapıyorsun, bu kadar uzakta, burada olman gerekirken? Yanındaki yeri işaret ediyor.

- Uyuyamıyorum.

-Niye ya?

"Ev bir A.

Sessizlik. Onu duyup duymadığını merak ediyor.

"Hımm?" diyor dirseğinin üzerinde doğrularak.

“Bir A,” diye tekrarlıyor, soğuk kış havasında mektubu aralarında çizebilmek için taşıdığı her şeyi bir eline aktarıyor. Bu bir A, değil mi?

Ciddi bir şekilde başını salladı.

"Evet, ama evle ne ilgisi var?"

Onun, onun gördüğü gibi görmediğine inanamıyor.

“Çatın eğimli kenarları üstte buluşuyor ve ortada bir zemin var. Burada uyuyabilecek miyim bilmiyorum.

-Yukarı? Neresi? O sorar.

"İşte," diyor odaya atıfta bulunarak. Bu yatak odasında.

"Neden yapamadın?

—Çünkü zemin, A'nın karşısındaki çubuk gibi havada yüzüyor. Aşağıda zemin yok, sadece boş alan ve başka bir şey yok.

Gülümsedi, ona baktı ve tekrar yatağa düştü.

"Asıl nedenin bu olduğunu biliyorsun," diyor, gölgeliğe hitap ederek, "Seni seviyorum?

"Neden havada uyuyamıyorum?"

-Yapma. Çünkü dünyayı farklı bir şekilde görüyorsunuz. Kollarını ona uzatır. Yatağına geri dön. Zaten yeterli. Sizi temin ederim ki uzun süre uyumaya ihtiyacımız olmayacak.

-Gerçekten?

-Gerçekten.

Ayağa kalkar, onu alır ve dikkatlice yatağa yatırır.

"Agnes'imi alacağım" diyor, onun yanına yatarak, "A'mıza bineceğim. Ve onu defalarca ve defalarca alacağım.

Her kelimeyi bir öpücükle noktalıyor ve o gülüyor ve saçları ikisinin üzerine, ikisinin arasına dağılıyor, dudaklarına yapışıyor, sakalına ve parmaklarının arasına dolanıyor.

"Bu yatakta fazla uyumayacaksın," diye devam ediyor, "en azından bir süre." —Y—: Tanrım, bütün o şeyleri neden elinde

taşıyorsun? Onlar neler? Şu anda onlara ihtiyacımız olduğunu düşünmüyorum.

Eldivenleri, taçları, keseleri birer birer çıkarıyor ve yere koyuyor. İncil'i ve başka bir kitabı ondan alır, ancak bırakmadan önce ona bakar.

-Bu ne? diye sorar, ona diğer taraftan bakarak.

Agnes, parmak uçlarıyla kapağa dokunarak, "Bir komşu o öldüğünde onu benim için bıraktı," diyor. O bizim iplikçimizdi, ona yünü getirdim ve iş bitince onu aramaya gittim. Bana her zaman iyi davrandı ve bu kitabın benim için olduğunu yazdı. Eczacı olan kocasına aitti. Çocukken bahçede ona yardım ettim. Bir gün bana… —durur— o ve annemin birlikte danıştığını söyledi.

Kolunu Agnes'in başının altından çıkardı ve kitabı iki eliyle tutarak çevirdi.

"Peki küçüklüğünden beri sende var mı?" diye soruyor, sıkışık sözcüklere bakarak. Latince," dedi kaşlarını çatarak. Bitkilerden. kullanımlarından. Onları tanıma yolunda. Bazı hastalıklar ve rahatsızlıklar için sahip oldukları iyileştirici erdemlerden.

Agnes kocasının omzunun üzerinden bakar. Gözyaşı damlası şeklinde yaprakları ve uzun, koyu, karışık kökleri olan bir bitki çizimi, meyvelerle dolu bir dalın illüstrasyonu görüyor.

“Onu biliyorum” diyor. Kitaba defalarca baktım, tabii okuyamasam da. Bana okur musun? -Soru.

Kendine geliyor gibi. Kitabı bırakır, ona bir aşağı bir yukarı bakar.

"Evet, tereddüt etme," diyor gömleğinin kurdelelerini çözerken. Fakat şimdi değil.

Agnes, bir ay içinde her şeyin bu kadar değişmesini garip buluyor: kırsalı bir villa için, bir çiftliği bir ev için, üvey anneyi kayınvalidesi için, bir aileyi diğerine terk etmek.

Bu evde işlerin çok farklı çalıştığını öğreniyor. Henley Caddesi'nde hayvanlara, toprağa ve eve bakan birkaç neslin birlikte çalıştığı bir birim olmak yerine, yapı farklıdır: ebeveynler, sonra

oğullar, sonra kız, sonra ahırda domuzlar vardır. ... ve kümesteki tavuklar, sonra çırak ve son olarak da hizmetçiler. Yeni gelin olarak yerinin çırak ve tavuklar arasında belirsiz olduğuna inanıyor.

Agnes insanların gelip gittiğini görür. Bu ilk dönemde bilgi, güven, günlük rutinler, kişilikler ve etkileşimler toplar. Duvardaki bir tablo gibidir, her şeyi görür, hiçbir şey ondan kaçmaz. Kendi evi var, o küçük ve dar evi, ama arka taraftaki ortak ağıla gidebilir: o ve kocasının bahçe, mutfak, domuz ahırı, tavuk kümesi, çamaşır odası, tuvalet hakları var. bira odası. Evinize çekilebilir veya başkalarıyla karıştırıp kaynaşabilirsiniz. Aynı zamanda hem gözlemci hem de katılımcıdır.

Hizmetçiler erken kalkar, o erken kalkar: köylerdeki insanlar taşradakilerden çok daha uzun süre yatakta kalırlar ve Agnes güne güneş doğmadan başlamaya alışıktır. Bu kızlar odunu alır, evde şömineyi ve mutfakta ateşi yakar. Tavukları salıyorlar ve kümeste onlar için tahıl ve kepek yayıyorlar. Yiyecekleri domuzlara getiriyorlar. Odadan bira alırlar. Geceyi mutfakta mayalayarak geçiren ekmek hamurunu alıp şekil veriyorlar, sıcak fırının yanına bırakıyorlar. Ailenin herhangi bir üyesinin yatak odasından çıkmasına daha bir saatten fazla zaman var.

Burada, köyde tamir edilecek çitler ve botlarından kurtulacak çamur yok. Giysiler kir, saç veya gübre parçalarıyla kaplanmaz. Erkekler öğlen aç ve üşümüş halde geri gelmezler. Ateşin üzerine konacak kuzu veya kolik, solucan veya şap hastalığı olan hayvanlar yoktur. Sabah erkenden otlayacak sığır yok, kerkenez yok: kuş şimdi düğünü yapan rahiple yaşıyor. Agnes ne zaman isterse onu görebileceğini söyledi. Muhafazadan kaçmak isteyen koyun yok. Sazdan çatıya tünemiş kuzgunlar, bacadan aşağı inen güvercinler ya da keklikler yok.

Ne var ki bütün gün caddeden gelip geçen arabalar, birbirine seslenen insanlar, yanından geçen kalabalıklar, gruplar var. Siparişleri teslim etmek ve almak zorundasınız. Arkada, bazı raflardaki hayvanların derilerini tövbe edercesine gerdikleri eldiven atölyesinin deposu var. Eve gizlice girip çıkan ama yerdeki kaldırım

taşlarından parmak arası terlik sesleri çıkaran hizmetçiler var. Agnes'e, ne kadar değerli olduğunu hesaplıyormuş ve pek de değerli olmadığı sonucuna varmış gibi bir aşağı bir yukarı bakarlar. Rastgele yollarına çıktıklarında çok hafifçe iç çekerler, ancak Mary ortaya çıkarsa, hemen dikkatleri üzerine çeker, bonelerini takarlar ve evet hanımefendi derler; hayır bayan; Bilmiyorum hanımefendi.

Tarlalarda, sığırlar ve ekinler arasında, insanlar ziyaret edemeyecek kadar meşguldürler, ancak her zaman bu eve takılmak için gelirler: Meryem'in akrabaları, Yuhanna'nın ortakları. İlki oturma odasına, diğerleri atölyeye götürülüyor ve ardından John hangi odaya alındıklarını gösteriyor. Mary, ziyarete gittiği zamanlar dışında, neredeyse her zaman evdedir, hizmetçilere ve çırağa göz kulak olur veya dikiş diker. John nadiren görülür. Küçükler okula gidiyor. Agnes'in kocası bazen evde bazen değil: ders veriyor, öğleden sonra tavernalara gidiyor, babasının ona yolladığı bazı işleri yapıyor. Geri kalan zamanını yukarıya, odasına sığınır ve kitap okur ya da pencereden dışarı bakar.

Alıcılar her saat vitrine gelirler, eldivenlere bakarlar, sorular sorarlar; bazen John onlara tüm atölyeyi göstermelerini söyler, bazen özel bir özel çift sipariş ederler.

İlk üç veya dört gün Agnes her şeyi fark eder. Beşincisi hizmetçilerin önünde kalkar ve büyük evle paylaştığı ağıla giden arka kapıdan evi terk eder. Diğerleri göründüğünde, mutfaktaki fırını çoktan açmış ve hamuru bahçeden bir avuç ezilmiş ot ekleyerek yuvarlak parçalara ayırmıştır. Hizmetçiler endişeyle birbirlerine bakarlar.

Kahvaltı masasında aile, daha yumuşak, daha düz görünen, üzeri parlak kaplamalı çörekleri alır. Tereyağı salyangoz kabuğu şeklinde dizilir. Çöreklerin açılması kekik, mercanköşk'ün sıcak bir kokusunu yayar. John'a her zaman kemerine bağlı bir buket bitki takan büyükannesini hatırlatıyor. Mary'ye, büyüdüğü çiftlik kapısının dışındaki, çitle çevrili meyve bahçesini, annesinin kazları istila edip çalıları yedikleri için bir süpürgeyle kovmak zorunda kaldığı bir günü hatırlatıyor. Annesinin çiy ve çamurla ıslanmış

eteklerinin, hiddetle gaklayan kazların hatırası gülümser ve bir dilim daha alır ve bıçağını tereyağına daldırır.

Agnes kayınpederinin yüzüne, sonra kayınvalidesinin yüzüne ve sonra kocasının yüzüne bakar. Kadının gözünü yakalıyor ve başını sallıyor, neredeyse anlaşılmaz bir kaş çatmayla ekmeği gösteriyor.

Mary'nin evdeki bazı değişiklikleri fark etmesi bir hafta kadar sürer. Mum fitili, hizmetçilere hatırlatmasına gerek kalmadan sabitlenir. Masa örtülerini ve peçeteleri de sipariş etmesine gerek kalmadan değiştirmişler. Duvar askılarında toz yoktur. Çanak çömlek ne kadar temiz olduğundan parlıyor. Bunları eklemeden birer birer görün. Bu değişiklikler, bir gün oturma odasında bir ziyaretçiyle birlikteyken, bariz balmumu poleni kokusu ona ulaşana kadar ilgisini çekmeye başlamaz.

Ziyaretçi ayrıldığında, evin içinden geçer. Koridorda çobanpüskülü dalları var. Mutfaktaki şekerlemelerde karanfil, tanımadığı kokulu yapraklardan bir saksı. Hala kirli, demleme odasının saçaklarında kuruyan bükülmüş kökler ve bir kasede meyveler. Sahanlıkta bir yığın kolalı, preslenmiş yaka bekliyor. Arpacıktaki domuzlar şüpheli bir şekilde fırçalanmış ve pembe, tavuk teknesi temiz ve su dolu.

Mary sesler duyar ve çamaşır odasına gider.

Agnes'in derin bir sesle, "Evet, böyle," dediğini duyar, "sanki ellerinin arasında tuz ovuşturuyormuşsun gibi." Yavaşça. Çok küçük bir hareket. Bu sayede çiçekler bozulmaz.

Mary'nin duymadığı başka bir ses daha var ve birden kahkahayı patlatıyor.

Kapıyı açar: Agnes, Eliza ve iki hizmetçi önlüklerini takarak çamaşır odasına girerler, hava sıcak ve keskin, keskin çamaşır suyu kokusuyla doyurulur. Edmond yerde birkaç çakıl taşı olan bir küvetin içinde.

"Anne," diye haykırıyor onu görünce, "Anne-ma-ma!"

-Ey! dedi Liza, arkasını dönerek, sıcaktan ve kahkahadan boğularak. Biz... şey, biz..." Tekrar kahkahalara boğuldu, koluyla

yüzünden düşen saçlarını geriye attı. Agnes bize sabuna lavantayı nasıl karıştıracağımızı öğretiyordu ve sonra o... biz..." Tekrar gülüyor ve bu, pozisyonuna çok uygunsuz bir şekilde kıkırdayan hizmetçilerden birine bulaşıyor.

"Sabun yapıyor musun?" Meryem sorar.

Agnes ihtiyatlı bir şekilde öne çıkıyor. Sakin, dingin, hiçbir şey boğulmuyor. Görünüşe göre oturma odasındaki sandalyeden yeni kalkmış gibisin, kavurucu bir ıslak lavaboda sabun eritip karıştırıyormuşsun gibi değil. Önlük, karın şişkinliği ile dışarı çıkar. Mary ona bakar ve uzağa bakar. Bu, bir daha asla bu duruma gelemeyeceğini fark ettiğine şaşırdığı ilk sefer değil ki bu, onun yaşında, hayatın bu aşamasında bir daha asla yaşayamayacağı bir deneyimdir. Bazen bu olasılığı kaybetmiş olmak onu incitir: Bir kadın için onu özümsemek kolay değildir; evde bu duruma yeni ulaşmış başka biri varsa daha da az. O kızın karnını her gördüğünde, kendi boşluğunu ve sessizliğini düşünür.

"Evet," diyor Agnes, gülümserken küçük keskin dişlerini göstererek, "lavanta rengiyle." Değişiklik olsun diye iyi bir fikir olduğunu düşündüm. Umarım beğenmişsindir.

"Tabii," diyor Mary kuru bir sesle. Uzanıp Edmond'ı küvetten çıkardı. Çocuk o kadar şaşırır ki gözyaşlarına boğulur. Tabii ki çok," diyor.

Kollarında teselli edilemez çocukla çıkıyor ve kapıyı çarpıyor.

Evliliğin ilk haftalarında, Agnes bir kırkıcıdan yün gibi izlenimler toplar: buradan bir yapağı, oradan bir hurda, çitten birkaç tel, bir daldan bir tel, ta ki sonunda iyi bir kucak dolusu toplayana kadar. ona çıkrık taşı

John'un en sevdiği oğlunun Gilbert olduğunu görüyor -çünkü o güçlü ve eğlenmek için insanları birbirine düşürmekten hoşlanıyor- ama Mary'nin oğlu Richard. O konuşurken annesi başını kaldırır; söylediklerini duymak için başkalarını susturur. Mary'nin Edmond'a büyük bir sevgi beslediğini görüyor, ancak her zaman onunla ilgilenen Eliza'ya boyun eğiyor. Edmond'ın kocasını, abisini gözünün

önünden ayırmadığını görüyor. Gittiği her yerde gözüyle onu takip eder; Yanından geçerken kollarını ona uzatır. Edmond'ın neşeli ve mutlu olacağını görür; Hiç şüphesiz, hiç kimsenin farkına varmadan ağabeyini seve seve taklit edecektir. Uzun yaşamayacak, ama iyi yaşayacak: kadınlar onu sevecek; kısa ömründe birçok çocuğu olacak. Ölmeden hemen önce hatırlayacağı son kişi Eliza olacaktır. Agnes'in kocası cenazesini ödeyecek ve mezarı için ağlayacak. Agnes bütün bunları görür ama hiçbir şey söylemez.

Ayrıca, John aniden ayağa kalktığında, yırtıcı hayvanın yaklaşımını koklayan hayvanlar gibi altı çocuğun da irkildiğini görüyor. Mary'nin ne olacağını görmemek için gözlerini kapatıyormuş gibi yavaşça kırptığını görüyor.

Bir gün akşam yemeğinde Edmond yorgun, huysuz, aç ama yemek yiyemiyor, tabağındaki yemek ile midesindeki isimsiz rahatsızlık arasındaki ilişkiyi anlamıyor. İnliyor, inliyor, başını iki yana sallıyor. Agnes yanına oturur, yiyecek parçalarını ağzına atar. Çocuğun diş etleri kırmızı ve tahriş olmuş, yeni dişlerin uçları belirmiş, yanakları morarmış ve yanmıştır. Mücadele ediyor, turtayı ellerinin arasında eziyor, bardağı deviriyor, Agnes'in omzuna yaslanıyor, peçeteyi elinden çekip yere fırlatıyor. Agnes'in yanındaki kocası sinirli bir ifade takınarak şaka yollu, bugün mutlu değilsin, değil mi? Ancak baba uzaklaşır ve mırıldanır, bu çocuğun nesi var? Buradan alamaz mısın? Edmond yemeğe karşı sabrını yitirir, masaya bir parça turta kabuğu bırakır, John'un kolunu yakalar ve kahverengi bir leke bırakır ve uzun, gergin bir sessizlik olur. Mary sanki kucağındaki bir şeye bakıyormuş gibi başını eğiyor, Eliza'nın gözleri yaşlarla doluyor ve John birden ayağa fırlayarak, Aman Tanrım, o çocuk, ben...!

Agnes'in kocası ayağa fırlar ve Agnes ne olduğunu anlamadan masanın etrafından dolanır. Babasıyla, ağzı açık, ağzı açık bir şekilde ağlayan küçük çocuğun arasında, sanki ortamdaki değişikliği fark ediyormuş gibi duruyor. Bir kavga, babasını geri tutan kocası, bazı yeminler, bir itme, bir kolu tutan bir el. Agnes onu zar zor görüyor

çünkü çocuğu masadan kaldırıyor, ayaklarını banktan çekiyor, ona sıkıca sarılıyor ve onu odadan dışarı çıkarıyor.

Bir süre sonra kocası onu aramaya çıkar. Agnes, Edmond'la birlikte çiftlik bahçesindedir, şalı çocuğun etrafına iki kez sarmıştır ve küçük çocuk, tavukları besleyerek neşesini yeniden kazanmıştır. Bir kase tahıl tutuyor ve tavuklar yeri gagalarken doğru kelimeleri söylüyor, yeteri kadar. Kocası onu izlemek için yanına gider. Başını onunkinin üzerine yaslar ve kollarını ona sarar. Agnes elinde kaseyle, içinde algıladığı mağara ve oyukların manzarasını hatırlıyor. Her parmak için yukarıdan aşağıya doğru geçen bir eldivenin dikişlerini düşünün, onu giyeninki olmayan deriyi birleştirin. Eldivenin ele nasıl oturduğunu, kapladığını ve içerdiğini düşünün. Depodaki derileri düşünün, yırtılmış ve neredeyse - ama tam olarak değil - yırtılma veya yırtılma noktasına kadar gerilmiş. Kesme ve şekillendirme, sıkıştırma ve sıkıştırma için atölyedeki aletleri düşünün. Eldivenin onu bir şey için kullanabilmesi için hayvandan ne atmanız ve çalmanız gerektiğini düşünün: kalp, kemikler, ruh, ruh, kan, iç organlar. Eldivenin her zaman isteyeceği tek şey deridir, dış tabakadır, yüzeyseldir. Gerisi faydasız, zahmetli, gereksiz bir karmaşa. Bir eldiven kadar güzel ve mükemmel bir şeyi saklayan gizli zulmü düşünün. Şimdi kocasının elini tutup sıkarsa, ilk kez gördüğü manzarayı ve aynı zamanda karanlık, pusuya yatmış bir varlığı, bağırsaklarını deşmek, derisini çıkarmak ve varlığın özünü çalmak için bir dizi alet göreceğini düşünüyor. Edmond tavuklar için tahıl dağıtırken, Agnes onların burada uzun süre yaşamamaları gerektiğini düşünüyor: Yakında ayrılmaları, uçup gitmeleri ve başka bir yer bulmaları gerekecek.

Eliza, akşam yemeğinin bittiğini haber vererek ağıla doğru yürür. O ciddi, gözleri yaşlı. Edmond'u kollarına alır ve onu eve geri taşır. Agnes ve kocası birbirlerine bakarlar ve arka kapıdan eve giderler.

Mutfağa giren, ateşi karıştıran ve içine bir kütük atan Agnes, kocasının ikiye bölündüğünü açıkça anlar. Onun evinde yol başka,

anne babasının evinde başka bir yol. Onunkinde tanıdığı ve tanıdığı adam, evlendiği kişidir.

Yandaki büyük kapıya girer girmez somurtuyor, somurtuyor, sinirleniyor, her şeye sinirleniyor; saf kav ve çakmaktaşıdır, yakıcı kıvılcımlar çıkarır. Neden?, diyor meydan okurcasına annesine. diye çıkıştı. Ben istemiyorum, diye babasına cevap veriyor. Şimdiye kadar nedenini anlamamıştı ama John masadan kalktığında gördüğü bastırılmış öfke, bilmesi gereken her şeyi ortaya çıkardı.

Elinde, elinin tutulmasına izin veriyor, ateşten bir sandalyeye yönlendirilmesine izin veriyor, boşluğa bakmasına izin veriyor, saçlarının okşanmasına izin veriyor ve değişimi fark ediyor, diğer karakterin nasıl olduğunu fark ediyor, büyük evden biri, yanan mumdan aşağı kayarak içerideki adamı ortaya çıkaran balmumu gibi çözülür.

Dairenin kapısında üç yüksek sesle vuruş: güm, güm, güm.

Hamnet en yakını, o yüzden açmaya gidiyor; açılır, küçülür, gıcırdıyor. Eşikte cehennemden, şeytandan bir kabus var. Uzun boylu, siyah bir pelerin içinde ve bir yüz yerine, dev bir kuşun uzun gagasıyla, özellikleri olmayan korkunç bir maskesi var.

-Yapma! -bağırır-. Uzaklaş burdan! Kapıyı kapatmaya çalışır, ancak varlık eliyle, korkunç, doğaüstü bir güçle kapıyı iter. Uzaklaş burdan! Hamnet ayaklarını yere vurarak tekrar bağırıyor.

Büyükannesi görünür, onu götürür, hayaletten çok normalmiş gibi özür diler, eve gelip hastayı görmeye davet eder.

Hayalet ağzı olmadan konuşur, giremeyeceğini, giremeyeceğini ve onların, yani sakinlerin şu andan itibaren evden çıkmamak, sokaklarda yürümemek zorunda olduklarını söyler; veba geçene kadar içeride kalmaları gerekir.

Hamnet bir adım geri gidiyor, iki. Pencereye giden ve çalıştığı panjuru açan annesiyle çarpışır. O kişiyi görmek için eğilir.

Hamnet onun yanına koşar ve yıllardır ilk kez elini tutar. Sıkıyor ve ona bakmadan diyor ki:

"Korkma," fısıltıyla, "o doktor, başka bir şey değil."

-O...? Hamnet ona bakıyor, hâlâ kapıda duruyor, büyükannesiyle konuşuyor. Ama neden o…? Yüzünü, burnunu işaret ediyor.

“Maske takıyor çünkü onu koruduğunu düşünüyor.

"Vebadan mı?"

Annesi başını sallıyor.

-Ve bu doğru?

Annesi dudaklarını büzerek başını salladı.

-İnanmıyorum. Onu koruyabilecek şey, eve girmek ya da hastayı görmek değil," diye mırıldandı.

Hamnet, dokunuşu onu güvende tutabilirmiş gibi diğer elini annesinin uzun, güçlü parmaklarının arasına koyuyor. Doktorun çantasını karıştırdığını ve büyükannesine bir paket verdiğini görür.

Mary'nin beyaz eline koyduğu bazı madeni paraları kabul ederken, "Kızın karnına beyaz giysilerle bağla," diye okur, "ve üç gün boyunca açık bırak." Daha sonra soğanı suda bekletebilirsiniz.

-Bu da ne? Annesi pencereden dışarı eğilerek onun sözünü kesti.

Doktor korkunç gagasını onlara doğrultarak ona döndü. Hamnet yine ürküyor. O adamın kendisine bakmasını istemiyor; gözlerinin onu görmesini istemiyor. Bunu görmesi, varlığını fark etmesi ve kaydetmesi çok kötü bir alamet olduğu fikrine kapılır, çünkü bu kesinlikle onlara büyük bir talihsizlik getirecektir. Koşmak, annesini oradan uzaklaştırmak, o adam içeri girmesin, onları görmesin diye kapıları, pencereleri sıkı sıkı kapatmak istiyor.

Ama annesi hiç korkmuyor. O ve doktor, annesinin ilaçlarını sattığı küçük pencereden bir an birbirlerine bakarlar. Hamnet, erkek olmak üzere olan bir çocuğun mükemmel netliğiyle bu hayaletin annesini hiç sevmediğini anlar, görür. İlaç sattığı, kendi otlarını yetiştirdiği, yaprak ve taçyaprakları, ağaç kabuğu ve meyve suları topladığı ve insanlara nasıl yardım edeceğini bildiği için ona içerliyor. Bu adam, Hamnet aniden fark eder, annesinden hoşlanmaz. Hastaları alıyor, mesleğine, işine müdahale ediyor. Yetişkin dünyası o anda ona ne kadar şaşırtıcı, ne kadar karmaşık ve kaygan görünüyor. Böyle bir dünyada nasıl dolaşacaksınız? Nasıl düzelteceksin?

Doktor gagasını bir kez eğiyor ve annesi konuşmamış gibi Hamnet'in büyükannesine dönüyor.

"Kuru bir kurbağa mı?" Agnes net, tiz bir sesle sorar. Çünkü eğer öyleyse, onu istemiyoruz.

Hamnet annesinin beline sarılır; o kişiden uzaklaşmak için o konuşmayı bitirmenin acil ihtiyacını iletmek istiyor. Kıpırdamıyor ama bileğini tutuyor, senin sorunun ne biliyorum, buradayım der gibi.

Doktor gagasını tekrar onlara çevirerek, "Bayan," dedi, "inan bana, bu konularda senden daha çok şey biliyorum." Karnına kuru kurbağa sürmenin bu gibi durumlarda çok etkili olduğu

görülmüştür. Kızınız vebaya yakalandıysa, üzülerek söylüyorum ki çok az…

Agnes camı çarparak kapattığı için konuşma burada kesilir. Hamnet onu görür. Yüzünde öfkeli bir ifade var, çaresiz, boğulmuş. Kendi kendine bir şeyler mırıldanır: Çocuk 'adam', 'ayı' ve 'aptal' kelimelerini duyar.

Hamnet onu serbest bırakır ve odadan geçmesini, yanından geçerken bir sandalyeyi hızlı bir şekilde doğrultmasını, bir kaseyi alıp tekrar yere koymasını ve sonunda Judith'in ateşin yanına yerleştirildiği paletin yanına çömelmesini izler.

Annesi kızının alnını nemli bir bezle ıslatırken, "Bir kurbağa, evet, elbette," diye mırıldandı.

Odanın diğer tarafında, Büyükanne kapıyı kapatır ve sürgüler. Hamnet, kuru kurbağanın olduğu paketi yüksek bir rafa yerleştirmesini izliyor.

Çocuğa anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyor ve başını sallıyor.

1583'te bir bahar sabahı, Henley Caddesi'nin sakinleri erken kalkmış olsaydı, John ve Mary'nin yeni gelinlerini yeni evlilerin yaşadığı dar kulübenin kapısından çıkarken göreceklerdi. Omuzunda bir sepet görür, paltosunu düzeltir ve kuzeybatıya doğru yola çıkarlardı.

Üst katta, genç kocası yatakta dönüyor. Her zamanki gibi rahat uyu. Yatağın diğer tarafının boş olduğunu ve hızla soğuduğunu fark etmez. Başı yastığa daha da gömülüyor, bir kolu battaniyeyle kaplı, saçları yüzünün çoğunu kaplıyor. Gençlerin derin ve kaygısız uykusunda uyur, saatlerce uyuyabilirdi. Ağzı biraz açılıyor, nefes alıyor ve hafifçe horlamaya başlıyor.

Agnes, ahır sahiplerinin gelmeye başladığı Rother Market'te yoluna devam ediyor. Lavanta demetleri satan bir adam, elinde söğüt kabuğu olan bir kadın. Fırıncının karısı olan arkadaşıyla konuşmak için durur. Havadan, tehdit eden yağmurdan, fırınların sıcaklığından, Agnes'in hamileliğinin ilerleyişinden ve kızın iliklerinde ne kadar kötü hissettiğinden bahsediyorlar. Fırıncının karısı eline bir çörek koymaya çalışıyor ama istemiyor. Fırıncının karısı ısrar eder, Agnes'in sepetinin kapağını kaldırır ve çöreği içine koyar. Düzgünce katlanmış bir kumaş, bir makas, kapaklı bir kavanoz gözüme ilişiyor ama hiçbir şey düşünmüyor. Agnes başını salladı, gülümsedi ve gitmesi gerektiğini söyledi.

Fırıncının karısı bir an için tezgahının önünde duruyor, arkadaşının uzaklaşmasını izliyor. Agnes, marketin sonunda bir an duraklıyor, elini kaldırıyor ve duvara dayaıyor. Fırıncının karısı kaşlarını çattı ve ona bir ses vermek üzereydi, ama Agnes doğruldu ve yürümeye devam etti.

Geceleri, zaman zaman yaptığı gibi rüyasında annesini gördü. Hewlands çayırındaydı, eteklerini çamurda sürüklemişti; eteği tamamen sırılsıklam olmuş gibi bir ağırlık hissi sardı. Aşağıya bakınca birkaç kuş atladı ve eteklerin kenarına kondu: ördekler, tavuklar, keklikler, güvercinler, küçük sazlıklar. Agnes'in kucağında kalmaya çalışarak, beceriksizce kanatlarını açmadan birbirleriyle

savaştılar ve ittiler. Onları kovmaya, onlardan kurtulmaya çalışıyordu ve sonra birinin geldiğini fark etti. Döndü ve annesinin geçtiğini gördü: sırtından sarkan bir örgü, mavi bir önlüğün üzerine kırmızı bir şal düğümlendi. Anne gülümsedi ama durmadı, kalçalarını oynatarak geçti.

Agnes midesinde bir şeylerin gevşediğini hissetti, bir tekerleğin gıcırtısı gibi uyanan derin bir özlem. "Anne, bekle, beni bekle." İlerlemek, onu takip etmek istedi, ancak kuşlar eteklerinin üzerinde zıplamaya devam etti ve alçak, tüylü karınları, perdeli ayakları ve pençeleriyle onları yere tuttu. Annesi uzaklaşırken uykusunda "Bekle!" diye bağırdı.

Anne durmadı, başını çevirdi ve "Ormanın dalları o kadar kalın ki yağmuru fark etmiyorsun" dedi veya der gibi oldu ve ağaçlara doğru yürüdü.

Agnes ona tekrar seslendi, tökezledi, ısrarcı, kanat çırpan kuşların birbirine sokulmuş bedenlerine düştü ve çamura indi. Yere düştüğünde irkilerek uyandı, nefes nefese kaldı, oturdu ve aniden artık Hewlands'de, ahırda annesini çağırmıyordu. Evinde, yatağındaydı, gömleği bir omzundan kaymış, kız rahminde küçülmüş, kocası yanında, uykusunda onu yakınlaştırmak için kolunu uzatmıştı.

Yattı, vücudunu kocasınınkine göre ayarladı ve kocası yüzünü sırtına bastırdı. Saçından bir tutam buldu, düzeltti ve parmaklarının arasında ileri geri bükerek, onun düşüncelerinin oyuk sapından su emen bir kamış gibi bu tutamdan parmaklarına aktığını hayal etti.

Karıları doğum saatine yaklaştığında erkeklerin sık sık olduğu gibi, onun da onun için endişelendiğini hissetti. Bu fikri kafasında defalarca çevirdiğini. Hayatta kalmak mı? Alacak mı? Oradan, yatağın güvenliğinden kıpırdamamasını ister gibi ona daha sıkı sarıldı. Ona söylemek isterdi, merak etme, sen ve benim uzun yıllar yaşayacak iki çocuğumuz olacak. Ama hiçbir şey söylemedi: insanlar böyle şeyler duymaktan hoşlanmazlar.

Kısa bir süre sonra kalktı, yatağın etrafındaki perdeleri açtı, gölgelikten dışarı çıktı. Pencereye gitti, açık eliyle cama dokundu. Dallar çok yapraklı, diye düşündü. Dallar. Yağmur fark edilmiyor.

Kocasının kağıtlarını ve kalemini aldığı şöminenin yanındaki küçük masaya gitti. Hokkayı açtı ve tüy kalemi daldırdı; mürekkep, bir pençe gibi olan ucu emdirdi. Biraz yazmayı biliyor, harfler küçük ve sıkışık çıkıyor ve belki de herkesin deşifre edemeyeceği bir sırada (kocasının aksine, Latince ve sonra hitabet öğrenmek için okula gitti ve harfler onun içinden çıkıyor. kalemin ucu işlemeli bir bordür gibi sürekli ve düzenli bir şekilde.Gece geç saatlere kadar masasında yazı yazıyor.Ama kadın ne yazdığını bilmiyor.O kadar hızlı ve o kadar yoğun yazıyor ki. Agnes ona yetişemez, okuyamaz). Ancak şu cümleye benzer bir şey yazacak kadar bilir: Ormanın dalları o kadar kalındır ki yağmur fark edilmez.

Agnes ateşi karıştırdı, canlandırmak için kütükler attı, masaya bir sürahi krema ve bir somun ekmek koydu. Sonra sepeti aldı ve ön kapıdan çıktı. Fırıncının karısı olan arkadaşıyla konuştu ve şimdi nehir boyunca bir patikada yürüyor, sepet kolunu yoruyor.

Mayıs ayının ortasındalar. Güneş, yerdeki değişen şekilleri aydınlatır. Agnes, her şeye rağmen, elinde tutamadığı için kenarlarda neyin çiçek açtığını görüyor. Kediotu, silen, yabani gül, kuzukulağı, ayı sarımsağı, zambak. Başka bir zamanda, dört ayak üzerinde genç sapları ve çiçekleri topluyor olurdu. Bugün değil.

Henüz erken olmasına rağmen, Hewlands çevresini çevreliyor. Yolda kimseyle karşılaşmak istemiyor. Joan değil, Bartholomew değil, erkek ve kız kardeşlerinden hiçbiri. Onu görürlerse alarmı kurarlar, birini ararlar, gidip kocasına söylerler, onu eve, çiftliğe girmeye zorlarlar, tam da burada yapması gereken şey için dünyada hiçbir şey için gitmek istemediği yer orasıdır. . Ormanın dalları, dedi annesi ona.

Yolda devam eder ve uzaktan kardeşi Thomas'ı, evden çiftliğe doğru giderken görür ve Bartholomew'in köpekler için tiz bir ıslık çaldığını duyar. Evin sazdan çatısını, domuz ahırını, elma kilerinin arkasını görüyor, hepsi onu gülümsetiyor.

Hewlands'den yaklaşık bir kilometre uzakta ormana girin. Şimdi ağrılar daha sık. Nefes almaya, hazırlanmaya, biri ile diğeri arasında kendini toplamaya pek vakit bulamıyor. Kocaman bir karaağaç ağacının yanında duruyor, sırtının dibinde başlayan, bacaklarının arasına çöken, yükselip onu tutan ve titremesine neden olan his, sert, buruşuk ağaç kabuğuna yaslanıyor.

Mümkün olan en kısa sürede yükü omzuna atar ve yoluna devam eder. Ormanın gitmek istediğiniz kısmına ulaştınız. Yoğun dallar, böğürtlenler ve ardıç çalıları arasında ilerliyor. Nehri geçin, kış aylarında renk veren tek kutsal ağaç koruluğundan geçin. Ve sonunda, güneş ışığının nüfuz ettiği, yuvarlak şekilli, eğrelti otlarının kavisli yaprakları olan yeşil çimenlerden oluşan kalın bir halı oluşturduğu bir açıklığa ulaşır. Neredeyse yatay bir ağaç, devasa bir köknar ağacı, masal devi gibi düşmüş, kökleri açıkta, kırmızımsı gövdesi diğer ağaçların çatallı dalları arasına sıkışmış, daha küçük komşuları tarafından destekleniyor.

Ve eskiden durduğu yerde, birkaç kişiyi barındırmaya yetecek kadar kuru, korunaklı bir delik var. Agnes ve Bartholomew, Joan bağırdığında veya onlara çok fazla ev işi verdiğinde genellikle çocukken oraya giderlerdi. Bir bez torbada ekmek ve peynir taşıdılar, köklere indiler ve kendilerine sonsuza kadar orada kalacaklarını, elfler gibi ormanda yaşayacaklarını söylediler; asla geri dönmeyeceklerini.

Agnes yere çömelir. Kökünden sökülen ağacın sığınağındaki boşluk kuru ve köknar iğneleriyle kaplı. Başka bir saldırının geleceğini biliyor, çok yakın, bir manzara üzerinde bir fırtına gibi sallanıyor. Arkasını dönüyor, çömeliyor, nefes nefese yanından geçiyor, yapması gerektiğini biliyor, bir köke tutunuyor. En kötü anda, acı onu pençesine aldığında, yakında biteceği fikri dışında her düşünceyi zihninden sildiğinde, daha güçlü, daha yoğun olduğunu fark eder. Bu acı, bir şeyler yapmanız gerektiği anlamına gelir. Gitmesine izin vermeyecek. Hiçbir zaman dinlenemeyecek veya toparlanamayacaksınız. Bu, kendi içinden çıkması, içindekini ortaya çıkarması gerektiği anlamına gelir.

Aynı transta bazı kadınlar gördü. Annesini hatırlıyor, onu kapı aralığından görmüş, onu ve Bartholomew'un gönderildiği evin dışından işitmiş. Joan'a tüm doğumlarda yardımcı oldu, kardeşlerini dünyaya gelir gelmez ellerine aldı, ağızlarındaki ve burunlarındaki yağları ve kanı temizledi. Birkaç komşu gördü, çığlıklarını duydu, doğumdan gelen paslı paranın kokusunu biliyor. Domuzu, ineği, koyunun yavrularını doğurduğunu gördü; babasının aradığı, kuzular sıkıştığında Bartholomew'un aradığı kişiydi. Ucu daha ince olan narin kadının parmaklarını o kaygan, dar, sıcak kanala sokmasına ve yumuşak bacakları, lastiksi burnu, kafatasına yapıştırılmış kulakları çıkarmasına ihtiyaçları vardı. Ve her şeyi bildiği gibi, doğumun diğer tarafına ulaşacağını, kendisinin ve kızının yaşayacaklarını biliyor.

Yine de hiçbir şey onu bu kadar amansız bir şeye hazırlamamıştır. Fırtınanın ortasında dimdik durmaya çalışmak, taşan bir nehirde akıntıya karşı yüzmeye çalışmak, devrilmiş bir ağacı almaya çalışmak gibi. Zayıflığını, beceriksizliğini hiç bu kadar net görmemişti. Kendini her zaman güçlü bir insan olarak görmüştü: Bir ineği süte koyabilir, bir sürü çamaşır ıslatıp karıştırabilir, küçük kardeşlerini toplayabilir ya da bir balya postu, bir kova su, bir kucak dolusu su taşıyabilir. yakacak odun. Elastik ve dayanıklı bir gövdeye sahiptir, güçlü; yumuşak derinin altındaki saf kastır. Ama onu evcilleştirme, boyun eğdirme, üstesinden gelme girişimine gülen bu başka bir şey, farklı bir şey. Agnes, onu geçeceğinden korkar; onu boynundan yakalayacak ve suya batıracak.

Başını kaldırır ve açıklığın ötesinde bir üvez ağacının gümüşi gövdesini ve narin yapraklarını görür. Her şeye rağmen gülümser. Kelime tekrarlanır - üvez, üvez - iki hecede durur. Kırmızı meyveler sonbaharda haşlanır, karın ağrılarına ve göğüs tıkanıklığına iyi gelir; evin kapısına dikilirlerse kötü ruhlar yaklaşmaz. Dallarıyla ilk kadının yapıldığını söylüyorlar. Bu annesinin adıydı, ancak babası onun adını hiç söylemedi; papaz ona sorduğunda söyledi. Ormanın dalları.

Agnes bir kurt gibi dört ayak üstüne çöker ve bir başka acı nöbetiyle savaşır.

Henley Caddesi'nde uyanır. Kırmızı perdeye bakarak bir süre sırtüstü kalır. Sonra kalkar, pencereye gider ve dalgın dalgın sokağa bakar, sakalını kaşır. Bu öğleden sonra kasabadaki bazı evlerde iki Latince dersi veriyor; yakındaki bir ceset kokusu gibi ne kadar sıkıcı, ne kadar boğucu olduklarını fark eder. Uykulu çocuklar, karatahtaların çığlıkları, kitap sayfalarının gürültüsü, fiillerin ve bağlaçların nakaratları. Sabah babasına emir alması ve malzeme toplaması için yardım etmesi gerekiyor. Esnedi, başını pencerenin ahşap çerçevesine dayadı, eşeğin dizginini çeken bir adam, ağlayan bir çocuğun ceketini çeken bir kadın, bir kucak dolusu odunla ters yönde koşan bir çocuk gördü.

Acaba sonsuza kadar burada, bu köyde mi kalacaklar? Asla başka yerleri göremeyeceğini veya başka bir yerde yaşayamayacağını mı? Tek istediği Agnes ve çocuğu alıp mümkün olduğunca onlarla kaçmaktır. Evlendiğinde belki daha dolu, daha özgür bir hayata, bir erkek hayatına başlayacağına inanıyordu, ama orada, çocukluğunun evinden, ailesinden, babasından ve ailesinden basit bir duvarla ayrılmış olarak devam ediyor. onun kaprisli ve öngörülemeyen değişiklikleri. ruh halinde. Doğal olarak, doğuma kadar beklemek zorunda kalacaklarını, çocuk gelip güvende olana kadar hiçbir şey yapamayacaklarını biliyordu. Ama şimdi an yaklaşıyor ve planladığı hiçbir şey yok. Nasıl yapacaklar? Ebeveynlerinin evinin dar bir uzantısında böyle mi yaşayacaklar? Onlar için bir kaçış yolu yok mu? Agnes yapması gerektiğini söylüyor…

Onu düşününce doğruldu. Yatağın, vücudunun izlerinin samanda hâlâ görülebildiği yanına bakıyor. Alev. Hiç. Onu tekrar çağırır. Aynı şey, hiçbir şey. Bir anda, tıpkı dün gece gördüğü gibi, şimdiki şaşırtıcı biçimindeki vücudunun görüntüsü zihninde canlanır: kollar ve bacaklar, temiz göğüs, sırtta uzun bir omurga girintisi, bir at izi gibi. el arabası, karda ve sonra o mükemmel yuvarlak küre ileride. Sanki ay yutulmuştu.

Giysilerini pencerenin yanındaki sandalyeden alır ve dikkatsizce giyer. Tozluklarıyla odanın karşı tarafına yürüyor, gömleğinin yakasındaki saçlarını fırçalıyor. Midesi açlıkla guruldadı, vücudunun içinde pusuya yatmış bir köpek gibi alçak, tehditkar bir hırıltı. Alt katta tavuklar yumurtlamışsa ekmek ve süt, yulaf lapası ve yumurta olacak. Bu düşünceye neredeyse gülümsüyor. Masanın yanından geçiyor ve gözünün ucuyla farklı bir şey gördüğünü düşünüyor. O durur. Tüy, ucu aşağıda ve dikenleri yukarıda olacak şekilde hokkanın içindedir. Kaşlarını çattı. Bunu asla yapmazdı, tüy kalemini gece boyunca nemli, karanlık bir kuyuda bırakırdı. Ne israf, ne israf. Bozulmuş olacak.

Yaklaştı ve çıkardı, katlanmış sayfalara damlamasın diye dikkatlice sallayarak çıkardı. Sonra dün gece yazdıklarına bir şeyler eklediklerini görür.

Eğik harflerden oluşan bir dizidir; kelimeler sanki sonunda cümlenin başından daha ağır basıyormuş gibi sayfada aşağı kayıyor gibi görünüyor. Bakmak için eğilir. Nerede başlayıp nerede bittiğine dair herhangi bir noktalama işareti veya işareti yoktur. "Dallar" ve "yağmur" ("yubia" yazıldığından) kelimelerini ayırt eder; büyük be ile başlayan başka bir kelime var, başka bir kelime efe ya da belki o ile.

Bir şeyin… dalları… bir şey… bir şey… yubia. Okuyamıyorum. Bir eliyle sayfayı düzeltiyor, diğeriyle yüzündeki tüyleri siliyor. Dallar, dallar.

Karısı ilk defa böyle bir şey yapıyor, eline kalemi alıp masasına bir şeyler yazıyor. Onun için bir mesaj mı? anlaman önemli mi Bu ne anlama geliyor?

Kalemi bırak. olur. Soru soran bir ses tonuyla onu tekrar arar. Dar merdivenlerden aşağı inin.

Agnes aşağıda değil, sokakta da değil. Bazen yaptığı gibi kerkenezi çıkarmak için rahibe gitti mi? Ama teslimatı bu kadar yakınken şimdiye kadar cesaret edememişti. Ahırın arka kapısından dışarı çıkar ve annesini, kırmızı bir boya giyip çıkaran Eliza'ya bakarken bulur.

"Agnes'i gördün mü?"

"Öyle değil," diye azarlıyor anne kızını. Dün size gösterdiğim gibi, kumaşı sıkmadan. Sıkmadan anlattım. Başını kaldırır ve oğluna bakar. Agnes? -tekrarlamak.

Kız yaşıyor. Agnes, önsezilerine rağmen, onun başını salladığını, yüzünü buruşturduğunu ve bir öfke çığlığı attığını görene kadar durumun böyle olmayacağından ne kadar korktuğunun farkında değil. Kızının yüzü ıslak, grimsi, umutsuz bir ifadeyle. Yumruklarını başının iki yanına koyar ve bağırır: Bu kadar küçük bir varlık için şaşırtıcı derecede yüksek ve kararlı bir çığlık. Agnes, babasının kuzularda her zaman yaptığı gibi başını yana eğiyor ve aylarca kaldığı o diğer yerden ağzından su çıktığını görüyor. Dudakları pembeye boyanır ve sonra yanaklarında, çenesinde, gözlerinde, alnında renk belirir. Aniden o sadece başka bir insan. O artık suda yaşayan bir yaratık değil, yeni çıktığı zamanki gibi bir deniz kızı değil, babasının yüksek alnı, aynı alt dudağı, tepedeki saç kıvrımı ve belirgin elmacık kemikleri olan küçük bir insan. ve iri gözleri. Agnes.

Boştaki eliyle battaniyeyi ve makası sepetten çıkarıyor. Kızı battaniyeye yatırır ve ipi makasla kesmeye başlar. Kim bilebilirdi ki, o kadar kalın, o kadar güçlüydü ki, uzun, nervürlü bir kalp gibi hâlâ canlı? Doğumun renkleri tarafından kuşatılır: kırmızı, mavi, beyaz.

Bir göğsünü açmak için gömleği giyer, kızı kendine çeker ve eğilir gibi bir tavırla küçük kızın ağzını açıp kapamasını ve emmeye başlamasını izler. Gülmek ondan kaçar. Herşey çalışıyor. Kız ne yapması gerektiğini ondan daha iyi biliyor.

Evde ve kısa bir süre sonra tüm köyde büyük bir yaygara, bir çığlık, korku ve ağıtlar duyulur: Eliza ağlar. Mary, Agnes kendini bir dolaba gizlemiş gibi bağırarak sıkışık dairenin merdivenlerini koşarak inip çıktı. Onun için her şeyi ayarladım, tekrar tekrar çığlık atıyor, doğum odası, ihtiyacı olan her şey, tam burada. John bir fırtına gibi atölyeye girip çıkıyor, şimdi böyle bir raketle çalışamayacağın için inliyor, şimdi o kız ne cehennemdeydi?

Çırak Ned'i, onun hakkında bir şey bilip bilmediklerini öğrenmek için Hewlands'a gönderirler. Bartholomew'in nerede olduğunu kimse bilmiyor ve o sabah erkenden ayrıldı, ama kısa süre sonra tüm kız kardeşler ve Joan, komşular ve erkekler Agnes'i aramaya çıktılar. Doğum yapmak üzere olan ve sepetle dolu bir kadın gördünüz mü? Kız kardeşler, karşılaştıkları herkese sorarak yolda bir aşağı bir yukarı yürürler. Ama onu, Shottery'ye doğru gittiğini söyleyen fırıncının karısı dışında kimse görmedi. Ellerini ovuşturuyor, önlüğünü kafasına çekiyor ve şöyle diyor: Neden gitmesine izin verdim, neden, eğer bir şeylerin yanlış olduğunu biliyorsam? Gilbert ve Richard'ı sokaklarda onu aramaları, insanlara onun hakkında bir şey bilip bilmediğini sormaları için gönderirler.

Ve koca? Bartholomew'i bulmaya gider.

Bartholomew onu arazisinin kenarında uzanan yolda görünce, taşıdığı saman balyasını yere atar ve onu karşılamak için yürümeye başlar. Delikanlı -Bartholomew onu yumuşak elli bir delikanlıdan başka bir şey olarak göremiyor, kasabanın oğlu, arkaya taranmış, kulağında bir yüzük var- onun tarladan yaklaştığını gördüğünde bembeyaz oluyor. Önce köpekler ona ulaşır ve etrafında zıplayıp havlarlar.

-Hariç? Bartholomew, diğeri onu duyar duymaz sorar. Tamamdır? O iyi?

—Eh… —koca tereddüt eder— durum, eğer gerçekten böyle denilebilirse...

Bartholomew onu ceketinin önünden yakalıyor.

"Sade konuş" diyor ona. Çoktan.

-Yok oldu. Nerede olduğunu bilmiyoruz. Biri onu bu sabah görmüş, sabah ilk iş bu tarafa gelirken. Onu gördün mü? Nerede olduğu hakkında bir fikrin var mı...?

"Nerede olduğunu bilmiyor musun?" Bartholomew tekrarlıyor. Uzun bir süre, yeleğini daha da sıkılaştırarak ona uzun bir süre bakar ve alçak, tehditkar bir sesle, "Bunu sana açıkça söylediğimi sanıyordum," diyor. Sana onunla ilgilenmeni söylemiştim, değil mi? Ona iyi bakman gerektiğini söylemiştim. Ona en iyisini ver.

"Ona iyi baktım!"

Koca mücadele eder ve kendini Bartholomew'den kurtarmaya çalışır, ancak Bartholomew ondan bir baş daha uzun, devasa bir adam, elleri kase gibi ve sırtı meşe gibi.

Birdenbire bir arı belirir ve ikisi arasında vızıldamaya başlar; ikisi de yüzündeki hareketleri fark eder. Bartholomew içgüdüsel olarak onu korkutmak için tokatlar ve kocası dev heykelden kurtulma fırsatını yakalar.

Kenara çekilir, çevik, hazır, parmak uçlarında.

-Hey! diyor bu yeni mesafeden, eller yukarı, ayaktan ayağa zıplayarak. seninle kavga etmek istemiyorum...

Bu duruma rağmen, Bartholomew gülmek istiyor. Bu solgun yüzlü profesörün onunla yumruk yumruğa dövüşüyormuş gibi yapması çok saçma.

"Bu iyi olur, kahretsin" diyor.

"İkimiz de bu konuda aynı kararlılığa sahibiz," diyor koca, ileri geri zıplamaya devam ederek, "sen ve ben." düşünmüyor musun?

"Bu ne çabası?"

"Onu bul. Doğru değil? İkimiz de onu bulmak istiyoruz. Güvende olduğunuzu bilin. Ve oğlan.

Agnes'in ve çocuğun dürüstlüğünü yeniden düşününce, Bartholomew'un öfkesi alevlenir ve ateşe verilen bir tencere gibi kaynar.

-Bir şey biliyor musun? diyor sıkılı dişlerinin arasından. Ablamın seni herkese tercih ettiği aklımın ucundan bile geçmedi. Dedim ki: Neden onunla evlenmek istiyorsun? Faydasız. Asayı alır ve bacaklarının arasına yerleştirir. Bana ne dedi biliyor musun?

O anda kamış gibi katı olan koca, kollarını kavuşturmuş ve dudaklarını büzmüş, inkar edercesine başını sallıyor.

-Ne dedi?

"Tanıdığım onca insan arasında içinde en çok şey saklı olan sendin."

Kocası ona kulaklarına inanamıyormuş gibi bakar. İfadesi acı ve şaşkınlık dolu.

"O bunu söyledi mi?"

Bartholomew başını salladı.

"Seninle evlenme kararını anladığımdan değil ama kız kardeşim hakkında bir şey biliyorum." Ne olduğunu bilmek ister misin?

-Evet.

"Neredeyse asla yanılmaz." Hiçbir şeyde. Kime sorduğunuza bağlı olarak bu bir hediye ya da lanet. Yani senin hakkında böyle düşünüyorsa, bunun doğru olma ihtimali var.

"Tahmin edemiyorum," diyor kocası, "eğer...

Bartholomew konuşmaya devam ediyor, sesi kocasınınkinden daha baskın.

"Her ne ise, şu anda önemli değil. Şimdi tek yapman gereken onu bulmak.

Kocası hiçbir şey söylemez, eğilir ve başını ellerinin arasına alır. Konuştuğunda sesi boğuk çıkıyor.

Gitmeden önce bir kağıda bir şeyler yazdı. Belki bana bir mesaj.

-Ne dedi?

"Yağmur biraz. Ve dallar. Ama tam anlamadım.

Bartholomew bu sözleri kafasında çevirerek birkaç saniye ona baktı. Yağmur ve dallar. dallar. Yağmur. Aniden asasını kaldırıyor ve kemerine takıyor.

"Kalk," diyor.

Koca konuşmaya devam ediyor, her şeyden çok kendi kendine.

"Bu sabah oradaydı ve sonra aniden yoktu" diyor. Kader araya girdi, onu benden aldılar, bir gelgit gibi ve onun nerede olduğunu bilmiyorum, onu nerede arayacağımı bilmiyorum ve...

-Yaparım.

“…Onu bulana kadar dinlenmeyeceğim, biz...” Kocası birden konuşmayı kesip başını kaldırdı. Öyle mi?

-Evet.

-Nasıl? -Soru-. Onunla evli olan benim hayal bile edemediğimi nereden bilebilirsin ki...

Bartholomew çok fazla kelimeden bıktı. Botunun ucuyla kocasının bacağına dokunur.

"Kalk, sana söylüyorum. Gitmek.

Damat ayağa fırlar ve şüpheyle Bartholomew'e bakar.

-Nereye?

-Ormana doğru.

Bartholomew iki parmağını ağzına götürür ve garson gözlerini ayırmadan ıslık çalarak köpekleri çağırır.

Bartholomew onları bulduğunda, Agnes göğsüne sarılmış kızla uyku ve uyanıklık arasında uyuya kalır.

Topuklarında köpeklerle tarlaları gezdi, kocası onu takip ediyor, hala inliyor, şikayet ediyor ve onu burada, tam olarak şüphelendiği yerde buldu.

"İyi, iyi" diyor ve onu almak için eğiliyor. Kargaşadan, kokudan ya da doğum kalıntılarından etkilenmez. Burada kalamazsın.

Hafifçe, uykulu bir şekilde karşı çıkıyor, ama sonunda başını ağabeyinin göğsüne yaslıyor. Kızın yaşadığını, yanaklarının yukarı aşağı şiştiğini görür. Emdiği şey bu. Bartholomew başını salladı.

Sonunda koca gelir, ağıtlar içinde kaybolur ve olanlarla ilgili endişeler içinde, el kol hareketleriyle, saçlarını yolarak, konuşmayı bırakmadan, yapraklara kelimeler ve daha fazla kelime fırlatır. Onu alacak, diyor ve bu nedir, erkek mi kız mı ve Agnes ne düşünüyordu? Böyle kaçmak herkesi alarma geçirdi, nereye gittiği konusunda kimsenin en ufak bir fikri yoktu. Bartholomew onu tekmelemeyi, çenesini kapatmayı, nemli yapraklarla kaplı verimli toprağa atmayı düşünür ama kendini durdurur. Koca, Agnes'i ondan uzaklaştırmaya çalışır, ancak Bartholomew onu ağır bir sinek gibi fırlatır.

"Sen sepeti al" diyor garsona. Sonra başını çevirerek yürümeye başlarken, "Onunla başa çıkabilirsen," diye ekliyor.

Vebanın 1596 yazında Warwickshire, İngiltere'ye ulaşması için iki farklı insanın hayatında iki olayın olması ve bu iki kişinin daha sonra tanışması gerekir.

Birincisi, Venedik Prensliği'ndeki Murano adasından bir cam ustası; ikincisi, alışılmadık derecede sıcak bir sabahta doğudan esen bir rüzgarla İskenderiye'den gelen bir ticaret gemisinden bir kamarot.

Judith'in hastalanmasından aylar önce, 1595 yılının sonunda, *millefiori adı verilen yıldız şeklinde veya çiçek şeklinde cam boncuklar yapma becerisine sahip usta cam ustası* , beş veya altı renkte katmanlı, bir an için dikkatini dağıtıyor. Stokçuların fabrikada başlattığı bir kavga, eli kayar ve iki parmağı yanan beyaz alevle temas eder ve bir an önce cam balonu ısıtarak esnek ve dövülebilir bir macun haline getirir. Acı o kadar büyüktür ki fark edilmez ve ilk başta fark etmezsiniz; Ne olduğunu ya da neden hepsinin ona bakıp ona doğru koştuğunu bilmiyor. Kızarmış et kokuyor, sonra yoğun bir şekilde neredeyse hayvansal bir uluma duyuluyor ve çevresinde çılgın bir hareketlilik baş gösteriyor.

Birkaç saat sonra, her şey iki amputasyonla sona eriyor.

Ertesi gün bir meslektaşınız minik kırmızı, sarı, mavi, yeşil ve mor boncukları kutulara dolduruyor. Bu adam, şu anda evde, bandajlı ve haşhaş şurubunun etkisi altında uykulu olan usta camcının, kırılmayı önlemek için boncukları talaşla kum arasına koyma alışkanlığı olduğunu bilmiyor. Bunun yerine, fabrika zemininden bir avuç paçavra alır ve boncukları aralarına yerleştirir, ona yüzlerce boncuk gibi, suçlayan göz gibi bakar.

Aynı anlarda, İskenderiye'de, Akdeniz'in diğer tarafında, kamarot, Judith'in vebaya yakalanması ve trajedi dünyanın diğer tarafında pişirmeye başlaması için karaya çıkmak zorundadır. Aç ve bitkin gemi arkadaşları için malzeme aramak üzere karaya çıkması emredilmelidir.

Ve öyle.

Teğmenin ona verdiği çantayla birlikte podyumdan aşağı iniyor ve arkadan güçlü bir tekme alıyor, bu yüzden çocuk dengesiz yürüyor ve topallıyor.

Meslektaşları, daha sonra çuval kahve çekirdeği ve kumaş balyaları yüklemek için Malayan karanfil ve Hint çivit sandıklarını boşaltıyor.

Kamaracı denizde geçen onca haftanın ardından rıhtıma adım attığında, onu şaşırtıcı derecede sağlam ve sağlam buluyor. Bunun yerine, meyhaneye benzeyen bir yere gidiyor, baharatlı fındık satan bir tezgahın ve boynuna yılan dolanmış bir kadının yanından geçiyor. Altın bir zincir üzerinde tulum giyen bir adama bakmak için durur. Niye ya? Çünkü hiç maymun görmemiştir. Çünkü bütün hayvanları sever. Çünkü ne de olsa şu anda soğuk ve rüzgarlı bir sınıfta Yunan şiirinin ilk kitaplarını dağıtan öğretmene bakan Hamnet'ten çok daha yaşlı değil.

İskenderiye Limanı maymunu küçük kırmızı bir yelek ve ona uygun bir şapka takıyor; sırtı bir köpek yavrusu kadar kıvrık ve yumuşak ama çocuğa ifadesiz, merak uyandıran bir insan yüzüyle bakıyor.

Kamara çocuğu - Man Adası'ndaki bir aileden bir çocuk - maymuna bakar ve maymun ona bakar. Hayvan başını eğiyor, küçük gözleri cam boncuklar gibi parlıyor, titrek bir ses çıkararak hafifçe gevezelik ediyor, sesi hafif ve tiz. Çocuğa, amcasının ada kutlamalarında çaldığı bir enstrümanı hatırlatıyor ve bir an için kız kardeşinin doğumdan sonra kilisedeki kutsamasına, kuzeninin düğününe, annesinin olacağı evinin mutfağının güvenliğine geri dönüyor. balıkları temizlemek, çizmelerine dikkat etmesini, gömleğinin önünü temizlemesini, yemeğini bitirmesini hatırlatmak. Amcası flüt çalar, herkes onun büyüdüğü dili konuşur, kimse ona bağırmaz, tekmelemez, ne yapacağını söylemez, belki daha sonra şarkı söyleyip dans ederlerdi.

Gözleri yaşlarla doluyor ve hâlâ ona bakan maymun, duyarlı ve anlayışlı bir ifadeyle elini uzatıyor.

Maymun elinin parmakları aynı anda hem tanıdık hem de garip. Çizmelerin derisi gibi siyah ve parlak, tırnakları elma çekirdeği gibi. Ancak hurma da tıpkı onunki gibi yivlidir ve tam orada, iskeleyi çevreleyen hurma ağaçlarının altında, bir insan ile bir hayvan arasında oluşabilecek bir yakınlık akımı aralarında kurulur. Çocuk altın zincire sanki boynundaymış gibi dokunur; Maymun, çocuğun üzüntüsünü, yuva özlemini, bacaklarındaki morlukları, parmaklarındaki kabarcık ve nasırları, denizde ayların amansız güneş yanıklarından omuzlarındaki soyulan deriyi görür.

Çocuk maymunla el sıkışır ve maymun bunu kabul eder. Hayvan, yakınlıktan, suistimalden, ihtiyaçtan, arkadaşça arkadaşlık arzusundan bahseden şaşırtıcı bir güçle onu sıkıştırır. Maymun, dört ayak üzerinde yürüyerek çocuğun koluna tırmanır, omuzlarına ulaşır ve başına tırmanır; ve orada, patileri saçında oturuyor.

Çocuk gülüyor ve neler olduğundan emin olmak için elini kaldırıyor. Evet, başında oturan bir maymun var. Aniden, birkaç çelişkili arzu onu sarar: rıhtım boyunca koşmak ve arkadaşlarına bağırmak, bana bak, bak; küçük kardeşine söyle, söyle ona, başıma gelenleri hayal bile edemezsin, kafama bir maymun oturdu; maymunu tutun, yarışı başlatın, zinciri adamın elinden almak için çekin, iskeleye tam hızla çıkın ve teknede gözden kaybolun; ve küçük hayvanı sonsuza kadar kollarında beşik, bırakma.

Adam ayağa kalkar ve çocuğu işaret eder. Derisi çukur ve yaralarla kaplı, dişleri siyah, bir gözü diğerinden hem renk hem de yön olarak farklı. Parayı gösteren parmaklarını evrensel bir dilde ovuşturuyor.

Çocuk başını olumsuz anlamda sallıyor. Maymun daha sıkı tutunur ve kuyruğunu çocuğun boynuna sarar.

Derisi lekeli ve yaralı olan adam uzanıp çocuğu kolundan tutuyor. Hareketleri tekrarlayın. Para, diye ısrar ediyor, para. Maymunu işaret eder ve aynı hareketi tekrar yapar.

Oğlan başını iki yana sallıyor, dudaklarını büzüyor, elini koruyucu bir tavırla kemerine bağlı çantaya koyuyor. Yemek yemeden, bira içmeden gemiye dönerse başına neler geleceğini

biliyor. Teğmenin kırbacının hatırası sonsuza dek hafızasında kalacak - Malacca'da on iki, Galle'de yedi, Mogadişu'da on.

"Hayır," diyor çocuk. Yapma.

Adam, çocuğun yüzüne bir dizi öfkeli söz söyler. İskenderiye dedikleri bu yerin dili bir bıçağın ucu kadar keskin ve keskindir. Adam, önce gevezelik eden, sonra tiz bir dehşet çığlığı atan maymunu yakalamaya gider ve çocuğun saçına, gömleğinin yakasına yapışır, küçük siyah tırnaklarını boğazının derisine batırır.

Gözyaşlarının eşiğindeki çocuk, yeni arkadaşına tutunmaya çalışır. Bir an idare eder, kolunu tutar, sıcacık kürk eline mükemmel bir şekilde oturur, ama adam zinciri çeker ve maymun çığlık atarak iskelenin kaldırım taşlarına düşer, ayağa kalkar, tekrar çekilir ve ayaklarını sürüyerek inler. , adamın peşinden gider.

Çocuk dehşet içinde onun gidişini, sırtının kıvrımını, efendisine ayak uydurmak için bacaklarının hareketlerini izliyor. Yüzünü, gözlerini siler, çıplak, boş kafasını fark eder, kaybettiği anı kurtarmak ister, bir şekilde adamı ona vermesi için ikna etmeye çalışır. Maymun onundu, herkes görebilirdi.

Çocuğun bilmediği -bilemeyeceği- şey, maymunun ona kendisine ait bir şey bıraktığıdır. Çatışmada üç pire serbest bırakıldı.

İçlerinden biri görülmeden yere çarpıyor ve çocuk farkında olmadan üzerine basıyor. İkincisi soluk saçların arasında bir süre kalır ve başın tepesine gider. Oğlan meyhanede yerel bira sürahisi için ödeme yaptığında, pire atlayacak -çevik, kavisli bir sıçrama- alnından meyhanecinin omzuna.

Maymunun üçüncü piresi düştüğü yerde, çocuğun boynuna taktığı, sevgilisinin eve geri verdiği kırmızı eşarbın kıvrımında kalacak.

Daha sonra, çocuk geceyi geçirmek için gemiye döndüğünde ve biraz baharatlı fındık ve meraklı gözleme şeklinde bir turta yedikten sonra, neredeyse beyaz ama çizgili kuyruklu bir hayvan olan en sevdiği kediyi yakalayacak ve namluyu boyuna yaklaştırın. Yeni konağın varlığına dikkat eden pire, çocuğun mendilinden kedinin boynundaki kalın, beyaz tüylere atlayacaktır.

Bu kedi kendini kötü hissetmeye başlayacak ve ondan nefret edenleri tanımanın kusursuz bilgeliğiyle, ertesi gün teğmenin hamakına yerleşecek. Gece adam hamağına gittiğinde artık ölmüş yani oradaki hayvana lanet edecek, hiç düşünmeden dışarı sürükleyecek ve bir tekme ile kulübenin diğer tarafına gönderecektir.

Biri maymundan gelen dört beş pire kedinin olduğu yerde kalır. Maymunlu olan zekidir, hayatta kalmakta ve dünyada başarılı olmakta ısrar eder. Uyuyan ve horlayan teğmenin verimli ve nemli koltukaltına sıçrayarak yol alacak, kendini alkolle tatlandırılmış besleyici denizci kanıyla doldurmak için.

Üç gün sonra Şam'ı geçip Halep'e doğru yola çıktıklarında, levazım kaptan kamarasına giderek teğmenin hasta olduğunu ve aşağıda hapsedildiğini bildirir. Kaptan başını salladı, hala çizelgeleri ve sekstantı inceliyor ve fazla düşünmüyor.

Ertesi gün, üst güverteye çıktığında, sancaktarı çılgına dönmüş, ağzından köpükler geldiği, boynunda büyüyen bir tümör nedeniyle başının yana dönmüş olduğu söylenir. Kaptan, levazım ustası kulağına bunları fısıldadığında kaşlarını çatar ve sonra gemi doktoruna adamı ziyaret etmesini emreder. Ah, sonra levazımcıyı ekliyor ve görünüşe göre gemideki birkaç kedi öldü.

Kaptan dönüp ona tiksinti ve şaşkınlık ifadesiyle baktı. Kediler mi diyorsun? Görevli, gözlerini indirerek saygıyla başını salladı. Ne kadar meraklı.

Kaptan biraz daha düşünüyor ve parmaklarını denize doğru şaklatıyor. Onları denize atın.

Ölü kedileri çizgili kuyruklarından üçer tane alarak Akdeniz'e atarlar. Kamara çocuğu onu güverte ambarından görür ve kırmızı mendiliyle gözyaşlarını siler.

Halep'e vardıktan kısa bir süre sonra, karanfil, kahve ve anakaraya doğru uçan bir avuç fareyi boşalttıkları yer. Gemi doktoru, ikinci kaptanıyla hava ve yelken konusunda görüşen kaptanın kamarasının kapısını çalar.

"Ah," diyor kaptan, "adam nasıl... peki, teğmen?"

Doktor peruğunun altından başını kaşıyor ve bir geğirmeyi tutuyor.

'Öldü efendim.

Yüzbaşı kaşlarını çattı ve adama yukarıdan aşağıya baktı, orantısız peruğu ve yaydığı güçlü rom kokusunu fark etti.

"Ne sebeple?"

Kemikleri yeniden konumlandırmak ve dişleri çıkarmak için daha donanımlı olan doktor, sanki cevap kabin tavanının alçak döşemesinde yatıyormuş gibi bakar.

"Ateş, efendim," diyor sarhoş bir kararlılıkla.

"Ateş?"

"Afrika ateşi" diye ekliyor doktor, heceleri sürükleyerek, "bence." Çünkü kollarında, bacaklarında ve burada adını vermeyeceğim diğer kısımlarında, bu sıhhatli yerde siyaha döndü, bu yüzden onun hastalığa yakalandığı sonucuna varmak zorundayım ve...

"Evet," kaptan onun sözünü kesiyor.

Ona sırtını döner ve kartlarına geri döner; Onun adına, konuşacak başka bir şey yok.

İkinci komutan boğazını temizliyor.

"Efendim, denizde bir cenaze töreni ayarlayacağız."

Sancağı bir çarşafa sararlar ve onu güverteye alırlar. En yakın denizciler burunlarını ve ağızlarını bir bezle kapatırlar: cesedin kokusu çok fazladır. Kaptan İncil'den birkaç kısa kelime okur; Denizde geçirdiği yirmi beş yıla ve hatırladığı sayısız deniz cenazesine rağmen, o da ölülerin kokusundan etkileniyor.

Kaptan, arka planda işittiği sağduyulu öğürmenin üzerine sesini yükselterek, "Baba adına," diye okur, "Oğul ve Kutsal Ruh adına, bu bedeni dalgalara emanet ediyoruz." Siz," diyor en yakın iki denizciyi işaret ederek, "şu…u yapın… ah… evet… denize.

İki denizci, yüzleri yeşil, ileri atılır, cesedi alır ve denize atar.

Akdeniz'in çalkantılı ve dalgalı yüzeyi, teğmenin cesedini sarar.

Kuzeye gönderilen bir kürk sevkiyatını almak için Konstantinopolis'e geldiklerinde, tüm kediler çoktan öldü ve fare

popülasyonu zorluklar yaratıyor: paketleri kemiriyorlar ve tuzlu et kaynaklarına ulaşıyorlar, ikincisi kaptana söylüyor. Bu sabah mutfakta on beş veya on altı kişi vardı. Adamların moralinin bozuk olduğunu, günü kapıdan geçen ufuk çizgisine bakarak geçirdiklerini ve bu gece birkaçının daha hastalandığını söylüyor.

İki adam daha ölür, sonra bir tane daha ve bir tane daha. Hepsi, boynu şişiren, deriyi kabarcıklarla kaplayan ve onu kırmızıya ve bazı yerlerde siyaha çeviren aynı Afrika ateşinden. Kaptan, hiçbir referansı veya tavsiyesi olmayan denizcileri işe almak için Ragusa'da plansız bir mola vermek zorunda kalır, bu da kaçınmayı tercih ettiği türden aceleci ve dikkatsiz bir yelkendir.

Bu yeni denizciler sinsi bir görünüme ve kötü dişlere sahipler; çekingenler, çok az konuşuyorlar ve Lehçe veya benzeri bir dil kullanıyorlar. Man Adası'ndaki mürettebat, en başından beri onlara güvenmiyor ve onlarla iletişim kurmuyor ya da kabinleri paylaşmaya istekli.

Bununla birlikte, Polonyalılar fare avlamakta ustadırlar. Eğlenmek için alıyorlar, bir kabloyu yemliyorlar ve büyük bir kürekle bekliyorlar. Haşere -parlak, şişkin bir göbeği olan, denizci tayınlarıyla doldurulmuş- göründüğünde, çığlık atarak ve şarkı söyleyerek üzerine atlarlar ve bir kürekle onu öldürürler ve hayvanın beyinleri ve bağırsakları duvarlara ve tavanlara sıçrar. Sonra kuyruğunu keserler, kemerine asarlar ve aralarına bir şişe berrak sıvı geçirirler, hepsi içer.

Bu, herkesin cesaretini topluyor," diyor kamaraya bakan bir adam denizci, "değil mi? Ve kendini boynuna, omzuna vurur; her şey pire ile musallat. Lanet olası fareler, kendi kendine hırlıyor ve hamakta yuvarlanıyor.

Venedik'te uzun süre kalmayacaklar - kaptanın kargoyu İngiltere'ye götürmek, maaşını toplamak, bu cehennem yolculuğunu bitirmek için acelesi var - ama onlar yükleme ve boşaltma yaparken, kamara görevlisine getirmesini emrediyor. onları yakalamak için kediler. Çocuk heyecanla iskeleye atlar; alçak, boğucu tavanlardan, farelerin kokusundan, ateşten ve ölümden kurtulmuş olarak

gemiden ayrılmak için sabırsızlanıyor. Bugün, biri kendisi gibi bir Manx, diğeri ise sıçan kuyruklu kemerini yanına asmış Polonyalı iki adam daha ateşli bir şekilde kulübelerine kapatılmış durumda.

Çocuk Venedik'e ilk yolculuğunda gitmişti ve onu hatırladığı gibi buldu: Garip, melez bir şehir, yarı deniz, yarı kara, evlerin basamaklarında yeşim yeşili sular, karanlıkta loş ışıklar. pencereler, birbirine akan dar sokaklar ve kemerli köprülerden oluşan göz kamaştırıcı bir labirent. Sis içinde, meydanlarda, yüksek binalarda ve kilise çanlarının çalmasında kolayca kaybolabileceğiniz bir yer.

Kasaları ve çuvalları yükleyen, Manx, İngilizce ve Lehçe karışımı bir sesle birbirlerine bağıran mürettebata bakarak bir an duruyor. Bir Venedikli, kutularla dolu bir arabayı denizcilere doğru iter; o da kendi dilinde bağırmaya başlar. Arabayı bırakmadan gemicileri ve kutuları işaret eder ve çocuk iki parmağının eksik olduğunu ve elinin geri kalanının sıvı balmumu gibi garip bir görünüme sahip olduğunu görür. Adam denizcileri çağırır, sağlam eliyle gemiyi, kutuları işaret eder ve çocuk, arabanın devrilmek üzere olduğunu, kutuların yakında rıhtımın her tarafına dağılacağını görür.

Bir sıçrayışta, arabaya ulaşır ve onu düzeltir; eli sakat adamın şaşkın yüzünü görünce gülümsüyor ve kaçıyor çünkü bir balık tezgahının altında birkaç kedinin bıyıklı ve üçgen yüzlerini görmüş.

İkisi de bunu bilmiyor, ancak son bir haftadır bir farede ve ondan önce Halep yakınlarında ölen aşçının üzerinde yaşayan İskenderiye maymunundan atlayan pire, çocuktan cam ustasının koluna geçiyor. . ve oradan sol kulağına kadar gidiyor ve lobun arkasında kaşınıyor. Bunun farkında değil çünkü kanaldan gelen soğuk hava ve sisten titriyor ve tek düşündüğü o kutuları gemiye bindirip parasını almak, böylece Murano'ya geri dönebilmek, orada hazırlaması gereken birçok emir var. ve kesinlikle stokçular onun kısa yokluğundan yararlanarak yeniden savaşıyorlar.

Gemi Sicilya'nın ucunu döndüğünde, ikinci zabit Afrika ateşine yakalanır, parmakları mor ve siyahtır ve vücudu o kadar sıcaktır ki, ter, hamağın düğümlerinden sızar ve yere düşer. Napoli açıklarında iki Polonyalı ile birlikte denize gömüldü.

Venedik kedileri, fareleri öldürmedikleri zaman, mahzende Murano boncuk kutularının üzerinde uyuyarak kökenlerini onurlandırırlar. Bu kutularda ahşap yüzeyde, onları kapatan düğümlerde, yanlardaki Venedik tebeşir işaretlerinde onları geri dönülmez bir şekilde çeken bir şey var.

Yolculuk sırasında ambara çok az insan uğrar, bu yüzden kediler -birbiri ardına- öldüğünde, cesetler orada, kutuların üstünde, kimsenin haberi olmadan kalır. Sinekler, ölmekte olan farelerden kaşınan kedi kürklerine atlar, kutulara sürünür ve yüzlerce minik, çok renkli *millefiori boncuğu* dolduran paçavraların arasına yerleşir (usta cam yapımcısının ortağı, zaten Murano'da olan aynı usta, fabrikanın durduğu yer, çünkü birçok işçi şiddetli ve gizemli bir ateşle hastalandı).

Barselona'da kalan birkaç Polonyalı kıyıya atlar ve limanın karmaşasında kaybolur. Kaptan dişlerini gıcırdatıyor ve adamlara ne kadar yorgun olurlarsa olsunlar yola devam edeceklerini söylüyor. Çivi, kumaş ve kahve yükünü teslim edeceklerini ve yelken açacaklarını.

Adamlar itaat ediyor. Gemi Cadiz'e, sonra Porto'ya, ardından La Rochelle'e yanaştı, yolda daha fazla adam kaybettiler ve sonunda kuzeye ve Cornwall'a yöneldiler. Londra'ya girdiklerinde sadece beş mürettebat kaldı.

Kamaracı, bir zamanlar kırmızı olan eşarbı boynunda bağlı ve kolunun altında hayatta kalan tek Venedik kedisi ile Man Adası'na giden bir gemi bulmak için yola koyulur; diğer üç adam Londra Köprüsü'nün diğer tarafında bir meyhaneye giderler; kaptan kendisini evine, karısına ve ailesine götürmesi için bir at ister.

Yükü boşaltılmış, gümrükte durdurulmuş, yavaş yavaş Londra'ya dağıtılıyor: karanfiller, baharatlar, kumaşlar ve onları satacak tüccarlar için kahve; saraya giden ipekler; Bermondsey'den bir tüccar için cam; Aldgate kumaş satıcıları ve tuhafiyeciler için tekstil balyaları.

Murano adasında usta cam ustasının iki parmağını kaybetmeden hemen önce yaptığı cam boncuk kutuları, bir depo

rafında neredeyse bir ay geçirir. Sonra birini Shrewsbury'deki bir terziye, diğerini York'a, Oxford'daki bir kuyumcuya gönderiyorlar. Sevkiyatın en küçüğü olan son kutu, Venedik cam işçiliğinden toplanan paçavralara sarılmış halde, bir haberci tarafından şehrin kuzey ucundaki bir direğe taşınır ve burada bir hafta daha kalır. Sonra hancı bir paket mektup ve bir paket dantelle birlikte onu çıkarır ve hepsini Warwickshire'a giden atlı bir adama verir.

O sürerken, deri heybeler ritmik olarak tıklar, tıklar, tıklar, tıklar; boncuklar atın hareketiyle aynı anda zıplar, altı rengi birbirine sürtünerek döner ve döner. Yolculuğun sürdüğü iki gün içinde adam, sarılmış kutuda ne olacağını, o küçük sesi bu kadar temiz ve yumuşak yapan şeyin ne olacağını merak ediyor.

İki boncuk kırılır, akranlarının ağırlığı altında ezilir. Beşinin yüzeyi onarılamaz bir şekilde yontulmuş. Atın her adımında en ağır olanlar yavaş yavaş dibe çöker.

Paçavralar arasındaki pireler, herhangi bir konakçı olmadan depoda kaldıktan sonra aç ve bitkin bir şekilde dışarı çıkar. Bununla birlikte, iyileşmeleri, gençleşmeleri ve attan erkeğe, erkekten ata ve binicinin yol boyunca karşılaştığı çeşitli insanlara atlamaları uzun sürmez: Ona bir bardak süt veren bir kadın, onun sevdiği bir çocuk. atı okşamak için yaklaşır, yol kenarındaki bir meyhanede genç bir adam.

Stratford'a ulaştığında, pireler yumurtladılar: yeleğinin dikişlerinde, atın yelesinde, eyerin dikişlerinde, telkari ve dantel dalgacıkları arasında, boncukları koruyan paçavralarda. . Bu yumurtalar maymun piresinin torunlarıdır.

Adam mektupları, dantel paketini ve boncuk kutusunu köyün dışında bir hancıya teslim eder. Mektuplar birer birer gidecekleri yere varıyor, bir çocuk tarafından bir kuruş karşılığında teslim ediliyor (biri Henley Caddesi'ne varıyor, çünkü Londra'daki koca aileye bir düşüşte bileğinin çıktığını söylemek için yazmıştı) . merdivenlerden aşağı indiğini ve kiracılarının bir köpeği olduğunu ve bir oyun oynamak için Kent'e gitmek üzere olduklarını). Birkaç gün sonra Evesham'dan bir kadın dantel paketini alır.

Binici atıyla Londra'ya döner ve hareketin onu biraz rahatsız ettiğini fark eder: Kolunun altında hafif bir ağrı, ağrılı bir nokta hisseder. Ama artık buna aldırmaz ve yolculuğa devam eder.

Teslimatçı, boncuk kutusunu Ely Sokağı'ndaki bir terziye kendisi teslim eder. Terzi, konsey üyelerinden birinin karısına brial yapmakla görevlendirildi; hasat festivalinde prömiyerini yapmak istiyor. Bu kadının gençliğinde Londra'da ve Bath'da olduğunu söylüyorlar, bu yüzden elbisesi bu kadar zarif. Terziden göğsünü Venedik boncuklarıyla süslemesini istedi, aksi takdirde elbise onun için değersiz olurdu. Hiçbiri.

Böylece terzi Londra'ya haber gönderdi, o da Venedik'e gönderdi ve günlerce beklediler ve meclis üyesinin karısı faturaların zamanında gelmeyeceğinden endişelendi ve Londra'ya tekrar yazdılar ve hiçbir şey olmadı, ama sonunda işte buradalar.

Terzi küçük pencereyi açar ve çocuğun ona uzattığı kutuyu alır. Kapıyı açmak üzereyken, dikiş dikmesine, renkli ipleri düzenlemesine ve kumaşları kesmesine yardımcı olan komşusunun kızı Judith kapıdan içeri girer.

Terzi ona kutuyu gösterir.

"Bak" diyor yaşına göre kısa, melek gibi güzel ve yakışır bir karaktere sahip kıza.

Kız ellerini çırpıyor.

"Venedik hesapları mı?" Boncuklar Venedik'ten mi?

Terzi güler.

-Bence de.

-Onları görebilir miyim? Onları görebilir miyim? Sabırsızlanıyorum!

Terzi kutuyu masaya koyar.

"Evet, kutuyu açan da sen olabilirsin." Etrafına sarılmış tüm o iğrenç paçavraları kesmelisin. Makas al.

millefiori kutusunu uzatıyor ve Judith onu coşkuyla alıyor, yüzünde bir gülümseme parlıyor.

Bir öğleden sonra, Susanna'nın ilk yazı, Agnes evde yeni bir koku fark eder.

Bir sonraki kaşık dolusu ağzı açık bekleyen kızı besliyor -bu da senin için, bu da- kaşık dolusu yemekle giriyor ve biraz arta kalanla birlikte parlak çıkıyor. Susanna masanın köşesinde, birçok minderin olduğu bir sandalyede oturuyor. Agnes onu bu tahtına bir şalla bağlamıştır. Küçük elleri kabuklarındaki salyangozlar gibi kendi üzerlerine kenetlenmiş ve bakışları kaseden ağza giden ve tekrar geri giden kaşığa sabitlenmiş halde kız kendinden geçmiştir.

—Ta! Susanna bağırır.

Dört nokta, ağzında dört mavimsi beyaz diş, alt diş etinde hepsi sıralı.

Agnes sesi tekrar eder. Kızından başka bir yere bakmayı, yüzünü başka bir yere bakmayı ne kadar başaramadığına sık sık şaşırıyor. Susanna'nın solgun gül kıvrımlarına benzeyen kulaklarına, minik kaşlarının kanat kıvrımına, sanki boyanmış gibi başının üstüne yapışan koyu renk saçlarına bakabilecekken, başka şeyleri görmesine ne gerek var ki? boya ile fırça? Onun için kızdan daha mükemmel bir şey yoktur: Dünyada, her yerde, her zaman daha mükemmel bir şey olamaz.

-Sen! diye haykırıyor Susan.

Sonra, ustaca, amaçlı bir hareketle kaşığı alır ve masaya sıçrayan yiyecekler, alnına ve yüzüne sıçrar ve Agnes'in eteğine de sıçrar.

Agnes bir bez almaya gider, masayı, sandalyeleri temizler, Susanna'nın inanılmaz yüzü, öfkeli ulumalarını yatıştırmaya çalışır ve aniden başını kaldırır ve havayı koklar.

Çürük yiyecekler veya havalandırılmamış çarşaflar gibi güçlü, keskin bir kokudur. Bunu hiç fark etmemiştim. Rengi olsaydı grimsi yeşil olurdu.

Paçavra hâlâ elindeyken dönüp kızına baktı. Susanna kaşığı elinde tutuyor, masaya ritmik bir şekilde vuruyor, her darbede

gözlerini kırpıyor, sanki bu davul çalma egzersizini yapmak için çok konsantre olması gerekiyormuş gibi dudaklarını büzüyor.

Agnes paçavra kokuyor; havayı kokla Kolunu burnuna, ardından Susanna'nın önlüğüne getiriyor. Odanın etrafında yürüyüşe çıkın. Nedir? Solmuş çiçeklerin, çok uzun süre suda kalmış bitkilerin, çürümüş bir havuzun, nemli likenlerin kokuyor. Evde çürüyen bir şey mi var?

Gilbert'in köpeklerinden birinin orada bir şey bırakmış olması ihtimaline karşı, masanın altına bakın. Göğsünün altına bakmak için diz çöker. Ellerini beline koymuş odanın ortasında duruyor ve derin bir nefes alıyor.

Aniden iki şey biliyor. Nasıl ve neden olduğunu anlamıyor ama biliyor. Bu keşif anlarından, bilginin beyne nasıl aniden ulaştığından asla şüphelenmez. Minnettar bir gülümseme ve hoş bir sürpriz duygusuyla onları beklenmedik bir hediye olarak kabul eder.

Hamile olduğunu anlar. Kışın sonunda evde başka bir küçük olacak. Kaç çocuğu olacağını her zaman biliyordu. Bunu seziyor: Ölüm döşeğinde yanında iki oğlu olacağını biliyor. Ve işte ikincisi geliyor, bu sinyal, gerçek başlangıç.

Bu kokunun, bu kokuşmuş havanın fiziksel bir şey olmadığını da biliyor. Bir anlamı var. Bu bir işaret, bir şeyin işareti... yanlış bir şey, doğru olmayan bir şey, evde uyumsuz bir şey. Bunu fark eder, kışın alçı kalıp gibi bir yerde büyür ve büyür.

Bu iki duyum arasındaki çelişki onu şaşırtıyor. Sanki iki zıt yöne gerilmiş gibi: hamilelik, iyi; koku, kötü.

Masaya geri dön. İlk ve tek düşündüğü kızıdır. Karanlık bir şeyin o hüzünlü kokusu ondan mı geliyor? Yüzünü kızın sıcak boynuna gömdü ve nefes aldı. Bu o? Giderek daha güçlü bir karanlık güç kızınızı, küçük kızınızı mı tehdit ediyor?

Susanna bu ilgiye şaşırarak çığlık atıyor ve anne, anne diyor ve Agnes'i boynuna sarıyor. Anne, kızın kollarının kısa olduğunu, onu tam olarak çevrelemediğini fark eder ve omuzlarına sıkıca sarılır.

Agnes, kızın özünü emiyormuş gibi, iki burun deliğiyle, iz peşinde koşan bir köpek gibi onu kokluyor. Cildindeki armut çiçeği

notasına, saçlarının sıcaklığına, çarşaf ve yemek izine dikkat edin. Daha fazlası değil.

Susanna'nın onu seveceğini, birlikte oynayacaklarını, onun için Bartholomew gibi, bir arkadaş olacağını, bir dilim ekmek ya da bir bardak süt bulabilecek miyiz, bakalım mı?" diyerek kızının küçük yuvarlak bedenini kaldırıyor. , bir ortak, bir müttefik, her zaman. Erkek mi kız mı olacak? Agnes ona sorar, ama garip bir şekilde cevap alamaz.

Susanna ayağının dibinde, bir dilim ekmek kesip üzerine balla yayıyor. Susanna şimdi kucağında masada oturuyor, çünkü Agnes ona yakın olmak istiyor, kokunun, o karanlığın ona yaklaşmaya çalışması ihtimaline karşı, onu tam orada istiyor. Ve Agnes kızın dikkatini dağıtmak, onu dünyadan korumak için konuşuyor. Kız, annesinin ağzından çıkan sözcüklerin selini dinler, bildiği sözcükleri yakalar, yüksek sesle haykırır: ekmek, fincan, ayak, göz.

Susanna'nın babası merdivenlerden inip odaya girdiğinde yuvada kuşların ve vızıldayan arıların şarkısını birlikte söylüyorlar. Agnes, bir fincan alıp sürahiden suyla doldurduğunu, onu içtiğini ve sonra birer birer içtiğini fark eder. Etrafında döner ve karşıdaki sandalyeye düşer.

Agnes ona bakar. Kendi nefesinizin farkına varın, hava içeri, dışarı hava, rüzgardaki bir ağaç gibi. Acı ve nemli koku geri döner. Daha güçlü. Orada, önlerinde. Başının üzerinde gri-yeşil bir bulut halinde toplanarak içinden duman gibi fışkırıyor. Onu yanında taşır, sanki koku onu sis gibi sarmıştır. Sanki cildinizden çıkıyor.

Kocasını inceleyin. Her zamanki gibi görünüyor. Ya da değil? Sakalına rağmen, onu sıska, parşömen gibi solgun görüyor. Şişmiş göz kapakları ve gözlerinin altında mor halkalar var. Pencereden bakıyormuş gibi görünüyor, ama aslında değil. Sanki önündekini görmüyor. İkisinin arasındaki boş havayla dolu masanın üzerinde bir el duruyor. İnce bir tuval üzerine çizilmiş, arkasında hiçbir şey olmayan bir adam olduğu söylenebilir; sanki ruhu emilmiş ya da gece çalınmış gibi.

Burunlarının dibinde bu nasıl oldu? İşaretleri görmeden, uyarmadan nasıl bu durumda olabilir? İşaretler oldu mu? Agnes düşünmeye çalışır. Son zamanlarda her zamankinden daha fazla uyuyor, bu doğru ve geceleri daha çok tavernalarda arkadaşlarıyla vakit geçiriyor. Geceleri mum ışığında, yatakta ona kitap okumayalı uzun zaman oldu… en son ne zaman okuduğunu hatırlamıyor. İkisi daha önce olduğu gibi geceleri ateşin yanında konuştular mı? Belki normalden daha az olsa da öyle düşünüyor. Ama mesele şu ki, kızla, evle, bahçeyle, pencereyi çalan insanlarla meşgul ve öğleden sonra derslere ve sabah babasının ayak işlerine devam ediyor. Hayat onları aynı hızda birbirine sürüklüyor, ya da o öyle sanıyordu. Ve aniden bu.

Susanna şarkı söylemeye ve ellerini çırpmaya devam ediyor. Eklemlerinde gamzeler var, kemiğe batıyorlar. Şarkı tekrar tekrar devam ediyor, her zaman aynı dört nota, aynı şarkı tekrar tekrar. Bundan hoşlanmadığı belli, çünkü irkilerek bir kulağını eliyle kapatıyor.

Agnes kaşlarını çattı. Karnında taşıdığın, suda kıvrılmış, olan biteni duyan, bu vebalı havayı soluduğun çocuğu düşün; Susanna'nın kucağındaki sıcak ağırlığını düşünüyor; kocasını uğurlayan gri ve çürümüş bulutu düşün.

Onu üzen evlilik, kız, birlikte yaşam mı olacak? Hayatını böyle emen bu sıkışık ev mi? Bilmiyor. Bu fikir onu korkuyla doldurur. Hamileliğin böyle olduğunu ona nasıl söyleyecek? Bu melankoli onu kızdırabilirdi ama böyle mutlu bir haberin üzüntüyle ya da coşkudan başka bir şeyle karşılanmasına dayanamazdı.

Onu adıyla çağırır. Cevap yok. tekrarla. Çenesini kaldırıyor ve ona bakıyor: Agnes bu yüzden dehşete düşüyor. Gri, donuk, darmadağınık, kesilmemiş sakallı. Bu duruma nasıl geldiniz? Ne oldu? Değişikliği nasıl fark etmedin? Neyi görmedin veya görmemeyi tercih ettin?

-Hasta mısın? -Soru.

-İ? diyor ve onu duyması ve bir yanıt bulması uzun zaman alıyor gibi görünüyor. Hayır, neden soruyorsun?

"İyi bir yüzün yok."

Iç çekiyor. Elini alnından, gözlerinin üzerinden geçirir.

-Oh hayır? -Diyor.

Agnes ayağa kalkar ve Susanna'yı kalçasına yerleştirir. Kocasının alnına dokunur, kurbağa derisi gibi yapışkan ve soğuktur. Sinirli bir şekilde geri çekilir ve elini çeker.

"Tamam, iyiyim. Sözleri ağır, konuşurken çakıl taşları tükürüyormuş gibi. Heyecanlanma.

"Seni ne rahatsız ediyor?"

Susanna bacaklarını tekmeliyor, annesinin başını kendisine çevirmesini istiyor, şarkı söylemek istediğini söylüyor.

"Hiçbir şey" diye yanıtlıyor. Yorgunum, başka bir şey değil. Ayağa kalkar, sandalyesini yerde sürükler. yatağa dönüyorum.

"Neden yemiyorsun?" diye sorar ve Susanna'yı zıplatarak sakinleştirmeye çalışır. Biraz ekmek? Bal?

Başını olumsuz anlamda sallıyor.

-Aç değilim.

— Unutma, baban erken gitmeni istedi...

Kısa bir hareketle onu kesiyor.

"Ona Gilbert'i göndermesini söyle." Bugün hiçbir yere gitmiyorum. Kirli, eski bir çamaşır yığını gibi puslu kokuyu da alarak merdivenleri ayaklarını sürüyerek çıkıyor. Uyumam gerek," diyor.

Agnes, tırabzanı kullanarak merdivenleri çıkarken onu izliyor. Kızının yuvarlak, karanlık, bilge gözlerine bakmak için döner.

"Şarkı söyle anne," diye tavsiyede bulunuyor kız.

Gecenin sessizliğinde ona fısıldar, ona neyin yanlış olduğunu, onun için bir şey yapıp yapamayacağını sorar. Elini göğsüne koyuyor, kalp atışlarını avucunda hissediyor, sanki aynı soruyu tekrar tekrar soruyor ve cevap alamıyormuş gibi gümleme gümleme, gümleme gümleme.

"Hiçbir şey" diye yanıtlıyor.

"Bir şey olmalı" diyor. Bana söyleyemez misin?

İçini çekiyor, göğsü Agnes'in elinin altına inip kalkıyor. Sayfanın kenarını çeker, bacakların pozisyonunu değiştirir. Onun kaval kemiğinin onunkine değdiğini, çarşafı çekiştirdiğini hissediyor. Susanna şilte üzerinde uyurken, kollarını iki yana açmış, ağzını büzmüş, saçları birbirine yapışmış haldeyken, tentenin perdeleri onlara yakın düşerek, ikisinin yattığı bir mağaranın duvarları gibi onları çevreler. yanları. yanakları.

"Sen..." demeye başladı, "...sen...bizim... evlenmemiş olmayı mı tercih ederdin?" Bu mu?

Sanki günlerdir ilk defa bakıyormuş gibi ona bakıyor, ifadesi acılı, dehşete düşmüş. Elini bastırır.

-Söylemez-. Asla. Bunu nasıl söylersin? Ben sadece Susanna ve senin için yaşıyorum. Gerisi umurumda değil.

"Peki neyin var?" o soruyor.

Parmaklarını birer birer kaldırıyor, dudaklarına götürüyor, öpüyor.

-Söyleme-. Hiç. Karamsarlık, melankoli. Hiçbir şey.

Uykuya dalmaya başladığında diyor ya da şöyle diyormuş gibi görünüyor:

-Kayboldum. Yolumu kaybettim.

Sanki denizin büyük dalgaları onu kendisinden uzaklaştırıyormuş gibi kollarını beline dolayarak ona doğru sokuluyor.

Hastasını izleyen bir doktor gibi onu dikkatle izliyor. Artık geceleri uyuyamadığının farkına varıyor ama sabah da kalkamıyor. Öğle vakti solgun bir yüzle, kuru ve gri bir mizahla, sendeleyerek kalkar. Ve sonra daha da kötü kokuyor, acı kokuşmuş koku kıyafetlerine ve saçına siniyor. Babası kapıyı çalar, onu azarlar, gitmesini, çalışması gerektiğini söyler. Sakinliğini ve sabrını kaybetmemesi gerektiğini, varlığını arttırması, kendini belli bir şekilde büyütmesi, evi ayakta tutması gerektiğini, bu karanlığın onu yutmaması gerektiğini anlar; bu tehdide karşı önlem almalı, Susanna'yı korumalı, kendi çatlaklarını kapatmalı, yolunu kesmeli.

Sınıfa giderken ayaklarını sürüyerek iç çektiğini görüyor. Kardeşi Richard okuldan eve geldiğinde onu pencereden dışarı bakarken görür. Onu anne babasının masasında kaşlarını çatarak ve tabağındaki yemekle uğraşırken görür. Babası bir tabakhane çalışanının uzmanlığını övdüğünde, onun bira kupasını aldığını görür. Edmond'ın geldiğini, yanına geldiğini ve başını onun koluna yasladığını görür; erkek kardeşinin orada olduğunu anlaması için alnına birkaç kez dokunması gerekiyor. Edmond'ı dalgın, yorgun bir şekilde kucağına kaldırdığını görüyor. Edmond'ın ağabeyinin yüzüne baktığını, kirli yanağına dokunduğunu gördü. Kendisinde bir sorun olduğunu fark eden tek kişinin Edmond olduğunu görür.

Eğer kedi masanın üzerine atlarsa, kapı bir hava akımıyla çarpılırsa, masaya kabaca bir tabak koyarlarsa, kocasının sandalyesine atladığını görür. John'un parmaklarını şıklattığını görüyor, alay ediyor, Gilbert'e de alay etmesini söyle. Kocası masa örtüsüne biraz bira dökerken John'un söylediğini duyuyor. Bira dökmeyi bile bilmiyor, heh heh, onu gördün mü Gilbert?

Etrafını saran bulutun karardığını ve iğrenç kokuşmuş gücünü yoğunlaştırdığını görüyor. Agnes masanın üzerinden uzanıp elini onun koluna koymak istedi. Sana söylemek istiyorum, buradayım. Ama ya sözleri yetmezse? Ya onun isimsiz acısı için yeterince çare değilse? Hayatında ilk kez başka birine nasıl yardım edeceğini bilmediğini keşfeder. Ne yapacağını bilmiyor. Ve zaten elini tutamaz, burada değil, bu masada değil. Aralarında tabaklar, bardaklar ve şamdanlar var ve Eliza et tabağını çıkarmak için ayağa kalktı ve Mary Susanna'yı çok büyük et parçalarıyla beslemeye çalışıyor. Böylesine büyük bir ailede yapılacak çok iş, ilgilenilecek çok şey, farklı şeylere ihtiyacı olan bir sürü insan var. Agnes, bulaşıkları temizlerken ne kadar kolay, diye düşünür, eğer o kişi sessizse, ağzı sıkı bir şişe gibi her şeyi kendine saklarsa, kişinin çektiği acı ve ıstırap fark edilmez; basınç içeride birikir... Neye kadar?

Agnes bilmiyor.

Geceleri çok geç içer, arkadaşlarıyla meyhanede değil, yatak odasındaki masada oturur. Yazmak için kalem üstüne kalem kesiyor ama hiçbiri doğru değil diyor. Biri çok uzun, biri çok kısa, üçüncüsü parmakları için çok ince. Hepsi kağıdı yırtıyor veya çiziyor ve lekeler ve lekeler bırakıyor. Sormak için çok çalışan bir kalem mi? Agnes bir gece onun bu sözleri haykırdığını işiterek uyanır. Sonra her şeyi, hatta hokkayı bile duvara çarpar ve Susanna alarma geçer ve ağlamaya başlar. Ve o anda, ağlayan kız kalçasındayken onu tanımaz: mosmor yüzü ve darmadağınık saçları, çığlıkları, kara bir ada gibi duvara sıçrayan mürekkep lekesi.

Sabah, o uyurken, Agnes Susanna'yı sırtına bağlar ve Hewlands'e gider; tüyleri, haşhaş meyvelerini, ısırgan dallarını almak için yolda durur.

Bartholomew'i tekrarlayan bir vurma sesinin rehberliğinde bulur. İlk kalemde, yeni doğan kuzuların çevresini sınırlamak için çitten bir kazığı çekiçliyor, yere yapıştırıyor, bom, serseri. Bu görevi herhangi birine verebileceğini biliyor, ancak ne kadar uzun olduğu, olağanüstü gücü nedeniyle, işi üstlenirken gösterdiği azim ve savurganlık nedeniyle çitlerde iyidir.

Yaklaşırken çekici düşürür. Bekle, yüzünü siliyor, ona bakıyor.

Agnes, "Sana bunu getireceğim" diyor.

Ona Henley Sokağı'nda yaptığı türden bir parça ekmek ve peynir veriyor, koyun sütünden kesilen peyniri bir bezle sıkıyor.

Bartholomew başını salladı, yemeği kabul etti, gözlerini kız kardeşinden ayırmadan ısırdı ve çiğnedi. Uyumakta olan Susanna'nın giydiği fırfırının bir köşesini kaldırıyor ve parmağını yanağından aşağı kaydırıyor. Sonra ablasına bakar. Ona gülümsüyor, çiğnemeye devam ediyor.

-Naber? söylediği ilk şeydir.

"Önemli bir şey değil," demeye başlıyor.

Bartholomew dişleriyle ekmeğin kabuğunu kırıyor.

-Söyle bana.

"Sadece..." Agnes, Susanna'yı kendi tarafına çevirir. "...kocam uyumuyor." Bütün gece ayaktasın ve sonra kalkamıyorsun. O üzgün

ve kırgın. Konuşmuyor, sadece babasıyla tartışmak için. Çok ağır bir ağırlığı var. Ne yapacağımı bilmiyorum.

Bartholomew, bildiği gibi, başını yana eğip uzağa baktığını düşünerek duruyor. Yanaklarındaki ve şakaklarındaki kaslar gerilerek çiğnemeye devam ediyor. Bir şey demeden son ekmek ve peynir parçasını ağzına tıkıyor. Yutuyor, nefes alıyor. Eğiliyor, çekici alıyor. Agnes yana doğru, aletin yolundan çıkıyor.

Kazığa iki kez isabetli ve doğrudan vuruyor. Kazık titrer ve büzülür, kendi içine çekilir.

"Bir adam," diyor ve bir çekiç darbesi daha veriyor, "çalışması gerekiyor." Aleti tekrar alır ve kazığa bırakır. Gerçek bir işe ihtiyacın var.

Bartholomew bir eliyle hisseyi kontrol eder ve sabit olduğunu bulur. Zaten yere çivilenmiş ancak sabitlenmemiş olan bir sonrakine gider.

"Sadece kafası var," diyor çekici kaldırarak. Çok kafa ve az anlam. Seni düzelten, sana bir amaç veren bir işe ihtiyacın var. Babasının ayakçısı olarak, bir yerden bir yere ders vererek böyle devam edemez. Sahip olduğun bu kafayla çıldıracaksın.

Kazığa dokunuyor ve pek hoşuna gitmiyor gibi görünüyor, çünkü birkaç çekiç darbesiyle daha derine saplıyor.

"Orada diyorlar," diye mırıldanıyor, "babanın yumruğunu gevşetiyor, özellikle de oğlunuz Latince." Bu doğru?

Agnes iç çekiyor.

“Kendi gözlerimle görmedim ama bundan şüphem yok.

Bartholomew bir çekiç darbesi daha indirmeye gidiyor ama duruyor.

"Sana karşı hiç sabrını yitirdi mi?"

-Asla.

"Ya kızla?"

-Yapma.

Bartholomew, "Sana veya ona elini kaldırmayı aklından bile geçirme, deneme bile çünkü...

"Biliyorum," diye bir gülümsemeyle sözünü kesiyor. cesaret edemediğini düşünüyorum.

"Hmmm," Bartholomew, "Umarım öyledir."

Çekici bırakır ve yığılmış kazık yığınına gider. Birini seçiyor, tartıyor, kaldırıyor, düz olup olmadığına bakmak için aşağı yukarı bakıyor.

"Böyle bir vahşinin gölgesinde yaşamak bir erkek için zor olmalı," dedi ona bakmadan. Yandaki evde olsa bile. Nefes almak zor. Hayatta kendi yolunu bulmak zor.

Agnes konuşamayarak başını salladı.

"Durumun ne kadar kötü olduğunu fark etmemiştim," diye mırıldandı.

"Çalışması gerekiyor," diye ısrar ediyor Bartholomew. Kazığı omzuna atıyor ve ona doğru yürüyor. Ve belki de babasından uzaklaş.

Agnes yolun aşağısında, dili pembe bir paçavra gibi dışarı çıkmış, gölgede yatan köpeğe bakıyor.

"John'un başka bir yerde mağaza açmakla ilgilenebileceğini düşünüyordum" diyor. Londrada.

Bartholomew başını kaldırıyor ve gözlerini kısıyor.

"Londra," diye tekrarlıyor, kelimeyi dilinde yuvarlayarak.

— Oradaki işi genişletin.

Kardeş duraklar, çenesini kaşır.

"Evet," diyor. John'un bir süreliğine kasabaya birini gönderebileceğini mi söylüyorsun? Güvendiğin birine. Belki bir oğula.

Agnes başını salladı.

“Sadece bir sezon” diyor.

"Onunla gider misin?"

-Evet elbette.

"Stratford'dan ayrılır mısın?"

"İlk başta değil. Yerleşene kadar, bir evi olana kadar bekleyecek ve daha sonra Susanna ile gidecekti.

Erkek ve kız kardeş birbirlerine bakıyorlar, Susanna, Agnes'in sırtında, kıpırdanıyor, kısaca inliyor ve tekrar uyuyor.

Bartholomew, "Londra çok uzak değil" diyor.

-DOĞRU.

—İş aramak için oraya giden çok insan var.

"Doğru da."

"Orada fırsatlar olabilir.

-Evet.

-Onun için. İş için.

-Bence de.

"Bir iş bulabilirdim. Babasından uzakta.

Agnes uzanıyor, Bartholomew'in elindeki kazığa dokunuyor ve tahtadaki daireleri takip ederek parmağını yüzeyde gezdiriyor.

“John'un bu konuda bir kadını dinleyeceğini sanmıyorum. Bir ortak onunla konuşup fikirden vazgeçerse... işle ilgilenen, bu işin içinde olan biri... ama görünüşe göre bu John'un fikriymiş, belki...

"Onu ikna ettim," diye tamamladı Bartholomew cümlesini. Bir elini onun koluna koyar. Peki ya sen? diyor ciddi bir sesle. Senden önce gitmesinin bir sakıncası var mı? Yerleşmek zaman alabilir.

“Hayır, umurumda olmaz” diyor. Daha az değil. Ama başka ne yapabilirim? Bu böyle devam edemez. Londra'nın onu bu utançtan kurtarma şansı varsa, istediğim bu.

Bartholomew başparmağını Hewlands'a doğru sallayarak, "Bu arada buraya geri gelirdin,"

Agnes inkar edercesine başını sallar.

"Joan bunu asla kabul etmez. Ve yakında daha fazlası olacağız.

Bartholomew kaşlarını çattı.

-Sen ne diyorsun? Başka bir çocuğunuz olacak mı?

Evet, kış sonu.

"Ona söyledin mi?"

-Henüz değil. Olayların netleşmesini bekleyeceğim.

Bartholomew başını salladı, sonra ona ender rastlanan geniş gülümsemelerinden birini yaptı ve güçlü kolunu onun omuzlarına doladı.

"John'la konuşacağım. Nerede içeceğini biliyorum. Bu gece orada görünüyorum.

Agnes, paletin yanında, Judith'in yanında, elinde bir bezle yerde oturuyor. Bütün gece onunlaydı: kalkmıyor, yemek yemiyor, uyumuyor ya da dinlenmiyor. Mary'ye gelen tek şey biraz içmek. Ateş o kadar sıcak ki Agnes'in yanaklarında kırmızı lekeler var; Şapkasından birkaç tel çıktı ve karalamalar gibi ıslak bir şekilde boynuna yapışıyor.

Agnes, Mary'nin dikkatli bakışları altında bezi bir leğene batırır ve Judith'in alnını, kollarını ve boğazını siler. Kızına birkaç söz fısıldıyor, yumuşak, güven verici sözler.

Mary, kızın onu duyup duymayacağını merak ediyor. Ateşi düşmedi. Boyundaki püstül çok büyük, çok sıkı, patlayabilir. Ve sonra her şey işe yaramaz olacak. Kız ölecek. Meryem biliyor. Bugün, gecenin bir yarısı olabilir, çünkü o zamanlar hastalar için en tehlikeli zamandır. Ya yarın, ya da öbür gün. Ama öyle olacak.

Şimdi hiçbir şey yapamıyorlar. Judith onları üç kızı gibi bırakacak, ikisi yeni doğmuştu. O olmadan olacaklar.

Agnes'in, kızı hayata bağlamak istiyormuş gibi, kızın gevşek parmaklarını tutmasını izliyor. Elinden gelse onu sırtında taşır, elinden gelse vasiyetle burada tutardı. Mary bu özlemin ne olduğunu biliyor… bunu hissediyor; onu yaşadı; o şimdi ve sonsuza kadar o özlemdir. Birçok kez paletin yanında aynı pozisyonu işgal etti, kızını tutmak ve tutmak isteyen anne oldu. Ve hepsi boşuna. Bize verilen her an geri alınabilir. Her köşede, bir sandığın içinde, bir kapının arkasında zulm ve yıkım bizi bekliyor: Hırsız ya da haydut gibi her an birinin üstüne atlıyorlar. İşin püf noktası, gardını asla düşürmemektir. Güvende olduğunuza asla inanmayın. Çocuklarınızın kalbinin attığını, süt içtiğini, nefes aldığını, yürüdüğünü ve konuştuğunu, gülümsediğini, tartıştığını ve oynadığını asla hafife almayın. Bir an için yok olabileceklerini, göz açıp kapayıncaya kadar sizden çalınabileceklerini, hafif kötü adamlar gibi alınabileceklerini unutmayın.

Judith'in hala örgülü saçlarını, çenesini ve boynunu görünce Mary'nin gözleri yaşlarla doluyor ve boğazı düğümleniyor. Nasıl olur

da o ve Agnes hiç vakit kaybetmeden onu yıkayıp, örerek, gömmeye hazırlayarak yok olacak? Mary aniden döner, bir sürahi, bir bez, bir kase, herhangi bir şey alır, masaya götürür, olduğu yere geri koyar.

Eliza, hâlâ çenesi elinde, masada oturuyor, mırıldanıyor:

"Yazmalıyım, değil mi anne?"

Mary, Agnes'in başını eğerek dua ediyormuş gibi olduğu palete bakar. Agnes, Eliza'ya bütün gün Judith'in babasına yazması için izin vermedi. Judith'in tentürleri ve bitki çaylarını yutmasını sağlamaya çalışırken, cildine merhem sürerken, giderek daha çaresiz hareketlerle bitkileri ezerken, iyileşecek, dedi. Onu alarma geçirmemeliyiz. Gereksiz.

Mary, Eliza'ya döner ve ona kısa, hızlı bir baş selamı verir. Bir dolaba gidip mürekkep, kağıt ve kalem çıkarırken ona bakar; erkek kardeşi o evdeyken o şeyleri orada tutuyor. Eliza masaya döner, tüy kalemini mürekkebe batırır ve hafif bir tereddütten sonra yazar.

Sevgili kardeşim:

Kızınız Judith'in çok hasta olduğunu söylediğim için üzgünüm. Fazla saati kalmadığını düşünüyoruz. Mümkünse lütfen geri gelin. Ve acele et.

Allah'a emanet ol canım kardeşim. sevgili kız kardeşin,

Elizabeth

Mary mühür mumunu bir mumun sıcaklığında eritir; onları rulo parşömene dökerken Agnes'in onları izlediğini görür. Eliza görünür bir yere ağabeyinin evinin adresini yazar ve sonra Mary mektubu yandaki eve, yani kendisine ait olan eve götürür. Bir madeni para alacak, pencereyi açacak, sokaktan geçen ilk kişiyi arayacak ve ondan Stratford çıkışındaki postaneye götürmesini ve hancıya mümkün olduğunca çabuk oğluna göndermesini söyleyecek.

Mary bir bozuk para alıp yoldan geçen birini selamlamaya gittikten kısa bir süre sonra, Hamnet rüyadan yeniden ortaya çıkar. Her şeyin neden bu kadar garip olduğunu, dünyanın neden biraz çarpık

göründüğünü, ağzının neden bu kadar kuru olduğunu, kalbinde neden bir ağırlık hissettiğini, neden bu kadar acıdığını merak ederek bir süre çarşafla örtülü kalır. kafa.

Karanlık bir odada, yan tarafa bakıyor ve ebeveynlerinin yatağını görüyor: boş. Diğerine bakar ve kız kardeşlerinin uyuduğu paleti görür. Battaniyelerin arasında sadece bir beden var ve sonra hatırlıyor: Judith hasta. Nasıl unutulabilirdi?

Aniden oturur, battaniyeleri atar ve iki şey keşfeder. Başı ağzına kadar kaynayan su dolu bir leğene kadar ağrıyor. Ne yaptığını düşünmesine veya bilmesine izin vermeyen garip, rahatsız edici bir acı. Başını doyurur, kaslarına yayılır ve görüşünü etkiler; dişlerinin köklerinde, kulaklarının girintilerinde, burnunun kanallarında, hatta saçlarında kökten uca rezonansa girer. Kocaman, heybetli bir acı, ondan daha büyük.

Çarşafı da beraberinde sürükleyerek dört ayak üzerinde yataktan kalkıyor, ama önemli değil. Gidip annesini bulmak istiyor. Artık on bir yaşında bir çocuk olduğu için bu içgüdünün gücüne şaşırıyor. Çok daha gençken bu duyguyu, bu dürtüyü hatırlıyor: Annesinin yanında, onun görüş alanında, yanında, uzanıp ona dokunacak kadar uzun süre olmaya duyulan ezici ihtiyaç, çünkü başka hiçbir şey yapamazdı.

Şafak sökmek üzere olmalı: Yeni günün zayıf ve süt gibi beyaz ışığı odalara sızıyor. Önünde zıplayıp sallanıyormuş gibi görünen merdivenlerden basamak basamak iner. Başını duvara çevirmek zorunda çünkü diğer her şey hareket etmeye devam ediyor.

Aşağıya indiğinde gördüğü şey şudur: Eliza teyzesi başı kollarında masada uyuyor. Mumlar söndü, kendi balmumu havuzlarında boğuldular. Ateş, hareketsiz bir kül yığınından başka bir şey değildir. Annesi eğilmiş, başı şilte, elinde bir bez, uykuda. Judith doğrudan ona baktı.

"Jude," diyor ona.

Ya da deniyor çünkü sesi işine gelmiyor gibi. Onu kaşındırır, kaşındırır; kuru ağzınızdan, boğaz ağrınızdan bir türlü çıkamıyor gibisiniz.

Diz çöküyor ve ona dokunmak için samanların arasında sürünüyor.

Ablasının gözlerinde garip bir gümüş ışık var. Daha da kötüsü, açıkça görüyor. Yanakları çökük, beyaz, dudakları çatlamış ve kansız, boynundaki yumrular kırmızı ve parlak. Annesini uyandırmamaya dikkat ederek ikizinin yanına kıvrılır. Elini tutar; parmaklar birbirine kenetlenir.

Judith'in iki kez gözlerini devirdiğini gördü. Sonra onları iyice açar ve kendisine doğru hareket ettirir. Çok çaba gerektiriyor gibi görünüyor. Dudaklarınızı gülümsemek istiyormuş gibi kıvırın. Hamnet parmaklarında baskı hisseder.

"Ağlama," diye mırıldanıyor.

Hamnet, tüm hayatı boyunca sahip olduğu aynı duyguya geri döner: kız kardeşinin kendisinin diğer tarafı olduğu, ikisinin mükemmel bir şekilde uyuştuğu, o ve o, bir cevizin iki yarısı gibi. O olmadan eksik, kayıp. Sonsuza kadar, onu ondan ayırdıkları yerde, yukarıdan aşağıya açık bir yara taşıyacak. O olmadan nasıl yaşayacaksın? Yapamamak. Kalpten akciğersiz yaşamasını istemek, Ay'ı gökten söküp yıldızlara onun yerine geçmesini söylemek, arpanın yağmursuz büyümesini beklemek gibi. Şimdi, sanki sihir gibi, ablasının yanaklarında gümüş tohumlar gibi gözyaşları beliriyor. Hamnet onların onun olduğunu, gözlerinden Judith'in yüzüne düştüklerini biliyor, ama onlar onun da olabilir. İkisi de bir ve aynıdır.

"Sana kötü bir şey olmayacak," diye mırıldandı.

Sinirli bir şekilde parmaklarını sıkıyor.

"Evet, benim başıma gelecek." Dudaklarını diliyle ıslatır, tadı tuz gibidir. Seninle gidiyorum. Beraber gideriz.

Yine bir gülümsemenin gölgesi, parmakların baskısı.

"Hayır," diyor, kardeşinin parlak gözyaşları yüzünden süzülüyor. Sen kal. Sana ihtiyaçları var.

Hamnet, odada ölümün gölgelerde pusuya yattığını, orada, kapının eşiğinde, başını bir tarafa çevirmiş, ama her zaman tetikte olan, izlediğini hissediyor. Bekliyor, uygun saati bekliyor. Derisiz

ayaklar üzerinde süzülerek gelecek, nefesi külden ıslanacak ve onu alıp götürecek, soğuk kucağına saracak ve o, Hamnet, onu kapıp alamayacak. Onu da alması için ısrar etmesi gerekecek mi? Her zaman olduğu gibi birlikte gitmek daha mı iyi?

Birden aklına bir fikir gelir. Bunu daha önce nasıl düşünmediğini bilmiyor. Orada, kız kardeşinin yanına kıvrılmış, belki de ölümü kandırmanın, Judith'le küçüklüklerinden beri hep yaptığı numarayı yapmanın mümkün olduğunu düşünüyor: insanları şaşırtmak ve insanları şaşırtmak için yer ve kıyafet değiştirmek. diğeridir. Onlar aynı yüz. Biri ona söylemeden bir gün geçmiyor. Hamnet'in kız kardeşinin şalını ya da şapkasını giymesi, masaya öyle oturması, yere bakarak gülümsemesini gizlemesi, annesinin elini Judith'in omzuna koyması ve Hamnet, ister misin? yakacak odun getir? Ya da babası, bir odaya girdiğinde ve yelek giydiği için oğlu olduğunu düşündüğü kişiyi gördüğünde, ona Latince bir fiil çekmesini söyler ve sonra kontrol ederken kahkahasını gizleyenin gerçekten kızı olduğunu keşfeder. hile işe yarar ve babanın saklanmakta olan gerçek oğlunu görmesi için kapıyı açar.

Acaba bu numarayı son bir kez yapabilecekler mi? Öyle düşünüyor. Kapının yanında açılan karanlık tünele baktı. Dipsiz, yumuşak, mutlak bir karanlıktır. Arkanı dön, ölümü söylüyor. Gözlerini kapat. Sadece bir an.

Ellerini Judith'in altına kaydırdı, biri onun omuzlarında, diğeri kalçalarındaydı ve onu yana, şömineye doğru itti. Beklediğimden daha hafif; kendini yeniden ayarlarken arkasını dönüyor ve gözlerini kısıyor. Kardeşinin bıraktığı delikte yattığını, onun yerini aldığını ve elini saçlarının arasından geçirip yüzünün kenarlarına doğru düzleştirdiğini, çarşafı ikisini örtmek ve kefeni ikisinin altına sığdırmak için yukarı çektiğini görünce kaşlarını çattı. çene.

Aynı olduklarına emin misin? Her birinin kim olduğunu kimse söyleyemezdi. Ölümün kafasını karıştırmak, onun yerine onu almak kolaydır.

Judith kıpırdanıyor, oturmaya çalışıyor.

"Hayır," diyor ona tekrar. Hayır, Hamnet.

Ablasının ne yaptığını hemen anlayacağını biliyordu. Her zaman anlar. Başını olumsuz anlamda sallıyor ama o kadar güçsüz ki, paletin üzerinden kalkamıyor. Hamnet, ikisini de kaplayan kağıda sımsıkı tutunur.

Havayı al, dışarı at. Başını çevirir, nefesini ablasının kulağına üfler; kendi gücünü, sağlığını, her şeyini solur. Sen kal, diye fısıldıyor ve ben gidiyorum. Ona şu sözleri gönderiyor: Hayatıma sahip olmanı istiyorum. Senin için. Onu sana vereceğim.

İkisi de yaşayamaz: O biliyor ve o da biliyor. Yeterince yaşam yok, ikimiz için de yeterli hava ya da kan yok. Belki de hiç olmamıştır. Ve eğer sadece biri yaşayabiliyorsa, o olmalı. İşte böyle istiyor. Kağıdı iki eliyle sıkıca kavrar. O, Hamnet, öyle hükmeder. Ve öyle olacak.

İkinci doğum gününden kısa bir süre önce Susanna, büyükannesinin oturma odasının zemininde bir sepette oturuyor, bacaklarını çaprazladı, etekleri şişti, hava dolu. Her elinde birer tahta kaşık var ve elinden geldiğince hızlı kürek çekiyor. Nehri aşağı vur. Akım hızlı ve zikzaklı. Otlar yüzer ve çözülür. Suda kalabilmek için durmadan kürek çekmesi gerekiyor: Durursa ne olacağını kim bilebilir? Görünüşte sakin ve kaygısız kuğular ve ördekler yanından geçer, ancak Susanna suyun altında bacaklarını hareket ettirdiklerini bilir. Onları sadece o görüyor. Pencerenin yanında, sırtı odaya dönük, pencere pervazına tohum serpen annesi değil; ne de dikiş kutusu açık masada oturan büyükannesi; ne de Susanna'nın nehrinin yüzeyinde bir ileri bir geri sallanan koyu renkli çoraplı bir çift bacak olan babası. Bir ördeğin yanından geçer, bir kuğuyla yolları kesişir, bir koşuşturmacadan geçer. Susanna onu dikkatli olması konusunda uyarmak istiyor, yüzme bilip bilmediğini sor. Bir vizyonu var: babasının kafası - çorap gibi karanlık - çalkalanan kahverengi-yeşil suların altında kayboluyor. Boğazı sıkışıyor, gözleri sadece bunu düşünmekten acıyor.

Babasına bakar ve adım atmayı bıraktığını görür. Bacaklar hala düz, bir çift kütük gibi. Hâlâ dikiş dikmekte olan büyükannesinin önündedir: iğne kumaşta kaybolur ve yeniden belirir. Susanna'ya ince gümüşi bir balığı, bir sazan balığını ya da gri bir balığı, sudan atlayıp tekrar tekrar dalışını hatırlatıyor ve büyükannesinin sudan çıktığını fark ettiğinde tekrar nehri düşünüyor. , ayağa kalktı ve Susanna'nın babasına bağırmaya başladı. Kız, kürek kaşıkları askıda, dehşet içinde onlara bakar. Olağandışı görüntüyü özümser, hafızasında kalır: öfkeden çarpık bir yüzü olan, bir eliyle oğlunu kolundan tutan, ciddi ve tehditkar bir tonda konuşan büyükannesi; sonra büyükanne Susanna'nın annesini işaret eder ve adını sert bir şekilde söyler -ki bu büyükannesinin ağzından *Annis gibi gelir*- ve annesi döner. Tunik, başka bir çocuk beklediği için önüne yapışıyor. Senin için bir erkek ya da kız kardeş, ona söylediler. Ayrıca annesi kolunda bir sincap tutmaktadır. Gerçek olacak mı? Susanna öyle

olduğunu biliyor. Güneş pencereden içeri girdiğinde hayvanın kuyruğu ateş gibi kırmızı parlıyor. Hızla annesinin koluna tırmanıyor ve başlığının altına, saçlarına yakın, Susanna'nın bazen izin verildiğinde çözüyor, fırçalıyor ve örgü ördüğü o saçları.

Annesinin sakin bir ifadesi var. Oturma odasına, büyükanneye, adama, sepetteki kıza bakın. Sincap kuyruğunu okşayın. Susanna da aynısını yapmak istiyor ama sincap onun yanına yaklaşmasına asla izin vermiyor. Annesi sincabın kuyruğunu okşar ve söylenenlere omuz silkerek tepki verir. Belli belirsiz gülümsüyor ve arkasını dönüyor, sincabı omzundan alıyor ve açık kepenklerden kaymasına izin veriyor.

Susanna bütün bunları görüyor. Ördekler ve kuğular daha yakın, daha yakın ve daha yakın yüzüyor, daha fazla ördek ve daha fazla kuğu.

Mary diker ve diker, iğne işten çıkar ve tekrar içine batar. Ne yaptığının zar zor farkındadır, ancak oğlunun söylediklerini dinlerken, dikişlerin giderek büyüdüğünü, daha beceriksiz olduğunu fark eder, bu da onu özellikle rahatsız eder çünkü iyi bir terzi olarak ün yapmış ve terzi olarak tanınmaktadır. olduğunu biliyor. Oğlu her şeyin yoluna gireceğini, John'un Londra'daki işini nasıl büyüteceğini bildiğinden hiç şüphesi olmadığını söylerken kafasını kaybetmemeye, sakin kalmaya çalışıyor. Mary, küçümseme ve öfkesini güçlükle bastırabilir. Gelini her zamanki gibi konuşmanın tamamen dışında, pencereden kıpırdamıyor ve havada çılgın sesler çıkarıyor.

Evin yakınındaki sokaktaki bir ağaçta, fare suratlı kırmızımsı bir sincap yaşıyor. Agnes onu beslemeyi ve zaman zaman kucaklamayı sever. Mary bunu anlayamaz ve gelinine hayvanın eve girmemesi gerektiğini, Tanrı'nın hangi haşere ve hastalıkları taşıyabileceğini bildiğini söyler, ancak Agnes bunu görmezden gelir. Hep görmezden gelir. Kocası evi terk etmeyi, kaçmayı, saklanmayı teklif ederken bile, gerçekte yapması gereken diz çöküp üç yıl önce onu ve hamileliğini kaçıran annesinden af dilemekken bile. karısı

kendi evine; ve tüm kusurlarına rağmen, Tanrı bilir, her zaman ailesi için en iyisini yapmaya çalışan babasına. Agnes, her zamanki gibi onu görmezden gelir.

Oğluna bakamıyor; Orada duran, karnı yeniden şişmiş, hiçbir şey olmamış gibi lanet olası sincapla oyalanıp duran gelinine bakamıyor.

John, Agnes'e inatçı bir taşra kızı gibi davranır. Evde yanından geçtiğinde veya masada onu gördüğünde başını sallayarak selamlıyor. Nasılız, Agnes, diyor ona, sanki bir çocukmuş gibi. Cebinden bir tutam kirli kök çıkarırsa ya da onlara bir avuç parlak meşe palamudu göstermek için ellerini açarsa ona dostça davranır. Tüm eksantrikliklerine, gece yürüyüşlerine, bazen özensiz bakışlarına, hayal ettiği aptalca şeylere ve zaman zaman aklına gelen tahminlere, eve getirdiği hayvanlara ve diğer yaratıklara (semenderi bir semender) tahammül eder. su testisi, sağlığına kavuşturduğu koparılmış bir güvercin). Mary gece onlar yataktayken şikayet ederse, kocası elini okşar ve küçük kızı rahat bırakın der. Unutma o köyden, bizim gibi değil. Mary buna üç şeye cevap verebilirdi: Agnes bir çocuk değil, çok daha genç bir çocuğu, oğlunu, olabilecek en kötü nedenden dolayı evliliğe sürükleyen bir kadın. Y: Pek çok şeye tahammül ediyorsun, hem de sahip olduğu o çeyiz yüzünden. Bilmiyorum sanmayın. Y: Ben de köydenim, çiftlikte büyüdüm ama geceleri dolaşıp eve haşere mi getiriyorum? Hayır. Bazılarımız, diyor kocasına kibirli bir şekilde, nasıl düzgün davranılacağını biliyoruz.

"İşler düzelecek," dedi oğlu ısrarla, "babanın işini genişletmekten hepimiz faydalanırız." Çok iyi bir fikrin vardı. Bu kasabada işlerin onun için ne kadar zor olduğunu Tanrı bilir. Londra'daki işi devralmak zorunda kalsaydım, eminim ki…

Ayağının altındaki buz gibi sabrının eridiğinden habersiz Meryem doğruldu, ayağa kalktı, oğlunu kolundan tuttu, sarstı ve şöyle dedi:

"Bu fikir baştan sona saçmalık. Baban nasıl böyle bir şey düşünebildi bilmiyorum. Onun sanatına ne zaman en ufak bir ilgi duydunuz? Böyle bir sorumluluğa layık olduğun ne zaman görüldü?

Londra, daha az değil! Seni Charlecote'a geyik derisi almaya gönderdiğimizi ve dönüşte onları kaybettiğini hatırlamıyor musun? Ya da bir düzine eldiveni bir kitapla takas ettiğinizde? Sen hatırlamıyorsun? Londra'da bir iş açmayı nasıl düşünebilirsin? Londra'da hiç eldiven olmadığını mı düşünüyorsun? Seni görür görmez seni canlı canlı yiyecekler!

Gerçekten demek istediği şu: gitme. Gerçekten istediği şey, ormandan gelen, garip bir üne sahip, herkesin asla evlenmeyeceğini söylediği o kadını asla görmeyecek olan oğlunun, o vahşi kanlı paspasla evliliğini sona erdirmesidir. İşi ve menfaati olmayan oğluna neden bakmak zorundaydı? Keşke onu ormandaki o çiftliğe öğretmen olarak göndermek hiç aklına gelmeseydi: keşke geri dönüp bu işi geri alabilseydi... Mary o kadının evde olmasından, duyulmamış bir odada görünmesinden nefret ediyor. onun için su ya da havadan başka bir şey değilmişsin gibi, içine ve ötesine bakma şekli, kıza bu şekilde fısıldama ve şarkı söyleme. Gerçekten istediği şey, oğlunun John'un Londra'daki işi genişletme fikrini hiç bilmemesidir. Şehri, kalabalığı, oradaki hastalıkları düşünmek nefesini kesiyor.

"Agnes," diyor oğlu sinirli bir şekilde elini geri çektiğinde, "Eminim sen de benim gibi düşünüyorsun. Gidemezsin. Öylece yok olamaz.

Agnes sonunda döner ve pencereden uzaklaşır. Mary, sincabı hâlâ elinde tuttuğunu görünce çok kızdı. Kuyruk kayar ve parmaklarının arasında kayar; gözler, siyah işlemeli altın boncuklar, Mary'ye sabitlenir. Agnes'in güzel parmakları var, diyor Mary üzüntüyle, uzun, beyaz, ince; onun çekici bir kadın olduğunu kabul etmekten başka seçeneği yok. Ama rahatsız edici, anormal bir güzelliğe sahip. Koyu saç, gözlerin altın yeşili ile uyuşmuyor; Sütten daha beyaz bir teni var, dişleri iyi dağılmış ama tilkilerinki gibi sivri uçlu. Mary gelinine uzun süre bakamayacağını biliyor; bakışlarını tutamaz. Bu varlık, bu kadın, bu elf, bu cadı, bu ormanın ruhu -çünkü öyle, herkes öyle diyor ve o da bunun doğru olduğunu biliyor-

çocuğunu büyüledi ve kendisine katılması için onu sürükleyene kadar avladı. Ve bu asla affedilmeyecek.

Şimdi Mary, Agnes'e hitap ediyor, en azından bu konuda hemfikir olacaklarına ikna oldu. Elbette gelini onun tarafını tutar ve onunla evde, güvende, onu görebilecekleri bir yerde kalmasını ister.

"Agnes" diyor Mary, "anlaştık, değil mi?" Bu amacın hiçbir dayanağı ve anlamı yoktur. Burada bizimle kalmalısın. Çocuk doğduğunda burada olmalı. Onun yeri sizinle, çocukları ile. Burada, Stratford'da çalışmak zorundasın. Öylece çekip gidemezsin. Değil mi, Agnes?

Agnes başını kaldırır ve bir an için kırışıklığının altından yüzü görünür. Gülümsemelerinin en esrarengiz ve çıldırtıcısı olan bir gülümseme fırlatır ve Mary'nin kalbi sıkışır, Mary yaptığı hatayı anlar, Agnes'in onunla asla aynı fikirde olmayacağını görür.

Agnes hafif, tiz bir sesle, "Nedenini bilmiyorum," dedi, "onu iradesi dışında tutmak daha iyi olur."

Mary'nin boğazından bir öfke yükselir. Durumu ne olursa olsun o kadını döverdim. İğneyi alır ve oğlunun dokunduğu, aldığı ve öptüğü o beyaz bedene ve diğer her şeye sokardı. Düşündükçe midesi bulanıyor, oğlunun, oğlunun o kadınla olduğu düşüncesiyle midesi bulanıyor.

Bir inilti ve bir çığlık arasında bir yerde anlaşılmaz bir ses kaçar. Dikişleri yere atıyor ve masadan, işten, oğlundan, elinde iki mutfak kaşığıyla ateşin yanında sepette oturan kızın üzerine tepiniyor.

Koridorda ilerlerken, Agnes ve oğlunun önce hafifçe, sonra daha yüksek sesle gülmeye başladıklarını, birbirlerini susturduklarını, ayak sesleri kiremitte yankılanarak, hiç şüphesiz buluştuğunu duyar.

Birkaç hafta sonra Agnes, kocasıyla kol kola Stratford sokaklarında yürüyor. Karnı o kadar şişmiş ki hızlı yürüyemiyor; Çocuk her gün daha fazla yer kapladığı için göğüs kafesine yeterli hava ulaşmaz. Kocasının kendisininkine yetişmek için yavaşlamaya çalıştığını fark eder, doğuştan gelen çaba, hareket ve hız ihtiyacını bastırırken

kaslarının titrediğini fark eder. Onun için bu, en susadığı anda kendini içkiden mahrum bırakmak gibidir. Agnes gitmeye hazır olduğunu fark eder. Pek çok hazırlık, pek çok tartışma, pek çok gerekli anlaşma, yazılacak mektuplar, paketlenecek paketler, Mary'nin kendi elleriyle yıkamak ve yeniden yıkamak zorunda kaldığı giysiler oldu; başka kimse yapamaz. John'un izlemesi, paketlemesi, paketini açması ve yeniden paketlemesi gereken eldiven örnekleri.

Ve zamanı geldi. Agnes fiili konjuge eder: o gidiyor, o gitmiş olacak, o gidecek; zemini hazırlamış, her şeyi harekete geçirmiş, sanki bir perdenin arkasına gizlenmiş kuklaları tutuyormuş gibi, tahta kuklalarının iplerini nazikçe çekiyor, hareketlerini kolaylaştırıyor, gitmek istedikleri yere yönlendiriyormuş gibi. Bartholomew'den John'la konuşmasını istedi, sonra John'un kocasıyla konuşmasını bekledi. Bartholomew'un fikri John'un kafasına yerleştirmesini sağlamasaydı bunların hiçbiri olmayacaktı. Bu anı -kendisi ve başkası değil- meydana getirdi ve yine de şimdi geldiğine göre, bunun kendi istekleriyle tamamen çeliştiğini fark ediyor.

İstediği onun yanında kalması, kocasının elini bırakmamasıdır. Bu yeni çocuğu dünyaya getirdiğinde orada olmamı, evde olmamı istiyor. Birlikte kalmalarını istiyor. Ancak, dilekleriniz sayılmaz. O ayrılıyor. Ve gizlice de olsa onu gitmeye iten oydu.

Bavulu sırtında taşır. Daha sonra, yerleştiğinizde, size daha fazla şey içeren başka paketler gönderecekler. Temiz ve cilalı çizmeler giyin; Londra sokaklarının neminden yalıtmak için dikiş yerlerini yağla yıkadı.

Ona ters ters bakar. Ciddi profili, kesilmiş ve parlak sakalı (dün gece kendi kesti, önce bıçağı deri kayışın içinden geçirdi, sonra öldürücü ucunu sevgilisinin derisine uyguladı: ne kadar güven, ne kadar boyun eğme). Gözlerini aşağıda tutuyor, kimseyle selamlaşmak ya da uzun süre konuşmak istemiyor. Agnes'in elini sıkıyor, parmaklarını sertçe bastırıyor. Yolculuğu dört gözle bekliyorsunuz. Bunu bitir. Gemiye bin.

Londra'ya gittiğinde görüşeceği bir kuzeninden ve ona kalacak yer ayarlayandan bahseder.

"Nehre yakın mı?" Agnes, cevabı zaten bildiği halde, kendisinin söylediğini duyar.

Ona her şeyi anlattı. Önemsiz şeyler hakkında olsa bile konuşmayı bırakmamaları önemli görünüyor. Stratford halkı onları çevreliyor. Onlara bakar, onları gözlemler, onları dinler. Onun için, onun için, aile için, iş için, onları uyum içinde, birlik içinde, anlaşma içinde görmeleri önemlidir. Sadece onlara bakarak, etrafta dolaşan söylentilerin asılsız olduğunu biliyorsunuz: birlikte yaşayamazlar, John'un işi kötüye gidiyor; oğlunun başına gelen bir talihsizlik yüzünden Londra'ya gideceğini söyledi.

Agnes başını biraz daha yukarı kaldırdı. Talihsizlik yok, diyor dümdüz sırtı. Karnımızın gururlu kıvrımı, evliliğimizde hiçbir zorluk olmadığını söylüyor. Kocasının parlak çizmeleri iş gitmiyor, der.

"Evet," diyor, "ve tabakhanelere yakın sanırım." Böylece onları görebilir ve babama hangisinin en iyisi olduğunu söyleyebilirim.

"Anlıyorum," diye kabul ediyor, ancak kocasının eldiven işinde uzun süre kalmayacağına dair belirgin bir his var.

“Nehrin gelgitlere bağlı olarak tehlikeli seller yaşadığını söylüyorlar” diye devam ediyor.

-Ah evet? annesine söylediğinde, zaten duymuş olmasına rağmen, diyor.

Kuzenim karşı kıyıya geçmek için deneyimli bir kayıkçının şart olduğunu söylüyor.

-Doğal olarak.

Nehrin farklı kıyılarından, iskelelerden, geçmek için günün en az tehlikeli zamanlarından bahsetmeye devam ediyor. Ölümcül akıntıları olan, boncuklu bir giysi gibi küçük kayıklarla bezenmiş, kalın ve geniş bir nehir hayal ediyor. O küçük teknelerden birinin nehirden aşağı indiğini ve kocasının gemide olduğunu, siyah saçları açık, giysilerini nehir suyuyla ıslanmış, çamura bulanmış, çizmelerinin çamurla dolu olduğunu hayal ediyor. Başını sallaması, güçlü kolundaki parmaklarını sıkması, vizyonu sallaması gerekiyor.

Bu doğru değil, olmayacak; Hayal gücünün oynadığı bir oyundan başka bir şey değildir.

Ona postaneye kadar eşlik ediyor, şimdi konaklamadan, beklenenden daha erken döneceğinden, her gün Susanna ve kendisi hakkında çok düşüneceğinden bahsediyor. En kısa sürede üçü için Londra'da bir oda bulacak ve hepsi yeniden birlikte yaşayacaklar. "Londra" yı gösteren okla mağarada dururlar (o kelimeyi biliyor, ele'nin uzun, emin sopasını, yuvarlak o'yu, ene'nin kemerini).

"Bana yazacakmısın?" diye soruyor, kaşlarını çatarak. Zaman ne zaman?

İki eliyle ona uzanıyor ve göbeğinin kıvrımının altını okşuyor.

Agnes, "Elbette istiyorum," diye yanıtlıyor.

"Babam," dedi kederli bir gülümsemeyle, "umarım erkektir."

-Biliyorum.

"Ama kız mı erkek mi umurumda değil. Kızlık veya kızlık. Benim için aynı. Haber alır almaz, seni almak için bir şeyler ayarlayacağım. Ve hepimiz Londra'da birlikte yaşayacağız.

Ona sarılır, şişmiş karnının izin verdiği kadar ona sarılır, kollarını etrafına sarar.

"Hiçbir şey bilmiyor musun?" kulağına fısıldar. Bu sefer ne olacağına dair bir his yok mu?

Başını göğsüne, gömleğinin açıklığının yanında yaslıyor.

Hayır, dedi kendi sesindeki şaşkın tonu fark ederek.

İçinde taşıdığı varlığı tahmin edememesi veya hayal edememesi onun için sürpriz olmuştur: erkek mi kız mı, bilmiyor. Kesin bir sinyal algılamadı. Geçen gün masadan bir bıçak düşürdü ve ucu ateşe doğrultularak bırakıldı. Yani kızım, diye düşündü. Ama o günün ilerleyen saatlerinde, güzel, gevrek, pürüzsüz bir elmanın en iyi parçasını ağzına koyarken düşündü: bir erkek. Yani ne bekleyeceğinizi bilmiyorsunuz. Saçları kuru, fırçalayınca çatırdıyor, bu kız demek ama pürüzsüz ten ve güçlü tırnaklar erkek demek. Geçen gün bir erkek kız kuşu yolunu kesti, ama sonra çalıların arasından bir dişi sülün homurdanarak geldi.

“Bilmiyorum” diyor, “ve nedenini bilmiyorum. Bu…

Endişelenme, dedi ona, bir eli yüzünün iki yanında. Çenesini kaldırır ve birbirlerinin gözlerinin içine bakarlar. Her şey iyi olacak.

Başını sallıyor ve aşağı bakıyor.

"Her zaman iki çocuğun olacağını söylememiş miydin?"

"Evet," diyor.

—Pekala, bu. İşte -ve elini uzatıyor- ikincisi. Hazır, bekliyorum. Her şey yoluna girecek," diye tekrarlıyor, "Biliyorum.

Onu dudağından öper, sonra ona bakmak için uzaklaşır. Bir gülümseme kırar ve kendini birinin onları görmesini isterken bulur. Bu yüzden, diye düşünüyor ve elini onun yanağına koyuyor ve böyle devam ediyor ve parmaklarını saçlarının arasından geçiriyor. Onu tekrar öper, bu sefer daha uzun bir öpücük ve sonra iç çekerek ensesinden tutarak yüzünü boynuna gömdü.

"Kalıyorum," diye mırıldandı, ama o kelimelerin itişini ve çekişini, onun söylediği şekilde ve aynı zamanda onların gerçekte hissettiklerinden nasıl ayrıldığını hissediyor.

-Git.

-Yapma.

-Gitmelisin.

Tekrar iç çekiyor, nefesi kapaktaki nişastayı gıcırdatıyor.

"Belki de şimdi gitmemeliyim, seninle... Sanırım belki..."

“Öyle olmalı” diyor.

Sürünün tuvaline dokunun. Kocasının, babasının ona verdiği eldivenlerden bazı örnekler aldığını ve bunları kitap ve kağıtlarla değiştirdiğini biliyor. Ona kısa, bilmiş bir gülümseme gönderiyor. Bildiğini anlayabilir, anlamayabilir.

"Annene ve kız kardeşine güveniyorum," diye devam ediyor, valizi sıkan eliyle, "ve benim ailemden bahsetmiyorum bile." Gitmelisin. Londra'da bir ev bulun ve en kısa sürede sizinle yaşamaya geleceğiz.

"Bilmiyorum," diye mırıldandı, "seni burada bırakmaya dayanamam." ya başaramazsam?

-Başarısız?

"Ya orada iş bulamazsam ne olacak?" Ve işi genişletemezsem, ne olacak? Ve evet…

"Başarısız olmayacaksın," diyor ona, "Biliyorum.

Kaşlarını çattı ve ona daha yakından baktı.

-Biliyorsun? Nereden biliyorsunuz? söyle bana Bir şey hissettin mi? Senin varmi…?

"Benim ne bildiğimin ne önemi var?" Gitmek zorundasın.

Elini göğsüne koyuyor ve onu itiyor, hava, aralarında boşluk olmasını istiyor ve kollarının aşağı inip onu serbest bıraktığını hissediyor, yüzü buruşuyor, yüzü gergin, emin değil. Ona gülümser ve derin bir nefes alır.

Sakin bir sesle, "Hoşçakal demeyeceğim," dedi.

-Hiçbirini yapmam.

"Gitmeni izlemeyeceğim.

"Sırt üstü yürüyeceğim," diyor ve ayrılarak, "sizi gözden kaybetmeyeyim."

-Bütün yol mu? Londra'ya?

-Eğer gerekliyse.

Güler.

"Bir hendeğe düşeceksin." Bir araba ile çarpışacaksınız.

"Pekala, öyle olsun."

Tekrar öne çıkıyor, onu kendine çekiyor ve öpüyor.

"Bu senin için," diyor ve onu tekrar öpüyor. Bu Susanna için. "Ve bir kez daha." Ve bu da çocuk için.

"Ona vereceğim, merak etme," dedi gülümsemesini kaybetmemeye çalışarak, "zamanı geldiğinde." Şimdi git.

"Gidiyorum." dedi ve gözlerini ondan ayırmadan ondan ayrıldı. Gidiyor gibi görünmüyorum, böyle yürüyorum.

Ellerini çırpıyor.

"Git buradan," diyor ona.

-Şimdi gidiyorum. Ama senin için düşündüğünden daha erken döneceğim.

Agnes sokak köşesine varmadan arkasını döndü. Londra'ya varmak dört gün sürer, eğer bir çiftçi onu arabasından alırsa daha az

sürer. Onu gitmesi için cesaretlendirdi, ama gittiğini görmek istemiyor.

Agnes aynı şekilde geri gider, ancak daha yavaş gider. Ne tuhaf, aynı sokaklarda ama tersten, sanki eski harfleri gözden geçiriyormuş gibi: ayaklar, yazılana dönen kalem, yeniden yazma, silme. Vedalar nadirdir. Çok kolay görünüyor: bir dakika önce, dört, beş, o buradaydı, onun yanındaydı; şimdi gitti. yanındaydım; şimdi o yalnız. Açıkta kalma, donma, soğan gibi soyulma hissine sahiptir.

Az önce geçtikleri stand, ağzına kadar teneke kaplar ve sedir talaşlarıyla dolu. Gördükleri, hala kararsız, elinde iki tencere, tartan bir kadın var, Agnes'in hayatı böyle bir değişimden, böyle bir dönüşümden geçerken, nasıl orada olmaya, aynı şeyi yapmaya, bir tencere seçmeye devam edebilir? Dünyası ikiye bölünmüştür ama aynı köpek kapı eşiğinde uyuklamaktadır. Oradan geçen genç bir kadın, daha önce olduğu gibi, giysi demetleri yapıyor. Bir komşu var, kıvırcık saçlı ve sarımtırak tenli bir adam (bu yılı geçemeyecek, diye düşünüyor Agnes ve bu düşünce aklından gökyüzünde bir kırlangıç gibi geçiyor), yanından geçerken onu bir mezarla selamlıyor. başını salla.. Bittiğini, gittiğini bildiği o hayatı göremiyor mu, okuyamıyor mu?

Çocuk hızlı bir hareket yapar, büzülür, elini, ayağını, omzunu cildin duvarına bastırır. Sanki hiçbir şey değişmemiş, dünya aynı kalmış gibi elini o noktaya koyuyor -bir eli dışarıda, içindekinin yanında-.

Eliza'nın mektubu birkaç evden ötedeki bir çocuk tarafından alınır. Çocuk erkenden kalktı ve şafaktan önce Henley Sokağı'na gitti, çünkü babası ona nehrin diğer tarafına buzağılayan bir inek görmesini söyledi. Mary pencereden ona seslenir, mektubu ve onu direğe götürmesi için talimatları verir ve eline bir madeni para koyar.

Çocuk kolunda tutuyor ama önce ön taraftaki eğik harfleri inceliyor. Okuyamıyor, bu yüzden onun için hiçbir şey ifade etmiyorlar, ama önemli değil, eğrileri, şekilleri, mürekkebin karanlık vuruşlarını seviyor, bunlar donmuş bir pencerede dallar fırçalandığında bırakılan izler gibi görünüyor. bardak.

Onu köprünün yanındaki direğe götürür ve henüz buzağılamamış olan ve ona büyük, hüzünlü gözlerle bakan ineğe doğru yoluna devam eder, öyle görünüyor ki, geviş getirmeyi bırakmadan. O sabahın ilerleyen saatlerinde posta müdürü mektubu diğerleriyle birlikte o gün Londra'ya gidecek olan bir tahıl tüccarına teslim eder.

Eliza'nın erkek kardeşine yazdığı mektup, tahıl tüccarının deri çantasında Banbury'ye gider. Oradan arabayla Stokenchurch'e götürülür ve lojmanın kapısına iner. Ev sahibi ona yarı kapalı gözlerle bakar, salona eğik bir şekilde giren güneş ışığının ışığına karşı tutar. yanlış gitmek Dün Kent'e giden konuğunun adını söylüyor. Tiyatrolar veba nedeniyle mahkeme kararıyla kapatıldı, bu nedenle konuk ve komedyen topluluğu, büyük toplantıların hala izin verildiği çevre köylere tura gitti.

Yatılı, oğlunun Cheapside'daki bir işinden dönmesini beklemek zorundadır. Geldiğinde -kötü bir ruh hali içinde, çünkü görmesi gereken kişi gelmemişti, şiddetli yağmur yağıyordu ve iliklerine kadar sırılsıklamdı- tüy kalemi, hokkayı ve hokkayı alması birkaç saatini alacaktı. raftan mektubu alıp, dilinin ucunu ağzının kenarından büyük bir çabayla çıkararak, konuğun kalacağını söylediği Kent'teki hanın adresini yazacaktır.

Mektup daha sonra elden ele, şehrin kenar mahallelerindeki bir karakola iletilecek ve burada Kent'e giden bir yolcuyu bekleyecek, bu durumda bir kadın, bir çocuk ve bir adam içeren bir arabayı kullanan bir adam.

Mektup geldiğinde o -misafir, erkek kardeş, koca, baba ve burada komedyen- Kent'in eteklerinde küçük bir köyün meclis odasındadır. Oda tütsülenmiş et, pişmiş pancar kokuyor; bir köşede bir yığın tarım aleti ve çuval bezi var; dar ışık kanatları, boşluğu uzun, küf lekeli pencerelerden ayırır.

Yatıyor, o zayıf ışık huzmelerini seyrediyor, onların yukarıda kesişme şekillerini düşünüyor, bir tür aydınlık tonoz oluşturuyor ve sanki kendisi ve grubun geri kalanı suya batmış gibi tüm odaya neredeyse su atmosferi veriyor. yeşilimsi bir göletin karanlık derinliklerinde yüzen balıklardı.

Küçük bir çocuk -oğlan olduğunu varsayıyor- yalınayak, yırtık pırtık bir önlük içinde ve tüberküloz bir yüzle ok gibi dalıp gidiyor, havada bir mektubu sallarken tiz ve tiz bir sesle onun adına benzer bir şey söylüyor. sanki bir bayrakmış gibi.

"Ben," diyor, sıkılmış bir şekilde elini uzatarak.

Para talep eden biri olacak, ya da bir patrondan bir şikayet ya da vekaletname.

"Söylediklerimi dinleyin" diye uyarıyor, sanki bu olayda özellikle hiçbir şey olmuyormuş gibi, sanki üç saatten az bir süre sonra gösterileri olmayacakmış gibi, sanki boş yere sahnede daireler çizen meslektaşlarını uyarıyor. tozlu boşluk. Soldan sağa attığın adımları şöyle saymalısın”—ve yalınayak çocuğa doğru yürümeyi gösterir—“çünkü eğer yapmazsan, birisi sahneden seyircilerin üzerine düşecek. Normalden daha küçük ama bu boyuta alışmanız gerekiyor.

Çocuğun önünde durur. Merakla renk değiştirmiş saçları ve geniş gözleri var. Alt dudakta bir pupa. Kirli tırnaklar. Altı ya da yedi yıl, belki daha fazla. Mektubu ondan bir tutam alır.

-Benim için? diyor, çantaya uzanıp bir bozuk para çıkararak. Ve senin için.

Madeni parayı havaya çevirin. Çocuk anında canlanır, sıska küçük vücut canlanır ve zıplar.

Gülüyor, arkasını dönüyor, kırmızı mührü çekiyor, ailesinin işareti biraz merkezden uzakta. Başını kaldırmadan mektubun kız kardeşinden olduğunu görür. Sahnede, genç oyuncu, aşağıdaki zemin kaynayan bir kurşun nehriymiş gibi, neredeyse platformun kenarından yaşlı oyuncuya doğru dimdik yürüyor.

-AMAN TANRIM! Bağırıyor, sesi duvarlardaki sıva tabakasına, tahta payandalara ulaşıyor. Sesini nasıl yansıtacağını biliyor, bir devin sesi olacak şekilde genişletiyor. Oyuncular donuyor, ağızlar açık. Kent'in iyi insanları hiçbir zaman bu odayı dolduramayacak. Ona bir sirk teklif etmeyi düşünüyor musun? Onu güldürmek mi istiyoruz yoksa bir trajedi mi oynayacağız? Dikkatli ol yoksa yarın yiyeceğimiz biter.

Mektubu havada hışırdatıyor ve sözlerinin daha etkili olması için bir süre daha onlara bakıyor. Ve eğer çalışırsa. Görünüşe göre genç adam gözyaşlarının eşiğinde, parmaklarını elbisenin kıvrımları arasında büküyor. Güldüğünü görmesinler diye arkasını döndü ve mektubu okumaya başladı.

"Sevgili kardeşim", git ve "mui malita" ve "kızın". "Lütfen geri dön" diyor, "çok fazla saatin kalmadı."

Aniden nefes almak zorlaşır. Odadaki hava fırın gibi sıcak ve saman tutamları. Göğsün hava alma çabalarına dikkat edin, ancak gelmiyor gibi görünüyor. Mektuba bakın, kelimeleri bir kez daha okuyun. Görünüşe göre sayfanın beyazı atıyor, ciddi bir şekilde öne çıkıyor ve şu anda harflerin siyah vuruşlarıyla sönüyor. Bir an kızını görür, yüzünü kaldırır ve ona bakar, ellerini birleştirip gözlerini onunkilere dikmiş. Giysilerini gevşetmek istiyor; onu bağlayan kurdeleleri ve düğmeleri kırmak istiyor. Çıkmalısın, oradan çıkmalısın.

Yumruğunu sıktığı mektupla kapıya koşar, tüm ağırlığıyla iter. Dışarıda, renkler gözlerini kamaştırıyor: gökyüzünün suçlayıcı lapis lazuli, nehir kıyısının öldürücü yeşili, bir ağacın krem rengi çiçekleri, caddede bir jaco taşıyan bir kadının pembe önlüğü. Hayvanın

heybeleri esparto otundan yapılmıştır. Hemen birinin diğerinden çok daha fazla ücretli olduğunu görüyorsunuz. Dengesizler, bir tarafa düşüyorlar.

Yükü dağıtıyor, odadaki oyunculara bağırdığı gibi ben de ona bağırmak istedim. Ama nefesi daralıyor. Ciğerleri hala düzgün çalışmıyor, kalbi kaburgalarına çarpıyor, bir sıçrayış, bir tereddüt, bir sıçrayış daha. Göz ucuyla algıladığı şey bulanıklaşıyor, ağaçtaki beyaz çiçekler sanki onları bir kamp ateşinin sıcağında görüyormuş gibi titriyor.

Çok hasta, diye düşünüyor, fazla saati kalmamış.

Gökyüzünü yarıp açmak istiyor, o ağaçtaki her çiçeği koparmak istiyor, yanan bir dalı alıp pembe elbiseli kızı ve krikoyu onlardan kurtulmak için bir uçurumun tepesine götürmek istiyor. onları yoldan çıkarmak için. Onunla kızı arasında kaç fersah, ne kadar yol var ve ne kadar az zamanı var.

Omzunda bir el hissediyor, kendisine yakın bir yüz, kolunu tutan başka bir el. Onlar onun iki arkadaşı, ne oluyor, senin neyin var, diye soruyorlar. İçlerinden biri, Heminge, mektubu elinden almaya çalışıyor, parmaklarını ayırıyor ama bırakmıyor, istemiyor. Çünkü o sözleri bir başkası okursa gerçekleşebilir, yerine getirilebilir. Adamlardan, her ikisinden, hepsinden kurtulur, çünkü daha fazlası geldi, aktörleri ve etrafını sardılar, nasıl olduğunu bilmiyor, ama dizlerinin üzerinde yerdeki çakılları hissediyor ve duyuyor. Mektubu yüksek sesle okuyan arkadaşı Heminge'nin sesi. Şimdi birçok el onu omuzlarından alkışlıyor; ayağa kalkmanıza yardımcı olurlar; biri diğerine gidip bir at, herhangi bir at almasını söylüyor çünkü onu en kısa zamanda Stratford'a götürmeleri gerekiyor. Git, Heminge, kısa süre önce çok gergin olan, sahnenin kenarından düşmek üzere olan genç adama, gidip bir at bulmasını söylüyor. Genç adam sokakta koşuyor, ayaklarıyla toprağı tekmeliyor, takım elbisesi -bir erkek bedeninde bir kadın bedeni yanılsaması yaratmak için dikilmiş brokar ve kadifeden yapılmış bir saçmalık- bacaklarına çarpıyor.

Onu çevreleyen bacak ormanından geçtiğini görüyor.

Agnes'in ikinci hamileliğinin sonuna doğru Mary tetiktedir. Onu uzun süre yalnız bırakmaz. Gelininin karnının büyüdüğünü, büyüdüğünü, imkansız görünen bir şekilde yuvarlaklaştığını gördü. Agnes'in masanın altına koyduğu bir çantaya bazı şeyleri gizlice koyduğunu gördü: giysiler, makas, ip, ot demetleri ve kuru ağaç kabuğu. Eteğin altına balkabağı saklar gibi muhteşem bir görünüme sahip. John bir gece yatakta, perdelerin arkasında sıkıca kapalıyken, onun nasıl yürüyebildiğini bile bilmiyorum, diye mırıldandı. Nasıl ayağa kalkabilirsin?

Mary onu gözünün önünden ayırmaz ve Eliza ile hizmetçilere de aynısını yapmalarını söyler. Bu torunun -herkes erkek olmasını umuyor- zavallı Susanna gibi ormanda doğmasına izin vermeyecek. Ama bu, Agnes'in tuhaflıklarının ve tuhaflıklarının gerçek boyutunu anlamadan önce kendini teselli etti.

"Senden Susanna'ya bakmanı istersem, o çuvalı aldığını görür görmez bana haber ver," diye mırıldandı Mary bir hizmetçiye, "hemen söyle bana, beni duydun mu?"

Kız gözlerini kocaman açarak başını salladı.

Agnes ateşin üzerinde bal ısıtıyor, kediotu özü ve tavuk otu tentürü eklemeyi planlıyor. Bir kaşık sokar ve balın tahta ucun üzerinden ve çevresinden kaymasını izleyerek bir yöne, sonra diğer yöne kaldırır. Sıcağa teslim olmaya, katılığını kaybetmeye, gevşemeye, sıvılaşmaya başlar: Bir biçimden diğerine değişir. O hafta gelen kocasından gelen mektubu düşünüyor. Eliza'dan kitabı kendisine iki kez okumasını istedi ve görür görmez bugün tekrar okumasını istiyor. İçinde, ona bir tiyatrodaki oyuncular için eldiven yapmak üzere bir sözleşme imzaladığını söyler: Agnes, Eliza'dan, onları anladığından emin olmak için bu kelimeleri tekrarlamasını istemek zorunda kaldı, böylece onları mektupta işaret etti, böylece nasıl davranacağını öğrenecekti. onları daha sonra tekrar baktığım zaman tanırım. Aktörler. Tiyatro. Eldivenler. Eliza, yeni sözcükleri deşifre ederken kaşlarını çatarak okumak için tökezledi, şu eldivenlere ihtiyaçları

var, diye tökezledi: uzun dövüş eldivenleri, krallar ve kraliçeler ve saray sahneleri için süslü taşlı ve boncuklu eldivenler, yumuşak kadın eldivenleri, ama mutlaka daha büyük bedenleri çünkü onlar gidiyorlar. genç oyuncular tarafından kullanılacak.

Mektup ona düşünecek çok şey veriyor. Agnes'in tüm detayları özümsemesi günler aldı; kelimelerin üzerinden defalarca geçti, parmağını kağıdın üzerinde gezdirerek tekrar okudu ve şimdi onları ezbere biliyor. Mücevherler ve boncuklar. Mahkeme sahneleri. Genç oyuncuların elleri. Kadın yumuşak eldivenleri. Her şeyi yazma biçiminde, oyuncuların eldivenleriyle ilgili uzun paragrafın ayrıntılarında ısrar etmesi, onu alarma geçirmesine neden oldu. Hala ne olduğunu bilmiyor. Onda bir değişiklik, bir değişiklik, bir bükülme. Hiç bu kadar önemsiz bir şey hakkında bu kadar çok şey yazmamıştım: bir eldiven sözleşmesi. Bu da diğerleri gibi bir sözleşme, öyleyse neden uzaktan bir şey duyan küçük bir hayvan gibi tetikte?

Tavuk otu tentürüne uzanıyor ve bala eklemek üzere, damla damla, yavaş yavaş, aynı anda alt karnında garip ve tanıdık bir çekiş hissediyor. Sanki onu aşağı çekiyorlarmış gibi, sanki ısrarla, belirli bir şekilde içeri bastırıyorlarmış gibi. O durur. Bu olamaz. Henüz çok erken. Çocuk doğmadan önce en az bir dolunay daha var. Başka bir tür acı olacak, bedeni olacaklara karşı uyaranlardan biri. Şömineye yaslanmış duruyor. Karnı o kadar şişti ki -geçen seferden çok daha fazla- neredeyse alevlerin içine düşüyordu.

Çıkıntıya yaslanıyor ve alışılmadık bir tarafsızlıkla parmak eklemlerinin beyazlamasını izliyor. Neler oluyor? Eliza'dan -bugün ya da yarın- ona geri dönmesini söylemek için yazmasını istemek niyetindeydim. Doğduğunda orada olmasını istediğine karar verdi. Ve çocuk dünyaya gelmeden önce onu görmek ve elini tutmak istiyor. Yüzüne bakmak, hayatında neler olup bittiğini öğrenmek, krallar, kraliçeler ve komedyenler için olan eldivenleri sormak istiyor. Orada, ateşin yanında dururken, hala her zamanki gibi olup olmadığını veya Londra'nın onu değiştirip değiştirmediğini, onu

başka bir şeye dönüştürecek kadar değiştirip değiştirmediğini kontrol etmek istediğini fark ediyor.

Derin bir nefes alın: balın tatlı çiçeksi kokusu, kediotu buruk kokusu, tavuk otunun acı misk. Acı, azalmak yerine yoğunlaşıyor. Göbeğinizin, etrafınızda metal bir kemer sıkılıyormuş gibi nasıl gerildiğine dikkat edin. Hayır, bu acı başka türden değil. Sıkacak ve vücut çocuğu serbest bırakana kadar sıkmaya devam edecektir. Saatlerce sürebilir, günlerce sürebilir: ne kadar süreceğini tahmin edemediğini fark eder. İçerideki havayı bir elinizle baca üzerinde çok yavaş bir şekilde boşaltın. Bu beklenmiyordu. Öncü işaretler olmadı.

Onu uyarmak için zaman vereceğini düşündüm. Ama hayır. Çok erken, biliyorsun. Ama bu acının çekilmez olduğunu, görmezden gelinemeyeceğini de biliyor.

Odaya dönüyor. Birdenbire etrafınızdaki her şey farklı görünür, sanki daha önce hiç görmemişsiniz gibi, sanki o masayı, o sandalyeleri her gün temizleyip cilalamıyormuşsunuz, sanki fayansları süpürmüyor, duvar halılarının tozunu almıyormuşsunuz gibi. oda. duvar ve halı. Pencereleri kurşunlu, uzun rafları tencere ve kavanozlarla dolu bu dar odada kim yaşıyor? Kim o ela çubuklarını bir kavanoza koydu ki, o kabarık tomurcuklardan hemen parlak ve buruşuk yapraklar çıksın?

Artık hiçbir şeyden emin değil. Hiçbir şey düşündüğüm gibi değil. Daha fazla zamanım olduğunu düşündüm; Bu çocuğun çok daha sonra geleceğini düşünmüştüm, ama görünüşe göre değil. Her zaman bir şeyler hisseden, ne olacağını her zaman önceden bilen, tamamen şeffaf bir dünyada sakin bir şekilde yaşayan o, gardını indirdiği için şimdi şaşırıyor. Bu nasıl mümkün olaiblir?

İçindeki çocukla iletişim kurmak istercesine karnına dokunur. Pekâlâ, ona olması gerekenin olacağını söylemek istiyor. Sana dikkat edeceğim. Seni kabul etmek için hazırlanacağım.

Acele etmeli, bir an önce evden çıkmalı. Onu burada, bu çatı altında dünyaya getirmeyeceksin. Mary'nin onu gözünün önünden

ayırmadığını biliyor. Hızlı, sessiz, kurnaz olmalı. Şimdi gitmek zorundasın.

Susanna onun yanında, yere çömelmiş; bir bebeği bacağından tutuyor ve kendi kendine konuşuyor.

"Haydi," diyor Agnes, parlak, neşeli bir tonda konuşmaya çalışarak. El sıkışıyor-. Gidip Eliza'yı bulalım, olur mu?

Kendini oyuna kaptıran Susanna, bir yetişkinin elinin yukarıdan düştüğünü görünce şaşırır. Bir an öncesine kadar oyuncak bebekle birlikteydi: O bir insandı ve kanatlarını göremeseniz de uçuyordu ve Susanna da uçuyordu ve ikisi de kuşlarla birlikte göğe çıktılar, ağaçların üstünde. Ve şimdi bu: bir el.

Başını kaldırıyor ve annesini yükseklerde, karnı çok uzakta, yüzü uzakta görüyor; ona Eliza hakkında bir şeyler söyler ve gitmesini söyler.

Susanna somurtur, kaşlarını çatar.

"Hayır," diyor bebeği iki eline alarak.

"Lütfen," diye ısrar ediyor annesi.

Ama ses her zamanki gibi değil. Kendisini aşan bir önlük gibi ölçülü ve gergin.

"Hayır," diye tekrarlıyor Susanna, zaten kızgın, çünkü yukarıdan gelen çok fazla kelimeyle oyun fikrini kaybediyor. Hayır hayır hayır!

"Evet," diyor Agnes.

Ve Susanna onun ayaklarından kaldırıldığını, şömine halısının kendisinden çekildiğini, ateşin yanından hızla geçtiğini, odadan dışarı çıkarıldığını ve utanmadan yere düşen oyuncak bebeğinden ayrılarak götürüldüğünü görünce afalladı. bir hizmetçinin lavaboya bir şey sürttüğü çamaşır odasının kapısı.

Agnes, "İşte," diyor ve bağırmayı bırakmayan kızı kollarına alıyor. Eliza'ya götür lütfen. Eğilerek Susanna'yı yanağından, sonra alnından ve yine yanağından öper. Üzgünüm kızım. Hemen döneceğim, fazla kalmayacağım.

Agnes çabucak, çok hızlı bir şekilde ayrılır ve tam acı onu tekrar vururken eve gelir. Hiç şüphe yok ki, ne olacağını biliyor. Şimdi biraz

farklı olsa da, önceki sefer olan her şeyi hatırlıyor. Hızlı, zamanın ötesinde ve ısrarcıdır. Henüz olmak istediği yerde değil, ormanda, ağaçların altında tek başına. Yalnız değil. Hala orada, villada, evde. Kaybedecek vakit yok. Ah, ah, ah, nefes nefese duyabiliyorsun. Geçene kadar bir sandalyenin arkasına tutunur. Sonra çantayı koyduğu masaya gider.

Onu tasmasından yakalar ve saniyeler içinde kapıda durur, elinden geldiğince açar ve gider. Kapatmadan hemen önce bir an dinler, sonra memnuniyetle başını salladı: Susanna ağlamayı kesti, bu da şu anda teyzesinin yanında olması gerektiği anlamına geliyor.

Caddeyi geçmek üzeredir, bir atın geçmesi için durur ve aniden biri ona yetişir. Dönüyor, bu, kayınbiraderi Gilbert, yanında duruyor, gülümsüyor.

"Bir yere mi gidiyorsun?" diye soruyor kaşlarını kaldırarak.

"Hayır," diyor Agnes; Alnında bir nabız gibi panik atıyor. Ormana gitmesi gerekiyor, gitmesi gerekiyor. Onu burada kalmaya zorlarlarsa, neler olabileceğini bilmiyor. Bu iyi bir alâmet değil. Bir şeyler ters gidecek. Bundan çok emindir, ancak açıklayamaz. Yani, evet. Ben..." Gilbert'a odaklanmaya çalışıyor ama yüz, sakal bulanık, ayırt edilemez. Kardeşine bu kadar az benzemesi onu bir kez daha şaşırttı. "...A..." Bir o yana bir bu yana, makul bir yer arıyor. "...Fırın."

Gilbert elini onun omzuna koyuyor.

"Gel" diyor ona.

-Nereye?

-Eve dönüyoruz.

"Hayır," diyor kendini kurtarmak için omzunu oynatarak. İnek öğrenci. Ben fırına gidiyorum ve sen... beni bırakmalısın. Beni durduramazsın.

"Seni durdurmak zorundayım."

-Hayır yapamazsın.

O anda Mary nefes nefese aceleyle gelir.

Agnes, dedi, kolundan tutarak, eve gitmelisin. Herşey hazır. Hiçbirşey hakkında endişelenme. Ve sonra Gilbert'e ağzının kenarından "Git ebeyi bul" dedi.

-Yapma! Agnes bağırır. gitmeme izin ver!

Burada kalamayacağını, çocuğu bu şekilde doğuramayacağını onlara nasıl açıklayabilirim? O mektubun sözlerini işittiği andan itibaren onu saran korkuyu nasıl anlamaları sağlanacak?

Onu yarı sürüklenen yarı uçuşta götürürler, ama onun evi olan dar yarığa değil, onlarınkine. Geniş kapısından içeri girerler, koridordan aşağı inerler ve dar merdivenlerden yukarı çıkarlar. Bir kapıyı açarlar ve onu bir yüzük gibi, bir deli gibi ayak bileklerinden tutulmuş halde içeri alırlar.

Hayır, hayır, hayır diyen bir ses duyar; Yağmurla dolu bir bulut görmeden sezildiğinden, daha fazla acının geldiğini fark edin. Kalkıp onu almak, hazır olmak, onunla yüzleşmek için çömelmek istiyor ama omuzlarından yatağa geri itiliyor. Ve onu alnından tutuyorlar. Ebe var, eteklerini kaldırıp ona bakması gerektiğini, erkeklerin gittiğini, sadece kadınların kalabileceğini söyleyen ebe var.

Tek istediği bir ormanın yeşili. Yerdeki benekli ışık desenlerinin oyununu, yaprakların gölgesinin dindar gölgesini, kusurlu sessizliği, uzakta kaybolana kadar kendilerini kopyalayan ağaçların korunmasını özlüyor. Ormana ulaşamayacaksın. Zaman yok. Bu evin birçok kapısı var, biliyorsun.

Keşke yanında olsaydı. Onları bunu yapmaktan alıkoyabilirdi, nasıl olduğunu bildiği için yalvarışlarını dinler, daha da yaklaşır, sözlerini özümserdi. Onu ormana sokardı, orada kalmaya zorlamazdı. Sen ne yaptın? Onu neden Londra'ya gönderdin? Onlara ne olacak, o kadar uzak ki, anlaşmalar ve tiyatro ile pazarlık arasında, genç oyuncular hanımefendi gibi görünsün diye kadın eldivenleri yapmak ve o kadar uzaktaki bu odaya kilitlendi ve kınandı, kimseyle birlikte. senin tarafında giymek? Sen ne yaptın?

Agnes onları silkiyor, yataktan kalkıyor. Yürümeye başlar, ama ormanın ağaçları arasında ışıkla noktalı bir yol boyunca değil, bir duvardan diğerine, ileri geri. Düşünceleri sıralamak ve ustalaşmak zordur. Her şey hakkında net bir şekilde düşünebilmek için kendi başına, yalnız, ağrısız bir an geçirmek istiyor. Ellerini ovuşturur. Bir inilti duyar, kendisinin mi yoksa başkasının mı olduğunu bilmez.

Neden yaptım? "O" ile ne demek istediğini bilmiyor. Kocasının bu odada doğduğunu biliyor... erkek ve kız kardeşleri de, hatta genç yaşta ölenler bile. İşte ilk nefesini bu perdelerin arasında, bu pencerenin yanında aldı.

Kafası dağınık, ama zihinsel olarak onunla konuşuyor, ağaçlarla değil, sihirli haçla değil, likenlerin çizimleri ve izleriyle, hatta bir çocuk doğururken ölen annesiyle bile. Lütfen, diyor ve kelimeler kafatasının içinde yankılanıyor, lütfen geri dön. Sana ihtiyacım var. Lütfen. Gitmen için işleri karıştırmam gerekmiyordu. Bu çocuğun güvenli yolu bulmasını sağlayın; yaşatmak; Hayatta kalmamı sağla ki ona bakabileyim. Bunu birlikte aşalım. Lütfen. Ölmeme izin verme. Kanlı bir yatakta soğuk ve kaskatı yatmama izin verme.

Yanlış, yerinde olmayan, uymayan bir şeyler var. Ne olduğunu bilmiyorsun. Bu, teli akortsuz bir enstrümanı duymak gibidir: her şeyin yerli yerinde olmadığı cıyaklayan his. İşler olması gerekenden daha hızlı ilerliyor, vaktinden önce oluyor. Bunun olacağına dair hiçbir sezgisi yoktu. O olması gereken yerde değil. O olması gereken yerde değil. Belki yapmayacağım, belki yapmayacağım. Şu anda annesinin onu asla geri dönemeyeceği o yere gitmesi için çağırıyor olması mümkündür.

Ebe ve Mary onu ele geçirdiler; Onu gerçek bir tabure olmayan bir tabureye götürürler. Karartılmış ve yağlı ahşaptan yapılmış olup, üç ayrı ayağı, altında bir leğen ve sadece bir delik olan bir oturağı vardır. Agnes bundan hoşlanmaz, var olmayan o koltuğa oturmak istemez ve geri çekilir, kadınları bırakır. O siyah tabureye oturmayacaksın.

Mektup. O mektup neden farklıydı? Detaylar yüzünden değil, eldiven listesi yüzünden değil. Uzun kadın eldivenlerine yapılan ima yüzünden olabilir mi? Bayanları ima ettiğinden endişeleniyor musun, seni yakalayan bu mu? sanmıyorum Daha çok sayfayı damıtmış olan duygudur. Sözlerden buhar gibi yayılan neşe. Birbirlerinden bu kadar uzak, bu kadar uzak olmaları ona iyi gelmiyor. Eldivenin uzunluğuna, bir kral için en uygun boncuk ve

işlemelere karar verirken, onu kahredici bir acıya kapılır ve onu ölümün eşiğine getirir.

Öleceğini düşünüyor. Değilse, olacaklara, ölmek ve bu dünyayı terk etmek üzere olduğuna dair herhangi bir işaret algılamadı mı? Onu bir daha asla görmeyecek, Susanna'yı bir daha asla göremeyecek.

Bu önseziye yenilmiş olarak yere kapanıyor. Onları bir daha asla görmeyeceksin. Elleri açık, bacakları bükülü ve ayrı, çömelerek tahtalara yaslanıyor. Ölümün gelmesi gerekiyorsa, bir an önce olsun, dua edin. İçinizdeki çocuk yaşasın. Geri gelsin ve çocukları ile kalsın. Onu her zaman sevgiyle düşünün.

Ebe onun kolunu çekiştiriyor ama görünüşe göre Mary onu tabureye oturtmaktan vazgeçmiş. Agnes buna rıza göstermeyecek; Mary sonunda anlamış gibi görünüyor. Elinde ince bir bezle iğrenç tabureye oturan kayınvalidesi, yeni doğan bebeği almaya hazır.

Mektupta, tiyatronun Shoreditch denen bir yerde olduğunu söyledi; Eliza'nın anlaması için onu harf harf okuması gerekiyordu. "Kıyı" dedi ve sonra "hendek." Agnes tekrarladı. Çamurlu, sazlıklarla bezeli bir nehir kıyısı, sarı zambakların büyüyebileceği ve birkaç kuşun yuva yapabileceği bir yer ve sonra bir hendek, bentler arasında, dibinde kirli su bulunan tehlikeli, kaygan bir delik hayal etti. "Kıyı" ve ardından "hendek". Kelimenin ilk kısmı, güzel bir yer, ikincisi, korkunç. Bir kıyıda nasıl bir hendek olabilir? Eliza'ya sormaya başladı, ama Eliza, eldiven sözleşmeli adamı beklerken orada gördüğü bir oyunun kıskanç bir dük ve vefasız oğulları hakkında açıklamasını okumaya devam etti.

Ebe burnunu çekiyor, yere çömeliyor, eteğini ve önlüğünü alıyor, ona daha fazla para ödeyeceklerini, artık böyle şeylere dizlerinin olmadığını söylüyor. Neredeyse tamamen yerde yatıyor ve yukarı bakıyor.

Karar, "Bu gelmek üzere". İt," dedi ona biraz sert bir şekilde.

Mary bir elini Agnes'in omzuna koyar, diğer elini onun kolundan tutar.

"Neşelen" diyor, "yakında bitecek."

Agnes onları çok uzaklardan duyar. Şimdi düşünceler kısa, kısalıyor, kemiklerde kalıyor. Kocam, düşün. Eldivenler. Aktörler. Hesaplar. Tiyatro. kıskanç dük. Ölüm. Kötü düşünme. Belki kelimelerle değil, duyumlarla, mektupta farklı görünmediğini, ancak toparlandığını fark eder. Yine kendisi. Geri yüklendi. Gelişmiş. Kurtarıldı.

Bacaklarının arasında kubbeli bir şey beliriyor ve ona soğukkanlılıkla, hayranlıkla bakıyor. Daha iyi görmek için başınızı eğin. Önce suda yaşayan bir varlık gibi dönen, kıvrılan ve kayan bir taç, sonra bir omuz, sütunun belirgin boncuklarıyla uzun bir sırt. Ebe ve Mary onu aralarında yakalarlar, Mary onun bir erkek, bir oğlan olduğunu söyler ve Agnes kocasının çenesini, somurtan ağzını görür; babasının alnına doğru uzayan sarı saçlarını tekrar görür; annesinin uzun, narin parmaklarını görür; oğlunu gör.

Agnes ve çocuk yatakta, çocuk emziriyor, küçük yumruklarını sahiplenici bir tavırla annesinin göğsüne bastırıyor. Yıkanmadan önce yapılacak ilk şey onu emzirmek, dedi. Kordon ve plasentanın bir beze sarılması konusunda ısrar etti; Mary ve ebenin bunu nasıl yaptığını görmek için başını kaldırır. Çocuk bir aylık olunca onları bir ağacın dibine gömeceğini söyler. Ebe eşyalarını toplar, bohçasını hazırlar, bir çarşafı katlar, pencereden bir leğeni boşaltır. Mary yatakta oturuyor, Agnes'e mantillayı çocuğun üzerine koymasına izin vermesini, yapılması gereken doğru şey olduğunu, tüm çocuklarının mantilla giydiğini ve ne kadar iyi büyüdüklerini görüyorsunuz, uzun boylu ve güçlü çocuklar, hepsi onları ve Eliza'yı da ve Agnes hayır anlamında başını sallıyor. Şal yok, teşekkürler, diyor ona ve bir köşedeki ebe kendi kendine gülümsüyor, çünkü Mary'nin son üç doğumunda yanındaydı ve ona, kendisiyle aşırı derecede gurur duyuyormuş gibi görünüyordu.

Ebe, bir bezle leğeni temizlerken başını eğmek zorunda kalır çünkü nereden bakarsanız bakın tuhaf bir kız olan gelin, Meryem'in ayakkabısının tam da son halidir. Görür. Sahip olduğu tüm kuruşlarla (herhangi bir canlının bilmediği, kulübesinin arkasındaki

toprak çömleğin içinde saklı), bu çocuğun asla mantilla giymeyeceğine bahse girerdi.

Elinde nemli bir bez, bir şey kafasını çevirmesine neden oluyor. Daha sonra bir düzine komşusuna her şeyi anlattığında, neden başını çevirdiğini bilmediğini, öylece döndüğünü söyleyecektir. Ebenin burnu, diyecek, parmağını burnuna götürerek.

Agnes yatakta doğruldu, bir eli karnına dokundu, diğeri hala çocuğu göğsüne bastırdı.

-Neler oluyor? diye sorar Mary yataktan kalkarken.

Agnes başını sallıyor, beline tekrar eğiliyor ve alçak sesle inliyor.

"Çocuğu bana ver" diyor Mary.

Kollarını uzat. Endişelenir, ancak ifadesi bir hassasiyettir. Ebe, çocuğu her şeye, sekiz çocuğuna, yaşına rağmen sevdiğini görür. O çocuğu istiyor, ona sarılmak istiyor, o sıcak, iyi sarılmış küçük bedeni kollarında tutmak istiyor.

Agnes sıkılı dişlerinin arasından "Hayır," dedi kıvranarak. Gergin, korkmuş, şaşkın bir ifadesi var. Şimdi ne olacak? boğuk, korkulu, çocuksu bir sesle fısıldıyor.

Ebe yaklaşıyor. Karnına dokunur, eliyle sıkar. Cildin sıkılaştığına ve çekildiğine dikkat edin. Eteklerini kaldırıyor ve yukarı bakıyor. İşte orada: ikinci kafanın ıslak eğrisi. Kusursuzdur.

"Bu yeniden başlıyor" diyor.

-Bu ne anlama geliyor? Mary biraz kibirli tavrıyla soruyor.

Ebe, "Bunun yeniden başlaması," diye tekrarlıyor. Bir başkası gelir. Agnes'in bacağına vuruyor. Senin ikizlerin var kızım.

Agnes haberi sessizce alır. Yatakta oğluna sarılarak yatıyor, bitkin, bitkin, bacaklarında güç yok, başı topallıyor. Ağrının tek belirtisi yüzün solgunluğu, büzülmüş dudaklardır. Çocuğu alsınlar, beşiğe taşısınlar ve ateşin yanına sıkıştırsınlar.

Mary ve ebe yatağın iki yanında dururlar. Agnes onlara iri, sırlı gözlerle bakıyor, yüzü bir ceset kadar beyaz. Parmağını kaldırıp onları, önce Meryem'i, sonra ebeyi işaret ediyor.

"Siz ikiniz var," diye sertçe onlara çıkıştı.

-Ne dedin? ebe Mary'ye sorar.

Mary başını olumsuz anlamda sallıyor.

-Emin değilim. Gelinine döner. Agnes, kaldırıma gel. Hakkında. Burada. Size yardım edeceğiz. An geldi.

Acı onu tutuyor, vücudu bir yana, sonra diğer yana dönüyor. Çarşafı alıyor, şilteden yırtıyor, ağzına koyuyor. Yırtık, boğuk bir çığlık ondan kaçar.

"Sizden iki tane var," diye mırıldandı tekrar. Her zaman ölüm döşeğimde olacakların çocuklarım olacağını düşünmüştüm ama o sensin.

-Ne diyor? ebe yine Agnes'in gömleğinin altında kaybolurken sorar.

"Hiçbir fikrim yok," diye yanıtlıyor Mary, gerçekte olduğundan daha hareketli.

Ebe omuz silkerek, "Delirium," diyor. Nerede olduğunu bile bilmiyor. Bu bazılarına olur. Şey," diye ekliyor ayağa kalkarken, "çocuk burada, onu yataktan çıkarmamız gerekiyor.

Onu kollarının altından, her iki yanından birer tane tutarlar ve yukarı kaldırırlar. Yataktan tabureye taşınmasına izin veriyor ve mırıldanmadan yere yığılıyor. Mary onun gevşek vücudunu tutarak arkasında duruyor.

Bir süre sonra Agnes, deyim yerindeyse, birbiriyle bağlantısız sesler ve sözcükler dizisi konuşmaya başlar.

—Olmamalıydı… —hafif bir sesle fısıldıyor, güçlükle soluyarak—… Olmamalıydı… Ben yanlış anladım… O burada değil… Yapamam…

"Evet yapabilirsin," diyor ebe yerden, "ve yapacaksın."

—Yapamam… —Agnes Mary'yi kolundan tutuyor, yüzü ıslak, gözleri sonuna kadar açık, parlak, kör, anlamak istiyor—… Annem öldü… ve… ve onu gönderdim… Yapamam …

"Sen..." diye başlar ebe ama Mary onun sözünü keser.

"Dilini ısır," diye çıkıştı. İşini yap.” Bir eliyle Agnes'in kansız yüzünü tutuyor. Sorun ne? ona fısıldıyor.

Agnes korkmuş, benekli gözlerinde yalvarır bir ifadeyle ona bakar. Mary onun yüzünde hiç böyle bir ifade görmemişti.

"Sadece..." diye fısıldıyor, "...ben... onu...gönderen... ve sonra annem öldü."

Biliyorum, dedi Mary, hareket etti. Ama ölmeyeceksin, eminim. Sen güçlüsün.

"O... o güçlüydü.

Meryem elini tutar.

"İyi olacaksın, göreceksin."

"Ama sadece..." diyor Agnes, "sadece... olmamalıydı... Olmamalıydı...

-Hariç? Neye sahip olmak zorunda değildin?

"Göndermemeliydim... Londra'ya... Yanılmışım... Göndermeliydim..."

"Sen değildin," diyor Mary, onu rahatlatarak. John'dı.

Agnes kayınvalidesine bakmak için aniden başını kaldırır.

"Bendim," diye mırıldandı sıkılı dişlerinin arasından.

"O John'du," diye ısrar ediyor Mary.

Agnes hiçbir şey söylemeden bunu reddeder.

"Bundan kurtulamam," diye iç geçirdi. Mary'nin elini tutuyor, o kadar sıkıyor ki acıyor ve iz bırakıyor. Onlarla ilgilenecek misin? Sen ve Elizabeth arasında. Onlarla ilgilenecek misin?

"Kime bakmamız gerekiyor?"

"Çocuklar, onlara bakar mısınız?"

"Elbette ama...

"Üvey annemin onları almasına izin verme."

-Tabii ki değil. asla kabul etmem...

"Joan değil. Joan'dan başka kimse. Bana söz ver. Çılgın, bitkin bir ifadesi var. Meryem'in elini bırakmaz. Onlara göz kulak olacağına söz ver.

"Söz veriyorum," diyor Mary.

Kaşlarını çatarak gelininin yüzüne bakar. Ne gördün? Kim bilir? Mary donmuş, şaşkın, teni korkudan karıncalanıyor. Agnes hakkında söylenen hemen hemen her şeye inanmayı reddediyor, insanların

geleceklerini görüyor, avuç içi okuyor ya da her neyse. Ama şimdi ilk defa bu söylentilerin ne anlama geldiğine dair bir fikir ediniyor. Agnes başka bir dünyadan. Tamamen bundan ibaret değil. Ancak kızın gözünün önünde ölebileceği düşüncesi onu umutsuzluğa düşürür. Bunun olmasına izin veremezsin. Oğluna ne söylerdin?

"Söz veriyorum," diye tekrarladı, doğrudan gözlerinin içine bakarak. Agnes elini bıraktı. İkisi de ebenin şişmiş karnına ve altından görünen omuzlarına bakar.

İkinci emek kısa, hızlı ve zordur. Kasılmalar amansızca gelir ve Mary, Agnes'in su altında yüzüyormuş gibi nefes alamadığını görür. Son çığlıklar yürek parçalayıcı, boğuk, çaresiz. Mary onu yere indirdi, yüzü gözyaşlarıyla ıslandı. Çocuğunuza söyleyeceğiniz kelimeleri zihinsel olarak aramaya başlarsınız. Her şeyi deneriz. Mümkün olan her şeyi yaptık. Sonunda onu kurtaramadık.

Yaratık nihayet doğduğunda, her şeye rağmen korktukları ölümün Agnes'in olmayacağını anlarlar. Kız gri ve göbek kordonu boynuna dolanmış.

Ebe küçük bedeni bir eliyle çekip diğeriyle yakalarken kimse konuşmuyor. Kızın boyu oğlanınkinin yarısı kadar ve ağlamıyor. Gözleri kenetlenmiş, yumrukları kenetlenmiş, dudakları özür diler gibi büzülmüş.

Ebe ipi hızlı ve ustaca çözer ve bebeği baş aşağı asar. Onu kalçalarına tokatlıyor ve bir tane daha, ama hiçbir şey. Ne bir ses, ne bir çığlık, ne bir yaşam kıvılcımı. Ebe üçüncü kez elini kaldırır.

"Yeter," diyor Agnes, kollarını uzatarak, "ver onu bana."

Ebe artık bunu düşünmemesi gerektiğini, bunun kötü şans olduğunu söyler. Onu görmesen iyi olur, dedi ona. Onu alıp iyi bir cenaze töreni sağlayacağını.

"Ver onu bana," diye ısrar ediyor Agnes ve tabureden kalkmaya gidiyor.

Mary öne çıkıyor ve bebeği ebeden alıyor. Tıpkı kardeşininki gibi mükemmel bir yüze sahip gibi görünüyor: aynı alın, aynı yanak ve çene şekli. Kirpikleri ve tırnakları var ve hala sıcak.

Mary, bir eliyle başını tutarak sallayan Agnes'e verir.

Oda sessiz.

Ebe kısa bir süre sonra “Güzel bir oğlunuz var” diyor. Onu besleyebilmen için onu bulacağım.

"Hemen getiririm," diyor Mary ve beşiğe doğru yürür.

"Hayır, ben alırım," diye ısrar ediyor ebe, Mary'nin yanından geçerek yolunu kesiyor.

Sinirlenen Mary omzunu iter.

"Yoldan çekil." torunumu getiriyorum.

"Hanımefendi, size şunu söylemeliyim ki..." Ebe onunla yüzleşir, ancak cümlesini bitirmez çünkü aniden arkasında giderek artan hafif bir çığlık duyar.

İkisi de aynı anda dönüyor.

Agnes'in kollarındaki kız ağlıyor, kolları tiksintiyle kaskatı kesiliyor, derin bir nefes alırken tüm yüzü kıpkırmızı oluyor.

Böylece, bir değil iki çocuk, dedi Agnes, ani hava akımlarını engellemek için perdeleri çekilmiş halde yatakta yatarken.

Kızın hayatta kalıp kalmayacağı ilk günlerde kesin olarak bilinmiyor. Agnes biliyor. Kafası ona söyler, kemikleri, derisi ve hatta kalbi ona söyler. Kayınvalidesinin odaya parmak uçlarında girmesi, yeni doğanlara bakması ve bazen göğüslerine dokunması bunu ona anlatıyor. Mary'nin John'dan onları Hıristiyanlaştırmaya götürmesini istemesinin aciliyeti ona anlatılır: kayınvalideleri onları birkaç battaniyeye sarar, küçük kıyafetlerini giydirir ve çabucak rahibe götürür. Mary kısa bir süre sonra eve döner, bir yarışı bitirmiş, düşmanı yenmiş birinin tavrıyla içeri girer ve kızını, işte bu, sonunda işte burada diyerek teslim eder.

Görünüşe göre Agnes uyuyamıyor. Yataktan çıkamıyorum. Boş veya boş eliniz olamaz. Yenidoğanların biri veya her ikisi aynı anda tutulmak zorundadır. Birini, sonra diğerini, sonra ilkini tekrar emzirin; veya her ikisi aynı anda, başları göğsünün ortasında ve vücudu bir kolla korunacak şekilde. Agnes emziriyor, emziriyor, emziriyor.

Oğlan, Hamnet, güçlü. Bunu ilk gördüğünüz andan itibaren biliyorsunuz. Kararlılıkla, güvenle memeye yapışır ve büyük bir konsantrasyonla emer. Kızın, Judith'in teşvik edilmesi gerekiyor. Bazen meme ucunu sokmak için ağzını açtıklarında, ne yapmasını istediklerini tam olarak bilmiyormuş gibi kafası karışmış görünüyor. Agnes'in yanaklarına dokunması, çenesine vurması, parmağını çenesinde gezdirmesi, ona emmesini, yaşamak için yemesini hatırlatması gerekiyor.

Agnes uzun zamandır ölümü, belki de büyük bir çorak arazinin ortasında, içeriden aydınlatılan bir oda şeklinde hayal etti. Yaşayanların yaşadığı yer burasıdır; etrafındaki ölü daire, dışarıdaki ellerini, yüzlerini ve parmak uçlarını pencereye bastırarak geri dönmek, kendilerine ulaşmak için umutsuzca. İçeridekilerin bir kısmı dışarıdakileri duyar ve görür; diğerleri onlarla duvarların arkasından konuşabilir; ama çoğu yok.

Bu küçücük kızın soğuk ve sisli çorak arazide onsuz yaşaması düşünülemez. Gitmesine izin vermeyecek. Ayrılan her zaman küçük olandır, bunu herkes bilir. Diğerlerinin beklediğini, nefeslerini tuttuklarını, bunun olmasını beklediklerini anlıyor. Yaşam odasından çıkan kapının kız için aralık olduğunu bilir; soğuk akımı hisseder, buzlu havayı koklar. Sadece iki çocuğu olacağını biliyor ama bunu kabul etmiyor. Gecenin karanlık saatlerinde tekrarlanır. Buna rıza göstermeyecektir; Bu gece değil, yarın değil, asla. O kapıyı bulacaksın ve kapatacaksın.

İkizleri yatakta, her iki tarafta birer tane olacak şekilde yatırır; biri bir kulağa, diğeri diğerine nefes alıyor. Hamnet aç olduğu için ağlayarak uyandığında, Agnes Judith'i uyandırır. Ye küçüğüm, diye fısıldıyor ona, yemek zamanı.

Önsezisinden korkar; ondan korkar Ölüm döşeğindeki iki kişinin görüntüsünü buz gibi bir netlikle hatırlıyor. Artık, çocuklar sık sık öldüğü için, içlerinden birinin öleceğinin mümkünden çok mümkün olduğunu biliyor. Ama buna izin vermeyecek. Hayır, razı olmayacak. Bu kızı, bu çocukları hayatla dolduracak. Onlarla kapı arasında duracak ve orada dişlerini göstererek yolu kapatacak. Üç

çocuğunu bu dünyanın ötesindeki her şeye karşı savunacak. Dinlenmeyecek, güvende olduklarını anlayana kadar uyumayacak. Sadece iki çocuğu olacağı önsezisini yok edecek, buna karşı savaşacak, inkar edecek. O olacak. Yapabileceğini biliyorsun.

Kocası geldiğinde, önce onu tanımaz. Güzel, dolgun dudaklı karısını tencere ve havaneli ile çevrili bulmayı umuyordu, ama gördüğü şey, bir deri bir kemik, yatalak, uykusuzluktan ve kararlı bir kararlılıktan arınmış bir kadın. Çok fazla emzirmekten bitkin, bitkin, çaresiz, takıntılı bir ifadeyle bir kadın bulur. Aynı esrarengiz yüze sahip, biri diğerinin iki katı büyüklüğünde iki yeni doğmuş bebek bulur.

Onları kollarına alır; birbirinin aynı olan sakin gözlerine bakar; birbirlerine bakacak şekilde kucağına yerleştirilirler; birinin diğerinin başparmağını ağzına nasıl soktuğunu ve emdiğini görür; Uzun süredir birlikte yaşadıklarını görüyor. Her kafaya bir el koyun. Sen, diyor ve sen.

Sersemliğine ve bitkinliğine rağmen, daha elini bile alamadan onu bulduğunu, ona uyum sağladığını, zaten onu yaşamakta olduğunu fark eder: Uğruna yaratıldığı bu hayat, hazırlandığı bu iş. . Ve onu -çok uzun boylu, göğsü geniş, yüzü endişe ve hüsrandan arınmış- görünce, kocasının yaydığı memnun havayı soluyarak yataktan gülümsüyor.

Hala doğum odasında birlikte otururken, yakında onunla Londra'ya gideceğine, üç çocuğu şehre getireceğine ve birlikte yaşayacaklarına inanıyorlar. Yakında böyle olacağına inanıyorlar. Şimdiden yanına ne alacağını düşünüyor. Susanna'ya büyük bir şehirde yaşayacaklarını ve evler, tekneler, ayılar ve saraylar göreceğini söyler. Yeni doğanlar da bizimle gelecek mi, diye sordu Susanna, gözünün ucuyla beşiğe bakarak. Evet, dedi Agnes, gülümsemesini gizleyerek.

Zaten bazı evler gördü ve bir tane satın almak için para biriktiriyor. Komedi ağılı nehri görmek için Susanna'yı omuzlarında taşımayı hayal etti. Karısının kara gözlerini ve ince eldivenli bileklerini, çocuklarının kıymetli kafalarını gördüklerinde yeni

arkadaşlarının kıskançlığını hayal etmiştir. İki beşikli bir mutfak, karısı ateşin üzerine eğilmiş, tavuk ya da tavşan yetiştirebileceği bir arka bahçe hayal etti. Sadece beşi olacak, ya da zamanla daha fazla olacak, bu düşünceye kendi kendine izin veriyor. Sadece onlar. Ne bitişikteki portaldaki aile, ne de kardeşler, ebeveynler veya kayınbiraderler tuhaf saatlerde eve girmiyor. Hiç kimse. Sadece onlar, o mutfak, o beşikler. O mutfağın kokusunu içine çekiyor adeta: Masanın mumlu yüzeyi, yeni doğanların ekşi süt kokusu, çamaşırlardaki nişasta. Karısı çalışırken kendi kendine şarkı söyleyecek, küçükler mırıldanacak ve sözler mırıldanacak, Susanna avluda tavşanlarla konuşacak, onların sulu gözlerini, ipeksi saçlarını inceleyecek ve o, etrafını saran o ocağa oturacak. Aile, kendilerine ulaşması dört gün süren mektuplar yazarak, kiralık bir odaya tıkılıp kalmazlar. O çifte yaşamı, bu bölünmüş varoluşu sürdürmeyi bırakacaktır. Yanında olacaklar: sadece başını kaldırarak onları görebilir. Artık büyük şehirde yalnız olmayacaksınız; karısı, çocukları, evi ile orada daha iyi kök salacak. Agnes yanındayken neler yapabileceğini kim bilebilir?

O odada yeni doğmuş bebeklerle otururken, ne o ne de karısı bu planın asla gerçekleşmeyeceğini hissediyor. Çocukları asla Londra'da babalarıyla birlikte yaşamaz. Büyük şehirde asla bir ev satın almayacak.

Yenidoğan yaşayacak. Büyüyüp kız olacak ama her zaman kırılgan, kırılgan, belirsiz bir hayatı olacak. Konvülsiyonlar olacak, bacaklarınız ve kollarınız sallanacak, kendi kendine hareket edecek, ateşiniz olacak, göğüs tıkanıklığınız olacak. Cildiniz tahriş olacak, ciğerleriniz nefes almak için çok çalışmak zorunda kalacak. İki erkek kardeşi için soğuk algınlığı olacak olan, onun için çok yüksek bir ateş ve titreme olacak. Üzerlerine birazcık öksürmek onun için boğulma nöbetleri olacak. Agnes Londra'ya taşınmayı birkaç ay erteleyecek, küçük kız iyileşene kadar Eliza'dan kendisine yazmasını isteyecek. İlkbahara kadar, yaz sıcağı geçene kadar. Sonbahar rüzgarları bittiğinde. Kar eridiğinde.

Judith iki yaşında, annesi gecelerini onunla uyanık geçiriyor, kızın nefes alması için yatağın perdelerinin arasına çam ve karanfilden yapılmış sıcak kaseler koyuyor, böylece dudaklarının mavisi kaybolup uyuyabiliyor. Londra'ya taşınmanın asla gerçek olmayacağı herkes için açık. Kızın sağlığı çok kırılgan. Şehirde hayatta kalamazdı.

Baba, veba salgını sırasında komedi kalemleri kapandığında onları görmeye gidecek. Eldiven satmayı bıraktı, babasının ürünlerinin reklamını yapmayı bıraktı, işi tamamen bıraktı. Şimdi sadece komedi kalemlerinde çalışıyor. Bir gece, karnı ağrıdığı için kucağında çocukla mutfakta dolaşan karısına bakar.

O, temiz mavi gözleri ve yumuşak, cennet gibi bukleleri ile herhangi bir yabancı için bile olağanüstü güzellikte bir kız. Onlar mutfağın bir tarafından diğer tarafına geçerken annesinin omzunun üzerinden babasına bakıyor. Annesinin gömleğini iki eliyle sıkarken sessiz gözyaşları yanaklarından süzülüyor. O da ona bakıyor. Boğazını temizliyor. Karısına biriktirdiği parayı Londra'daki bir evde değil, Stratford'un eteklerinde bir arazi parçasında harcamaya karar verdiğini söyler. Onlara iyi bir gelir sağlayacağını söylüyor. Ve bu karardan önce, gelecek için bu yeni tahminden önce, köşeye sıkışmış gibi ayağa kalkar.

Doğum odasında, kucağında ikizler ve her birinin başlarında birer el ile Agnes'e iki çocuğun önsezisinin yanlış olduğuna inandığını söyler. Daha doğrusu, beklediği şeyin ikizlerin doğumu olduğunu. Hâlâ iki yeni doğan bebeğe bakarken bunun anlamı, ikizleriniz olacağı anlamına geliyordu. Susanna ve ikizler.

Karısı hiçbir şey söylemiyor. Yatağa baktığında, sanki sadece gelmesini, küçükleri kucağına toplamasını, başlarını elinde tutmasını bekliyormuş gibi uyuyakaldığını görür.

Agnes irkilerek uyanır, başı eğik, dudakları ve dili bir şeyler söyleyecekti, ne olduğundan emin değil. Çok rüzgarlı olduğunu, büyük bir görünmez kuvvetin saçlarını bir yandan diğer yana savurduğunu, kıyafetlerini vücuduna yapıştırdığını, yüzüne toz ve çakıl fırlattığını gördü.

Görünüyor. Yatakta değil, ama eteği hala üzerindeyken bir paletin kenarına yarı uzanmış gibi görünüyor. Bir elinde bez var. Islak, buruşuk ve elinin sıcaklığından ılık. Neden sende? Neden orada uyuyor uyuyor?

Sanki rüyadan bir rüzgar esiyormuş gibi aniden aklına gelir. Judith, ateş, gece.

Ayağa fırlıyor. Uyuyakaldı mı? Nasıl yapabilir? Uyuşukluğundan, rüyadan kurtulmak istercesine başını iki kez sallıyor. Odanın karanlığı derindir: gecenin en kara anı, en ölümcül saati. Ateş neredeyse söndü, sadece bir demet kırmızı köz; mum, söndü. Çaresizce, körü körüne, bir yandan diğer yana hissediyor: burada, çarşafın altında bir bacak, bir diz ve bir ayak bileği var. Kendini iyi hissetmeye devam ediyor ve bir oyuncak bebekle birleşmiş iki eli buluyor. Dokunan elin sıcak olduğuna dikkat edin. İyiye işaret, diye düşünüyor ve göğsünde bir mum arıyor, çok iyi, çünkü bu Judith'in hâlâ hayatta olduğu anlamına geliyor.

İyiye işaret, diyordu kendi kendine, iyiye işaret, bir mumun taze mumuna dokunurken ve bir kor haline getirirken. Hayat varsa umut vardır.

Fitil alev alır, alev titrer ve neredeyse kaybolur, ancak hemen güç kazanır. Agnes'in kolunun çevresinde bir ışık çemberi belirir ve genişleyerek karanlığı dışarı atar.

Şömine var, şömine rafı. Agnes'in terlikleri var, yere düşen şalı. Palet ve Judith'in çarşafın altından çıkan ayakları var; bacaklar, dizler, kızın yüzü var.

Onu gören Agnes ağzını kapatır. O kadar solgun ki neredeyse hiç rengi yok; göz kapakları yarı kapalı ve gözler boştur. Dudaklar da beyaz, kuru, ayrık, çok kısa yudumlarda nefes alıyor.

Eli hala ağzındayken ona bakmaya devam ediyor. Hastayla, hastayla, nekahat dönemindekiyle, hayali hastayla, dertliyle ve deliyle ilgilenen parçanız şöyle düşünüyor: Uzun sürmeyecek. Diğer taraf, yetiştiren, şımartan, umursayan, şımartan, besleyen, giydiren, kucaklayan, öpen taraf: Bu olamaz, olamaz, lütfen, o değil.

Alnına dokunmak, nabzını ölçmek, onu rahatlatmak için eğiliyor ve bunu yaparken mum ışığında o kadar alışılmadık, o kadar beklenmedik bir şey görüyor ki, onun ne olduğunu anlaması biraz zaman alıyor.

Deşifre ettiği ilk şey, Judith'in ilk düşündüğü gibi ellerini birleştirmediğidir. Onu tutan başka bir eldir. Palette kızla birlikte biri var, başka bir beden, bir başkası -tuhaf bir şekilde- Judith. Ölen ateşin önünde birbirine sokulmuş iki Judith var.

Agnes göz kırpıyor. Başını hareket ettir. Tabii ki Hamnet. Geceleri aşağı indi ve ikizinin yanındaki palete girdi. Ve orada, derin uykuda, huzur içinde, onun yanında, elini tutuyor.

Agnes mum yüksekte tutularak resme bakar. Daha sonra bu anı düşünecek ve işlerin düşündüğünüz gibi olmadığını ne zaman öğrendiğinizi merak edeceksiniz. ne zaman anladın Onu uyaran neydi?

Kızı çok hasta, sırt üstü yatmış, ateşten sararmış ve oğlu, yanına kıvrılmış, kollarını ona dolamış. Hipnotize olmuş halde ona bakar. Hamnet'in koludur ve aynı zamanda değildir.

Şimdi Judith'in elini tutan ele bakıyor ve tırnakların neredeyse siyah bir şeyle kirlendiğini görüyor. Neredeyse mürekkep gibi.

Agnes merak ediyor, Judith mürekkebe ne zaman dokunuyor?

Yüz arının vızıltısı gibi tuhaf, çıldırtıcı bir kafa karışıklığı onu ele geçirmeye başlar. Mumu hızla yerdeki bir çubuğa yapıştırır ve çocuklara dokunur.

Oğlunun rengi güzel, ateşin yanında ve kızı paletin diğer tarafında. Ama sonra parmakları Judith'in Hamnet'in boynundaki uzun örgüsünü bulur. Ve Hamnet'in Judith'in önlüğünden çıkmış bilekleri ve o küçükken bir orağın onda bıraktığı hilal şeklindeki

yara izi var. Kısa saçları, Judith'in ateşinden dolayı terlediği için koyu renk; sağlıklıların huzurlu uykusuna sahip olan Judith'tir.

Agnes ne gördüğünü anlamıyor. rüya mı göreceksin? Bir gece görüntüsü mü? Aniden ikisini de örten çarşafı geri çeker ve onlara bakar. Hastanın ayakları şilte üzerinde daha aşağı uzanır. Hasta olan, ikisinden uzun olandır.

Hamnet, Judith değil.

O anda, belki de soğuk havayı fark eden ikizlerin en küçüğünün gözleri açılır ve ona bakar, orada, elinde çarşafla durur.

"Anne" diyor kız.

"Judith?" Agnes fısıldıyor çünkü hâlâ gözlerine inanamıyor.

"Evet," diye yanıtlıyor kız.

Hamnet babasının bir at kiraladığını bilemez. Babasının arkadaşının kendisine bir kısrak, harika mizaçlı, sert bakışlı, kaslı omuzlu, kestane gibi parlayan saçlı bir hayvan aldığını asla bilmeyecek.

Şu anda babasının, huysuz kısrağın izin verdiği kadar hızlı bir şekilde eve dönüş yolunda olduğundan, kendisine izin verdiği birkaç dakika içinde sadece su içmek ve yiyebildiği kadar yemek için durduğundan haberi yok. Turnbridge'den Weybridge'e ve oradan Thame'e. Banbury'de atları değiştirin. Sadece kızını, aralarındaki mesafeyi kapatmayı, eve varmayı, onu kollarında tutmayı, diğer krallığa gitmeden önce, son nefesini vermeden önce onu bir kez daha görmeyi düşünüyor.

Ancak, oğlu tüm bunlardan hiçbir şey bilmiyor. Kimse bilmiyor. Evin arka tarafındaki annesinin şifalı bitki bahçesine, kantaron kökü aramak ve lapa yapmak için angelica montana'ya gönderilen Susanna değil. Bütün öğleden sonra ağlamayı ve inlemeyi kesmediği için mutfakta hizmetçiyi azarlayan Mary bile eve gitmek istediği için, annesini görmesi gerektiği için. Kepeneğe gelen bir kadına Agnes'in bugün onunla konuşamayacağını söyleyen Eliza değil, yarın da değil, gelecek hafta geri gel. Sırtı pencereye dönük paletin yanında çömelmiş olan Agnes bile değil.

Judith, en küçüğü olan kızı bir sandalyede oturuyor. Agnes buna inanamıyor. Solgun görünüyor, ama gözleri parlak ve uyanık görünüyor. Zayıf ve zayıftır ama et suyu içmek için ağzını açar ve annesine bakar.

Agnes ikiye bölünmüş hissediyor. Yatağa doğru yürür ve titreyen oğluna sarılır. Kızı kurtuldu; onu iade ettiler. Ama karşılığında Hamnet'i alacaklar gibi görünüyor.

Ona müshil verdi, biberiye ve naneli jöle verdi. Ona Judith'in aynısını ve daha fazlasını verdi. Yastığının altına delikli bir taş koymuş. Birkaç saat önce Mary'den kurbağayı kendisine vermesini istedi ve onu oğlunun karnına ince bir bezle bağladı.

Bu çarelerin hiçbiri çocuğu geri getirmedi; hiçbiri bir işe yaramadı. Sızdıran bir kazandaki su gibi damla damla umudunu yitirdiğini görür. O bir aptal, kör bir aptal, en aptal aptal. Gidecek olan Hamnet iken, Judith'i korumak zorunda olduğunu başından beri düşünüyordu. Kader nasıl bu kadar acımasız olabilir ki, ona böyle bir tuzak kurmuş, tehlikede olmayan kızın dikkati dağılırken diğerine ulaşıp onu çalmaya konsantre olmasını sağlamıştır?

Bahçesini, tozlarla, iksirlerle, yapraklarla ve sıvılarla dolu raflarını inanamayarak, öfkeyle düşünüyor. Sana ne faydası oldu? Bütün bunlardan ne elde ettin? Bunca yıl bahçeyle ilgilendi, ayıkladı, budadı ve hasat etti, ne için? Oraya gidip bütün bitkileri söküp ateşe atmak istiyormuş. O bir aptal, kendini beğenmiş ve işe yaramaz bir aptal. Bitkilerinizin bununla başa çıkabileceğine nasıl inanabildiniz?

Oğlunuz işkenceye maruz kalıyor, cehenneme. Bükülür, bükülür, bükülür ve uzar. Agnes onu omuzlarından, göğsünden tutuyor, böylece hareket etmesin. Her şeyin boşuna olacağını anlamaya başlayın. Yanında kalabilir, onu olabildiğince rahat ettirebilirsin ama bu hastalık çok büyük, güçlü ve acımasız. Onun için çok güçlü bir düşman. Oğlunu dallarına tutmuş, sıkmış ve bırakmak istemiyor. Misk, kokuşmuş, tuzlu kokuyor. Agnes, çok uzaklardan, çürümüş, rutubetli ve hapsedilmiş bir yerden eve geldiğini düşünüyor. İnsanlar, hayvanlar ve böcekler arasında soldurucu bir şekilde yolunu bulmuştur; Acıdan, talihsizlikten,

ıstıraptan beslenir. Doymak bilmez, durdurulamaz, kötülüklerin en kötüsü, en karasıdır.

Agnes oğlundan yüz çevirmez. Alnını, bacaklarını ve kollarını nemli bir bezle siliyor, yatağına küçük torbalar halinde tuz, göğsüne de bir buket kediotu ve kuğu tüyü koyarak onu rahatlatıyor. Ama ateşi durmadan yükselir; püstüller giderek gerginleşir ve şişer. Bir tarafı çirkin mavi-griye dönen elini kaldırıp yanağına götürdü. Her şeyi denerdim, her şeyi yapardım. Damarlarını açar, kanını, kalbini, organlarını vermek için kanal açar, eğer bu onu biraz olsun rahatlatacaksa.

Vücut terler, deriden çıkan sıvıları sanki boşalırcasına dışarı atar.

Ancak Hamnet'in aklı başka yerdedir. Önceleri uzun süre annesini ve kız kardeşlerini, teyzesini ve büyükannesini dinleyerek geçirdi. Orada olduklarını, yakınında olduklarını, ona ilaç verdiklerini, onunla konuştuklarını, tenine dokunduklarını biliyordu. Bunun yerine, şimdi geride kaldılar. Başka bir yerde, tanımadığı bir manzarada. Serin ve her şey sessiz. O yalnız. Ara vermeden, ara vermeden usulca kar yağar. Kar her yerde yerde birikir, yolları, basamakları, kayaları kaplar; ağaç dallarında ağırlık yapar; her şeyi beyazlığa, boşluğa, hareketsizliğe dönüştürür. Sessizlik, soğuk, yaydığı değişmiş gümüşi ışık onu rahatlatıyor. Tek istediği o karda uzanıp dinlenmek; Bacakları ağır, kolları ağrıyor. O kalın, parlak beyaz pelerinin içinde uzanmak, teslim olmak, uzanmak ne kadar da rahatlatıcı olurdu! Bir şey ona uzanmamasını, arzuya teslim olmamasını söylüyor. O ne olacak? Dinlenmemek neden daha iyidir?

Dışarıda, Agnes konuşuyor. Lapayı boynundaki ve koltuk altlarındaki yumrulara sürmeye çalışıyor ama çocuk o kadar titriyor ki macun yerinde kalmıyor. Adını tekrar tekrar söyle. Eliza, Judith'i alır ve onu odanın diğer tarafına taşır. Judith boğuk, hırıltılı bir ses çıkarır ve teyzesini tekmeler. Eliza, ölümün "huzurlu" veya "yavaş yavaş sönüyor" olduğunu söyleyenin, hiç kimsenin öldüğünü görmediğini düşünüyor. Ölüm şiddetlidir, ölüm bir savaştır. Beden,

duvara sarmaşık gibi hayata tutunur ve bırakmaya yanaşmaz, savaşmadan pes etmez.

Susanna, ateşin yanında kıvranan erkek kardeşini ve işe yaramaz merhemleri ve bandajları sürekli uygulayan annesini görür. Onları elinden kapmak, duvara fırlatmak ve ona yeter, onu rahat bırak, onu rahat bırak demek istiyor. Bunun için çok geç olduğunu görmüyor musun? Susanna öfkeyle yumruklarını gözlerine dayadı; Ona katlanamamak.

Agnes fısıldıyor, lütfen, lütfen, Hamnet, lütfen bizi bırakma, gitme. Pencerenin yanında, Judith itiraz ediyor, onu palete götürmesini söylüyor, kardeşinin yanına, ona ihtiyacı olduğunu, onunla konuşması, onu terk etmesi gerektiğini söylüyor. Eliza, bu kadar, bu kadar, diyerek onu yakalıyor, bununla ne demek istediğini anlamasa da. Mary, çocuğu ayak bileğinden tutarak yatağın ayakucuna diz çöküyor. Susanna alnını alçı duvara dayadı ve elleriyle kulaklarını kapattı.

Aniden, çocuk titremeyi bırakır ve odada ses yokluğu hüküm sürer. Hareketsizdir, bakışları yukarıda gördüğü bir şeye sabitlenmiştir.

Hamnet, kar ve buzdan oluşan boşluğunda, dizlerini bükerek yavaşça yere düşer. Karın gevrek, temiz yüzeyine önce bir elini sonra diğer elini koyuyor ve ne kadar hoş, ne kadar ideal görünüyor. Çok soğuk veya çok sert değil. Yatıyor; yüzünü yumuşak camsı kara bastırıyor. Beyaz parlak, gözlerini acıtıyor, bu yüzden onları bir anlığına kapatıyor, dinlenmeye ve gücünü yeniden kazanmaya yetecek kadar. Uyumayacak, hayır. Devam edecek. Ama bir an dinlenmeye ihtiyacın var. Dünyanın hala orada olduğundan emin olmak için gözlerini açar ve sonra kapatır. Sadece bir an.

Eliza, Judith'i sallar, çenesini başına dayamış ve bir dua mırıldanır. Susanna yüzünü kardeşine çeviriyor ve ıslak yanağını duvara yaslıyor. Mary kendini çaprazlayıp Agnes'in omzunu sıkıyor. Agnes dudaklarını çocuğun alnına koymak için öne doğru eğildi.

Ve orada, ateşin yanında, annesinin kollarında, emeklemeyi, yemek yemeyi, yürümeyi, konuşmayı öğrendiği odada Hamnet son kez nefes alıyor.

Bir nefes al, bırak.

Sonra sessizlik, hareketsizlik. Daha fazlası değil.

II

Ölüyorum [...]
senin yaşa; [...]
nefesini acıyla sakla
hikayemi anlatmak için

Hamlet , Perde V , Sahne III

Bir oda. Uzun ve dar, birbirine yakın plakalarla, ayna gibi cilalanmış. Bir grup insan bir pencerenin önünde toplanır, birbirlerine bakarlar, alçak sesle konuşurlar. Perdeler çekilmiş, bu yüzden çok az ışık var ama biri pencereyi açmış, sadece bir çatlak. Odada bir esinti dolaşıyor, içerideki havayı hareket ettiriyor, duvardaki duvar halılarıyla, şöminenin üzerindeki kumaşla oynuyor ve beraberinde sokağın kokusunu, yerdeki tozu, yakındaki bir empanada kokusunu getiriyor. fırın, karamelize elmaların keskin tatlılığı. Arada sırada odaya giriyorlar, dart gibi, dışarıdan geçen insanların tek tek kelimeleri, anlamsız sözler, sessizlikte patlayan küçük ses baloncukları.

Sandalyeler masanın etrafına yerleştirildi. Vazoda çiçekler var, taçyaprakları ardına kadar açık, masanın üzerine polen saçıyor. Bir yastıkta uyuklayan bir köpek irkilerek uyanır, patisini yalamaya başlar, sonra daha iyi düşünür ve tekrar uykuya dalar. Masanın üzerinde bir sürahi su ve birkaç bardak. Kimse içmez. Penceredeki gruptakiler hala kendi aralarında fısıldaşıyorlar; biri diğeriyle el sıkışıyor ve kolalı şapkasının tepesini diğerlerine gösterecek şekilde başını öne eğiyor.

Şöminenin olduğu odanın arkasına bakmaya devam ediyorlar ve sonra birbirlerine bakıyorlar.

Bir kapı menteşelerinden çıkarılarak ateşin yanına iki varil arasına yerleştirilmiştir. Yanında oturan bir kadın var. Kıpırdamıyor, sırtı eğik ve başı eğik. Nefes bile almıyor gibi görünüyor. Saçları dağınık ve gevşek, omuzlarına düşüyor. Vücut bir kavis çizer, ayaklar geriye çekilir, kollar öne doğru uzatılır ve boyun açıkta kalır.

Önünde bir çocuğun cesedi. Ayaklar, yalınayak, parmaklar kıvrılmış olarak bir taraftan dışarı çıkar. Bitkiler ve tırnaklar, hayattan yeni topladığı kiri hâlâ koruyor: Sokaktan gelen toz, bahçeden gelen toprak, bir haftadan kısa bir süre önce arkadaşlarıyla banyo yaptığı nehir kıyısındaki çamur. Kolları vücuduna yakın ve başı hafifçe annesine dönük. Deri canlı görünümünü kaybeder, beyazlaşır, parşömen, sertleşir ve çöker.

Hala geceliğini giyiyor. Kapıyı menteşelerinden çekip onu odaya taşıyan amcalarıydı. Çocuğu yavaşça, çok yavaş, dikkatlice, nefesini tutarak kaldırdılar ve ölümün sert ahşap kapıya geldiği şilteden çıkardılar.

En genç amca Edmond ağladı, gözyaşları görüşünü bulanıklaştırdı, ama bu onun için bir rahatlama oldu, çünkü kardeşinin ölü oğlunun hareketsiz yüz hatlarına bakmak çok acı vericiydi. Bu çocuğu tanıyordu ve kısa ömrünün her günü onu görmüş, ona tahta bir top yakalamayı, köpekten pire çıkarmayı, kamışla ıslık çalmayı öğretmişti. En yaşlı amca Richard ağlamadı; üzüntüyü öfkeyle değiştirdi: kendilerine verilen korkunç göreve, kadere, bir çocuğun hastalığına ve ölümüne öfke. Bu öfkeyle Edmond'ı gereğinden az ağırlık taşıdığı, çocuğun bacaklarını kötü tuttuğu, onu dizleri yerine ayak bileklerinden tuttuğu, işi zorlaştırdığı ve engellediği için kınadı.

İki adam, kısa bir süre sonra, odadaki insanlarla kısaca konuştuktan ve bekleyen bir iş, bir ayak işi yapmak, bir randevuya uymak için bahane verdikten sonra ayrılırlar.

Odada sadece kadınlar kalır: büyükanne, fırıncının karısı, çocuğun vaftiz annesi, teyze. Ellerinden gelen her şeyi yaptılar: battaniyeleri, şilteleri, samanları ve çarşafları yakın. Odayı havalandırın. İkizini yukarıdaki odaya yatırdı, çünkü hala zayıftı, iyileşmesine rağmen tam olarak iyileşmedi. Ayrıca odayı temizlediler, üzerine lavanta suyu serptiler, yeni hava aldılar. Beyaz bir çarşaf, güçlü iplik, keskin iğneler getirdiler. Alçak sesle, saygıyla, onu kefen etmesine yardım edeceklerini, burada olduklarını, gitmeyeceklerini, ne zaman isterlerse başlayabileceklerini söylediler. Çocuk cenazeye hazırlanmalı: kaybedecek zaman yok. Kasaba vebadan ölen herkesin aynı gün hızlı bir şekilde gömülmesine karar verdi. Kadınlar, vekaleti bilmiyorsa veya acı onu hafızasından silmişse, annelerine söyledikleri budur. Annenin yanına ılık su dolu leğen ve bez koymuşlar ve boğazlarını temizlemişler.

Ama hiçbir şey. Cevap vermiyor. Başını kaldırmıyor. Dikkat etmiyor, ne dediklerini duymuyor gibi bile: onu kefenlemeye başlaması, yıkanması ve kefenin dikilmesi gerekiyor. Lavabolara bakmayacak, yanında üşüyecekler. Beyaz çarşaf da düzgün bir şekilde kare şeklinde katlanmış ve kapının ayakucuna yerleştirilmişti.

Yaptığı tek şey, başı eğik oturmaya devam etmek, bir eliyle çocuğun hareketsiz ve küçülmüş parmaklarına, diğeriyle saçlarına dokunmak.

Agnes'in kafasında düşünceler tekrar tekrar büyür ve küçülür, büyür ve küçülür. Düşün, bu olamaz, bu olamaz, nasıl yaşayacağız, ne yapacağız, Judith buna nasıl katlanacak, insanlara ne söyleyeceğim, nasıl gidiyoruz? devam etmek için ne yapmalıydım, o nerede kocam ne diyecek, onu nasıl kurtarabilirdim, neden onu kurtarmadım, neden onun tek olduğunu anlamadım tehlikede. Ve sonra her şey küçülür ve düşünür: O öldü, öldü, öldü.

Bu iki kelimeye anlam veremiyor. Kafa onları anlamayı reddediyor. Çocuğunuzun, çocuğunuzun, küçüğünüzün, çocuklarınızın en sağlıklısı ve en dirayetlisinin birkaç gün içinde hastalanıp ölmesi mümkün değildir.

O, tüm anneler gibi, çocuklarına sanki suya olta atıyormuş gibi düşünceler fırlatır, nerede olduklarını, ne yapacaklarını, nasıl olduklarını düşünür. Ateşin yanında otururken, herkesin nerede olduğunu zihinsel olarak gözden geçirme alışkanlığı vardır: Judith, yukarıda; Susanna, yan kapı. Ve Hamnet? Bilinçsiz kısmı çubuğu tekrar tekrar fırlatıyor, ısırmadıklarını anlamıyor, cevabı anlamıyor: öldü, gitti. Ve Hamnet? Okulda, oyun oynarken, nehirde mi? Ve Hamnet? Ve Hamnet? Nerede?

İşte, söylemeye çalış. Soğuk, cansız, önündeki tahtada. Görüyorsun işte, bak.

Ve Hamnet? Nerede?

Kapıya sırtını döner, şömineye bakar, ateş, kömürleşmiş bir kütüğün kırılgan biçimine indirgenmiştir.

İnsanların sokak kapısından, ağıl kapısından girip çıktığını fark ediyor. Kayınvalidesi Eliza, fırıncının karısı, komşusu John, tanımadığı diğer insanlar.

Bu insanlar onunla konuşuyor. Sözleri ve sesleri duyuyor, çoğunlukla mırıldanıyor ama arkasını dönmüyor. Başını kaldırmıyor. Eve girip çıkanların, ona sözler ve konuşmalar ithaf edenlerin onunla hiçbir ilgisi yok. Size isteyebileceğiniz veya ihtiyaç duyabileceğiniz hiçbir şey sunmuyorlar.

Bir eliyle çocuğun saçına dokunur; diğeriyle hala parmaklarını sıkıyor. Bunlar onun tanıdığı ve hâlâ aynı görünen parçalarıdır. Bu düşünceye izin verilir.

Vücut değişti. Ve gün geçtikçe değişmeye devam ediyor. Sanki güçlü bir rüzgar -düşten gelen- oğlunu havaya kaldırmış, kayalara çarpmış, bir uçurumun etrafında döndürmüş ve sonra serbest bırakmış gibi. Sarsıldı, yaralandı, damgalandı, istismar edildi: hastalık onu mahvetti. Öldüğünde, izler ve morluklar daha da genişledi, genişledi. O zaman artık değil. Derisi donyağı gibi sararmış, kemikleri dışarı çıkmış. Nasıl yapıldığını bilmeyen kişinin kaşındaki kesik, hala kıpkırmızı ve kıpkırmızıdır.

Oğlunun ya da oğlu olanın yüzünü, zihnini içeren, konuşmayı üreten, gözlerinin gördüğü her şeyi barındıran kaba bakar. Dudaklar kuru, mühürlü. Onları ıslatmak, biraz su vermek istiyor. Yanaklar gergin: ateş onları boşalttı. Göz kapakları ilk bahar çiçeklerinin taç yaprakları gibi narin bir morumsu griye döndü. Onları kapattı. Kendi elleriyle, kendi parmaklarıyla ne kadar sıcak ve kaygandı; ne imkansız bir iş, ne kadar da zordu titreyen ve nemli parmaklarıyla o kadar iyi bilinen o göz kapaklarına dokunmak o kadar zordu ki eline bir parça kömür koysalar onları hafızasından çizebilirdi. Ölü bir oğlun gözlerini kapatmak nasıl mümkün olabilir? Göz kapaklarını desteklemek için iki kuruş bulmak ve her göze birer tane koymak nasıl mümkün olabilir? Böyle bir şey yapmak nasıl mümkün olabilir? İyi değil. Bu olamaz.

Onun elini tutar. Ona teninin tüm sıcaklığını verir. Yüzüne, artık inip kalkmayan göğsüne ve vücudunu işgal eden amansız sertliğe

bakmayı bırakırsa, onun aynı eski el olduğunu, hâlâ hayatta olduğunu hayal edebilir. Elini daha sıkı sıkmalısın. Diğerini saçında bırakmak zorunda, bu da her zamanki dokunuşunu koruyor: ipeksi, yumuşak, ders çalışırken onları çok fazla çekmekten kırık uçları olan.

Baş parmağı ve işaret parmağı arasındaki kası sıkıyor. Yavaşça dairesel hareketlerle bastırır ve bekler, dinler, konsantre olur. Sanki havayı okuyan, kulaklarını hazırlayan, bir sinyal, bir ses bekleyen kerkenezi gibi.

Ona hiçbir şey gelmiyor. Hiçbir şey. Onun başına hiç gelmemişti. En gizemli ve içine kapanık insanlarda bile her zaman bir şeyler vardır. Kendi çocukları söz konusu olduğunda, her zaman bir görüntü, gürültü, sır, bilgi yaygarası buldu. Susanna annesinin yanındayken ellerini arkasına saklamaya başlamıştır, Agnes'in bu şekilde istediği her şeyi öğrenebileceğini çok iyi bilmektedir.

Ama Hamnet'in eli sessiz. Agnes dinler; çabalar. Aşağıda, sessizliğin arkasında ne olabileceğini duymaya çalışın. Belki uzaktan bir mırıltı, bir ses, belki oğlundan bir mesaj? Nerede olduğunu gösteren bir işaret, onu aramak için gidebileceğim bir yer mi? Ama hiçbir şey yok. Kilise çanı sustuğunda sesin olmaması gibi tiz bir hiçlik çığlığı.

Birinin yanına geldiğini, çömeldiğini, koluna dokunduğunu fark eder. Bartholomew olduğunu anlamak için bakmana gerek yok. O geniş elin ağırlığı. Güçlü adım, çizmelerin sürüklemesi. Saman ve yünün temiz kokusu. Ağabeyi kuru yanağına dokunur. Adını bir, iki kez söyle. Bunu hissettiğini, ruhunda hissettiğini söylüyor. Bunu kimsenin bekleyemeyeceğini söylüyor. Bunun olmamasını dilediğini, erkeklerin en iyisi olduğunu, hepsinin en iyisi olduğunu, bunun korkunç bir kayıp olduğunu söylüyor. Eline dokunur.

"Hazırlıklarla ben ilgilenirim," diye mırıldandı. Richard'ı kiliseye gönderdim. Her şeyin hazır olduğunu görecek. Derin bir nefes alır ve çevresinde söylenen her şeyi o nefeste duyar. Kadınlar size yardım etmeye geldiler.

Agnes konuşmadan başını sallayarak hayır diyor. Parmağını Hamnet'in avucuna yerleştirir. Onun ve Judith'in küçükken beşikte birlikte uyudukları satırlara baktığını hatırlıyor. Büzüşmüş parmaklarını uzattı ve bulduğu çizgileri birer birer takip etti. O küçük ellerdeki kırışıklıklar ona ne kadar olağanüstü görünüyordu! Tıpkı seninki gibi, sadece minyatürde. Hammet'in uzun bir ömrü simgeleyen bir fırça darbesi gibi tüm avucunu ortasından geçen çok belirgin bir oluğu vardı; Judith'inki zayıftı, güvensizdi, kayboldu ve sonra başka bir yerde yeniden ortaya çıktı. Bu onun kaşlarını çatmasına, küçülmüş küçük parmaklarını dudaklarına götürmesine ve onları şiddetli, neredeyse öfkeli bir aşkla defalarca öpmesine neden oldu.

"Bırakın..." diyor Bartholomew, "onları kefenlesinler." Ya da kendin yapmak istiyorsan bırak seninle kalsınlar. Tercih ettiğiniz gibi.

Hareket etmiyor.

"Agnes," diye ısrar ediyor.

Hamnet'in elinin parmaklarını uzatıyor, kesinlikle eskisinden daha sert değiller ve onun avucuna bakıyor. Bilekten parmakların başlangıcına kadar uzun ve belirgin bir yaşam çizgisi vardır. Güzel, mükemmel, bir manzaranın ortasında bir nehir. Bak, Bartholomew'e söylemek istiyor. görüyor musun? Bunu bana açıklayabilir misin?

Bartholomew onun kolunu sıkılaştırarak, "Onu hazırlamamız gerek," diyor.

Dudaklarını büzüyor. Kardeşiyle yalnız olsaydı, boğazını sıkan bazı kelimeleri ağzından kaçırabilirdi. Ama orada sessizlik içinde birçok insan var ve yapamıyorlar.

"Onu gömmeliyiz, biliyorsun. Olmazsa, yetkili gelip onu götürür.

"Hayır," diyor. Henüz değil.

-Öyleyse ne zaman?

Başını eğiyor, ona bakmayı kesiyor ve dikkatini tekrar oğluna veriyor.

Bartholomew ağırlığı bir bacağından diğerine aktarıyor.

Agnes, dedi çok alçak sesle, bu yüzden belki kimse onu duymaz, ama onlar dinliyor olacaklar, Agnes biliyor. Haberi almamış olabilirsiniz. Bilseydim gelirdim, eminim. Ama devam etmemizin umurunda olmayacaktı. gerekli olduğunu anlardım. Yapmamız gereken ona bir mektup daha göndermek ve bu arada…

"Bekleyeceğiz" diyor. Yarına kadar. Yetkiliye söyle. Onu örteceğim. Hiç kimse.

"Pekala," diye kabul ediyor ve ayağa kalkıyor.

Kardeşinin kararmış çıplak ayaklarından harap olmuş yüzüne kadar Hamnet'e baktığını görüyor. Bartholomew dudaklarını büzdü ve kısaca gözlerini kapadı. Haç çıkarır ve elini çocuğun göğsüne, eskiden kalbinin attığı yerin hemen üstüne koyar.

Yapılması gereken bir görev ve bunu tek başına yapacak.

Akşama kadar, herkes gidene kadar, neredeyse herkes yatağa girene kadar bekleyin.

Suyu sağ tarafa koyacak ve üzerine birkaç damla yağ ekleyecektir. Yağ, suyla karışmak istemeyerek direnecek ve altın halkalar halinde yukarı doğru yüzecektir. Bir bezi ıslatacak ve sıkacak.

Üstten yüzle başlayın. Geniş bir alnı ve sert, kalkık kakülleri var. Geçenlerde sabah ezmek için ıslattı ama saçlar itaat etmedi. Şimdi ıslatıyor ama ikisine de uymuyor, ölü bile değil. Görüyorsunuz, çocuğa diyor ki, size verdiklerini değiştiremezsiniz, her biri için mevcut olanı değiştiremez veya evcilleştiremezsiniz.

Cevap vermiyor.

Ellerini suda ıslatır ve ardından parmaklarıyla tarar; biraz hav, bir püskül, bir erik yaprağı bul. Bunları bir tabağa koyuyor: oğlunun kalıntıları. Tüm saçlar temizlenene kadar taramaya devam edin. Bir tutam saçı almama izin verir misin, diye soruyor. Seni rahatsız eder mi?

Cevap yok.

Meyve çekirdeklerini çıkarmak için tercih ettiği bıçağı alır -bir gün kaldırımda karşılaştığı bir çingeneden satın almıştır- ve arkadan

bir tutam saç keser. Bıçak, kılları beklendiği gibi kolaylıkla keser. İpliği havaya kaldırın. Saçın uçları daha açık renklidir, yaz güneşiyle ağarmıştır ve köklerin yakınında koyu ila neredeyse kahverengidir. Dikkatlice tabağın yanına yerleştirir.

Alnını, kapalı gözlerini, yanaklarını, dudaklarını, kaşındaki yarayı yıkar. Kulaklarının kabuklu kulelerini, boynunun narin sapını yıkıyor. Yapabilseydim tenindeki ateşi yıkardım. Geceliği kesmelisin; çingene bıçağını kollarından ve göğsünden geçirir.

O geldiğinde, Mary berelenmiş ve şişmiş koltuk altlarını nazikçe ve büyük bir özenle yıkıyor.

Mary kapıda durmuş çocuğa bakıyor. Yüzü ıslak, gözleri şiş.

"Işık gördüm," dedi kırık bir sesle. Uyuyamadım.

Agnes bir sandalye göstererek başını salladı. Hamnet dünyaya geldiğinde Mary onunla birlikteydi; hoşçakal demek için kalabilirsin.

Mum parlıyor, tavanı aydınlatan ve odanın kenarlarını gölgede bırakan yüksek bir alevi var. Mary doğrulur, Agnes beyaz geceliğinin eteğini görür.

Bezi ıslatın, yıkayın, tekrar ıslatın. Tekrarlayan bir hareket. Parmaklarını, Hamnet'in Hewlands'deki bir çitten düştüğü zamandan beri kolundaki yara izinin üzerinde gezdiriyor; Bir hasat partisinde bir köpeğin onu ısırdığı zamanki buruşmuş düğüm tarafından. Sağ elinin yüzük parmağında kalem tutmaktan nasır var. Karnının derisinde, küçükken bir dökün tünün bıraktığı gamzeler var.

Bacaklarını, ayak bileklerini, ayaklarını yıkar. Mary leğeni alır, suyu değiştirir. Agnes ayaklarını tekrar yıkar ve kurutur.

Kadınlar bir an birbirlerine bakarlar; sonra Mary katlanmış kağıdı köşelerinden alır. Çarşaf açılır, geniş yapraklı dev bir çiçek gibi açılır ve Agnes şaşırtıcı beyaz, boş alana bakar. Karanlık odada kaçınılmaz olan bir yıldız beyazlığıdır.

o alır Yüzüne götürüyor. Ardıç, sedir, sabun kokuyor. Dokunuş yumuşak, saran, şefkatli.

Mary, çarşafı altına kaydırması için önce bacaklarını sonra da gövdesini kaldırmasına yardım ediyor.

Onu sarmak ne kadar zor. Sayfayı köşelerden kaldırmak ve onu örtmek ne kadar zor, onu beyazlığında boğmak. Bundan sonra o kolları, o parmak eklemlerini, o sivilceleri, o tırnağı, o nasırı, o yüzü bir daha asla göremeyeceğini düşünmek, bilmek ne kadar zor.

İlk defa örtbas edemiyor. Ayrıca ikinci. Çarşafı alır, çocuğun üzerine koyar, çıkarır. Tekrar yapıyor. Tekrar geri çekiyor. Çocuk çıplak yatıyor, yıkanmış, çarşafın ortasında, elleri göğsünde, çenesi hafifçe kalkık, gözleri kapalı.

Agnes, kumaşı ellerinde tutarak nefes nefese kalasın kenarına yaslanıyor.

Meryem ona bakar. Elini almak için cesedin üzerinden uzanır.

Agnes oğluna bakar. Kafes parmaklıkları gibi kaburgalar, kenetlenmiş parmaklar, dizlerin yuvarlak kemikleri, hareketsiz yüz, kurumuş ve alnından yükselen mısır rengi saçlar her zamanki gibi. Judith'in aksine, fiziksel varlığı her zaman güçlü ve empatik olmuştur. Agnes bir odaya girdiğinde veya bir odadan çıktığında her zaman biliyordu: o şaşmaz ayak gümbürtüsü, o hava akımı, bir sandalyeye otururken o gümbürtü. Ve şimdi o bedenden vazgeçmesi, onu bir daha görmemek için toprağa teslim etmesi gerekiyor.

"Yapamam" diyor.

Mary çarşafı elinden alır. Bir tarafına sokar, çocuğun bacaklarını, sonra diğerini göğsünü örterek. Agnes'in bir parçası, bunu yaparken kullandığı beceriyi kaydeder ve bunu birçok kez yaptığını fark eder.

Ardından, her ikisi de aynı anda kollarını kirişlere doğru uzatın. Agnes rue, karakafes, papatya altın gözleri seçer. Ayrıca mor lavanta ve kekik, bir avuç biberiye ekleyin. Vahşi düşünceler değil çünkü Hamnet bu kokuyu sevmiyordu. Angelica bile değil, çünkü bunun için çok geçti ve bunun ona bir faydası olmadı, işini yapmadı, onu kurtarmadı, ateşi düşmedi. Valerian da aynı nedenle. Ya da devedikeni, yaprakları diken diken olduğu için çok keskindir ve cildinizi çizebilir, kanamanıza neden olabilir.

Kuru bitkileri çarşafın kıvrımlarına vücudunuza yakın olacak şekilde sarın, böylece size rahatlık fısıldasınlar.

Sonraki, iğne. Agnes kalın bir iplik geçirir. Ayaklarla başlayın.

Uç keskindir; kumaşın atkısını deler ve diğer taraftan çıkar. Çarşaf dikmekten, örtüyü dikmekten gözünü ayırmaz. Oğlunu öbür dünyaya götürecek gemiyi hazırlayan, yelken diken bir denizcidir.

Bir şey başını kaldırmasına neden olduğunda bacaklarına ulaştı. Merdivenlerin altında biri var. Agnes'in kalbi bir yumruk gibi sıkışıyor, neredeyse çığlık atıyor. Buradasın, geri döndün ama sonra onun aslında Judith olduğunu görüyor. Aynı yüz, ama canlı, etkilenmiş, titrek.

Mary hemen sandalyeden kalkar, hemen şimdi yatağa dön, hadi, uyuman gerekiyor, ama Agnes diyor ki: Hayır, bırak kalsın.

Şimdi bile onu delmemek için iğneyi dikkatlice yere indiriyor ve kollarını kıza doğru uzatıyor. Judith merdivenlerin alt basamağından aşağı iner ve odaya girer, annesine sarılır, yüzünü önlüğüne bastırır, kedicikler hakkında bir şeyler söyler, başı döner, hareket eder ve bunun onun suçu olduğu hakkında bir şeyler söyler ve onun için gözyaşlarına boğulur, bir ağacın üzerinde bir fırtına gibi.

Agnes ona şöyle der: Bu senin hatan değil. İnek öğrenci. Ateşi çıktı ve hiçbir şey yapamadık. Elimizden geldiğince buna katlanmalıyız. Ve ekliyor: Görmek ister misin?

Mary, Hamnet'in yüzünü ortaya çıkarır. Judith yürür ve ona bakar, ellerini kaldırır, yumruklarını sıkar. İnançsızlığın ifadesi utangaçlığa, sonra sempatiye, sonra acıya ve tekrar geri dönüyor.

-Ey! diyor nefesini tutarak. O gerçek mi?

Yanındaki Agnes başıyla onaylıyor.

-Görünmüyor.

Agnes tekrar başını salladı.

"Sadece gitti."

-Nereye?

"To..." derin bir nefes alıyor, neredeyse normal olarak, "...gökyüzüne." Ve ceset burada kaldı. Ona elimizden geldiğince iyi bakmalıyız.

Judith uzanıp ikizinin yanağına dokunuyor. Gözyaşları yüzünü doldurur, birbirlerini kovalarlar. Her zaman büyük inciler gibi çok kalın gözyaşları ağladı, böyle hafif bir vücuttan şaşırtıcı bir şey geliyor. Başını şiddetle iki yana sallıyor. Sonra diyor ki: Hiç geri dönmeyecek mi?

Ve Agnes, kızının acısından başka her şeye dayanabileceğini keşfeder. Ayrılığa, hastalığa, dayağa, doğuma, yoksunluğa, açlığa, adaletsizliğe, inzivaya dayanabilir ama şuna değil: kızının ölü ikizine bakması. Kızı, kardeşini kaybettiği için ağlıyor. Kızı kedere boğuldu.

İlk defa gözlerinden yaşlar geliyor. Aniden, uyarı vermeden taşarlar, görüşünü bulanıklaştırırlar, dökülüp yüzüne, boğazına düşerler, önlüğünü ıslatırlar, kıyafetleriyle teni arasında koşarlar. Görünüşe göre sadece gözlerinden değil, vücudunun tüm gözeneklerinden geliyorlar. Bütün varlığı hasrettir, oğluna, kızlarına, olmayan kocasına, herkese, "Hayır aşkım, bir daha gelmeyecek" deyince üzülür.

Şafağın sütlü ve belirsiz ışığı odayı doldurmaya başlar. Agnes kefene son dikişleri atıyor, omzun altına sıkıştırıyor, dizlerin kenarlarını bitiriyor. Mary leğenleri boşalttı, bezleri sıktı, yerdeki gevşek yaprakları ve çiçekleri süpürdü. Judith yanağını kardeşinin omzunu örten kumaşa yaslıyor. Susanna yan odadan geldi ve başı eğik kız kardeşinin yanında oturuyor.

İkisi arasında hazırlamışlar. Beyaz bir beze sarılı olarak temiz ve defnedilmeye hazırdır.

Agnes çukuru düşündüğünde, bu düşüncenin hendekten atlamak istemeyen bir at gibi geri çekildiğini fark eder. Onunla kiliseye, Bartholomew'in ve belki de Gilbert ve John'un omuzlarında yürüdüğünüzü hayal edebilirsiniz; rahip cesedi kutsadığı hayal edilebilir. Ama toprağa, karanlık kuyuya iniş, onu bir daha görememe düşüncesi, bunu düşünemez. Bunu hayal edemezsin. Oğlunuzun başına böyle bir şey gelmesine izin veremezsiniz.

İpliği üçüncü veya dördüncü kez geçirmeye çalışıyor -yüz kısmını dikmesi gerekiyor, yapılması gerekiyor, bu gerekli- ama iplik

normalden daha kalın, yıpranıyor ve gözlerinden geçmiyor. uzun süre iğne yap, denemesine izin ver. Kapı çaldığında ucu ağzına daldırıyor.

Kafanı kaldır. Judith çığlık atıyor ve aynı yöne bakıyor. Mary, şöminenin yanında döner.

"Kim olacak?" -Soru.

Agnes iğneyi indiriyor. Dördü ayağa kalkar. Tekrar ararlar: art arda birkaç vuruş.

Bir delilik anında Agnes, diğer çocuklarını almak için, henüz hazır olmadığında, henüz onu hazırlamayı bitirmediğinde çocuğu almak için tekrar eve geldiğine inanır. Yas tutanlar için, komşuların gelip taziyelerini iletmeleri ya da belediye yetkililerinin gelip onu alması için çok erken. Kapıyı çalan sadece bir hayalet, bir hayalet olabilir. Ama kimi aramaya geliyor?

Darbeler tekrar duyulur: keskin bir darbe, bir çekiçleme. Kapı menteşelerinde gıcırdıyor.

"Kim gidiyor?" Agnes, hissettiğinden daha fazla cesaretle yüksek sesle söylüyor.

Mandal kaldırılır, kapı açılır ve birdenbire kocası lentonun altında belirir, giysileri ve başı yağmurdan sırılsıklam ve kararmış, saçları yanaklarına sıvanmıştır. Yüzü hiç uyumamış gibi, solgun, deli gibi.

-Geciktim? -Diyor.

Sonra Judith'in mumun yanında durduğunu fark eder ve yüzünde bir gülümseme genişler.

"Sen," dedi kollarını iki yana açarak odayı geçerek. Buradasın, iyisin. Endişelendim… Dinlenemedim… Bunu duyar duymaz geldim ama şimdi görüyorum ki…

Ölü durur. Tahtayı, kefeni, kefenlenmiş cesedi gördü.

Korku ve şaşkınlık ifadesiyle hepsine tek tek bakıyor. Agnes onları saydığını görür. Karısı, annesi, en büyük kızı, en küçük kızı.

-Söylemez-. Yapma…? Bu…?

Agnes ona, o da ona bakıyor. Keşke bu anı dünyadaki her şeyden daha fazla uzatabilseydim, bu anı o farkına varmadan

genişletebilseydim, mümkün olduğunca onu olanlardan koruyabilseydim. Sonra başını aşağı eğerek hızlı bir şekilde başını salladı.

Kocasının ağzından, büyük bir ağırlığı taşımak zorunda kalan bir hayvanın çıkardığı gibi boğuk, boğuk bir ses gelir. İnançsızlığın, ıstırabın sesidir. Agnes onu asla unutmayacak. Hayatının sonunda, kocasının vefatından yıllar sonra bile, tam perdeyi ve tınıyı hatırlayacaktır.

Hızla kalasa yaklaşır, örtüyü kaldırır. Ve oğlunun yüzü, mavi ve beyaz bir zambak, gözleri kapalı, sanki kızgınmış gibi, olanlardan etkilenmemiş gibi dudakları büzülmüş.

Baba, oğlunun soğuk yanağına dokunur. Parmaklar titreyerek kaştaki yaranın üzerinde uçar. Hayır, hayır, hayır diyor. Göklerin Tanrısı diyor. Sonra çocuğa yaklaşmak için eğilir ve fısıldar: Nasıl mümkün olabilir?

Kadınlar etrafını sarar, ona sarılır, ona sarılır.

Ve böylece, Hamnet'in cesedini gömülmek üzere taşıyan babadır. Tahtayı alır, kollarına koyar, beyaz bir kefene sarılmış, vücudunu çiçekler ve dallarla saran oğlunu önüne uzatır.

Agnes, Susanna'ya ve Judith'e diğer elini vererek arkasından takip eder. Judith, Bartholomew tarafından kollarında taşınır; kız yüzünü amcasının boynuna gizler ve gömleğini gözyaşlarıyla ıslatır. Onları Mary ve John, Eliza ve kardeşleri, Joan, Agnes'in kardeşleri ve fırıncı ve karısı izlemektedir.

Babası onu yardımsız olarak Henley Caddesi'ne götürüyor, yüzü gözyaşları ve terle ıslanmış. Yol ayrımına gelen Edmond, alaydan ayrılır ve kardeşinin yanında durur. İkisinin arasında kalas taşıyorlar, baba başından, Edmond ayaklarından.

Komşular, köy halkı, yoldan geçenler, sessiz geçit töreni geçerken kenara çekilir, aletlerini, bohçalarını, sepetlerini bırakırlar. Geri çekilirler, sokakların kenarlarına dönerler, yolu açarlar. Şapkalarını çıkarırlar. Kollarında çocuk taşırlarsa, eldivenin oğlu ölü ve kefenlenmiş oğluyla geçerken onları biraz daha göğsüne yakın

tutarlar. Kendilerini geçerler Rahatlatıcı sözler söylüyorlar, üzgünler. Çocuk için, aile için, kendileri için dua ederler. Bazıları ağlar. Diğerleri fısıltılarla aileden, eldivenden, karısının çıkardığı havalardan, eldivenin oğlunun hayatta iyi bir şey yapacağına nasıl kimsenin inanmadığından, ne kadar tembel göründüğünden bahseder ve şimdi ona bakın: Londra'da önemli bir adam. ' derler ve o zarif işlemeli kolları ve o parlak deri çizmeleriyle işte gider. Kim söyleyecekti? O kadar parayı bir komedi ambarında kazandığı doğru mu? Bu nasıl mümkün olaiblir? Ancak iki kızının ortasında ilerleyen annenin sarılmış bedenine, buruşmuş yüzüne herkes hüzünle bakar.

Agnes, mezarlığa geçit törenini aynı anda hem çok yavaş hem de çok hızlı buluyor. Kendilerine bakan, onları dikkatle inceleyen, kefenlenmiş oğlunun görüntüsünü göz kapaklarının arkasında tutan, özünün o parçasını çalan bir çift göze tahammül edemiyor. Onu her gün kapılarından, pencerelerinin dibinden geçerken gören insanlar. Onunla konuştular, saçını karıştırdılar, okul zili için geç kalırsa acele etmesini söylediler. Çocuklarıyla oynadı, evinden, dükkânından kurşun gibi girip çıktı. Onlar için ayak işleri yaptı, köpeklerini şımarttı, pencere kenarlarında uyuklarken kedilerinin sırtlarını okşadı. Ve şimdi hayatlarına devam ediyorlar, her zaman olduğu gibi, köpekleri ateşin yanında esnemeye devam ediyor, çocukları yemek istemeye devam ediyor, o yokken.

Bu yüzden o bakışlara dayanamıyor, gözlerini görmek istemiyor. Onların taziyelerini, dualarını, fısıldadıkları sözleri kabul etmez. Geçmelerine izin vermek için kenara çekilmelerinden ve sonra arkasında yeniden toplanmalarından, ayak seslerini sanki hiçbir şeymiş gibi, sanki hiç alınmamışlar gibi silmelerinden nefret ediyor. Hamnet'in o yoldan yürüdüğü asla unutulmasın diye yürüdüğü sokakları ve bu sokakların sonsuza kadar işaretli olduğunu saymak için belki bir çapayla yeri kazımak istiyor. Yanından geçtiğini.

Ne çabuk, ne çabuk, kilise bahçesine, kapıdan, kırmızı meyvelerle süslenmiş sıra sıra porsuk ağaçlarının arasından yaklaşıyorlar.

Çukur oldukça hareketli. Devasa bir pençe tarafından dikkatsizce yapılmış gibi, toprakta derin, karanlık bir çatlak. Mezarlığın dibinde. Ötesinde, nehir yavaş ve geniş bir şekilde kıvrılıyor, suları yön değiştiriyor. Bugün opak, ip gibi örülmüş, hep ileriye doğru akıyor.

Hamnet bu arsayı ne kadar çok isterdi. Bu konuyu düşündüğünü anlar. Eğer kendisine bir seçim hakkı verilmiş olsaydı, burada olsaydı, kesinlikle o noktayı işaret ederdi: nehrin yakını. Suyu severdi. Agnes her zaman otlu kıyılara, kuyuların nemli karanlık bordürlerine, kokuşmuş kanalizasyonlara, kirli koyun su birikintilerine çok yaklaşacağından endişelenirdi. Ve şimdi orada, nehrin yanında, sonsuza dek toprağa kilitlenmiş olacak.

Babası onu indiriyor. Nasıl olabilir, nasıl mümkün olabilir? Başka türlü olamayacağını, sadece yapması gerekeni yaptığını biliyor ama bu yükümlülüğü yerine getiremeyeceğini düşünüyor. Bunu asla yapmazdı, oğlunu asla dünyaya böyle tek başına, soğuk, örtünmeye gönderemezdi. Kocasının gergin kollarına, çarpık, çarpık, parlayan yüzüne ve ona yardıma gelen Bartholomew ve Edmond'a bakamıyor, bakamıyor. Birisi bir yerde inliyor. Elizabeth mi? Yakın zamanda küçük bir oğlunu da kaybetmiş olan Bartholomew'in karısı mı? Judith ağlar, Susanna onu elinden tutar ve Agnes o anı özler, oğlunun kayboluşunu, onun için diktiği kefeni, nehrin killi kara toprağına girişi özler. Bir an önce oradaydı, Judith'e bakmak için başını eğdi ve şimdi yok. Bir daha asla görmeyeceksin.

Agnes, mezarlıktan çıkmanın girmekten daha zor olduğunu keşfeder. Geride bırakılacak çok mezar var, eteklerini çekiştiren, soğuk parmaklarıyla dokunan, ısrarla, acıyla tutan, gitme, bizi bekle, bizi burada bırakma diyen öfkeli ruhlar var. Eteklerinin eteklerini tutmalı, ellerini saklamalı. Bu siteye üç çocukla gelip iki çocukla gitmesi de garip ve zor. Kendi kendine birini geride bırakması gerektiğini söylüyor ama bunu nasıl yapacak? Şikayetçi ruhların, hüzünlü porsuk ağaçlarının, dokunan soğuk ellerin olduğu bu yerde onu nasıl bırakacak?

Kapıya vardıklarında kocası onu kolundan tutar; dönüp ona bakıyor ve yüzünü öyle tuhaf, öyle çarpık, öyle yaşlı görüyor ki, sanki onu hiç görmemiş gibi. Uzun ayrılıktan dolayı mı? Ağrı? Gözyaşlarına mı?, diye ona bakarken merak ediyor. Yanındaki, kolundan yakalayan, onu sımsıkı tutan o kişi kim? O yüzde ölen oğlunun elmacık kemiklerini, alnının şeklini görüyor, ama daha fazlasını değil. Yalnızca yaşam, yalnızca kan, yalnızca atan dirençli bir kalbin, yaşlarla parlayan gözlerin, duyguyla kızarmış bir yanağın kanıtı.

O boştur, sınırları belirsizdir, asılsızdır. Bir yaprağa çarpan bir yağmur damlası gibi parçalanabilir, parçalanabilir. Buradan ayrılamazsın, o çitten geçemezsin. Onu orada bırakamazsın.

İki eliyle ahşap çit direğine tutunur. Her şey paramparça oldu ve bu direğe tutunmak yapabileceğiniz en iyi şey, tek şey gibi görünüyor. Orada, kapıda, bir yanda kızları, diğer yanda oğluyla kalmak mümkün olsaydı, her şeyi kontrol altına alabilirdi.

Onu oradan çıkarmak için kocasının, erkek kardeşinin ve iki kızının güçlerini toplaması gerekir.

Agnes yıkılır, bin parçaya ayrılır. Bir ayağını bir köşede, bir eli yerde, bir eli yerde yatarken bulmak onu hiçbir gün şaşırtmazdı. Ve kızları da. Susanna ciddi, kızgınmış gibi kaşlarını çatıyor. Judith ağlıyor, başka bir şey değil, sürekli, sessizce; Gözyaşları akıyor ve hiç durmayacak gibi görünüyor.

Onları bir arada tutan pimin Hamnet olduğunu, onsuz devrileceklerini, yerde bir bardak gibi parçalanacaklarını nereden bileceklerdi?

İlk gece ve ayrıca ikinci gece, koca, baba, aşağıdaki odada bir aşağı bir yukarı gider. Agnes bunu üst kattaki yatak odasından duyar. Başka bir şey duyulmuyor. Ağlamak, inlemek veya iç çekmek yok. Sadece aşağıdaki ayak sesleri, yorulmadan, oradan oraya, sanki haritasını kaybettiği bir yere dönüş yolunu arıyormuş gibi.

"Görmedim," diye mırıldandı onları ayıran karanlık boşluğa.

Başını çevirir; onu görmüyor ama çarşafların hışırtısını ve hışırtısını duyuyor. Acımasız yaz sıcağına rağmen yatak perdeleri çekiliyor.

"Ne de kimse" diyor.

"Ama görmedim," diye fısıldıyor, "ve görmeliydim." bilmem gerekiyordu. Bunun korkunç bir aldatmacadan başka bir şey olmadığını, gerçekte sadece Judith için beni korkuttuğunu anlamalıydım...

Kapa çeneni, dedi ona ve arkasını dönerek kolunu ona doladı. Elinden geleni yaptın. Onu kimse kurtaramazdı. Mümkün olan her yolu denedin ve...

"Elbette," diye yanıtlıyor, aniden öfkelenerek, yatakta doğrulup onunla teması reddederek. Bir işe yarasaydı, ona vermek için kalbimi sökerdim. İsterim…

-Biliyorum.

Bilmiyorsun, dedi ve yumruğunu şilteye vurdu. Sen burada değildin. Judith..." diye fısıldıyor ve gözyaşları düşüyor, yanaklarından aşağı yuvarlanıyor, saçlarını ıslatıyor. "...Judith çok hastaydı. Ve ben… onun o kadar farkındaydım ki… Ona daha fazla dikkat etmem gerektiğini düşünmedim… Ne olduğunu anlamadım… Gidecek olanın o olacağına ikna oldum. Bu kadar kör olduğuma inanamıyorum, nasıl bu kadar aptal olabildim...

"Agnes, elinden gelen her şeyi yaptın, her şeyi denedin," diye tekrarlayarak onu yatağa yatırmaya çalıştı. Hastalık çok ciddiydi.

Direniyor, kendini büzüştürüyor, kollarıyla dizlerini tutuyor.

"Sen burada değildin," diye bir kez daha ısrar ediyor.

Cenazeden iki gün sonra sokağa çıkar. Kendisine bazı tarlaları kiralayan bir adamla konuşmalı, ona borçlu olduğunu hatırlatmalı.

Ön kapıdan çıkar ve her şeyi ışıkla, çocuklarla alevler içinde bulur. Beraber giderler, birbirlerine seslenirler, anne babaları onları

ellerinden tutar, gülerler, ağlarlar, tek omuzda yatarlar, pelerinini bağlarlar.

Dayanamıyor. Deri, kafatası, kaburgalar, büyük, berrak gözler; ne kadar kırılganlar Görmüyor musun Annelere, babalara bağırmak istiyor. Evden çıkmalarına nasıl izin verirsin?

Markete gelir ve aniden durur. Bir kuzenin selamına ya da uzattığı eline karşılık vermeden topuğunun üzerinde döner ve aynı şekilde geri döner.

Evde, Judith'i arka kapıda oturuyor. Size bir sepet elma soyma görevi verildi. Onun yanına oturur. Kısa bir süre sonra sepetten bir elma alır ve ona verir. Kızın sol elinde bir soyma bıçağı var - her zaman solu kullanıyor - ve onu soyuyor.

Kabuklar keskin bıçaktan denizkızı kılı gibi uzun yeşil lüleler halinde dökülüyor.

İkizler çok küçükken, belki ilk doğum günlerinden biraz önce, karısına şöyle dedi: Bak.

Agnes başını tezgahtan kaldırdı.

Her birine ince bir dilim elma verdi ve ikisi de aynı anda ona uzandı, sağ eli Hamnet, sol eli Judith.

Hamnet sağıyla, Judith soluyla birlikte parçayı ağızlarına götürdüler.

Ve sanki sessizce birbirlerine bir işaret yapmışlar gibi onu aynı anda salıverdiler; sonra birbirlerine baktılar ve tekrar aldılar, sol taraf Judith, sağ taraf Hamnet.

"Ayna gibiler" dedi. Ya da ikiye bölünmüş tek bir kişiymiş gibi.

İki kafa havada, bükülmüş altın kadar parlak.

Atölyeden çıkarken koridorda babası John ile tanışır.

İkisi de durur, birbirlerine bakarlar.

Babası elini sakalına götürür ve kendini kaşır. Sertçe yutkunur ve Adem elması rahatsız bir şekilde aşağı yukarı hareket eder. Sonra

ne homurdanma ne de öksürük olmayan bir ses çıkarır, kenara çekilir ve atölyeye geri döner.

Nereye bakarsanız bakın: Hamnet. İki yaşında, eller pencere pervazının kenarında, sokağı görmek için geriliyor, geçen bir atı işaret ediyor. Küçük bir çocukken, tıpkı iki somun ekmek gibi, Judith'le beşikte sıkışıp kalmıştık. Okuldan eve dönerken kapıyı çok sert açmak, duvarda Mary'nin şikayetlerine ve azarlamasına neden olan bir iz bırakmak. Pencerenin dibindeki çemberden bir topa tekrar tekrar vurmak. Babasına bakmak için başını kaldırıp Yunanca fiil kipinden, yanağında duraklama gibi virgül şeklinde bir tebeşir işaretinden bir şey sormak için kaldırdı. Kalemden seslenerek: Biri gelsin, domuzun sırtına kuş konmuş!

Ve karısı öyle hareketsiz, öyle sessiz ve solgun ki; ve en büyük kızı dünyaya o kadar kızgın ki onları kızgın sözlerle kırbaçlamadan edemiyor. Ve küçük kız durmadan ağlıyor: başını masaya yaslıyor ya da kapının eşiğinde duruyor ya da yatağa uzanıyor ve durmadan ağlıyor, ta ki annesi ve annesi ona sarılana kadar, durmasını rica et çünkü eğer yapmazsa hastalanacak.

Ve kurtulamadığın o koku, deri, tabaklanmış, postlar, yanmış saçlar. O evde nasıl bu kadar yıl geçirebildi? Artık evin buruk havası teneffüs edilemez. Camın vurulması, eldiven almak, görmek, denemek, boncuklardan, düğmelerden, dantellerden durmadan konuşmak için bekleyenlerin talepleri. Şu ya da bu tüccar, bu tabakçı, şu çiftçi, şuradaki asilzade, ipeğin fiyatı, yünün maliyeti, meclis toplantılarına kim gider, kim gitmez, gelecek yıl kim aedile olacak hakkında bitmek bilmeyen, dırdır eden konuşmalar. .

Dayanılmaz. Genel olarak her şey. İpleri ve dalları kendisine yapışan ve ne yaparsa yapsın onu tuzağa düşüren bir yokluk ağına hapsolmuş gibi hissediyor. İşte yine bu villada, bu evde ve bir şey ile diğeri arasında bir daha ayrılamayacağından korkuyor; bu acı, bu kayıp onu burada tutabilir, Londra'da elde ettiği her şeyi mahvedebilir. O olmazsa şirket kaosa, düzensizliğe yenik düşer; tüm parayı kaybedecekler ve dağıtılacaklar; ya da belki yerini alacak

başka birini bulurlar; ya gelecek sezon için yeni bir oyunu olmayacak ya da olacak ve şimdiye kadar yazdığı her şeyden daha iyi olacak ve o kişinin adı reklam panolarında olacak ve onun olmayacak ve sonra onlar Onu kovacağım, bir tane daha koyacaklar, artık kimse onu istemeyecek. Orada inşa ettiğiniz her şeyi kaybedebilirsiniz. Komedi ağıllarının hayatı çok istikrarsız, çok kırılgandır. Sık sık en çok benzediğinin babasının eldivenlerindeki nakış olduğunu düşünür: Sen sadece güzelliği görürsün, minimal bir parça, ama arkasında karmaşık bir çalışma, beceri, hüsran ve ter ağı vardır. Hâlâ arkasında olması gerekenin olduğundan, her şeyin plana göre gittiğinden emin olmak için her zaman orada olması gerekiyor ve kesinlikle kimsenin girmediği, kimsenin gitmediği evinin dört duvarını özlüyor. Sadece bir yatak, bir sandık ve bir masanın olduğu yerde onu arayacak, sormayacak, rahatsız edecek kimse yok. Gürültüden, hayattan ve çevrenizdeki insanlardan sığınabileceğiniz tek yer; kendini dünyadan ayırmayı, kendini eritmeyi, ucundan kelimelerin döküldüğü mürekkeple dolu bir kalemden başka bir şey olmayı başaramadığı tek yerdir. Ve kelimeler birbiri ardına ağzından çıktıkça, kendini unutup, başka hiçbir şeye benzemeyen, çok emici, çok rahatlatıcı, çok kişisel, çok neşeli bir huzur bulmayı başarır.

Bundan vazgeçemez, burada, bu evde, bu villada, eldiven işinin kıyısında, karısı için bile kalamaz. Bir ayağı demir tuzağa yakalanmış bir hayvan gibi, yan kapıdaki babası ve oğlu kilise avlusunda üşümüş ve çürüyen yeraltında, sonsuza kadar Stratford'da sıkışıp kalacaktı.

Onu aramaya gider ve gitmesi gerektiğini söyler. Şirketi uzun süre yalnız bırakamayacağını. Kimin ihtiyacı var: yakında Londra'ya dönecekler ve yeni sezona hazırlanmaları gerekecek. Diğer şirketler kendi şirketlerinin battığını görmekten çok mutlu olacaklardır; rekabet, özellikle sezonun başlarında şiddetlidir. Yapılması gereken çok fazla hazırlık var ve her şeyin doğru yapıldığından emin olmak için orada olması gerekiyor. Onu başkasının eline bırakamazsın.

Kimseye güvenemezsin. Gitmek zorunda. O üzgün. Onun anlamasını umuyor.

Agnes konuşmayı kesmez. Kelimeler onun üzerinden yanlara doğru kayar. Domuzların yiyeceklerini kovadan oluğa dökmeye devam edin. Kovayı kaldırmak ve tüm içeriği düşürmek çok kolaydır. Tek yapması gereken orada durmak, domuz ahırının duvarına yaslanmak.

"Ve ben bir mesaj gönderiyorum," diyor arkasından ve atlıyor.

Neredeyse orada olduğunu unutmuştu. Ona ne söylüyordu?

"Peki mesaj atar mısın?" o tekrarlar. Kime?

-Sana.

-Bana göre? Ne hakkında? Kendine işaret ediyor. Ben buradayım, önünüzde.

"Londra'ya varır varmaz sana bir mesaj göndereceğimi söylemek istemiştim."

Agnes kaşlarını çattı ve kovanın son kalıntılarını da düşürdü. Hatırlıyorsunuz, evet; Biraz önce Londra'dan bahsediyordum. Oradaki arkadaşlarından. "Hazırlıklar," dedi, ya da ona öyle geliyor. Ve gitmesi gerektiğini.

-Londra'ya? -diyor.

"Gitmeliyim," diye tekrarladı, biraz sinirliydi.

Agnes, fikrin kendisine ne kadar gülünç ve hayal ürünü geldiğine neredeyse gülümsüyor.

"Gidemezsin," diyor ona.

-Bu gerekli.

-Ama yapamazsınız.

Agnes, dedi, şimdi tamamen sinirlenmişti. Dünya durmadı. Beni bekliyorlar. Sezon başlamak üzere ve şirketim her an Kent'ten dönebilir ve benim...

"Nasıl ayrılmayı düşünebilirsin?" anlamadan soruyor. Onun anlaması için ne söylemelisin? Hamnet," diyor ve olgun bir armut şeklindeki ağzında o ismin gücünü hissediyor. Hamnet öldü.

Bu sözler onu sarsıyor. Artık onları konuştuğuna göre ona bakamaz; Başını eğiyor ve çizmelerine bakıyor.

Onun için çok basit. Oğlu, oğlu öldü, ceset hala mezarda sıcak. gitmez Kalır. Kapılar, dördü birlikte, defalarca dolaştıktan sonra dansçılar gibi kapanır. Burada onunla, Judith'le, Susanna'yla kalacak. Ayrılmayı nasıl düşünebilirsin? Anlamı yok.

Agnes bakışlarının yönünü botlara kadar takip ediyor ve orada, yanında gece çantası var. Dolu, dolu, hamile bir kadının rahmi gibi.

Parmağını ona doğrultuyor, konuşamıyor.

"Gitmeliyim...şimdi," diye mırıldanıyor, sözlerin üzerine tökezleyerek, her zaman çakıl taşlarının üzerinden akan bir derenin hızlı, berrak suları gibi konuşan kocası. Bugün Londra'ya giden bir grup tüccar var... ve onların... fazladan bir atları var. Sadece... Bu gerekli... Şey, yani... Sana veda ediyorum... ve zamanla... ya da daha iyisi...

-Şimdi buradan ayrıl? Bugün? İnanamaz ve dönüp ona bakar. Sana burada ihtiyacımız var.

"Tüccarlar... Ben... Yani... Beni bekleyemezler ve... bu iyi bir fırsat... bu yüzden yalnız seyahat etmeyeceğim... Seyahat etmemi sevmiyorsun yalnız, unutma... Bana defalarca söyledin... yani..."

"Artık gidecek misin?"

Kocası, domuz kovasını elinden alır, duvarın üstüne koyar ve iki elini de alır.

"Londra'da bana güvenen birçok insan var. Geri dönmeliyim, bu bir zorunluluk. O adamları terk edemem...

"Ama yapıyoruz?"

-Tabii ki değil. Ancak…

Agnes yüzünü kaldırıyor ve ona dik dik bakıyor.

-Çünkü gidiyorsun? diye soruyor dişlerini sıkarak.

Uzaklara bakıyor ama ellerini bırakmıyor.

"Sana söyledim," diye mırıldanıyor. Şirket, diğer oyuncular, ben…

-Niye ya? -Soru-. Baban yüzünden mi? Bir şey mi oldu? söyle bana

- Anlatacak bir şey yok.

-Sana inanmıyorum.

Ellerinden kurtulmaya çalışıyor, ama gitmesine izin vermiyor. Bileklerinizi bir yandan diğer yana bükün.

"Şirketinizden bahsediyorsunuz," diyor, aralarındaki boşluk o kadar küçük ki, aynı havayı soluyor olmalılar, "sezonunuz ve hazırlıklarınız hakkında konuşuyorsunuz, ancak bu nedenlerin hiçbiri gerçek nedenler değil."

Ellerini ondan alabilmek için tekrar kurtulmaya çalışır; kocası bunu biliyor ve buna rıza göstermeyecek. Bırakmadığı için öfkeden mosmor olur, alevlenir, ısınır ve çocukluğundan beri hissetmediği bir öfke onu sarar.

"Önemli değil," diyor sonunda, domuzlar yalakta kök salarken ikisi arpacığın yanında birbirlerine bakarken nefes nefese. Ben onu çoktan biliyorum. Orası seni yemi yutan bir balık gibi yakaladı.

-Hangi mekan? Londra'yı mı kastediyorsun?

—Hayır, kafandaki yer. Bir kez gördüm, uzun zaman önce, koca bir ülke, bir manzara. O yere gittin ve şimdi senin için diğerlerinden daha gerçek. Hiçbir şey seni oradan uzaklaştıramaz. Kendi oğlunun ölümü bile değil. görüyorum," diyor ona. Bir eliyle iki bileğini tutarken diğer eliyle de çantayı ayağının dibine koyuyor. Öyle düşünme.

Çanta omzuna asılana kadar bırakmıyor. Ellerini birbirine sürtüyor, bilekleri kırmızı, parmaklarının bıraktığı izler.

Ondan iki adım uzakta derin nefes alıyor. Elinde tuttuğu şapkayı buruşturur ve onun gözünün içine bakmaktan kaçınır.

"Bana veda etmeyecek misin?" ona söyler. Hoşçakal demeden mi gideceksin? Bana, sana çocuk veren kadın mı? Son nefesine kadar oğluna bakan kişi mi? Onu gömmek için kefenleyen kişi mi? Tek kelime etmeden benden uzaklaşacak mısın?

"Kızlara iyi bak" diyebildiği tek şey bu ve bu onu ince, keskin bir iğne batması gibi acıtıyor. Gelir gelmez haber göndereceğim," diye tekrarlıyor, "ve sizi Noel'den önce tekrar görmeyi umuyorum.

Ona sırtını döner, domuzlara döner. Sert sırtları, hareketli kulakları görün, tatminin homurtularını duyun.

Aniden orada, onun arkasında. Onu beline sarıyor, onu döndürüyor, ona sarılıyor. Kafalar yan yana: Agnes deri eldivenlerin ve gözyaşının tuzunun kokusunu alabiliyor. Bir an için böyle, birlikte, birleşik kalırlar ve her zaman hissettiği ve her zaman hissettiği çekiciliği hisseder, sanki görünmez bir ip onun kalbine dolanmış ve onun kalbine bağlanmış gibi. Oğlumuz onun bir parçasından ve benim bir parçamdan yapıldı, diye düşünüyor. Birlikte yaptılar; onu birlikte gömdüler. Oğul asla geri dönmeyecek. Varlığının bir parçası zamanı sarmak, kendini bir iplik gibi ona sarmak istiyor. Çıkrağı tersine çevirmek, Hamnet'in ölümünün, çocukluğunun, bebekliğinin, doğumunun yumağını, o ve kocasının ikizlere hayat vermek için o yatakta birleştiği ana kadar geri almak istiyorum. Hepsini çözmek, hepsini ham yapağıya geri döndürmek, o ana geri dönüş yolunu bulmak ve ayağa kalkmak, yüzünü yıldızlara, göğe ve aya kaldırmak ve önündeki her şeyi değiştirmelerini istemek istedi. oğlum, lütfen onun için başka bir şey ayarlamalarını rica et. Onu elde etmek için her şeyi yapacaktı, karşılığında cennet ne istediyse vazgeçecekti.

Kocası ona sarılırken o da her şeye rağmen, tıpkı o gece yaptığı gibi, vücudunu onun vücuduna sığdırıyor. Sanki konuşacakmış gibi şapkanın kıvrımından nefes alıyor, ama kadın kelimeler istemiyor, onlara ihtiyacı yok. Omzunun üzerinden ayağının dibindeki gece çantasını görüyor.

Geri dönüş yok. Onlar için planlanmış olanı geri alamazsınız. Oğul gider, koca gider ve o kalır. Domuzlar her gün yemek yemek zorunda ve zaman sadece bir yönde ilerliyor.

"Git öyleyse," dedi ona dönerek ve sarılmadan ayrılarak, "gitmen gerekiyorsa." Mümkün olduğunda geri dön.

Bütün gün ve bütün gece ağlamanın mümkün olduğunu keşfedin. Ağlamanın birçok farklı yolu olduğunu: aniden dökülen gözyaşları, derin, yırtıcı iniltiler, gözlerden sonsuz sessiz su damlası. Göz çevresindeki tahriş olmuş cilt, göz kamaştırıcı ve papatya tentürü ile tedavi edilebilir. Kızları, onlara cennet ve sonsuz mutluluk hakkında

konuşarak, öldükten sonra hepsinin tekrar buluşacağını ve hiçbir sözüne inanmasa bile onları bekleyeceğini söyleyerek teselli etmenin mümkün olduğunu. İnsanların her zaman çocuğunu kaybetmiş bir kadına ne söyleyeceğini bilemediğini keşfeder. Yakın arkadaş olarak görmediği bazı kişilerin habersiz gelip uğradığını, pencere pervazına ekmek ve kek bıraktığını, kiliseden çıkarken ona nazik ve zamanında bir söz verdiğini, Judith'in saçını karıştırdığını ve bir çimdik attıklarını. soluk yanak.

Çocuğunuzun kıyafetlerini ne yapacağınızı düşünmek kolay değil.

İlk birkaç hafta Agnes, yatağa girmeden önce onu bıraktığı sandalyeden kaldıramaz.

Cenazeden bir ay sonra pantolonları alır ve oldukları yere geri koyar. Gömleğin yakasına dokunun. Bir botun ucunu diğeriyle aynı hizaya gelecek şekilde hareket ettirerek ikisini bir araya getirin.

Sonra yüzünü gömleğine gömer; pantolonunu kalbine götürür; her bir bota uzanın ve ayakların boş şekline dokunun; önlüğü bağlar ve çözer, düğmeleri iliklerden geçirir ve tekrar dışarı çeker. Giysileri katlıyor, açıyor, tekrar katlıyor.

Kumaşa dokunmak, dikişlere dokunmak, havadaki kırışıklıkları düzeltmek, vücudunuz bu görevi hatırlıyor. Onu önceye taşır. Kıyafetlerini katlayarak, onlara yönelerek, kokusunu içine çekerek, neredeyse kendini hala orada olduğuna, giyinmek üzere olduğuna, her an kapıdan içeri girip çoraplarım nerede, nerede diye soracağına ikna edebilir. gömleğim? ?, okula geç kaldığı için endişeleniyor.

O, Judith ve Susanna sayvanlı yatakta birlikte yatarlar, konu tartışılmaz: kızların bebek arabası asla dışarı çıkarılmaz, bir yere konmuştur. Agnes üçe doğru perdeleri kapatır. Bu şekilde onları hiçbir şeyin alamayacağı, pencerelerden veya bacadan hiçbir şeyin giremeyeceği söylenir. Gecenin büyük bir kısmını uyanık geçirir, içeri girmenin bir yolunu arayan kötü ruhların çağrısını ve feryadını bekler. Kollarını uyuyan kızlarına sarıyor. Sık sık uyanır ve ateş, topaklar, olağandışı ten rengi olup olmadığını kontrol eder. Her gece

zaman zaman taraf değiştirir, Judith'in yanında, onunla dış dünya arasında ve ardından Susanna'nın yanında uyur. Bu sefer ondan hiçbir şey kaçamayacak. İzleyecek, bekleyecek. Hiçbir şey ve hiç kimse kızlarını almayacak. Asla daha fazla.

Susanna, geceyi büyükannesi ve büyükbabasıyla yan odada geçireceğini söylüyor. Burada uyuyamam, diyor annesinin bakışlarından kaçınarak. Çok fazla hareket var.

Şapkasını ve geceliğini kapar ve farelerin yerde biriktirdiği tozları etekleriyle süpürerek odadan çıkar.

Agnes yeri süpürmek için bir sebep bulamıyor. Genel olarak, hemen kirlenir. Yemek yapmak da ona yararsız geliyor. O yapar, yerler ve bir süre sonra tekrar yemek için.

Kızlar büyükanne ve büyükbabanın evinde yemek yer; Agnes onu durduramaz.

Pazar günleri mezara gitmek hem acı hem de keyiflidir. Onun üstüne yatmak, onu vücuduyla örtmek istiyor. Elleriyle toprağı kazmak istiyor. Ona dalla vurmak istiyor. Üzerine bir anıt dikmek, onu rüzgardan ve yağmurdan korumak ister. Belki de onunla orada yaşamak için yerleşmek.

Tanrı'nın ona ihtiyacı olduğunu söyler rahip bir gün, ayinden sonra elini tutar.

Neredeyse dişlerini göstererek tepki veriyor ve onu tokatlamak istiyor. Ona ihtiyacım vardı, cevap vermek istiyor, Tanrınız sırasını beklemeliydi.

Ama hiçbir şey söylemiyor. Kızının kolunu tutar ve gider.

Hewlands tarlalarının hayalini kuruyor. Gece, toprak çıplak, geniş oluklar halinde oyulmuş. Önünde, annesi yere çömelip doğruldu. Yaklaştıkça küçük, inci beyazı dişlerini toprağa diktiğini görüyor.

Agnes yaklaştığında anne durmaz veya dönmez, sadece gülümser ve birbiri ardına bebek dişlerini oyuğa bırakmaya devam eder.

Yaz agresif. Uzun öğleden sonraları, pencerelerden giren sıcak hava, kasabanın içinden nehrin yavaş akışı, sokakta geç saatlere kadar oynayan çocukların çığlıkları, kanatlardan sinekleri kovan atlar, kıvrılmış çalılar. çiçek ve çilek.

Agnes her şeyi yok etmek, parçalamak, rüzgara atmak istedi.

Sonbahar geldiğinde de korkunçtur. Sabahın erken saatlerinde keskin hava. Ağılda dönen sis. Kümeste mırıldanıp mırıldanan ve dışarı çıkmak istemeyen tavuklar. Kenarlarda kuruyan yapraklar. Hamnet'in bilmediği, dokunmadığı bir istasyon. Onsuz hareket etmeye devam eden bir dünya.

Londra'dan mektuplar geliyor. Susanna onları yüksek sesle okur. Daha kısalar, Agnes onları daha sonra incelediğinde fark eder, sayfayı doldurmazlar, el yazısı aceleyle yazılmış gibi daha gevşektir. Komedi ağılından, halktan, performanslardan ya da yazdığı oyunlardan bahsetmiyorlar. Hayır, hiçbiri. Onlara Londra'da yağmur yağdığını, geçen hafta çoraplarının ıslandığını, ev sahibinin atının topal olduğunu, bir dantel satıcısıyla tanıştığını ve her birine farklı dantelli bir mendil aldığını söyler.

Çocuklar okula giderken veya okuldan dönerken pencereden dışarı bakmaması gerektiğini çok iyi biliyor. O sırada bir şey yapmaya başlar ve gözlerini kaçırır. O saatte dışarı çıkmaz.

Sokakta ne zaman sarışın bir çocuk görse aynı yürüyüşe, aynı görünüme, aynı karaktere sahip oluyor ve kalbi bir geyik gibi göğsünde hopluyor. Bazen sokaklar Hamnet'lerle dolu. Bir uçtan bir uca giderler, zıplarlar, koşarlar. Birbirlerini iterler. Ona yaklaşıyorlar, uzaklaşıyorlar, köşelerde kayboluyorlar.

Bazı günler hiç çıkmıyor.

Saç tutamını şöminenin üstündeki toprak kapta tutun. Judith ona küçük bir ipek çanta yaptı. Kimsenin bakmadığını düşündüğünde şöminenin yanına bir sandalye çeker ve kavanozu alır.

Saç onunkiyle aynı renk; sanki ona kesmişler; su gibi parmaklarının arasından kayıp gidiyor.

Judith annesine, bir kişinin ikizi olup da artık olmadığı zaman nasıl dersin?

Anne, bir çift fitili sıcak süet içine daldırır, durur ama dönmez.

Evliyseniz, Judith devam eder ve kocanız ölürse dul kalırsınız. Ve bir çocuğun anne babası ölürse, yetim kalır. Ama bana ne olduğunu nasıl söylersin?

Bilmiyorum, diyor anne.

Judith, iplerin uçlarından bir kaseye akan sıvıyı izliyor.

Belki de söylenecek söz yoktur.

Belki, diyor anne.

Agnes yukarıda, Hamnet'in çakıl taşlarını dört kavanozda sakladığı masada oturuyor. Bunları zaman zaman çıkarıp farklı şekillerde sınıflandırmayı severdi. Kavanozların içine bakın ve en son onları boyuta göre değil renge göre ayırdığınızı fark edin ve…

Yukarıya bakar ve kızlarını karşısında görür. Susanna bir elinde sepet, diğerinde bıçak taşıyor. Judith, arkada, başka bir sepet var. İkisi de çok ciddi.

Susanna, "Gidip kuşburnu toplamanın zamanı geldi" diyor.

Bunu her yıl yazın azaldığı ve yerini sonbahara bıraktığı bu dönemde yaparlar. Sebes'e giderler ve sepetleri, yaprakları düştüğünde şişen ve büyüyen kuşburnu ile doldururlar. Kızlarına en iyilerini bulmayı, bıçakla kesmeyi, pişirmeyi, öksürük ve soğuk algınlığı için şurup yapmayı, bütün kış kullanmayı öğretti.

Ancak bu yıl, koyu rengi olan olgun kuşburnu bir hakarettir, siyaha dönen böğürtlenler ve kara mürver de öyle.

Agnes çakıl kavanozlarını bırakmıyor ve elleri zayıf, işe yaramaz görünüyor. Parlak meyveyi koparmak için bıçağı

tutamayacak veya dikenli sapları kaldıramayacak gibi görünüyor. Onu yerden alamaz, eve götüremez, yaprak ve dallarından temizleyemez, ateşte pişiremez. Yatakta uzanmayı ve yorganı başına çekmeyi tercih ederdi.

Haydi, dedi Susan.

Anne, lütfen, dedi Judith.

Kızları elleriyle yüzüne dokunur, kollarını sıkar, ayağa kaldırır; Onu aşağıya, sokağa götürürler, buldukları yer hakkında durmadan konuşurlar, orası kuşburnuyla dolu, derler, dolu dolu. Onlarla birlikte gitmesi gerektiğini söylüyorlar ona; Sana yolu gösterecekler.

Çitler, ateş kırmızısı kuşburnunun kıvrılmış takımyıldızlarıdır.

Yeni evliler olarak bir gece onu sokağa çıkardı; her şey sessiz, çok karanlık, çok boşken orada olmak garipti.

Bak, dedi ona, ona arkadan sarılarak, ellerini karnının kıvrımına koyarak. Başını geriye yaslayarak omzuna iyice yaslandı.

Değerli taşlarla bezenmiş, gümüşi oyuklarla bezenmiş bir gökyüzü, evlerin çatılarının üzerinde dengede asılı duruyordu. Yıldızları işaret ederken ve şekiller, insanlar, hayvanlar ve ailelerden bahsederken kulağına isimler ve hikayeler fısıldadı.

Takımyıldızlar, dedi. Söz buydu.

Ve rahmindeki bebek Susanna, dinliyormuş gibi hareket etti.

Judith'in babası işlerin iyi olduğunu, onları sevdiğini, yollar kötü olduğu için kış bitene kadar evde olmayacağını söylemek için yazar.

Susanna mektubu yüksek sesle okur.

Şirket yeni bir komedi ile çok başarılı. Onu sarayda temsil etmişler ve kraliçenin çok eğlendiğini söylüyorlar. Londra nehri donmuş. Stratford'da daha fazla arazi satın almak istediğini söyleyerek bitiriyor. Arkadaşı Condell'in düğününe gitti ve düğün resepsiyonu harikaydı.

Sessizlik düşer. Judith annesine, kız kardeşine, mektuba bakar.

Komedi mi diye sorar anne.

Judith, böyle bir evde yalnız olmanın kolay olmadığını düşünüyor. Her zaman yakınlarda dolaşan biri vardır, biri sizi arar, biri sizi takip eder.

Çocukken, o ve Hamnet'in kendilerine ait bir köşesi vardı, mutfak ile domuz ahırı arasında kama şeklinde bir boşluk vardı: yandan dar bir açıklık girdi, sonra genişleyerek üç köşeli bir boşluğa dönüştü; iki çocuğun bacaklarını uzatıp sırtlarını taş duvara dayayacakları kadar yer vardı.

Judith atölyenin zemininden hasırları birer birer alır ve eteklerinin kıvrımlarına saklar. Görünmeden delikten gizlice girer ve hasırları birbirine geçirerek çatı yapar. Yavru kedilerden ikisi, şimdi yetişkin kediler, onun arkasından takip ediyor; aynı, çizgili yüzleri ve ayaklarında beyaz çoraplar var.

Orada oturuyor, elleri bağlı ve isterse gelmesini bekliyor.

Kendi kendine, kedilere, hasır çatıya, bir dizi nota ve kelime, ly shot, ly shot, evet, evet, evetss, tekrar tekrar, ses içindeki boşluğu bulana kadar şarkı söylüyor. içeri girer, doldurur ve doldurur ama asla dolduramaz, çünkü o deliğin bir şekli ve sınırı yoktur.

Kediler ona amansız yeşil gözlerle bakıyorlar.

Agnes, aralarında üvey annesi Joan ve elinde bir kase petek bulunan dört kadınla pazarda. Kadınlardan biri, oğlunun kocasıyla birlikte aradığı bir ustanın yanında çırak olmak istemediğinden, onunla konuştuklarında çocuğun bağırmaya başlamasından, gitmeye niyetinin olmadığını söylediğinden şikayet ediyor. , onu zorlayamazlar . Babası onu dövse bile, diyor kadın, gözlerini kocaman açarak.

Joan öne eğilir ve en küçük oğlunun sabah yataktan çıkmayı reddetmesinden yakınır. Diğer kadınlar başını sallayıp inliyor. Ve geceleri, yüzünde bir somurtkanlıkla, yatmak istemediğini, evin bir yanından diğerine geçtiğini, ateşi yaktığını, yemek istediğini ve kimsenin uyumasına izin vermediğini söylüyor.

Başka bir kadın ise oğlunun istediği gibi odun yığmak istemediğini, kızının evlenme teklifini reddettiğini ve bu tür çocuklara ne yapılabileceğini söyleyerek yanıt verir.

Aptallar, diye düşünüyor Agnes, siz aptallarsınız. Üvey annesiyle birkaç metrelik bir mesafeyi koruyor. Peteklerin tekrar eden şekillerine bakıyor. Küçülmek, arı gibi küçülmek, hücreler arasında kaybolmak ister.

Judith, Susanna'ya gömlekleri, gecelikleri ve çorapları suya batırırlarken, "Sence," diye soruyor, "Babam eve... benim yüzümden gelmiyor mu?"

Çamaşır odası sıcak, hava yok, her şey buhar ve sabun köpüğü dolu. Çamaşır yıkamaktan diğer işlerden daha çok nefret eden Susanna, ağzından kaçırıyor:

-Sen ne diyorsun? evet geliyor. Her iki üç için. Ve yüzünün bununla ne ilgisi var?

Judith çamaşır teknesini karıştırıyor, bir kol, bir kenar ve bol bir başlık alıyor.

"Sadece..." dedi alçak bir sesle, kız kardeşine bakmadan, "sadece ona çok benziyorum... Belki de bana bakmak onu incitiyor."

Susanna'nın dili tutulmuştur. Her zamanki ses tonuyla cevap vermeye çalışın, saçma sapan konuşma, ne büyük saçmalık. Ancak babasının onları uzun süredir görmediği doğrudur. Mezardan. Ama kimse bunu yüksek sesle söylemiyor; kimse bundan bahsetmiyor. Mektuplar gelir, okur. Annesi onları birkaç günlüğüne şöminenin üzerine bırakır, zaman zaman kendisini görmediklerini düşünürse onları alır. Ve sonra kaybolurlar. Susanna'nın bilmediği şey, daha sonra onlarla ne yaptığıdır.

Kız kardeşine bakar, ona dikkatle bakar. Giysi taşıma çubuğunu küvete bırakır ve elini iki omzuna koyar.

"Seni çok iyi tanımayanlar," diyor, gözlerini dikkatlice ondan ayırmadan, "aynı onun gibi olduğunu sanıyorlar." Ve ikiniz birbirinize benziyorsunuz… çok benziyorsunuz. Bazen inanılmazdı. Ama sizinle yaşayan bizler, farklılıkları görüyoruz.

Judith hayretle ona bakar.

Susanna titreyen parmağıyla yanağına dokunuyor.

"En dar yüze ve en küçük çeneye sahipsin. Ve gözler biraz daha hafif. Gözlerinde daha çok nokta vardı. Senden daha çilliydi. En düzgün dişlere sahipsin. Susanna güçlükle yutkunur. Baba da tüm bu farklılıkları bilir.

-Sence?

Susan başını salladı.

"Ben asla... Seni asla karıştırmadım. Küçükken bile her birinin kim olduğunu her zaman biliyordu. Kıyafetlerini veya şapkanı değiştirmek için oynadığında… Bunu hep biliyordum.

Judith'in gözleri yaşlarla doluyor. Susanna onları önlüğünün kenarıyla siliyor. Burnunu çeker, leğene geri döner ve sopayı alır.

— Göreve devam edelim, bana öyle geliyor ki biri geliyor.

Agnes onu arar. Tabii ki arıyor. Her gece, ölümünden haftalar ve aylar sonra. Seni bekliyor. Omuzlarında bir battaniye ve yanında yanan bir gaz lambasıyla uykusuz geceler geçiriyor. Çocuğun yatağının olduğu yerde onu bekler. Tam olarak öldüğü yerde olan babasının koltuğuna oturuyor. Ayazla kaplı çiftliğe çıkıyor, artık yapraksız erik ağacının dibinde duruyor ve sesleniyor: Hamnet, Hamnet, burada mısınız?

Hiç. Hiç kimse.

Anlamadım. Ölüyü, söylenmeyeni, bilinmeyeni işiten, bir insana dokunan ve hastalığın damarlarda sinsice ilerleyişini, bir tümörün akciğer veya karaciğerdeki karanlık ve kadifemsi baskısını algılayan, gözlerini okuyan, ve insanların kalplerini başkaları kitap okurken bulamaz, kendi oğlunun ruhunu bulamaz.

Bu yerlerde bekler, kulaklarını tıkar, duyduklarını, daha gürültülü diğer varlıkların arzularını ve hoşnutsuzluklarını filtreler, ancak duymak istediği tek kişi olan onu duyamaz. Hiç birşey yok. Sessizlik ve başka bir şey yok.

Ancak Judith, bir süpürgenin yere sürtünerek çıkardığı sesi duyar. Bunu duvara tüneyen bir kuşun eğik uçuşunda görür. Onu bir midillinin yelesinin hareketinde, penceredeki dolunun uğultusunda, bir kolunu bacadan aşağı sallayan rüzgarda, barınağının çatısını oluşturan hasır işçiliğinin hışırtısında bulur.

Elbette hiçbir şey için sayılmaz. Kendine saklıyor. Gözlerini kapatıyor ve kendi kendine sessizce "Seni görüyorum, seni duyuyorum, neredesin?" demesine izin veriyor.

Susanna evde olmayı zor buluyor. Duvara karşı yükseltilmiş overro şilte. Sandalyedeki giysiler, altındaki boş çizmeler. Dokunması yasak olan çakıl taşlı tekneler. Raftaki saç tutam.

Tarağı, kombinezonu ve geceliğiyle yan komşuya gidiyor. Teyzelerinin yattığı yatağı kendine alır. Kimse bir şey demiyor. Annesini ve kız kardeşini acısıyla bırakır ve atölyenin üstüne yerleşir.

Agnes artık eskisi gibi değil. Tamamen değişti. Unutmayın ki, siz güvenli bir insan olmadan ve hayatın sizin için neler hazırladığının farkında olmadan önce; Çocuklarım, bir kocam, bir evim vardı. Sadece onlara bakarak bir insana ne olacağını biliyordu. İnsanlara nasıl yardım edeceğini biliyordu. Ülkeyi zarafet ve kolaylıkla geçti.

Şimdi o kişi sonsuza dek kayboldu. Sürüklenir, kendi yaşamını tanımaz. O çözülmüş, kaybolmuş. Ayakkabı bulamayınca, çorbayı fazla pişirse, çömleğe takılıp kalsa ağlayan kimsedir. Küçük şeyler onu geri alır. Artık kesinlik yok, hiçbir şey kesin değil.

Agnes pencereyi sürgüler, kapıyı kapatır. Gece veya sabah ilk iş aramalara cevap vermiyor.

Sokakta bazı yaralar, diş etlerinde şişlik, sağırlık, bacaklarında kızarıklık, kalp ağrısı, öksürük hakkında danışmak için onu durdururlarsa, başını olumsuz anlamda sallar ve yoluna devam eder.

Otları kurur ve kurur, artık şifalı bitki bahçesini sulayamaz. Raftaki kavanozlar ve kavanozlar hafif bir toz tabakasıyla kaplanmıştır.

Kavanozları nemli bir bezle silen, kuru ve işe yaramaz otları kirişlerden alıp ateşe atan Susanna'dır. Su almaya gitmez ama Agnes, Judith'e her gün bir kova götürmesini, şifalı bitkilerin bulunduğu tavuk kümesinin arkasındaki arazi parçasına götürmesini söylediğini duyar. Hepsinin iyi sulandığından emin olun, Susanna onları sulamaya gittiğinde Judith'e ısrar ediyor. Agnes ona kulak misafiri olur ve en büyük kızının, hizmetçilere hitap ederken büyükannesi Mary'nin ses tonunu benimsediğini fark eder.

Kadife çiçeği yapraklarını sirkeye koyan, ezen ve bal ekleyen Susanna'dır. Ve karışımı her gün sallamaya çalışan.

Biri aradığında Judith pencerenin mandalını açmaya başlar. Kim olursa olsun konuşur ve iyi duymak için parmak uçlarında durur. Annemin nehir aşağısında yaşayan bir çamaşırcı olduğunu söylüyor. Köyün dışından bir adam. Annesinden bir çocuk. Mandıradan yaşlı bir kadın. Onlarla konuşacak mısın?

Susanna aramalara cevap vermiyor, bakıyor, dinliyor ve pencereye biri gelirse Judith'e el sallıyor.

Agnes bir süre reddeder. Başıyla olumsuz hareketler yapar. Kızlarının ricalarına bir el hareketiyle karşı çıkıyor. Ateşe doğru döner. Ama mandıradan yaşlı kadın üçüncü kez aradığında Agnes başını salladı. Kadın içeri girer, kolları yıpranmış büyük tahta sandalyeye oturur ve Agnes onun hikayesini, eklemlerinin ağrıdığını, göğsünün tıkandığını, başının kaydığını ve kaydığını, isimleri, günleri, yükümlülükleri unuttuğunu dinler.

Agnes ayağa kalkar ve masaya doğru yürür. Harcı ve havaneli dolaptan çıkarın. O şeyleri en son kendisinin kullandığını düşünmesine izin vermiyor; eli en son tuttuğunda, soğuk ağırlığını hissettiğinde, hemen önceydi ve faydası olmadı. Başın kanı için biberiye, karakafes ve çördük dallarını doğrarken, hiç de uzaklarda bunları düşünmüyor.

Paketi mandıradan yaşlı kadına verir. Günde üç kez ona şöyle diyor: sıcak suda bir tutam. Soğuk al.

Kadının beceriksizce, tereddütle ona vermek istediği madeni paraları kabul etmez, ama masanın üzerindeki sarılı peyniri ya da krema kasesini görmemiş gibi yapar.

Kızları kapıya kadar kadına eşlik eder ve onunla vedalaşırlar. Sesleri, uçuşan, odanın içinde kanat çırpan, dışarı ve göğe yükselen parlak kuşlar gibidir.

Bu kızların, bu küçük kadınların içinden çıkması nasıl mümkün olabilir? Beslediği, kucağına aldığı ve banyo yaptığı küçücük varlıklarla nasıl bir ilişkileri var? Hayatı ona gittikçe yabancılaşıyor, tanınmaz hale geliyor.

Gece yarısından sonra, Agnes omuzlarında bir şalla sokakta bulunur. Hafif, hızlı ayak sesleri, tanıdığı mutlu bir ritimle onu uyandırdı.

Pencereye yaklaşan ayak hissi, dışarıda birinin olduğuna dair belirgin bir izlenimle rüyadan çıkarılmıştır. Bu yüzden orada, sokakta, yalnız, bekliyor.

"Buradayım," dedi yüksek sesle, başını bir yana, sonra diğerini çevirerek. peki sen?

Tam o sırada kocası nehirde bir virajda ilerleyen bir sandalda aynı gökyüzünün altında oturuyor. Akıntıya karşı çıkarlar, ancak gelgitin değiştiğini fark eder; nehir kafası karışmış, neredeyse tereddütlü görünüyor, aynı anda zıt yönlerde koşmak istiyor.

Titriyor, pelerinini olabildiğince sıkı çekiyor (üşüyeceksin, kafasındaki bir ses onu azarlıyor, yumuşak, sevecen bir ses). Daha önce vücudu ile yünlü giysileri arasındaki ter onu soğutmuştu ve şimdi teni yapış yapıştı.

Grubun çoğu uyuyor, teknenin dibine yatmışlar ve şapkalarını yüzlerine çekmişler. Uyumaz; kanın damarlarında hızla aktığı, kalbi dört nala koştuğu, kulaklarının çınladığı, bağırdığı, haykırdığı, durakladığı böyle gecelerde asla uyuyamaz. Yatağını, odasının kapalı

alanını, zihnin nihayet sustuğu, vücudun her şeyin bittiğini anladığı ve ardından uykunun geldiği anı özlüyor.

Olabildiğince kendini toplar, teknenin sert ahşabına oturur, nehre bakar, geçen evleri, karanlıkta sallanan diğer teknelerin ışıklarını, tekneyi boğazdan geçiren kayıkçının omuzlarını seyreder. daha kalın akıntılar. zor, yükselen kürekler damlayan su, ağzından çıkan beyaz bulut.

Thames eridi (son mektupta size donmuş olduğunu söyledi); Artık saraya ulaşabilirler. Sahnenin diğer tarafında, kendisini arkadaşlarıyla çevreleyen dünyanın ötesinde, sahne ışıklarının ışığında bulanıklaşan gözlerin panoramasını bir an için yeniden görüyor. O anlarda ona bakan yüzler, ıslak fırça darbelerine uygulanan renklerdir. Bağırışlar, alkışlar, hırslı ifadeler, açık ağızlar, diş dizileri, yapabilselerdi bütün içkiyi içebilecekleri ama içemezler, çünkü bir takım elbise onu bir salyangoz gibi sarar ve korur, ve onu asla gerçekten görmezler.

Az önce sarayda uzun zaman önce ölen bir kral hakkında tarihi bir oyun oynadılar. Artık bunun, taahhütte bulunmadan araştırabileceğiniz bir konu olduğunu biliyorsunuz. O eğlencede tehlike yoktur, anıları geri getirmez, güvenli bir zemindir. Eski savaşları, geçmiş saray sahnelerini sahneye koyduğunda, eski hükümdarları konuşturduğunda, pusuya düşmez, onu yakalayıp aşağı sürükleyecek ve düşünemeyeceği şeyleri (örtülü bir ceset, çocuk giysileri olan bir sandalye, ahırın duvarının yanında ağlayan bir kadın, bir kapıda elma soyan bir kız, bir kavanozda bir tutam sarı saç). Tarihi oyunlar ve komedileri iyi yönetiyor. Devam edebilirsin. Sadece onlarla birlikte kim olduğunu ve neler olduğunu unutabilir. Başınızı sokabileceğiniz güvenli yerlerdir (ve onunla sahneye çıkanların hiçbiri, diğer komedyenlerden hiçbiri, en iyi arkadaşları bile, her gece kendisini izleyen kalabalığın arasında özellikle bir yüzü ararken bulduğunu bilmeyecek, hafif çarpık bir gülümseme ve sürekli bir şaşkınlık ifadesi olan bir çocuk resmi; seyircinin etrafına dikkatlice, dikkatlice bakar çünkü oğlunun ortadan kaybolmuş

olabileceği fikrine hala alışamamaktadır; bir yerde olmalı; sen sadece bulmak zorunda).

Önce bir gözünü sonra diğerini kapatıyor, dönüp şehre bakıyor. Oynayabileceğiniz bir oyundur. Bir gözü sadece uzağı, diğer gözü ise yakını görür. İkisi bir aradayken neredeyse her şeyi görür ama ayrı ayrı; her göz sadece görebildiğini görür: birincisi - uzaktaki, ikincisi - yakındaki.

Yakınlarda: Condell'in pelerininin kanaviçeleri, teknenin bordasındaki ahşap eklemler, çırpınan küreklerin girdabı. Uzakta: siyah ipek üzerindeki kırık cam gibi yıldızların buz gibi parıldaması; Orion her zaman avlanır; suları duygusuzca geçen bir gemi; bir grup insan bir iskelenin kenarına çömeldi: birkaç çocuğu olan bir kadın, biri neredeyse annesi kadar uzundu (şimdi Susanna gibi mi?), en küçüğü, kabarık bir bebek (üç, üç değerli çocuğu vardı, ama şimdi sadece iki tane var).

Hızlı bir hareketle bir gözünü diğerine çevirir, böylece geceleri balık tutan kadın ve çocuklar (suya çok yakın, kesinlikle) belirsiz şekillerden, uçan tüylerin yaptığı önemsiz karalamalardan başka bir şey değildir.

Esner, çenesi ceviz kırar gibi çatlar. Belki yarın onlara yazar. Eğer ona zaman verirsen. Bazı yeni sayfaları bitirmesi gerektiğinden, diğer kıyıdaki adamı görün; ev sahibine ödeme yapın; yeni çocuğu test etmek için, çünkü diğeri çok büyümüş, konuşurken horoz alıyor, sakalını gösteriyor (ve bir çocuğun büyüyüp erkek olmadan nasıl bir adam olduğunu görmesi ne kadar gizli ve özel bir acıya neden oluyor). En ufak bir çaba sarf eder, endişe duymaz, ama bunu asla söylemez, o çocuktan uzak durduğunu, onunla hiç konuşmadığını, onu görmeye dayanamayacağını asla kimseye itiraf etmez).

Pelerinini çıkarıyor, birdenbire ateşlendi. Sonra iki gözünü de kapat. Artık yollar aydınlanacak. Gitmen gerektiğini biliyorsun. Ama sanki ayak bileklerinden bağlıymış gibi bir şey onu tutuyor. Burada o kadar hızlı çalışıyor -yazıyor, prova yapıyor, oyunculuk yapıyor ve yeniden yazıyor- nefes almaya vakit bulamadan, aralıksız, üç dört ay

farkında olmadan geçiyor. Buna, direksiyondan inerseniz tekrar binemeyebileceğinize dair her zaman var olan korkuyu ekleyin. Şimdi işgal ettiği yeri kaybedebilir; başkalarının başına geldiğini biliyor. Ancak karısının oğlu için çektiği acının büyüklüğü, derinliği onu ölümcül bir şekilde kendine çekiyor. Tehlikeli bir akım gibidir; onun yakınında yüzmek zorunda kalsaydı, onu aşağı çekerdi, suyun altına batırırdı. Bir daha asla yüzeye çıkmayacaktı; hayatta kalmak için ayrı kalmak zorundadır. Eğer batarsa, hepsini de beraberinde sürüklerdi.

Londra hayatının koşu bandından inmezse hiçbir şey onu etkileyemez. Burada, bu sandalda, bu şehirde, bu hayatta, geri dönerse onları her zamanki gibi değişmemiş, bütün, her biri kendi yatağında uyuyan üç çocuk bulacağına neredeyse kendini inandırmıştı.

Gözlerini açar, evin çatılarının labirentine, nehrin huzursuz, değişken yüzeyindeki karanlık şekillere bakar. Uzağı gören gözünü kapatır ve şehre kusurlu, sulu bir görüşle bakar.

Susanna ve büyükannesi oturma odasında paçavra yapmak ve paçavra yapmak için eski çarşafları kesiyorlar. Öğleden sonra yavaş geçer; kumaştaki her dikişte ve her iplik geçişinde günün bitmesine daha az saniye kaldığı söylenir. İğne parmaklarının arasından kayar; ateş düşük; uyuşukluğun onu işgal ettiğini fark eder, geri çekilir ve tekrar geri döner.

Bir şeyin yaklaştığını ve bundan kaçınılamayacağını fark ederek ölmek böyle mi olacak? Bu düşünce bir anda ortaya çıkar ve sudaki bir şarap damlası gibi kafasına düşer, koyu ve geniş leke onun fikirlerini renklendirir.

Koltuğunda kıpırdanıyor, boğazını temizliyor, işine daha çok eğiliyor.

-İyi misin? büyükannesi sorar.

"Evet, teşekkür ederim," diye yanıtlıyor başını kaldırmadan.

Hemming'e daha ne kadar devam edeceklerini merak ediyor; Öğleden beri gidiyorlar ve hiç bitmeyecek gibi görünüyorlar. Annesi

bir süre onlarla birlikteydi ve Judith de öyleydi, ama sonra Agnes ortadan kayboldu, ülserleri için ilaç isteyen bir adamla eve gitti ve Judith kim bilir ne yapmaya gitti. Taşlarla konuşmak için. Sol elinde tebeşirle yere anlaşılmaz şekiller çizmek. Çatı katından düşen tüyleri toplamak ve bir iplikle dizmek için.

Agnes arkalarındaki odaya girer.

"İlacı verdin mi?" Meryem sorar.

-Evet.

"Ve sana ödeme yaptı mı?"

Susanna başını kıpırdatmadan annesinin omuz silkip pencereye doğru döndüğünü göz ucuyla görüyor. Mary iç çeker ve iğneyi elindeki kumaşa sokar.

Agnes bir eli kalçasında pencereden dışarı bakıyor. Bu bahar çok genişleyen bir etek giyiyor, ince bilekleri ve ısırık tırnakları var.

Susanna, Mary'nin ölçülü bir şekilde acı çekmenin uygun olduğunu düşündüğünü biliyor, ama bir zaman gelir, çaba göstermen gerekir. Bazı insanların abarttığını düşünüyor. Hayat Devam Ediyor.

Susanna dikiyor. Durmadan dikiyor. Büyükanne anneye Judith nerede diye sorar, Hizmetçiler çamaşırları nasıl yıkar?Yağmur yağıyor mu?Günün uzadığı anlaşılıyor değil mi?O kaçmıştı değil mi?

Agnes hiçbir şey söylemez, sadece pencereden dışarı bakar.

Mary, Susanna'nın babasından gelen son mektuptan, şirketle tekrar turneye çıkmak üzere olduğundan, nehrin dumanından nasıl göğsünün üşüttüğünden bahsetmeye devam ediyor, ama şimdi daha iyi.

Agnes keskin bir nefes aldı ve dikkatli, gergin bir ifadeyle onlara döndü.

-Ey! diye bağırdı Mary, elini yanağına kaldırarak. Beni korkuttun. Sen ne…?

"Bunu duyuyor musun?" Agnes diyor.

Üçü kıpırdamadan, kulaklarını tıkayarak dinliyorlar.

-Hariç? Mary sorar ve kaşlarını çatmaya başlar.

"Şu..." Agnes parmağını kaldırıyor. "...İşte!" duyuyor musun?

"Hiçbir şey duymuyorum," diye patladı Mary.

- Birkaç dokunuş. Agnes ateşe doğru yürür, elini ocağın göğsüne koyar. Bazı gıcırtılar. Şömineden yukarıya bakarak banka doğru yürüyor. Çok net bir gürültü. Duyamıyor musun?

Mary uzun süre bekler.

-Söylemez-. Bacadan inen bir karga olduğuna eminim.

Agnes odadan çıkar.

Susanna bir eliyle paçavrayı, diğeriyle de iğneyi sıkıyor. Arka arkaya dikiş dikmeye devam ederse, belki bunların hepsi olur.

Judith, Edmond'ın köpeğiyle dışarıda; köpek güneşte yatıyor, uzun kürküne yeşil bir kurdele örerken bir patisini yukarı kaldırıyor. Ona güvenerek, sabırla bakar.

Güneş teninde ve gözlerinde çok sıcak, belki de bu yüzden Henley Caddesi'ne yaklaşan birini fark etmiyor: Bir adam elinde şapkası ve omzunda bir bohçayla ona doğru yürüyor.

Alev. Başını kaldırır. Eliyle sallıyor. Daha adını bile söylemeden onunla buluşmaya koşuyor ve köpek bunun yeşil kurdele oyunundan çok daha eğlenceli olduğunu düşünerek onunla birlikte atlıyor ve adam onu yukarı kaldırıyor, benim küçük bakirem, benim küçük Jude'um. ve gülmek için nefes bile alamıyor ve sonra onu o zamandan beri görmediğini düşünüyor…

-Neredeydin? diye sorar ona aniden, öfkeyle, onu iterek ve ağladığını nasıl fark ettiğini bilmeden. Ne zamandır buradasın?

Kızın öfkesini fark ederse, belli etmez. Yerden bohçayı alır, köpeğin kulaklarının arkasını kaşır, kızı elinden tutar ve eve götürür.

-Herkes nerede? Gök gürültüsü gibi, yayabileceği en güçlü ve en güçlü sesle sorar.

Bir akşam yemeği. Kardeşleri, ebeveynleri, Eliza ve kocası Agnes ve kızlar masanın etrafında toplandılar. Mary onun onuruna bir kaz öldürdü - çığlıklar ve ciyaklamalar korkunçtu - ve şimdi hayvanın parçalanmış vücudu herkese dağıtılıyor.

Bir hancı, bir at ve bir değirmen barajının hikayesini anlatıyor. Kardeşleri güler, babası yumruklarını masaya vurur; Edmond, Judith'i gıdıklıyor ve kız ciyaklıyor; Mary bir nedenle Eliza'yı azarlar; köpek, Richard'ın ona attığı parçaları yakalamak için yukarı zıplar ve bir ısırık ile diğeri arasında havlar. Hikaye doruğa ulaşır - bir kapının açık bırakılmasıyla ilgili bir şey ya da başka bir şey, Agnes emin değil - ve herkesin bir patlaması var. Ve Agnes, önünde duran kocasına bakar.

Onda garip bir şey bul, farklı bir şey. Ne olduğunu kesin olarak bilmiyor. Daha uzun saçları var, ama bununla ilgili değil. Diğer kulağında bir küpesi daha var ama o da değil. Teni güneşten yanmış ve daha önce hiç giydiğini görmediğim bir gömlek giyiyor, uzun manşetleri var. Ama bunların hiçbiri değil.

Eliza bir şey söylüyor ve Agnes bir an ona bakıyor ama sonra kocasına dönüyor. Eliza'nın söylediklerini dinliyor. Parmakları kaz yağıyla parlıyor ve tabağında bir parça ekmekle oynuyor. Agnes, kaz nasıl homurdandı ve şarlatan diye düşündü ve sonra, sanki kaçabileceğine, kaderini değiştirebileceğine inanıyormuş gibi, kafasız bir şekilde kaçtı. Kocası, ablasını çok dikkatle dinler; hafifçe öne eğilir. Bir kolunu Judith'in sandalyesine doluyor.

Neredeyse bir yıldır burada değil. Yine yaz geldi, oğlunun ölüm yıl dönümü yaklaşıyor. Bunun nasıl mümkün olduğunu anlamıyor, ama öyle.

Ona bakıyor, uzağa bakmıyor. Eve geldi, hepsini kucakladı, onlara seslendi, çantadan hediyeler aldı: taraklar, pipolar, mendiller, parlak renkli bir yün yumağı, onun için bir bilezik, dövülmüş gümüş ve toka içinde bir yakut ile.

Bilezik, sahip olduğu en güzel şey. Karmaşık daireler şeklindeki girintiler ve yakut için bir ayar kaygan yüzeye yerleştirilmiştir. Bunun ona neye mal olduğunu düşünmek bile istemiyor. Ne de buna neden para harcadı, bir kuruş bile harcamayan, babası servetini kaybettiğinden beri borsaya bu kadar dikkat eden biri. Bileklikle oynuyor, onu tekrar tekrar çeviriyor, masada, kocasının karşısında oturuyor.

Bileziğin buhar gibi kötü bir şey yaydığını fark eder. İlk başta çok soğuktu, tenine buz gibi, kayıtsız bir kucaklamayla dokunuyordu. Ancak şimdi çok ısındı, çok sıkı. Kırmızı göz ona kötü niyetli bakar. Mutlu olmayan, ona kin besleyen biri tarafından takılmıştı. Metale donuk bir parlaklıkla yapışmış kötü talih, kötü duygularla emprenye edilir. Daha önce giyen kişi ona en kötüsünü diler.

Eliza konuşmayı bitirir ve gülümser. Köpek açık pencerenin yanına yerleşti. John birayı alır ve tekrar kendine doldurur.

Agnes kocasına bakar ve aniden onu görür, hisseder, koklar. Vücudunun her yerinde, teninde, saçında, yüzünde ve ellerinde sanki bir hayvan defalarca üzerinden geçmiş ve küçük ayak izleri bırakmış gibi. Agnes, başka bir kadının dokunuşuyla kaplı olduğunu fark eder.

Tabağa, kendi ellerine, kendi parmaklarına, pürüzlü uçlara, parmak uçlarının kıvrımlı, birbirine kenetlenmiş hatlarına, eklem ve kabuklara, görünen damarlara, göremediği tırnaklara bakar. arkada bırakmak. göründükleri anda ısırmak. Kusacakmış gibi geliyor ona.

Bileziği alır ve bileğinden çıkarır. Yakuta bakar, ne gördüğünü, nereden geldiğini, kocasının eline nasıl geçtiğini merak ederek onu yüzüne yaklaştırıyor. İçi koyu kırmızı, bir damla donmuş kan. Başını kaldırıyor, kocası ona bakıyor.

Bileziği onun bakışlarını tutarak masanın üzerine bırakır. Kafası karışmış görünüyor, sadece bir an. Bileziğe bakar, ona ve tekrar bileziğe bakar, sanki nesne konuşabilirmiş gibi. Sonra kan yüzüne, boynuna yükselir. Sanki ona verecekmiş gibi elini kaldırıyor ve hemen bırakıyor.

Agnes bir şey demeden ayağa kalkar ve odadan çıkar.

Öğleden sonra, gün batımından hemen önce, onu aramaya gider. Hewlands'de arılara bakıyor, yabani otları topluyor, papatya çiçekleri topluyor.

Yoldan aşağı indiğini görüyor. Zarif gömleğini ve örgü şapkasını çıkardı ve her zaman ön kapının arkasında asılı bıraktığı eski bir yelek giyiyor.

Yaklaşırken bakışlarını kaçırıyor, başını çeviriyor. Papatya kesmeye ve ayaklarının dibindeki hasır sepete koymaya devam ediyor.

Kovan sırasının başında kalır.

"Sana bunu getirdim," diyor elinde şalla.

Başını çevirip bir süre ona baktı ama hiçbir şey söylemedi.

"Üşüdüysen diye."

-Üşümüyorum.

"Tamam," diyor, dikkatli bir şekilde ilk kovanın üzerine koyarak, "eğer uygunsa burada."

Çiçeklere geri döner. Bir, iki, üç kesin.

Ayakları yaklaştı, yanına gelene ve ona bakana kadar çimenlerin arasında süründü. Göz ucuyla botları görüyor. Parmaklarını delmek için acil ve geçici bir ihtiyacı var. Alttaki deriyi kesip çizene kadar bıçağın ucuyla defalarca. Nasıl uluyacak ve zıplayacaktı!

"Karakafes mi?" O sorar.

Ne demek istediğini, ne demek istediğini hayal edemiyor. Buraya gelip çiçekler hakkında konuşmaya nasıl cüret edersin? Cahilliğinizle Londra'ya gidin, ona söylemek ister, zarif parlak çizmeleriniz ve bileziklerinizle orada kalın. Bir daha asla geri gelme.

Sepetteki çiçekleri işaret ederek karakafes mi, menekşe mi, yoksa...

Ona donuk ve kalın gelen bir sesle "Papatya," demeyi başarıyor.

-Tabiiki. Karakafes şuradaki, değil mi? diyor, birkaç ateşli tomurcuğu işaret ederek.

Başını olumsuz bir şekilde sallayarak yanıt veriyor ve sanki bu hafif hareket onu yere düşürebilecekmiş gibi, kendisini kaplayan baş dönmesi hissine şaşırıyor.

"Hayır," yeşilimsi sarı lekeli parmaklarla işaret ediyor, "onlar."

Vurgulu bir şekilde başını salladı, bir lavanta sapını parmaklarının arasına aldı, ovaladı, sonra elini burnuna götürdü ve burnunu çekti, abartılı bir şekilde kokunun keyfini çıkardı.

"Arılar gelişir mi?"

Tek bir hareketle başını sallıyor.

"Çok bal veriyorlar mı?"

-Henüz bilmiyoruz.

"Ve..." Hewlands çiftliğine doğru kolunu sallıyor "... kardeşin mi?" Nasıl oluyor?

Başını kaldırır ve sonunda yüzüne bakar. Bu konuşmaya bir an daha devam edemezsiniz. Ona çiçekler, çalılar veya arılar hakkında bir kelime daha ederse, neler yapabileceğini bilmiyor. Bıçağı botlarına saplayabilir, onu bir arı kovanına itebilir, Hewlands'a, Bartholomew'e ya da ormanın yeşil sığınağına koşabilir ve oradan bir daha asla çıkamazdım.

Bir nefes almak için onun içten bakışlarını tutar, sonra bakışlarını kaçırır.

"Yüzüme bakamaz mısın?" -diyor.

Çenesini ovuşturuyor, iç çekiyor, titrek bir şekilde onun yanına çömeliyor, başını ellerinin arasına alıyor. Bıçağı düşürür. Bırakmazsa kendine güvenemeyeceğini düşünüyor.

Bir süre birlikte otururlar ama birbirlerine bakmazlar. İlk konuşan olmak niyetinde değil. Ne söylenmesi gerektiğine o karar versin, çünkü kelimelerle çok beceriklidir, çünkü kelimeler çok gurur vericidir ve onun güzel konuşmalarını kutlar. Kendine saklıyor. Bu sorunun, evlilikteki bu bozulmanın nedeni odur: Bırakın onu düzelten o olsun.

Sessizlik aralarında büyür; onları genişletir ve sarar; kırık bir ağdan sarkan iplikler gibi havada dolaşan gövde ve şekil ve dalları alır. Her nefese dikkat edin, göğsüne giren ve çıkan havayı not edin, kollarını çaprazlarken, dirseğini kaşırken, saçını alnından geriye doğru fırçalarken her değişiklik.

Bir ateşin onu yaktığını ve içten içe tükettiğini, kalan az şeyi de boşalttığını hissederek, bacaklarının üzerinde oturarak zar zor

hareket ediyor. İlk defa ona dokunma, ellerini üzerine koyma dürtüsü hissetmiyor: tam tersi. Sanki bedeni onu iten, uzaklaştıran, kendi içine çekilmeye zorlayan bir baskı bırakmış gibi. Başka bir kadının dokunduğu bir şeye dokunmayı hayal edemez. Nasıl böyle bir şey yapabilirdi? Oğlunun ölümünden sonra nasıl ayrılabilmiş ve başkalarında teselli aramıştır? Üzerinde bu izler varken ona nasıl dönebilir?

Onu başka biriyle nasıl değiştirebileceğini merak ediyor. Yatağında başka bir adam, başka bir beden, başka bir ten, başka bir ses hayal edemiyor; düşündükçe hastalanıyor. Bu arada, Londra'da kalbini çalan ve kendisine saklayan biri olup olmadığını, ona bir daha dokunup dokunamayacağını ya da sonsuza dek ayrılıp ayrılmayacağını merak ediyor. Bütün bunları ona nasıl anlatacağını, hangi kelimeleri seçeceğini merak ediyor.

Yanında boğazını temizliyor. Onun konuşmaya hazır, derin bir nefes aldığını duyar ve kendini hazırlar. İşte gidiyor.

"Onun hakkında ne kadar düşünüyorsun?" -Diyor.

Bir an şaşırır. Bir hikaye, bir açıklama, belki de başına gelenler için bir özür bekliyordu. Böyle devam edemeyiz, kalbimi başka bir kadına verdim, bir daha asla Londra'dan dönmeyeceğim dediğini duymaya hazırdım. ? Onun hakkında ne kadar düşünüyorsun? Kimden bahsettiğini hayal bile edemiyorum.

Aniden sorunun ne anlama geldiğini anlar ve ona bakmak için döner. Başı eğik, yüzü asık, kolları çapraz. Uysal bir ızdırap, pişmanlık, o kadar mutlak bir üzüntü tutumudur ki, neredeyse ayağa kalkıp onu kucaklamaya ve onu rahatlatmaya hazırdır. Ama yapmaması gerektiğini, yapamayacağını hatırlıyor.

Böcek aramak için bitkilerin üzerinden süzülüp sonra ağaçların üzerine süzülerek geçen bir kırlangıca bakıyor. Yanındaki ağaçlar şişer ve nefes verir, yaprak yüklü dalları esintiyle titrer.

“Her zaman” diyor. O her zaman burada ve aynı zamanda tabii ki – yumruğunu göğsüne dayadı – orada değil.

Cevap vermiyor ama ona gizlice baktığında başını salladığını görüyor.

"Ben..." diyor, sesi hâlâ boğuktu, "...Sürekli onun nerede olduğunu merak ediyorum. Nereye gitti. Sanki kafamın arkasında hiç durmayan bir tekerlek varmış gibi. Ne yaparsam yapayım, nereye gidersem gideyim hep kendime soruyorum: O nerede, nerede? Öylece ortadan kaybolmuş olamaz. Bir yerde olmalı. Tek yapmam gereken onu aramak. Yorulmadan, bütün sokaklarda, kalabalığın içinde, halkın arasında, her zaman onu arıyorum. Onlara baktığımda yaptığım şey bu: Onu ya da onun bir versiyonunu arıyorum.

Agnes başını salladı. Kırlangıç arkasını döner ve sanki onlara anlatacak önemli bir şeyi varmış gibi... onu anlamaları ihtimaline karşı geri gelir. Yanakları geçerken kırmızı, başı mor-mavi. Kayıtsız, yavaş geçen bulutlar, yanındaki bir kova su yüzeyine yansır.

Çok alçak, boğuk bir sesle bir şeyler söylüyor.

-Sen ne diyorsun? o soruyor.

Tekrar ediyor.

-seni duymadım

Başını kaldırarak, "Diyorum ki," diyor ve kadın yüzünün yaşlarla dolduğunu görüyor, "Bunun için çıldıracağım." Şimdi bile, bir yıl sonra.

Yerden bir papatya çiçeği alırken, "Bir yıl hiçbir şey değil," diyor, "bir saat ya da bir gün gibi." Belki de onu aramayı asla bırakmayacağız. Ve bunu yapmayı bırakmak istediğimi sanmıyorum.

Uzanıp elini tutuyor, iki avuç arasında sıkışmış olan çiçek. Yoğun polen kokusu havayı doldurur. Kurtulmaya çalışıyor, ama onu sımsıkı tutuyor.

"Üzgünüm," diyor.

Bebeği çeker, ondan kurtulmak ister. Onun verdiği güce, ısrarına şaşırır.

Adını sorgulayıcı bir tonlamayla söylüyor.

-Beni duydun? Üzgün olduğumu söyledim.

-Ne hissediyorsun? diye mırıldanıyor, boş yere kolu son bir kez çekiştiriyor ve sonra onu elinde ölü bırakıyor.

-Her şey. Düzensiz, titrek bir nefes ondan kaçar. Benimle hiç Londra'ya gelmeyecek misin?

Agnes elini tutan adama, çocuklarının babasına bakar ve başını sallar.

-Yapamayız. Judith hayatta kalamazdı. Biliyorsun.

-Belki.

Rüzgar uzak bir meleme getiriyor. İkisi o yöne dönerler.

"Bu riski alır mısın?" Agnes diyor.

Cevap vermiyor ama elini de bırakmıyor. Avucunu yukarı kaldırıyor ve kası başparmağıyla işaret parmağı arasında sıkıştırarak doğrudan adamın yüzüne bakıyor. Zayıf bir gülümseme gönderiyor ama gitmesine izin veriyor. Kirpikleri aralanmış, gözleri nemli.

Sanki suyunu çıkarmak istiyormuş gibi kası giderek daha fazla sıkıyor. İlk başta yalnızca gürültü duyar: birçok ses, bazıları yüksek, bazıları yumuşak, tehditkar, yalvaran tonlar. Kafasını büyük bir kakofoni dolduruyor: çekişmeler, üst üste binen konuşmalar, feryatlar, bağırışlar, çığlıklar ve fısıltılar, buna nasıl dayanacağını anlamıyor. Ayrıca diğer kadınları, gevşek saçlarını, el izlerinden kalan ter izlerini fark eder ve bu onu iğrendirir, ama bırakmayı tercih etse de sıkmaya devam eder, onu dışarı atar. Ayrıca korku, büyük bir korku, bir yolculuk, suyla, belki denizle ilgili bir şeyden, uzak bir ufku arama, uzaklara bakma arzusu da bulur; ve hepsinin altında, hepsinin arkasında, boşluğun tıslադığı yerde bir şey, bir delik, bir çöl, karanlık bir uçurum bulur ve derinlerde daha önce hiç hissetmediği bir şeyi keşfeder: kalp, atan büyük kırmızı kas. ve saplantılı ve zorlayıcı bir kararlılıkla göğsün içinde atıyor. O kadar yakın, o kadar mevcut ki, sanki sadece elinizle ona dokunabilirmişsiniz gibi.

Elini bırakıp onunkini, onunkilerin arasına sokulmuş halde bıraktığında onu izlemeye devam ediyor.

-Ne buldun? -Soru.

"Hiçbir şey" diyor. Kalbin.

"Bu bir şey değil mi?" diyor alaycı bir tavırla. Hiç? Bunu nasıl söylersin?

Ona zayıf bir şekilde gülümsüyor, ama elini göğsüne koyuyor.

"Ve bu senin kalbin," dedi ona, "benim değil.

O gece rüyasında bir yumurta, berrak bir nehrin dibinde büyük bir yumurta gördüğünde onu uyandırır; onu bir köprüden izliyor, ilerleyebilmek için akıntının etrafından dolanması gerektiğini görüyor.

Rüya o kadar canlıdır ki, kocasının onu sımsıkı tuttuğunu, başını saçlarına gömdüğünü, belinin sizin kollarınızla olduğunu, ne olduğunu anlaması birkaç dakikasını alır. tekrar tekrar üzgün olduğunu söylüyorsun.

Cevap vermesi biraz zaman alıyor, okşamalarınıza tepki vermiyor ya da geri vermiyor. Duramaz. Sözler onu su gibi taşıyor. Yumurta gibi akıntının ortasında hareketsizdir.

Sonra elini omzuna koyuyor. Avucunun tünediği yerde oluşturduğu deliğe, mağaraya dikkat edin. Diğer elini de alıp yüzüne getiriyor; sakalın elastik karşıtlığını, öpücüklerin ısrarını ve acelesini algılar.

Onu durdurmanın, dikkatini dağıtmanın bir yolu yok; kendini bir amaca, bir eyleme adamış bir adamdır. Geceliği çekiştiriyor, kaldırıyor, kıvrımlarını ve kumaşı avuç avuç buruşturuyor, onu küfrettirmeye ve küfrettirmeye çabalayana kadar, ta ki kadın ona gülmeye başlayıncaya ve onun üzerine çıkıncaya kadar, öyle değil mi? kaçmasına izin verir; Kendisinden ayrı, ayrı bir bedende çözülme hissine sahiptir, ta ki hangisi onun derisi, hangisi onun, bu bacağı mı yoksa kolu mu, ağzına aldığı saç, hangi dudak olduğu fikrini kaybedene kadar. havayı yakalayın ve dışarı atın.

"Bir teklifim var," dedi daha sonra yanına uzanırken.

Bir tutam saçla oynuyor, tekrar tekrar kıvırıyor. Eylem sırasında diğer kadınların fikri soldu, silindi, ama şimdi geri döndü, oradalar, gölgeliğin diğer tarafında, boşluk için savaşıyorlar, elleriyle ve bedenleriyle kumaşı fırçalıyorlar, sürüklüyorlar. etekleri toprak.

"Evlilik teklifi mi?" -diyor.

"Öyle," diyor, boynunu, omzunu, göğsünü öperek, "Korkarım bunun için biraz geç ve ayrıca... ah!" Saç, kadın. Onu kafamdan atmak ister misin?

-Mayıs. Bir römorkör daha verir. Evliliğinizi zaman zaman hatırlasaydınız fena olmazdı.

Başını kaldırıyor ve iç çekiyor.

-Ben hatırlıyorum. Hatırlayacağım. Gerçekten. Parmaklarıyla yüzünü okşuyor. Teklifi duymak istiyor musun, istemiyor musun?

"Hayır," diyor.

Ona söyleyeceği şeyi, her ne olursa olsun bozmak için sapkın bir arzusu var. Böyle gitmesine izin vermeyecek, her şeyin kendisi için olduğu kadar kendisi için de önemsiz olduğunu düşünmesine izin vermeyecek.

"Ah, peki, beni duymak istemiyorsan kulaklarını kapat çünkü izin versen de vermesen de söyleyeceğim." İyi…

Ellerini kulaklarına götürmeye başlar ama adam bir tanesiyle onu yakalayarak onu durdurur.

"Bırak beni" diyor dişlerinin arasından.

-Yapma.

"Sana beni bırakmanı söylüyorum."

"Beni duymanı istiyorum.

-Ama ben değil.

Ellerini bırakıp onu daha da yakınına çekerek, "Bir ev satın almayı düşünüyordum," diyor.

Dönüp ona bakıyor, ama onlar karanlıkta, yoğun, mutlak, aşılmaz bir karanlıkta kilitli.

-Bir ev?

-Senin için. Bizim için.

-Londrada?

"Hayır," dedi sabırsızca, "tabii ki Stratford'da. Burada kızlarla kalmayı tercih ettiğini söylemiştin.

-Bir ev? o tekrarlar.

-Evet.

-Burada?

-Evet.

"Ev alacak paran var mı?"

Yanında gülümsediğini duyuyor, dişlerden dudak parçalarını duyuyor. Elini tutar ve kelimeler arasında öper.

-Evet. Ve daha fazlası.

-Hariç? der ve elini çeker. Bu doğru?

-Evet.

-Bu nasıl mümkün olaiblir?

-Bir şey biliyor musun? şilteye geri dönerek cevap veriyor. Sizi bir şeyle şaşırtmak her zaman bir zevktir. Zar zor tadını çıkaramadığım alışılmadık bir zevk.

-Bu ne anlama geliyor?

"Bu," diyor, "senin gibi biriyle evli olmanın nasıl bir şey olduğu hakkında en ufak bir fikrin olmadığını düşünüyorum."

-Benim gibi?

-Benim hakkımda her şeyi benden önce bilen biri. Sadece bana bakarak en derin sırlarımı tahmin eden biri. Ben söylemeden önce ne söyleyeceğimi... ve ne olmadığımı bilen biri. Bunun bir zevk ve bir lanet olduğunu ekliyor.

Omuzlarını silkiyor.

"Bunlar yardım edemeyeceğim şeyler." Ben asla…

"Param var," diye bir fısıltıyla sözünü kesiyor, dudakları kulağını okşuyor. Çok para.

-Ah evet?

Oturur, şaşırır. İşinin büyüdüğü fikri vardı, ama bu onun için yeni. Bir an için tavuk kümesinin yanına gömdüğü, kül ve kemik kalıntılarıyla kaplı, deriye iyi sarılmış pahalı bileziği düşünüyor.

"Bu kadar parayı nereden buldun?"

"Babama söyleme.

-Babana mı? o tekrarlar. Hayır... tabii ki değil, ama...

"Bu evden çıkabilir misin?" -Soru. Elini sırtına koyar. Seni ve kızları buradan çıkarmak, seni buradan çıkarmak ve başka bir yere yerleştirmek istiyorum. Her şeyden uzak olmanı istiyorum... bu... Yeni bir yerde olmanı. Ama buradan gidebilir misin?

Agnes düşünür. Fikri tersine çevirir. Kendini yeni bir evde, belki bir kulübede, bir ya da iki odalı, köyün eteklerinde, kızlarıyla birlikte hayal ediyor. Bir meyve bahçesi için bir arazi parçası ve ona bakan birkaç pencere.

"O burada değil," diyor sonunda. Bu, elin sırtını okşamasını engeller. Sesini kırmamaya çalışıyor ama kelimelerin arasına ıstırap sızıyor. Her yere baktım. Bekledim. İzlemiştim. Nerede olduğunu bilmiyorum ama burada değil.

Sanki kırılabilecek bir nesneymiş gibi nazikçe, dikkatle ona biraz daha yaklaştırıyor ve onu battaniyeye sarıyor.

"Ben her şeyi halledeceğim" diyor.

Satın almak için Bartholomew'den kendisini temsil etmesini ister. Babasının araya girebileceği için ağabeylerinden hiçbirine söylemek istemediğini kendisine yazdığı mektupta açıklar. Bu sefer ona yardım edecek misin?

Bartholomew bunu düşünüyor. Mektubu şömine rafına bırakır ve öğle yemeğini yerken ara sıra ona bakar.

Mektubun gelmesinden endişelenen Joan, Agnes'in kocasına atıfta bulunduğu için, mektubun o adamdan olup olmadığını sormak için bir yerden bir yere gider. Bilmek istiyorsun, hakkın var. Bu adam ona borç para vermek istiyor mu? Bu mu? Londra'da kötü mü bitti? O zaten biliyordu. Onu ilk gördüğü andan itibaren değersiz olduğunu biliyordu. Agnes'in kendisi gibi işe yaramaz bir adamla kendini şımarttığı için hâlâ derin bir pişmanlık duyuyor. Senden para mı istiyor? Bartholomew'un ona hiçbir şey ödünç vermeyi düşünmemesini umuyor. Çiftliği, çocukları, kız kardeşlerini ve erkek kardeşlerini düşünmesine izin verin. Bu konuda ona dikkat etmesi. duyuyor musun? Hey?

Bartholomew, yağmuru duyar gibi, kaşığı kaseye daldırıp tekrar tekrar çıkarıyormuş gibi sessizce yulaf lapasını yemeye devam ediyor. Karısı kızardı ve sütü yarı yere, yarı ateşe döktü ve Joan onu azarladı ve pisliği temizlemek için diz çöktü. Bir çocuk ağlamaya başlar. Kadın körüklerle ateşi yeniden tutuşturmaya çalışır.

Bartholomew öğle yemeğinden kalanları bir kenara koyar. Ayağa kalktı, Joan'ın sesi hâlâ sığırcık gibi arkasından gaklıyordu. Şapkasını kafasına diker ve çiftlikten ayrılır.

Hewlands'ın doğusundaki topraklardan geçer, son zamanlarda zeminin çıkmaza girdiği yer. Sonra geri gel.

Karısı, üvey annesi ve çocukları tekrar etrafını sarar, sorular sorarlar. Londra'dan kötü haber mi? Bir şey oldu? Elbette Joan mektuba baktı, mektup elden ele tüm çiftlikte geçti, ama ne o ne de Bartholomew'un karısı okuyamıyor. Bazı çocuklar biliyor ama gizemli amcalarının el yazısını çözemiyorlar.

Bartholomew, kadınların sorularını görmezden gelerek bir kağıt ve bir kalem çıkarır. Büyük bir çabayla kalemini mürekkebe batırır ve dilini dişlerinin arasına sımsıkı kenetleyerek enişteesine evet, ona yardım edeceğini söyler.

Haftalar sonra kız kardeşini görmeye gider. Önce eve, sonra pazara ve nihayet fırıncının karısının gösterdiği bir kulübeye gider: değirmen yolundaki karanlık, küçük bir ev.

Kapıyı açtığında, onu kamış hasırın üzerinde yatan yaşlı bir adamın göğsüne lapa uygularken bulur. Oda karanlık: kız kardeşinin önlüğünü, sivilcenin beyaz şeklini görüyor; çamurun keskin kokusunu, kirli toprağın rutubetini ve başka bir şeyi alır: hastalığın soluduğu olgunlaşmış meyvenin kokusu.

"Dışarıda bekle," dedi ona sessizce. Hemen çıkacağım.

Bartholomew sokakta duruyor ve eldivenleriyle bacağına vuruyor. Ablası gelince hasta adamın kapısından uzaklaşmaya başlar.

Villaya doğru ilerlerken Agnes ona bakar; onun ruh halini algılayarak onu incelediğini fark eder. Kısa bir süre sonra uzanıp sepeti onun kolundan kapıyor. İçindekileri karıştırıyor ve kurumuş bir bitki, kapalı bir kavanoz, biraz mantar ve yarı yanmış bir mum çıkıntılı bez sarılı bir paket görüyor. Bartholomew iç çeker.

Şimdi pazara yakın bir yerde, "Böyle yerlere gitmekten kaçınmalısın," diyor. Kollarını sıvazlıyor ama cevap vermiyor. İyi

değil," diye ısrar ediyor, bunun bir nefes kaybı olduğunu çok iyi bilse de. Kendi sağlığınızı düşünün.

"Ölüyor Bartholomew," dedi basitçe. Kimsesi yok. Karısı ve çocukları... hepsi öldü.

"Ölüyorsa neden onu iyileştirmeye çalışıyorsun?"

-Bu değil. Ona baktığında gözleri parlıyor. Ona sadece transta yardım ederim, acıyı gideririm. Ölüm saatinde hepimiz bunu hak etmiyor muyuz?

Tekrar sepete uzanıyor ama Bartholomew bırakmıyor.

"Bugün neden bu kadar kötü bir ruh halindesin?" -Soru.

-Neden bahsediyorsun?

"Joan yüzünden" diyor; sepeti almaktan vazgeçiyor ve ona delici bir bakış atıyor, "Öyle değil mi?"

Bartholomew içini çekerek sepeti kız kardeşinin sonsuza kadar ulaşamayacağı bir yere koyar. Joan hakkında konuşmak için orada değildi, ama kız kardeşinin onun kötü ruh halini fark etmeyeceğini düşünmek aptalcaydı. Öğle yemeği yerken üvey annesiyle tartıştı. Yıllardır çiftliği genişletmek, üstüne başka bir kat ve arkada daha fazla oda inşa etmek için para biriktiriyor: Çocukların ve daha çok çocuğun olduğu bir odada, meraklı bir üvey anne ve birkaç hayvanla uyumaktan bıktı. Joan baştan bu fikre karşı çıkıyor. Burası babana iyi hizmet etti, bu sabah lapasını yaparken ona seslendi, neden sana hizmet etmesin? Neden çatıyı yükseltmek, bizi barındıran çatıyı almak istiyorsun?

"Sana biraz tavsiye verebilir miyim?" Agnes'e sorar. Bartholomew omuz silkip ağzını kapadı. Joan'la birlikte -pazarın son tezgahlarına ulaştıklarında ona, istediğini istemediğini, hatta hiç istemediğini söyler gibi davranmalısın.

-Nasıl?

Agnes bir dizi peynire bakmak için durur ve sarı şal giyen bir kadını selamlar; sonra devam et.

Pazar kalabalığının arasından kardeşinin yanından geçerken, "Fikrini değiştirdiğine onu ikna et," dedi, "evi yeniden inşa etmek istemiyorsun." Çok zahmetli olduğunu düşündüğünüzü, çok pahalı

olduğunu. Ona bakmak için dönüyor. Evin çok küçük olduğunu düşündüğünü, daha fazla odaya ihtiyaç olduğunu ve parmağını kıpırdatmamanızın tek sebebinin tembel olmanız olduğunu söylemesinin nasıl bir hafta sürmediğini göreceksiniz.

Bartholomew, pazarın sonuna geldiklerinde bunu düşünüyor.

"İşe yarayacağını düşünüyor musun?"

Agnes onun yetişmesini bekler ve tekrar birlikte yürürler.

“Joan asla tatmin olmaz ve diğerleri memnunsa o da dinlenmez. Onu memnun eden tek şey, başkalarını da kendisi gibi mutsuz etmektir. Sürekli memnuniyetsizliğinde kendisine eşlik edilmekten hoşlanır. Bu yüzden seni mutlu eden şeyleri saklamak daha iyidir. Tam tersini istediğinize ve tüm dileklerinizin gerçekleşeceğine inanmasını sağlayın. Göreceksin.

Agnes Henley Sokağı'na dönmek üzere, ama Bartholomew onun dirseğini tutuyor, elini koluna koyuyor ve onu başka bir caddeden belediye binasına ve nehre doğru yönlendiriyor.

“Bu taraftan gidelim” diyor ona.

Bir an tereddüt eder ve ona sorgularcasına bakar, sonra sessizce pes eder.

Okulun camlarının önünden geçerler. Çocukların dersi okuduğu duyulur. Matematiksel bir formül, bir fiil çekimi, bir şiirden bir dize. Bartholomew ne olduğunu bilmiyor. Şarkı ritmik, keskin, bataklık kuşlarının uzak çığlığı gibi. Ablasına baktığında, sanki doludan koruyormuş gibi başının eğik, omuzlarının kamburlaştığını görür. Kolunu sıkıyor ve diğer tarafa gitmeyi tercih ettiğini fark ediyor, bu yüzden karşıya geçiyorlar.

Bir atın geçmesini beklerken Bartholomew, "Kocanız bana yazdı" diyor.

Agnes başını kaldırır.

-Ah evet? Ne zaman?

"Ona bir ev almamı söyledi ve..."

-Neden bana söylemedin?

"Sana şimdi söylüyorum.

"Ama şimdiye kadar bana hiçbir şey söylememiştin, daha önce...

-Görmek ister misin?

Agnes dudaklarını büzdü. Abisi hayır demek istediğini görür ama aynı zamanda merak eder.

Kayıtsızmış gibi yaparak omuzlarını silkmeye karar verir.

-İstersen…

"Hayır," diye yanıtlıyor, "istersen."

Tekrar omuz silkiyor.

—Belki başka bir gün, ne zaman…

Bartholomew diğer eliyle durdukları sokağın karşı tarafında bir binayı işaret ediyor. Şehrin en büyüğü, geniş bir merkezi girişi olan, üst üste üç katlı ve sadece cepheyi görebilecekleri bir köşeye yerleştirilmiş, ancak ev bir yandan devam ediyor ve gözden kayboluyor. ondan.

Agnes parmağın yönünü takip eder. O eve bakarken ağabeyi onu izliyor. Her iki tarafta sabit olduğunu görür. Kaşlarını çattığını görür.

-Neresi? -diyor.

-Orası.

-O ev?

-Evet.

Surat asıyor, anlamıyor.

"Ama evin hangi bölümü?" O oda mı?

Bartholomew sepeti yere koyar, topuğunun üzerinde döner ve şöyle der:

-Herşey.

-Sen ne diyorsun?

"Bütün ev senin," diye yanıtlıyor.

Yeni evde çok fazla gürültü var. Asla sessiz değildir. Geceleri, Agnes koridorları, merdivenleri, odaları, geçitleri yalınayak, dinleyerek yürür.

Yeni evde, pencereler çerçevelerinde gıcırdıyor. Bir rüzgar nefesi, şömineyi, odayı dolduran uzun, hüzünlü bir nota çalan bir flüt haline getirir. Ahşap siding, geceye yerleşirken çatırdadı.

Köpekler duruşlarını değiştirirken sepetlerinde iç çekerler. Fareler görünmeden duvarlara yakın koşuyor, tırnaklarıyla yeri kaşıyor. Arkadaki büyük meyve bahçesinde dallar sallanıyor.

Yeni evde, Susanna koridorun bir ucunda uyuyor. Gece yürüyüşlerinde annesi içeri girmesin diye kapıyı kilitliyor. Judith'in odası, Agnes'inkinin yanında; kız hafif uyuyor, sık sık uyanıyor, asla derin uykuya dalamıyor. Agnes kapıyı açarsa, sadece menteşelerin tıklaması onu uyandırır ve yatakta doğrulur. Kim gidiyor? Kediler, her iki yanında birer tane olmak üzere battaniyelerin üzerinde uyurlar.

Agnes, yeni evde, caddeden aşağı yürür, pazarı geçer, Henley Sokağı'na döner ve eski evinin eşiğini geçerse, hepsini olduğu gibi bulacağına inanabilir: iki kızı olan bir kadın ve oğul. Eliza, orada şapkacı kocasıyla birlikte yaşamayacaktı, elbette değil, ama olması gerektiği gibi, olması gerektiği gibi. Oğlu daha büyük, daha uzun, daha geniş, daha derin ve daha kendinden emin bir sesle olacaktı. Çizmeleri bir sandalyede masaya oturur ve onunla konuşurdu - konuşmayı ne kadar severdi- okulda ne yaptığını, öğretmenin ne dediğini, kimin cezalandırıldığını, kimin ödüllendirildiğini ona anlatırdı. . Kapının arkasında şapka asılı orada oturuyor olurdum ve acıktığımı, yemekte ne var derdim.

Agnes, bu fikrin ona nüfuz etmesine izin verir. Onu içinde saklı bir hazine gibi saklıyor, sarıp sarmalıyor, yalnız kaldığında, geceleri büyük yeni evin içinden geçerken çıkardığı, cilaladığı ve hayran olduğu bir hazine gibi.

Bahçe onun bölgesi, onun alanı; ev çok büyük bir varlıktır, kocası hakkında, ne yaptığı, işleri hakkında ve doğruysa mahkemeye çok sık geldiği hakkında birçok yorum, hayranlık, kıskançlık ve soru sormaya neden olur. Ev aynı zamanda insanları çeker ve iter. Kocası onu satın aldığından beri villa hakkında konuşmayı bırakmadı. Agnes'in önünde şaşırmış görünüyorlar, ama onun arkasında... ne dediklerini biliyor: kafasında hep kuşlar olsaydı, hep serseri olsaydı, hep kır farelerini düşünürse, Agnes bunu nasıl başarabilirdi? O

kadar parayı nereden buldu, Londra'da kaçakçılık yapmıyor muydu? Babasının nasıl bir adam olduğu düşünülürse, bu onları da şaşırtmaz. Bir komedi ambarında çalışarak bu kadar parayı nasıl kazanacak? Bu mümkün değil.

Agnes her şeyi duydu. Yeni ev, sinekleri çeken bir petek gibidir. O evde yaşasan bile, asla senin olmayacak.

Ancak arka kapıdan çıktığında nefes alıyor. Yüksek tuğla duvarın dibine bir sıra elma ağacı dikin; ana yolun iki yanında iki çift armut ağacı, erik ağaçları, mürver ağaçları, huş ağaçları, bektaşi üzümü çalıları, kırmızı gövdeli ravent. Nehir kıyısındaki yabani bir gül çalısından bir çubuk alır ve demleme odasının sıcak duvarının sığınağına yerleştirir. Arka kapının yanına bir üvez filizi koyar. Dünyayı papatya ve nergis, çördük ve adaçayı, hodan ve melekotu, pelin ve ateş çiçeği ile doldurun. Altına yedi kovan takın; sıcak temmuz günlerinde evden arıların yorulmak bilmeyen vızıltısını duyabilirsiniz.

Eski demleme odasını bitkileri kurutup karıştırdığı bir odaya çevirir; insanlar oraya çare aramak için giderler; Bahçenin bir yanında bulunan küçük bir kapıdan girerler. Evin arkasına, şehrin en büyüğü olan başka bir bira odası yaptırdı. Eski ahırı iyice temizleyin. Birbirine kenetlenmiş şimşir çitlerle labirent gibi bir bahçe yapar ve boş alanları lavanta ile doldurur.

Baba yılda iki kez, bazen üç kez yeni eve gider. İkinci yıl bir ay kalır. Kasabada yiyecek isyanları olduğunu, çırakların Southwark'ta yürüdüğünü ve dükkanlara baskın yaptığını söylüyor. Üstelik veba Londra'ya geri döndü ve komedi kalemlerini kapattılar. Ama bu yüksek sesle söylenmiyor.

Judith, babasının ziyaretleri sırasında bu kelimenin konuşulmadığını fark eder. O da babasının yeni evi sevdiğini fark eder. Zevkle, bacalara ve lentolara bakarak, tüm kapıları açıp kapatarak yavaşça içinden geçiyor. Bir köpek olsaydı, sürekli kuyruğunu sallıyor olurdu. Sabah erkenden onu ağılda görürler,

kuyudan ilk suyu çekip içmeyi sever. Bu suyun şimdiye kadar tattığı en taze, en lezzetli su olduğunu söylüyor.

Judith ayrıca annesinin ilk birkaç gün ona bakmadığını da görür. Yaklaşırsa uzaklaşır; bir odaya girerse, o dışarı çıkar.

Ancak odasında kilitli olmadığında onun peşine düşer. Bira odasından, meyve bahçesinden. Parmağını gömleğinin manşetine sokuyor. Elma kilerinde çalışırken ona doğru yürüyor, sivilcesinin altına bakmak için başını eğiyor. Papatya yolunda yabani ot koparma kisvesi altında çömelmiş olan Judith, onun bir sepet elma topladığını ve gülümseyerek annesine sunduğunu görür. Agnes hiçbir şey söylemeden kabul eder ve bir kenara bırakır.

Ancak birkaç gün sonra erimeye benzer bir şey meydana gelir. Annesi, sandalyesinin yanından geçerken elini omzuna koymasına izin veriyor. Bahçede, hangi çiçeğin şu ya da bu olduğu ve ne için olduğu konusundaki tüm sorularını yanıtlayarak onu memnun ediyor. Eski görünen bir kitapla, ona söylediği isimleri Latince başkalarıyla karşılaştırdığında dinliyor. Ona bir adaçayı iksiri, yaban otu ve süpürge demliği yapar ve onu yukarı, çalıştığı odaya götürür, masasının üzerine eğilir. Annesi içeri girer ve kapıyı kapatır. Sokakta yürürken onu kolundan tutuyor. Judith bahçe kulübesinde kahkahalar ve konuşmalar duyar.

Sanki annesinin, babası onu geri kabul etmeden önce Londra'dan ve orada yaptığı her şeyden kurtulması için babasına ihtiyacı varmış gibi.

Bahçeler her zaman aynı değildir: sürekli değişirler. Elma ağaçları, tepeleri duvardan dışarı çıkana kadar dallarını uzatır. Armut ağaçları ilk yıl meyve verir, ikinci yıl değil ve üçüncü yıl yine meyve verir. Marigoldlar her yıl parlak yapraklarını şaşmaz bir şekilde açarlar ve arılar çiçek halısının üzerinde alçaktan uçmak için kovanı terk eder, taç yaprakları arasında yuva yapar ve sonra yeniden ortaya çıkar. Şimşir labirentindeki lavanta ipeksi ve odunsu bir hal alır ama Agnes onu yukarı çekmez; keser ve saplarını tutar ve elleri hoş kokulu bir aroma ile doludur.

Judith'in kedilerinin yavruları var ve zamanla bu kedilerin de yavruları oluyor. Aşçı onları boğmak için götürmeye çalışır ama o razı olmaz. Kimisi Hewlands'a götürülür, kimisi Henley Sokağı'na, kimisi de köyün etrafına yayılır ama her şeye rağmen, meyve bahçesi çeşitli boy ve yaşlarda, hepsi uzun ince kuyruklu, beyaz fırfırlı ve yeşil gözlü kedilerle dolar. kaslı ve güçlü.

Evde fare yok. Aşçı bile bir kedi hanedanıyla yaşamanın avantajlarını tanımak zorundadır.

Susanna büyür ve boyu annesini geçer. Evin anahtarlarını devralır; Onları bir çemberden sarkan beline takıyor. Ayrıca muhasebeyi yapar, hizmetçilere ödeme yapar ve annesinin ilaç işinin ve gelişen bira ve malt ticaretinin giriş ve çıkışlarını denetler. Birisi ödemeyi unutursa, amcalarından birini kapılarını çalması için gönderir. Kiracıların ödemediği ve ödemesinde geciken mülklerinin gelirini, yatırımlarını, kiralarını babasına bildirir. Göndermesi gereken miktarlar ve Londra'da tutması gereken miktarlar hakkında ona tavsiyelerde bulunur; Birinin bir tarlayı, evi veya bir arsayı satışa çıkardığını öğrendiğinde size haber verir. Babasının isteği üzerine yeni ev için mobilya almaktan sorumludur: sandalyeler, paletler, çarşaflar için çekmeceler, duvarlar için halılar, yeni bir yatak. Ancak annesi onunkinden kurtulmak istemiyor, bunun kendi nikah yatağı olduğunu ve başka bir tane istemediğini söylüyor, bu yüzden daha büyük olan yenisi misafir odasında kalıyor.

Judith her zaman annesine yakındır, sanki yakınlık bir şeyin garantisiymiş gibi yörüngesinden ayrılmaz. Susanna ne olduğunu bilmiyor. Güvende olmak? Hayatta kalmaktan mı? Bir amacı olmak mı?

Judith sebze bahçesiyle ilgilenir, ayak işlerini yürütür, annesinin tezgahını temizler ve toplar. Agnes ona üç defne yaprağı veya bir mercanköşk başı için koşmasını söylerse, tam olarak nerede olduklarını bilir. Susanna'ya göre tüm bitkiler aynı görünüyor. Judith, kedilerle saatler geçirir, saçlarını tarar, onlarla ıslık sesleri ve tiz cıvıltıların diliyle iletişim kurar. Her bahar satacak yavru kedileri olur; insanlara mükemmel akbaba olduklarını söyler. Susanna

kendine güven veren küçük bir yüze sahip olduğunu düşünüyor: geniş gözler, tatlı, hazır gülümseme, tetikte ama masum bakış.

Bahçedeki bu kadar hareketlilik Susanna'yı tedirgin ediyor; Neredeyse her zaman evin içindedir. Sürekli temizlik, dikkat ve sulama gerektiren bitkiler; yüzünüzü sokan ve fırçalayan arıların cehennemi vızıltısı; günün her saatinde küçük kapıdan girip çıkan ziyaretçiler: bütün bunlar dikkatini dağıtıyor.

Günde bir kez Judith'e ilk harflerini öğretmek için çaba harcıyor. Babasına söz verdi. İtaatkar bir şekilde evde kız kardeşini arar ve onu oturma odasında eski bir karatahtanın önüne oturtur. Şükürsüz bir görevdir. Judith oturduğu yerde kıpırdanıyor, pencereden dışarı bakıyor, sağ elini kullanmayı reddediyor, bunun imkansız olduğunu söylüyor, eteklerinin ucundan gevşek bir iplik çekiyor, ne söylediğine dikkat etmiyor ve yaptığında dikkati dağılıyor. sokakta pasta reklamı yapan bir adamın sesleri arasında. Judith harfleri anlamayı reddediyor, bir araya geldiklerinde kelimelerin nasıl ortaya çıktığını görmek istiyor; Hamnet'in yazdıklarının izinin eski tahtada kalıp kalmayacağını merak ediyor; Bir gecede, hangisinin "a", hangisinin "ce" olduğunu ve "de" ile "olmak" arasındaki farkı unutur, çünkü ona tamamen aynı görünürler ve her şeyin ne kadar sıkıcı ve ne kadar zor olduğunu . Harflerin tüm boşluklarına gözleri ve ağızları çizerek onları kimisi üzgün, kimisi mutlu, kimisi çekici, farklı varlıklara dönüştürüyor. Judith'in okunaklı bir imza yapmayı öğrenmesi bir yılını alıyor: dalgalı, baş aşağı ve domuz kuyruğu gibi kıvrılmış bir baş harfi. Sonunda, Susanna istifa eder.

Annesine Judith'in okuma yazma öğrenmek ya da hesaplarda ona yardım etmek istemediğinden ya da herhangi bir temizlik sorumluluğunu almak istemediğinden şikayet ettiğinde, Agnes hafifçe gülümser ve "Sen bazı şeyler için iyisin, diğerleri için de iyisin," der. ama ikiniz bunu çok iyi yapıyorsunuz, her biriniz kendine ait.

Susanna, eve kötü bir ruh hali içinde dönerken neden hayatının ne kadar zorlaştığını göremiyor, diye merak ediyor. Hiç evde

olmayan bir baba, ölü bir erkek kardeş, tüm eve bakma zorunluluğu, hizmetçilere göz kulak olma zorunluluğu. Ve iki kişiyle yaşamayı yutmak zorunda kalıyor… "Yarı deli" diye düşünmekten çekiniyor. Annesi yarı deli değil, sadece diğerlerinden farklı. modası geçmiş Bir ülke kadını. Kendi adetleriyle. Bu evde sanki doğduğu yermiş gibi yaşıyor: koyunlarla çevrili tek bir boşluk; hala bir çiftçinin kızı gibi davranıyor, sokaklarda ve tarlalarda geziniyor, bir sepette ot topluyor, etekleri ıslak ve kirli, yüzü kızarmış, güneşten yanmış.

Susanna, odasına giden merdivenlerden çıkarken, kimsenin onu düşünmediğini söylüyor kendi kendine. Hiç kimse yüzleşmek zorunda olduğu zorlukları ve sıkıntıları görmez. Annesi, meyve bahçesinde dirseklerine kadar ölü yapraklar içinde; Londra'da son derece müstehcen oyunlar oynayan babası derler ki; ve kız kardeşi, evde, bir yerde, küçük, alçak, tiz sesiyle uydurduğu küçük bir saçmalık söyleyerek. Kim gelip ona kur yapacak, böyle bir aileyle kapıyı açar ve arkasından kapatırken havaya sorar? Bu evden asla çıkmayacaksın. Kim onlarla bir şey yapmak ister ki?

Agnes, en küçük kızının bir pelerin gibi çocukluktan sıyrıldığını görür. Büyüdü, şimdi bir söğüt dalı kadar ince, etekleri dolduruyor. Artık bir odada veya ahırda zıplamanıza, hızlı ve hassas bir şekilde zikzak çizmenize gerek yok; bir kadının daha yavaş yürüyüşünü kazanır. Yüz hatları belirginleşir, elmacık kemikleri belirir, burnu keskinleşir, ağzı olması gereken ağız olur.

Yüzüne bakar; sürekli ona bakar. Var olan, olacak olan Judith'i görmeye çalışır ama bazen tek merak ettiği şudur: Acaba aynı yüze sahip olur muydu, bu yüz bir çocukta nasıl görünürdü, onunla nasıl görünürdü? sağlam bir çocuğun erkeksi çenesiyle sakal mı?

Köyde gecedir. Sadece eşini çağıran bir baykuşun içi boş ötmesiyle bozulan derin, kara bir sessizlik sokaklara yayılıyor. Görünmez ve ısrarlı bir esinti, giriş arayan bir hırsız gibi sokaklarda süzülür. Ağaçların tepelerinde oynuyor, onları bir yana, sonra diğer yana yatırıyor. Kilise çanının içinde titriyor ve metalin tek, derin bir nota

ile titreşmesini sağlıyor. Kilisenin yakınındaki bir çatıya tünemiş yalnız bir baykuşun tüylerini karıştırıyor. Birkaç kapı daha ileride, kötü kapatılmış bir pencere hareket eder ve içeride uyuyan insanlar yatakta dönerler: Hareket eden kemiklerin, yaklaşan ayak seslerinin, çınlayan toynakların görüntüleri rüyalarına girer.

Bir tilki boş bir arabanın arkasından karanlık, ıssız caddede yana doğru fırlıyor. Belediye binasının yanında, Hamnet'in çalıştığı okulun yanında ve babası önünde, sanki bir şey duymuş gibi bir patisini kaldırarak bir an duruyor. Sonra bir tırısla devam ediyor, sola dönüyor ve iki ev arasındaki boşluktan gözden kayboluyor.

Bir zamanlar bu toprak bir bataklıktı: nemli, sırılsıklam, yarı nehir, yarı toprak. Evleri inşa etmek için önce onu boşaltmaları, sonra da denizdeki gemiler gibi evleri dikmek için sazlardan ve dallardan bir yatak sermeleri gerekiyordu. Yağmur yağdığında evler hatırlar. Kadim hafızanın çağrısıyla gıcırdıyor ve batıyorlar; dış cephe çatlakları, baca göğüsleri kırılır, kapılar gevşer ve düşer. Hiçbir şey kaybolmaz.

Kasaba sessiz, nefesini tutuyor. Bir saat içinde karanlık azalmaya başlayacak, ışık gelecek ve insanlar yeni bir günle yüzleşmeye hazır veya değil, yataklarında uyanacaklar. Ancak, şimdi herkes uyuyor.

Judith hariç. Sokakta pelerine sarılı, kapüşonlu olarak yürüyor. Bir an önce tilkinin bulunduğu okulun önünden geçer; o onu görmüyor, ama o onu, ara sokaktaki saklandığı yerden görüyor. Gözbebekleri büyümüş, kendi gece dünyasını paylaşan bu beklenmedik varlıktan korkmuş bir şekilde ona bakıyor ve onun pelerini, hızlı temposu ve taşıdığı aceleyi fark ediyor.

Judith aceleyle pazar meydanını geçerek evlere sarılır ve Henley Caddesi'ne döner.

Sonbaharda bir kadın, şişmiş eklemler ve ağrıyan bilekler için bir çare bulmak için annesine gitti. Judith onun için küçük kapıyı açtığında, ona ebe olduğunu söyledi. Belli ki annesi onu tanıyormuş, çünkü ona uzun uzun baktıktan sonra gülümsedi. Ellerini tuttu, yavaşça çevirdi. Kadının parmak boğumları şişmiş, morarmış, şekli

bozulmuştu. Annesi, bir bezle yerinde tuttuğu karakafes yapraklarına ellerini sardı ve biraz merhem getireceğini söyleyerek odadan çıktı.

Kadın sargılı ellerini kucağına koydu. Bir an onlara baktı ve sonra başını kaldırmadan şöyle dedi:

—Bazen — sanki eller gibi— gece geç saatlerde köyü geçmem gerekiyor. Çocuklar doğduklarında doğarlar.

Judith nazikçe başını salladı.

Kadın ona gülümsedi.

"Doğduğun zamanı hatırlıyorum. Hepimiz senin yaşamayacağına inandık. Ama buradasın.

Judith, "Ben buradayım," diye mırıldandı.

"Çoğu kez," diye devam etti kadın, "Henley Sokağı'nda yürüdüğümde ve doğduğun evin önünden geçtiğimde bir şey görüyorum.

Judith bir an ona baktı. Gördüklerinin ne olduğunu sormak istedi ama cevabından korktu.

"Ne görüyorsun?" Dışarı çıktı.

"Bir şey, belki bir kişinin söylemesi gerekebilir."

-Kime? Judith sordu, ama biliyordu, zaten biliyordu.

-Kaçıyor.

- Aceleniz mi var?

Yaşlı ebe başını salladı.

"Büyük evin kapısından o şirin küçük evin kapısına kadar." Sudan daha temiz. Rüzgar gibi akan bir siluet, şeytan tarafından taşınan bir ruh gibi.

Judith'in kalbi, Henley Sokağı'nda sonsuza kadar koşmaya mahkûm olan kendisi değil de kendisiymiş gibi hızlandı.

Kadın bir elini diğerinin üzerine koyarak, "Her zaman geceleri," diye devam etti. Gündüz asla.

O zamandan beri, Judith her gece evden gizlice çıkıyor ve orada durup izliyor. Susanna'ya ya da annesine hiçbir şey söylemedi. Ebe ona söylemek istedi, sadece ona. Bu onun sırrı, bağı, ikizi. Bazı sabahlar, annesinin onu izlediğini, yorgun, bitkin yüzüne bakıp bilip

bilmediğini merak ettiğini fark ediyor. Seni şaşırtmazdı. Ama asla gerçekleşmezse, bulamazsa, ona görünmezse diye kimseye söylemek istemiyor.

Şimdi, dar evde, Hamnet'in ateşi vücudunu zehirlerken tepeden tırnağa titreyerek, kasılmalar içinde öldüğü odada, hepsi kapıya bakan birçok şapkacı kafa var, suratsız ahşap, sessiz bir gözetleyici kalabalığı. Judith o kapıya bakar, uzun uzun bakar.

Lütfen, diye düşündü Judith. Lütfen gel. Sadece bir kere. Beni burada böyle yalnız bırakma lütfen. Yerimi değiştirdiğini biliyorum ama sensiz ben sadece yarım bir insanım. Son kez de olsa seni görmeme izin ver.

Onu tekrar görmenin nasıl olacağını hayal bile edemezsin. Hala bir çocuk olurdu ve şimdi büyüdü, neredeyse bir kadın. Ne düşünecekti? Şimdi sokakta yanından geçsem tanır mıydı, sonsuza kadar çocuk kalacak o çocuk onu tanır mıydı?

Birkaç sokak ötede baykuş uçuyor, soğuk akıntıya teslim oluyor, sessizce havayı dövüyor, bakışları dikkatli. Onun için kasaba, aralarında dağ geçitleri, yani sokaklar olan, sizi gezinmeye davet eden bir alandır. Uçarken, ağaçların yoğun yaprakları ve sessiz bacalardan gelen başıboş duman demetleri ona görünür. Tilkinin ilerlediğini, şimdi karşıdan karşıya geçtiğini görür; bir kemirgen görür, kesinlikle bir fare, bir çiftliği geçip bir delikte kaybolur; bir meyhanenin kapısında uyuyakalmış, bacağını bir pire ısırığı ile kaşıyan bir adam görür; evin arkasındaki kafeste tavşanlar görür; hanın yakınındaki bir padokta atlar; ve sokağa çıkan Judith'i görür.

Judith, baykuşun onun üzerinde, gökyüzünde uçtuğunu bilmiyor. Hava vücuduna kısa, sığ nefesler ile girer. Bir şey görmüş. Bir parıltı, bir ipucu, algılanamaz bir hareket, ama işte orada, en ufak bir şüphe yok. Mısırın içinden geçen hava gibi, pencereyi kapatacağınız zaman penceredeki yansımanın görüntüsü gibi: odayı boydan boya geçen beklenmedik bir ışık huzmesi.

Sokağın diğer tarafına geçer ve kaputu düşer. Eski evinin önündedir; kapıdan dedesine gider. Hava bile yoğun, yüklü, fırtına öncesi gibi. Gözlerini kapat. Onu algılıyor. O tamamen güvende.

Kolları ve boynundaki deri karıncalanıyor ve ona dokunmak, elini tutmak için çaresiz bir istek duyuyor ama cesaret edemiyor. Kendi nabzının kükremesini, düzensiz nefesini duyar ve kendisinin dışında başka bir nefes duyduğunu bilir. Bu böyle. Evet gerçekten.

Şimdi titriyor, başını indiriyor, gözlerini sıkıca kapatıyor. Kafasında bir düşünce şekilleniyor: Seni özlüyorum, seni özlüyorum, geri dönmen için her şeyi verirdim, her şeyi.

Ve biter, an geçer. Basınç bir perde gibi yol veriyor. Gözlerini aç, düşmemek için elini evin duvarına koy. Gitti, yine gitti.

Sabah ilk iş, Mary köpekleri dışarı çıkarmak için ön kapıyı açar ve yerde çömelmiş, başı dizlerinin üzerinde bir insan bulur. Geceleri oraya yığılan bir sarhoş gibi geliyor ona. Ama torunu Judith'in eteklerinin çizmelerini ve eteklerini hemen tanır.

Etrafında gevezelik ediyor, onu eve getiriyor, yarı donmuş durumda, battaniye ve sıcak et suyu istiyor, Tanrı aşkına.

Agnes meyve bahçesinde, bitki yataklarının üzerine kamburlaştığında, bir hizmetçi üvey annesi Joan'ın geldiğini söyleyerek geldiğinde.

Kasvetli, fırtınalı bir gün, rüzgar gizlice bahçeye giriyor, yüksek duvarlara tırmanmanın ve onların üzerinden atlamanın bir yolunu buluyor ve sanki bir şeye kızmış gibi ani su ve dolu fışkıran bitki ve ağaçların üzerine çullanıyor. Agnes şafaktan beri dışarıda, onları saldırılara karşı korumak için en kırılgan bitkilere sopa bağlıyor.

Elinde bıçak ve iple durur ve kıza bakar.

-Sen ne diyorsun?

"Bayan Joan," diye tekrarlıyor kız, yüzünü buruşturup bir eliyle tutuyor, çünkü rüzgar onu kafasından koparmaya kararlı görünüyor, "oturma odasında sizi bekliyor."

Susanna başı eğik patikadan koşarak geliyor. Annesine bir şeyler bağırıyor ama kelimeler kayboluyor, gökyüzünde dönüyor. Önce bir eliyle, sonra diğeriyle evi işaret ediyor.

Agnes içini çeker, durumu biraz daha gözden geçirir, ta ki bıçağı cebine geri koyana kadar. Bartholomew ya da çocuklardan biriyle ya da çiftlikle, o ev tadilatlarıyla ilgili bir şey olacak; Joan, onun aracılık etmesini isteyecek ve Agnes'in sözünü yerine getirmesi gerekecek. Hewlands'ın işlerine karışmayı sevmiyor. Kendi evi ve ailesi yok mu?

Eşiği geçer geçmez Susanna, yerinden çıkmış saçlarını düzeltmek için kepini, önlüğünü çekmeye başlar. Agnes onu uzaklaştırıyor. Susanna onu koridorda takip ederek, böyle ziyaretçileri olamayacağını, biraz ortalığı toparlamak istemezse Joan'a kendisinin bakacağını mırıldanarak mırıldandı.

Agnes buna aldırmaz, hızlı ve sağlam adımlarla koridoru geçer ve kapıyı açar.

Üvey annesini kocasının koltuğunda dimdik otururken bulur. Karşısında, yere yerleşmiş olan Judith var. Kucağında iki kedisi ve çevresinde üç kedi daha var, kızın yanlarına, sırtına ve ellerine zevkle sürtünüyor. Çeşitli kedilerden, onlara verdiği adlardan, en sevdikleri mamasından ve uyumayı tercih ettikleri yerden alışılmadık bir rahatlıkla konuşuyor.

Görünüşe göre Agnes, Joan'ın özellikle kedilerden nefret ettiğini biliyor -nefesini çalıyorlar, onu kaşındırıyorlar, hayatı boyunca söylediğini söylüyorlar- ve içeri girdiğinde gülümsemesini bastırmak zorunda kalıyor.

—... ve hepsinden daha şaşırtıcı olan —diyor Judith— bunun, öyle görünmese de, diğerinin kardeşi olması, değil mi? Uzaktan değil ama yakından aynı renkte gözleri var. Tamamen aynı, gördün mü?

Joan, Agnes'ı selamlamak için ayağa kalkarak, eli ağzına götürerek, "Hmmm," dedi.

İkisi odanın ortasında buluşurlar. Joan ellerini hızlı ve amaçlı bir şekilde onun kollarına koyar. Yanağını öperken gözlerini kapatır; Agnes ondan ayrılma dürtüsüne direnir. İşler nasıl gidiyor, iyiyse aile nasıl diye merak ederler.

Joan yerine dönerken, "Korkarım," dedi, "böldüm... her ne yapıyorsan."

Agnes'in kirli önlüğünü, etek ucuna bulaşmış çamurda dikkat çekici bir şekilde fark ediyor.

Agnes geçerken Judith'in omzuna dokunduktan sonra, "Hayır, boş ver," diyor. Bahçede çalışıyordum, bazı bitkileri kurtarmaya çalışıyordum. Bu kötü havada sizi şehre getiren nedir?

Görünüşe göre Joan, hazırlıklı değilmiş gibi soruya şaşırdı. Eteğinin kıvrımlarını düzeltiyor, dudaklarını büzüyor.

“Bir… bir arkadaşa bir ziyaret. İyi olmayan bir arkadaş.

-Ey! Üzgünüm. Onu ne rahatsız ediyor?

Joan, sanki reddediyormuş gibi eliyle bir hareket yaptı.

"Hiçbir şey, hiçbir şey... basit bir göğüs nezlesi." Hiçbir şey çok...

"Sana seve seve çam ve mürver tentürü veririm." Taze bir tane var. Özellikle kış aylarında akciğerlere çok iyi gelir ve…

"Gerek yok," dedi aceleyle, "çok teşekkür ederim, ama hayır."

Boğazını temizliyor ve iki yana bakıyor. Agnes tavana, şömine rafına, maşalara ve kovalara, duvarlardaki boyalı duvar halılarına, ormanları, yaprakları, sıçrayan geyiklerle birlikte kalın yaprakları resmettiğini görüyor: onları Londra'da görevlendiren kocasından bir hediye. . Agnes'in son zamanlardaki beklenmedik serveti Joan'ı üzer. Üvey kızının böyle muhteşem bir evde yaşaması dayanılmaz.

Sanki aklını okuyormuş gibi, Joan şöyle diyor:

"Peki kocan nasıl?"

Agnes bir an ona bakar ve sonra der ki:

-İyi sanırım.

"Tiyatro seni hâlâ Londra'da tutuyor mu?"

Agnes ellerini kucağında kavuşturur ve Joan'a gülümser; sonra başını sallar.

"Sanırım sana sık sık yazıyor."

Agnes, içinde hafif bir yeniden düzenleme, sanki huzursuz küçük bir hayvan kendi kendine dönüyormuş gibi hafif bir his fark eder.

"Evet, tabi" diyor.

Ancak, Judith ve Susanna onu ele verir. Efendilerinden bir işaret bekleyen köpekler gibi, çok hızlı bir şekilde annelerine bakmak için başlarını çevirirler.

Doğal olarak, Joan ayrıntıyı kaçırmaz. Agnes, üvey annesinin sanki lezzetli, tatlı bir şey tatıyormuş gibi dudaklarını yaladığını görür. Yıllar önce pazar yerinde Bartholomew'e söylediği şeyi hatırlıyor: Joan'ın onun sürekli memnuniyetsizliğine ortak olmaktan hoşlandığını. Şu an yanında olmamı nasıl beklersin? Bu evi, bu odayı, kızlarının yaşadığı bu yeri kılıç gibi kullanacağı ve bu kadar büyük ve apaçık yokluklara rağmen olabildiğince iyi yaşamaya çalıştığı hakkında ne bilgisi var? ? Joan ne biliyor?

Gerçek şu ki, Agnes'in kocası birkaç aydır yazmıyor, sadece iyi olduğunu söyleyen kısa bir mektup ve Susanna'ya hitaben başka bir alan edinmesini istediği bir başka mektup. Agnes kızlarına ve kendisine hiçbir şeyin yanlış olmadığını, babasının çok meşgul olacağını, bazen mektupların yolda kaybolduğunu, babasının çok çalıştığını, eve düşündüklerinden daha erken geleceğini ama yine de bu fikir onu yıpratıyor. Nerede ve ne yapıyor ve neden yazmıyor?

Parmaklarını çaprazlayıp önlüğünün kıvrımlarına saklıyor.

'Bir hafta önce sizden haber aldık. Çok çalıştığını, yeni bir komedi hazırladıklarını ve bunun…

Joan, "Yeni oyunu bir komedi değil, orası kesin," diye sözünü kesti Joan, "ama anladınız sanırım."

Agnes sessizdir. İçindeki hayvan geriliyor, huzursuz, endişeli tırnaklarla bağırsaklarını kaşımaya başlıyor.

"Bu bir trajedi," diye devam ediyor Joan ve dişlerini sıkarak gülümsüyor. Eminim sana başlığı söylemiş olmalı. Mektuplarında. Çünkü, elbette, size söylemeden bu unvanı asla vermezdim, değil mi? Posteri gördüğüne eminim. Size bir örnek göndermiş olacak. Köyde herkes bunu konuşuyor. Dün Londra'dan gelen kuzenim bir tane getirdi. Ama yine de benimkini getirmiş olmama rağmen, ona da sahip olacaksınız.

Joan ayağa kalkar ve tam yelkenli bir gemi olan odanın karşısına geçer. Agnes'in kucağına katlanmış bir kağıt parçası koyuyor.

Agnes ona bakar, iki parmağının arasından alır, çamurlu önlüğünün üzerine yassılaştırır. Neye baktığınızı anlamak biraz zaman alıyor. Basılı bir sayfadır. Pek çok harf var, pek çoğu satırlar halinde, sözcüklere ayrılmış. Kocasının adı en üstte ve "trajedi" kelimesi de öyle. Ve tam ortada, en büyük harflerle, oğlunun adını, oğlunun adını, vaftiz edildiğinde yüksek sesle konuşulanı, mezar taşında olanı, kısa bir süre sonra kendisine verdiği adı görüyor. ikizler doğduktan sonra, kocası geri gelip ikisini de kucağına koymadan önce.

Agnes tüm bunların anlamını, olan biteni anlamıyor. Oğlunuzun adı Londra'daki bir reklam panosunda nasıl olabilir? Tekil, garip bir hata olmalı. O öldü. Bu oğlunun adı ve oğlu neredeyse dört yıl önce öldü. O bir çocuktu, erkek olacaktı ama öldü. O, bir oyun ya da rol ya da hakkında konuşulabilecek, canlandırılabilecek ya da sergilenebilecek herhangi bir şey değil. O öldü. Kocası biliyor, Joan biliyor. Anlamadım.

Judith'in omzunun üzerinden baktığını, ne var? kendi ikizi—ve Susanna'nın tabelayı bir köşesinden sıkıca tuttuğunu fark eder; çünkü parmakları dışarıdaki rüzgarla sallanmış gibi titriyor ve adını okumak için yeterli zamanı var. Susanna onu çıkarmaya çalışıyor ama Agnes bırakmıyor, bırakmasına imkan yok, hayır, o isim değil. Joan ona şaşkın şaşkın bakıyor, ziyaretin aldığı sıraya şaşırıyor. Kartelin yaratacağı etkiyi hafife aldığı, böyle bir tepki yaratacağından haberi olmadığı açık. Agnes'in kızları ona eşlik eder, annesinin pek iyi olmadığını, başka bir zaman gelmesini söyleyerek onu oturma odasından alırlar ve tabelaya, isme rağmen, her şeye rağmen Agnes, Joan'ın sesindeki yanlış endişeyi duyar. üçüyle vedalaştı.

Agnes ilk kez yatağına uzanır. Odasına gider ve uzanır ve yemek yemeye kalkmaz, küçük kapıya gelen ziyaretçilere veya hastalara

bakmaz. Soyunmaz, sadece battaniyelerin üzerine yatar. Işık kafes pencerelerden girer ve yatak perdelerinde çatlaklar açar. Elinde katlanmış poster var.

Sokaktan gelen sesler, evden gelenler, koridorda gelip giden hizmetçilerin ayak sesleri, kızlarının boğuk sesi... Her şey ona ulaşır. Sanki o su altındaymış ve diğerleri yukarıda, havada ona bakıyormuş gibi.

Geceleri kalkar ve dışarı çıkar. Hasırdan yapılmış kaba kovanların arasında oturuyor. Şafaktan hemen önce başlayan iç mekanın uğultusu ve titreşimi, ona var olan en anlamlı, en açık sözlü ve mükemmel dil gibi görünüyor.

Tamamen sinirlenen Susanna, elinde boş bir kağıtla masasında oturuyor. Nasıl yaparsın, diye yazar babasına. Neden yaptın, neden bize söylemedin?

Judith, annesine bir kase çorba, bir buket lavanta, bir vazoda bir gül, bir sepet taze çekilmiş, kabuksuz ceviz getiriyor.

Fırıncının karısı gelir. Çörekler, ballı kek getirin. Agnes'in görünüşünü, dağınık saçlarını, keskin yüzünü ve uykusuzluğunu fark etmemiş gibi yapar. Yatağın kenarına oturuyor ve eteklerini etrafına çekiyor, Agnes'in kuru olan elini sıcak bir şekilde tutuyor ve "Onun her zaman tuhaf olduğunu biliyorsun," diyor. Agnes cevap vermiyor, yatağın tavanındaki goblene bakıyor. Elmalarla süslenmiş daha fazla ağaç ve dal.

"Ne tür sebepler olabileceğini merak etmiyor musun?" -diyor fırıncının karısı bir parça ekmek kesip ona sunarken.

"Neyin nedenleri?" Agnes, ekmeği görmezden gelerek, zar zor dinleyerek cevap verir.

Fırıncının karısı ekmeği ağzına koyar, çiğner, yutar ve cevap vermeden önce bir tane daha keser:

—Oyundan.

Agnes ilk kez ona bakıyor.

O zaman Londra'ya.

Ne kızları, ne arkadaşı, ne kız kardeşleri, ne kayınpederleri ne de kayınbiraderleri ona eşlik etmeyecek; Bartholomew bile değil.

Mary, ona bu dünyalardan saldıracaklarını, yol boyunca herhangi bir handa yatağında öldüreceklerini söylüyor. Judith bu sözler üzerine gözyaşlarına boğulur ve Susanna ona güven vermeye çalışır ama aynı zamanda endişeli de görünür. John başını sallar ve ona çılgınca şeyler yapmamasını söyler. Agnes, hiçbir şey duymuyormuş gibi, elleri kucağında, kayınvalidesinin masasında sakince oturuyor.

"Gidiyorum," dediği tek şey.

Bartholomew'e haber gönderiyorlar. Agnes onunla meyve bahçesinin etrafında birkaç kez dolaşır. Kafesli elma ve armut ağaçlarını, arı kovanlarını, kadife çiçeği yataklarını geçip tekrar geri dönüyorlar. Susanna, Judith ve Mary onları Susanna'nın yatak odasının penceresinden izliyorlar.

Agnes kardeşiyle kol kola yürür. İkisi de başları eğik yürüyorlar. Bira odasının yanında yolda bir şeye bakıyormuş gibi bir an dururlar ve sonra yürümeye devam ederler.

"Onu dinleyecek," dedi Mary, hissettiğinden daha fazla inanarak. Gitmene izin vermeyecek.

Judith elini sulu bardağa kaldırdı. İkisini de tek parmakla silmek ne kadar kolay!

Arka kapı çarptığında aşağı koşarlar, ancak salonda sadece Bartholomew şapkasını takmış, gitmeye hazırdır.

-Ne oldu? Meryem diyor.

Bartholomew başını merdivenlere kaldırır ve onlara bakar.

"Onu ikna ettin mi?"

"Onu ikna et?" Ne hakkında?

'Londra'ya gitmiyorum. Bu çılgınlığı durdurduğumu.

Bartholomew şapkasını düzeltiyor.

"Yarın gidiyoruz" diyor. İkimiz için de at sipariş etmeliyim.

-Dediğin gibi? Meryem sorar.

Judith tekrar ağlamaya başlar ve Susanna ellerini birleştirir ve şöyle der:

-İkisi için mi? onunla mı gidiyorsun

-Evet.

Üç kadın, Ay'ı kaplayan bir bulut gibi etrafını sarar, itirazlar, sorular, ricalarla boğar ama Bartholomew onlardan kaçınır ve kapıya gider.

"Sabah ilk iş görüşürüz" diyor ve sokağa çıkıyor.

Agnes yetenekli ama başarılı bir binici kadındır. Hayvanları çok sever ama üzerlerine tırmanırken kendini rahat hissetmez. Arazi çok hızlı geçiyor ve ona baş dönmesi hissi veriyor; altında başka bir varlığın hareketi, deri koltuğun gıcırtısı ve gıcırtısı ve yelenin kuru, tozlu kokusu, Londra'ya varana kadar saatleri saymasını sağlıyor.

Bartholomew, bir kuzu tüccarı tarafından Oxford üzerinden gitmenin daha güvenli ve daha hızlı olduğu konusunda ısrar ediyor. Chiltern Tepeleri'nin hafif dalgalanmaları arasında fırtına ve dolunun içinden geçerler. Kidlington'da atı topallaşır ve onu, önüne bir kuş geçtiğinde kaprisli bir şekilde büyüyen benekli, dar kıçlı bir kısrakla takas eder. Geceyi bir Oxford handa geçirirler; Agnes, duvarlardaki fareleri ve yan odada başka birinin horladığını duyduğu için güçlükle uyuyabilir.

Üçüncü günün sabahı, ilk önce bir çukurun üzerine yayılmış gri bir örtü olan dumanı görür. Orada, dedi Bartholomew'e ve başını salladı. Yaklaştıkça, çanların çaldığını duyarlar, ıslak bitki örtüsü, hayvanlar, kireç ve Agnes'in tanımlayamadığı diğer şeyler gibi kokuyu alırlar ve nehrin kıvrılarak kıvrıldığı çatlak bir karmaşa içinde şehrin uçsuz bucaksız genişliğini görürler. ortasından ve evlerden çıkan duman tutamlarını çeken bulutlar.

Bartholomew'u gülümseten bir isim olan Shepherd's Bush kasabasından ve Kensington ve Maryburne Nehri'nin çakıllı çukurlarından geçerler. Tyburn'ün darağacında, Bartholomew Bishopgate'deki St. Helen's Parish'in yolunu sormak için atından

iner. Birkaç kişi cevap vermeden yanından geçiyor, çıplak ve çatlak ayaklı genç bir adam gülüyor ve bir koridora doğru süzülüyor.

Holborn'a giderken, daha dar ve daha karanlık sokaklardan geçen Agnes, gürültüye ve vebaya inanamaz. Her yerde dükkanlar, ağıllar, meyhaneler, insanlarla dolu koridorlar var. Satıcılar mallarını göstermek için gelirler: patates, turta, sert yengeç elmaları, bir kase kestane. İnsanlar sokağın bir ucundan diğer ucuna bağırıp çağırıyor; iki ev arasındaki dar bir alanda çiftleşen bir erkek ve bir kadın gördüğünden emindir. Ötesinde, bir adam kendini bir hendekte rahatlatır; başka tarafa bakmadan önce onun buruşuk ve solgun apandistini görür. Dükkânların dışında, yoldan geçenleri çağıran genç adamlar, çıraklar, el arabalarını sokağın aşağısına iten, taşıdıklarını ilan eden süt dişleri olan çocuklar ve bükülmüş havuçların arasında oturmuş, meyveleri kurutulmuş yaşlı adamlar ve kadınlar var. ekmek

Bineğin dizginlerini iki eliyle sıkıca kavrar ve burnuna lahana, yanık deri, ekmek hamuru ve pislik kokuları dolar. Bartholomew uzanıp diğer atın dizginlerini tutar, böylece at kendi atından kopmaz.

Atlar birlikte ilerlerken Agnes'in kafası düşüncelerle dolar: Ya onu bulamazsak, kaybolursak, gece çökerse ve kaldığı yere varamazsak? O zaman ne yapacağız, nereye gideceğiz? Şimdi oda aramak daha mı iyi? Neden geldik? Bu benim için delilik, hepsi benim hatam.

Bartholomew, mahalleleri olduğunu düşündükleri bir yere vardıklarında, bir pasta satıcısından eniştesinin evinin adresini ister. Bunu bir kağıda yazarlar, ama satıcı bir el hareketiyle onu reddeder ve kiliseyi geçer geçmez o tarafa, sonra şu tarafa, sonra dümdüz ileri ve sonra bir tarafa gitmelerini söyler.

Agnes atın dizginlerini sımsıkı tutar, eyeri düzeltir. İnebilmek için her şeyi yapacaktı, çünkü yolculuk bir kez ve herkes için sona erecekti. Başı ağrıyor, ayakları ağrıyor, elleri ağrıyor, omuzları ağrıyor. Susamış, aç ve şimdi burada olduğuna göre, şimdi onu görmek üzere, atı dizginlerinden tutup arkasını dönüp doğruca

Stratford'a gitmek istiyor. Ne düşünüyordum? Kardeşiyle birlikte evinin kapısına nasıl gidecek? Korkunç bir fikirdi, felaket bir girişimdi.

"Bartholomew," diyor, ama o çoktan atından inmiş, atını bir direğe bağlamış ve kapıya doğru gitmiş.

Tekrar ona seslenir, ama kapıyı çaldığı için onu duymaz. Agnes'in kalbi kemiğe yankılanıyor. Ona ne söyleyeceksin? Onlara ne söyleyecek? Şimdi sana ne sormak istediğimi hatırlamıyorsun. Eyer çantasındaki tabelaya bir kez daha dokundu ve eve baktı: Pürüzlü pencereleri ve biraz kirli camları olan üç ya da dört katlı. Sokak dar, evler birbirine yaslanmış. Koridorda eğilmiş, merakla onlara açık açık bakan bir kadın var. Daha ileride, iki çocuk iple oyun oynuyor.

Bu insanların onu her gün, bir yerden bir yere gittiğinde, sabah evden çıkarken görebilmesi ona tuhaf geliyor. Bir şey söyleyecekler mi? Bu insanların evlerinde yemek yiyecek misin?

Üstlerinde bir pencere açılır ve ikisi de yukarı bakar. Yaklaşık dokuz ya da on yaşlarında, saçları solgun bir yüzün kenarlarında kusursuzca ayrılmış ve kalçasında bir bebek taşıyan bir kız.

Bartholomew kayınbiraderi adını söyler ve kız omuz silkip ağlamaya başlayan küçük çocuğu kucaklar.

"Kapıyı itin," diyor onlara, "ve merdivenlerden yukarı çıkın." En üstte.

Bartholomew başını sallayarak ona yukarı gelmesini, sokakta kaldığını söyler. Kısrağı dizginlerinden tutar ve Agnes atından iner.

Merdivenler dar; Bacakları titriyor: Uzun yolculuktan mı yoksa her şey çok garip olduğundan mı bilmiyor, ama tırabzana yaslanmak zorunda.

Tepeye ulaştığında nefesini tutmak için durur. Düğümlerle dolu panelli bir kapının önünde duruyor. Uzanır ve çağırır. Kocasının adını söylüyor. tekrarla.

Hiç. Cevap yok. Merdivenlere bakmak için döner ve aşağı düşmek üzeredir. Belki de o kapının arkasında ne olduğunu görmek

istemiyorsun. Diğer hayatının, diğer kadınlarının izleri olacak mı? Bilmemeyi tercih ettiğiniz şeyler bulabilirsiniz.

Arkasını döner, kapı kolunu çevirir ve içeri girer. Odadaki tavan alçaktır ve tüm köşelerde aşağı eğimlidir. Duvara itilmiş alçak bir yatak, küçük bir halı, bir dolap görüyor. Bir sandığın üstündeki şapkayı, yatağın üzerinde bıraktığı yeleği tanır. Pencerenin dibinde, sokağın ışığında kare bir masa ve altına sıkıştırılmış bir sandalye; yukarıda, içinde bir çanta, bir hokka ve bir bıçak gördüğü açık bir masa. El yazısıyla yazılmış üç veya dört el yazmasının yanında bir tüy kalem koleksiyonu sıralanmıştır. En çok sevdiği ilmekleri ve kuyrukları tanıyın. Sandalyenin önünde tek bir kağıt yaprağı.

Ne bulmayı umduğunu bilmiyor, ama bunu değil: bu kadar kemer sıkma, bu kadar basitlik. Bir keşişin hücresi, bir alimin çalışma odası. Havada, oraya kimsenin girmediğini, bu odayı başka kimsenin görmediğini algılar. Stratford'daki en büyük eve ve ayrıca bir sürü araziye sahip olan adamın burada yaşaması nasıl mümkün olabilir?

Yatağın yastığına, yeleğine dokunuyor. Her şeyi görmek için kendi kendine açılır. Masaya doğru yürür, kağıda bakmak için eğilir ve kafasına kan darbeleri vurur. En üstte şu kelimeleri görüyorsunuz:

"Benim sevgilim."

Yanmış gibi yanıp sönmek üzere, ancak ikinci satırda şunu görüyor:

"Agnes"

Ve başka hiçbir şey, sadece üç kelime ve sonra hiçbir şey.

Ona ne yazacaktım? Mektubun boşluğuna dokunur ve devam etseydi ona ne söyleyeceğini tahmin etmek istermiş gibi parmaklarıyla bastırır. Kağıdın damarına, güneşin ısıttığı tahta masaya dikkat edin; başparmağını adını oluşturan harflerin üzerinde gezdirir ve kalemin tam vuruşunu not eder.

Bir sesle, bir çığlıkla irkilir. Doğruldu, elini sayfadan kaldırdı. Onu arayan Bartholomew.

Odadan geçin, kapıdan geçin ve merdivenlerden aşağı inin. Ağabeyi onu portalda bekliyor. Sokağın karşısındaki kadının, Agnes'in kocasını evde bulamayacaklarını, bu geceye kadar dönmeyeceğini söylediğini söyler.

Agnes, hala kapı pervazına yaslanmış onu izleyen kadına bakar ve başını sallar.

"Evde değil, tekrar ediyorum. Onu görmek istiyorsan git komedi ambarında bul. Kolunu uzatarak işaret ediyor. Nehrin diğer kıyısında. Onu orada bulacaksın.

Sonra evine girer ve kapıyı çarpar.

Agnes ve Bartholomew bir an birbirlerine bakarlar. Sonra Bartholomew atları aramaya gider.

Komşu haklıydı: tahmin ettiği gibi komedi ahırında.

Soyunma odalarında, müzisyen galerisinin hemen arkasında, tüm tiyatroyu görebileceğiniz küçük bir açıklıkta yer almaktadır. Meslektaşları onun böyle bir alışkanlığı olduğunu biliyorlar, bu yüzden takım elbiseyi ya da aksesuarı asla orada bırakmazlar, o pencere boşluğuna her zaman saygı duyarlar.

Geldiği gibi halkı görmek için oraya konulduğuna inanıyorlar. Kaç kişinin geleceğini, seanslara kaç kişinin katılacağını, ne kadar kazanacağınızı bilmekten hoşlandığınızı düşünüyorlar.

Ama nedeni o değil. Gösteriden önceki en iyi yer ona görünüyor: aşağı, sahne; halkı yavaş yavaş dolduran dairesel alan; ve onun arkasında, erkeklerden ruhlara, prenslere veya askerlere, hanımlara veya canavarlara dönüşen diğer aktörler. Bu kadar insanın arasında yalnız kalabileceğiniz tek yer orası. Sanki yerden yüksekte, havada tünemiş bir kuşmuş gibi, başka bir şey değil. O, o dünyadan değil: onun üstünde, ayrı, onu izliyor. Bu ona karısının sahip olduğu, havada asılı duran, akıntılar arasında süzülen, ağaçların tepelerinin çok üzerinde süzülen, kanatlarını açmış, aşağı bakan, her yere bakan kerkenezi hatırlatıyor.

İki elinizle lentoda bekleyin. Aşağıda, çok aşağıda insanlar geliyor. Sesleri, mırıltıları, bağırışları, selamlaşmaları, kuruyemiş ya

da tatlı isterlerse, aniden patlak veren ve sonra ölen tartışmaları duyar.

Arkasında bir patlama, bir lanet, ani bir kahkaha var. Biri diğerinin ayağına bastı. Birisi düşme hakkında, bakire kızlar hakkında kaba bir fıkra anlatıyor. Daha çok gülüyor. Merdivenlerden koşarak çıkan biri kılıcımı kim gördü diye soruyor. Onu kaybettim. Bunu benden kim sakladı, orospu çocukları?

Hemen soyunması, sokak kıyafetlerini, sıradan kıyafetlerini çıkarması ve takım elbisesini giymesi gerekmez. Aynadaki görüntünüzle yüzleşecek ve onu başka bir şeye dönüştüreceksiniz. Yanaklarına, burnuna ve sakalına sürmek için biraz tebeşir ve limon tozu alacak. Göz çukurlarını ve kaşları koyulaştırmak için kömür. Göğsüne bir göğüs zırhı, başa bir miğfer, omuzlara bir kefen bağlanacaktır. Ve sonra, ayağını duyana kadar, dikkatli bir şekilde, ayetleri takip ederek bekleyecektir; nefes alacak, meclisi diyecek.

Bu arada, bu yeni oyunun iyi olup olmadığını bilmiyor. Bazen şirketin ayetlerini okuduğunu dinlerken, istediği şeye çok yaklaştığını düşünüyor; diğer zamanlarda ona tamamen yanılmış gibi geliyor. İyi, kötü, ne iyi ne de kötü. Nasıl anlaşılır? Tek bildiği sayfaları karalamak - her hafta yaptığı şey, odasından zar zor çıkıyor, zar zor yemek yiyor, hiç kimseyle konuşmuyor - ve en azından birkaç dartın hedeflerine ulaşacağını umuyor. Tüm eser, yukarıdan aşağıya, kafasını doldurur. Tek bir parmakla desteklenen dolu bir pınar gibi dengededir. Damarlarında dolaşan kan gibi -bu, yazdıklarının hepsinden çok daha fazla- içinde hareket ediyor.

Nehir kırılgan sis ağını yayar, esintiyle kokusunu alır; nemli ve bitkisel buharlar ona kadar gelir.

Belki sis yüzünden, bu yoğun nehir havası yüzünden emin değil ama gün ona kötü geliyor. Sanki bir şey onu takip ediyormuş gibi bir huzursuzluk, hafif bir önsezi hissediyor. İşlev için mi? Bir şeylerin ters gideceğini mi düşünüyorsun? Kaşlarını çatar, düşünür, prova edilmemiş veya kötü hazırlanmış olabilecek anları zihinsel olarak tekrarlar. Bir tane yok. Hepsi hazır, bekliyorlar. Bunu biliyor çünkü onları tekrar tekrar vicdanen çalıştırdı.

Ee n'aber? Neden bir şeyin sizi takip ettiğini, bir şeyle uğraşmak zorunda kalacağınızı hissediyorsunuz ve bu yüzden dönüp dönüp bakıyorsunuz?

Odadaki sıcağa ve havasızlığa rağmen titriyor. Ellerini saçlarının arasından geçirir, kulak halkalarına dokunur.

Bu gece daha fazla uzatmadan doğruca odasına gitmeye karar verir. Arkadaşlarıyla içmeye gitmez. Doğruca eve gidecek. Bir mum yakacak, tüyü keskinleştirecek. Şirketle birlikte meyhaneye gitmeyi reddedecek. Kesin olacaktır. Eğer onu uzaklaştırmak isterlerse, onu kollarından tutacak ellerden kurtulacaktır. Nehri geçecek, Bishopgate'e geri dönecek ve karısına yazacak, uzun zamandır uğraşıyor. Eldeki konuya saldıracak. Ona bu oyunu anlatacak. Sana her şeyi anlatacak. Bu akşam. Emin misin.

Köprünün ortasında Agnes, devam edemeyeceğini düşünüyor. Ne hayal ettiğini pek iyi bilmiyor: Küçük bir su yolunu geçen basit bir ahşap kemer belki de... ama öyle değil. London Bridge başlı başına bir şehir gibidir, baştan sona zararlı ve boğucu bir şehir. Her iki tarafta da bazıları köprüden taşan evler ve dükkânlar var; bu binalar geçidin içine o kadar çok giriyor ki, bazen gecenin bir yarısıymış gibi tamamen kapatıyorlar. Binaların arasında nehre bir bakış yakalarlar ve nehir hayal ettiklerinden daha geniş, derin ve daha tehlikelidir. Kalabalığın içinden geçerken atların altından geçiyor.

Satıcılar bütün dükkânlardan ve kapılardan onlara seslenir, ellerinde kumaş, ekmek, boncuk veya domuz ayağı tabaklarıyla koşarak gelirler. Bartholomew onları uzaklaştırmak için kısa bir hareketle dizginleri çekiyor. Agnes yüzüne baktığında, onu her zamankinden daha az ifadesiz görüyor, ancak tüm bunların onu olduğu kadar onu da üzdüğünü biliyor.

"Belki," diye fısıldıyor bir dışkı dağı gibi bir şeyin yanından geçerken, "kayıkla geçmek daha iyi olurdu."

Bartholomew hırlıyor.

"Belki, ama o zaman belki yapardık..." Cümleyi kesiyor, kelimeler daha ağzından çıkmadan yok oluyor. Bakma," diyor, yukarıya bakıp tekrar ona.

Agnes'in gözleri kocaman açıldı, hâlâ yüzüne bakıyor.

-Sorun ne? ona fısıldıyor. O mu? Sen gördün? Biriyle misin?

"Hayır," diyor Bartholomew, gördüğü her şeye yeniden bakarak. Bu... önemli değil. Ama bakma.

Agnes yardım edemez. Başını çevirir ve görür: gri, solmuş bulutlar, esintiyle titreyen uzun çubuklara saplanmış; Bir an için taş veya şalgam gibi görünen bir şeyle taçlandırılmışlardır. Onları daha iyi görmek için gözlerinizi süzün. Kararmışlar, yıpranmışlar, tuhaf çarpmalarla. Sanki kapana kısılmış hayvanlar gibi hafif, sessiz bir inilti çıkarıyorlarmış gibi geliyor ona. Ne olacaklar? Sonra en yakındakinde bir sıra diş gördüğünü sanıyor. Ağzının, burnunun ve gözlerinin olması gereken yerde çukurlukların olduğunu fark eder.

İçinden bir çığlık kaçar, kardeşine dönerek ağzını eliyle kapatıyor.

Bartholomew omuz silkiyor.

"Sana bakmamanı söylemiştim."

Diğer kıyıya ulaştıklarında, Agnes heybeye uzanır ve Joan'ın ona verdiği işareti çıkarır.

Oğlunun adını tekrar görünce, sıralı siyah harfler onu ilk defa olduğu gibi şok eder.

Onu gözden çıkarır, bir eliyle alır ve atın böğrü yakınından geçen ilk kişiye gösterir. Bu kişi - iyi taranmış sivri sakallı ve arkaya atılmış pelerini olan bir adam - bir yan sokağa işaret ediyor. O tarafa git, diyor, sonra sola, sonra sola ve sonra onu göreceksin.

Kocasının betimlemelerinden ağıl de komedyalarını tanır: nehrin yanında, tahtadan yapılmış yuvarlak bir yer. Atından iner, Bartholomew atın dizginlerini tutar ve yol boyunca bir kemiğini kaybetmiş gibi bacaklarında bir his hisseder. Gördüğü sahne -cadde, nehir kıyısı, atlar, komedi ambarı- hareket eder, sallanır, odak noktasına gelir ve odaktan çıkar. Bartholomew bir şey söylüyor. Onu

burada bekleyen; dönene kadar oradan ayrılmayacağını bildirmiştir. Ya anlarsa. Onunla konuşuyor, yüzünü ona çok yaklaştırıyor. Bir cevap bekliyor gibi görünüyor, bu yüzden Agnes başını salladı. Ondan uzaklaşır, aidatlarını ödeyerek büyük kapılara girer.

Büyük kapıdan geçerken, sıra sıra yüzlerce, hepsi gevezelik eden ve bağıran yüzler tarafından karşılanır. Doldurmayı bırakmayan yüksek duvarlı bir muhafaza içinde yer almaktadır. Halkla tavan arasına giren bir sahne var, gökyüzü, hızlı bulutların ve bir yandan diğer yana uçuşan kuşların olduğu bir çember.

Agnes, omuzlar ve bedenler, erkekler ve kadınlar, kolunun altında tavuk taşıyan bir kişi, şalının altında yarı yarıya gizlenmiş bir çocuğu emziren bir kadın, bir tepside köfte satan bir adam arasında yol alıyor. Agnes, sahneye mümkün olduğunca yaklaşana kadar kalabalığın arasında ileri geri hareket ediyor.

Bedenler, omuzlar ve kollar her yerde kalabalık. İnsanlar kapıdan içeri girmeye devam ediyor. Aşağıdakilerden bazıları üst kutularda diğerlerine el sallıyor ve bağırıyor. Kalabalık büyüyor, bir o yana bir bu yana hareket ediyor, Agnes'i geriye, sonra ileriye sürüklüyor, ama Agnes pozisyonunu kaybetmiyor; Görünüşe göre hüner direnmek yerine akışa devam etmektir. Bunun nehirdeki gibi olduğunu düşünün: ona uyum sağlamanız gerekir, ona karşı değil. En yüksek koltuk sıralarından birindeki bir grup, bir ipi indirerek çok ses çıkarır. Çığlıklar, ıslıklar ve kahkahalar duyulur. Börek satıcısı, dolu bir sepeti ipe bağlar ve yukarıdakiler onu çekmeye başlar. Birkaç kişi şakacı bir tavırla sepete uzanıyor ya da belki aç; satıcı onlara hızlı ve yüksek sesle birer tokat atar. Az önce vurduğu adamlardan biri sepete ulaşmayı başarır ve satıcı onu boğazından yakalar; adam çeneye bir yumrukla cevap verir. İkisi de yere yığılır, sevinçli ve gürültülü kalabalık tarafından yutulur.

Agnes'in yanındaki kadın, çarpık siyah dişlerini göstererek omuz silkiyor ve ona gülümsüyor. Omuzlarında küçük bir çocuk taşıyor. Oğlan bir eliyle annesinin saçına yapışıyor, diğer eliyle Agnes'e kuzu budu gibi görünen ve cam gibi, doygun bir kayıtsızlıkla

kemirdiği bir şey tutuyor. Keskin, küçük dişlerinin arasındaki kemikle Agnes'e kayıtsızca bakıyor.

Agnes ani bir patlama duyduğunda sıçrar. Trompet sesleri duyulur. Seyircilerin sesleri perdede yükselir ve kakofonik bir tezahürata katılır. İnsanlar kollarını kaldırır; kimisi alkışlıyor, kimisi tezahürat yapıyor, kimisi de tiz ıslık çalıyor. Arkadan kaba bir ses geliyor, bağıran bir nasihat, acele edin Allah aşkına.

Trompet, son notayı uzatan ve sürdüren dairesel bir cümle gibi dokunuşunuzu tekrarlar. Kalabalık susar ve iki adam olay yerine girer.

Agnes göz kırpıyor. Nasıl olduğunu bilmeden, bir tiyatro oyununa gideceğini unutmuştur. Ama işte orada, kocasının komedi ağılında ve gösteri başlıyor.

Ahşap sahnede birkaç komedyen var, sanki kimse izlemiyormuş gibi, tamamen yalnızlarmış gibi birbirleriyle konuşuyorlar.

Onlara çok dikkat eder, onlara bakar ve beş duyusu ile onları dinler. Gergindirler, huzursuzdurlar, bir yandan diğer yandan bakarlar, kılıcı bırakmazlar. Kim gidiyor diye bağırıyor içlerinden biri. Hayır, kendini tanıt, başkası cevaplasın. Sahneye daha fazla oyuncu gelir, hepsi gergin, hepsi tetikte.

Agnes etrafındaki durgunluğu fark etmeden edemiyor. Kimse tek kelime etmiyor. Kimse göz kırpmıyor. Herkes oyuncuların ve ne söylediklerinin tamamen farkında. Kıpırdamak, ıslık çalmak, azarlamak, hamur tatlısı yemek yok artık onun yerine sessiz, saygılı bir cemaat var. Sanki bir sihirbaz ya da büyücü asasını tiyatronun üzerinde sallamış ve hepsini taşa çevirmiş gibi.

Şimdi burada olduğuna ve şov başladığına göre, yolculukta ve odasına girdiğinde hissettiği tuhaflık ve yabancılaşma yol tozu gibi kayboluyor. O hazır, o öfkeli. Öyleyse devam et ve düşün. Bana ne yaptığını göster.

Oyuncular sahnede birbirlerine bir şeyler söylüyorlar. Ellerinde silahlarla el kol hareketleri yapar, işaret eder ve bir yandan diğer yana küçük adımlar atarlar. Biri bir ayet söylüyor, diğeri cevap veriyor, sonra birincisi tekrar konuşuyor. Şaşırmış, izliyor. Tanıdık

bir şeyler bekliyordu, oğluyla ilgili bir şeyler. Oyun başka ne hakkında olacaktı? Ama burada bir şatonun siperlerinde kendi aralarında boşuna tartışan sadece birkaç adam var.

Görünüşe göre büyücünün büyüsüne kapılmayan tek kişi o. Büyü onu etkilemedi. Sözünü kesmek veya alay etmek gibi geliyor. O sözleri, o konuşmaları kocası yazmış, peki bütün bunların oğluyla ne alakası var? Sahnedekilere yüksek sesle söylemek istiyor. Sen, o onlara söylerdi ve sen: sen bir hiçsin, bu onun ne olduğuna kıyasla bir hiç. Onun adını söylemeye cüret etme.

İçini müthiş bir yorgunluk kaplar. At sırtında geçirdiği saatlerden bacaklarının ve kalçalarının ağrıdığını, uyumadığını, ışığın gözlerini rahatsız ettiğini fark eder. Etrafındaki bedenlerin bu baskısına, o uzun konuşmalara, o gelip geçen kelimelere dayanacak ne gücü ne de arzusu var. Burada bir an daha kalmayacak; gidecek ve kocası asla bilmeyecek.

Aniden sahnedeki aktör korkunç bir vizyon hakkında bir şeyler söylüyor ve bir irkilmeyle anlamaya başlıyor. Bu adamlar ne hakkında konuşuyorlar, ne arıyorlar, ne bekliyorlar: bir hayalet, bir hayalet. Onu seviyorlar ama aynı zamanda ondan korkuyorlar, her ikisi de aynı anda.

Hala ne yaptıklarını izliyor, ne dediklerini dinliyor. Etrafındakilerin ona dokunmaması ve dikkati dağılmaması için kollarını kavuşturur. Konsantre olman gerek. Bir kelimeyi kaçırmak istemezsin.

Hayalet göründüğünde, tüm seyirci nefesini tutar. Agnes saçını kıpırdatmaz. Ona bakıyor. Tam zırh giyiyor, miğferinin siperliği kapalı ve bir kefene yarım sarılı. Kale siperlerindeki adamların uğultularına ve sızlanmalarına aldırış etmiyor. Kısık gözlerle ona bakar.

Spektrumu gözden kaçırmaz: yükseklik, kolun hareketi, elin yukarı kalkması, parmakların belirli bir şekilde bükülmesi, omzun bu şekilde hareket ettirilmesi. Hayalet vizörünü kaldırdığında şaşırmaz ya da onu tanımaz, yalnızca işine yaramayan bir şeyi fark eder. Yüzü hastalıklı bir beyaza boyanmış, sakalı gri görünüyor;

savaş için giyinmiş, zırh ve miğfer giymiş, ama bir an için aldanmıyor. O takımın, o kostümün altında kimin olduğunu çok iyi biliyor.

Düşünün: Peki, peki. İşte buradasın. Ne yapıyorsun?

Sanki bu düşünce, kalabalığın içinden ona ulaşan, başından onunkine uzanan bir ışık huzmesiymiş gibi -şimdi siperlerdeki adamlara bağırarak- hayalet keskin bir şekilde dönüyor. Siperlik kaldırılır ve gözler seyircilerin başlarının üzerinden geçer.

Evet, Agnes ona buradayım der. Ve şimdi bu?

Hayalet bırakır. Aradığını bulamamış olmalısın. Seyirci hayal kırıklığına uğramış bir şekilde mırıldanır. Sahnedeki adamlar durmadan konuşmaya devam ediyor. Agnes ayaklarını karıştırıyor, parmaklarının ucunda duruyor, hayaletin ne zaman döneceğini merak ediyor. Onu her zaman göz önünde bulundurmak istiyor, geri gelmesini istiyor, ona bir açıklama yapmasını istiyor.

Önündeki bir adamın başının ve omuzlarının üzerinden görmek için boynunu uzatıyor ama istemeden yanındaki kadına basıyor. Kadın küçük bir çığlık atarak geri çekilir, omuzlarında taşıdığı çocuk kuzu kemiğini düşürür. Agnes mazeret bulur, düşmemesi için kadını dirseğinden tutar ve kemiği almak için eğilir; tam o anda sahnede kendisini toparlayan bir kelime duyar; kemik elinden düşer.

Bir aktör Hamlet dedi.

Uzaktan bir çanın çalması kadar net ve yankılı bir şekilde işitti.

Ve yine: Hamlet.

Agnes kendi kanının tadına bakana kadar dudağını ısırır. Ellerini birleştir.

Sahnedeki adamlar söylüyor, bir oyundaki jeton gibi birbirlerine veriyorlar. Hamlet, Hamlet, Hamlet. Görünüşe göre hayalete, ölü adama, gitmiş olana atıfta bulunuyorlar.

Bu ismi tanımadığınız ve asla tanımayacağınız insanlar tarafından söylendiğini duymak ve yaşlı, ölü bir kral olarak anılmak - anlamıyor. Kocası neden yapmış olabilir? Neden onun için bir anlam ifade etmediğini, sadece bir dizi mektup olduğunu iddia ediyorsun? Bu ismi nasıl çalıp, derisini yüzerek ve içerdiği her şeyi

soyup, bir gün içerdiği hayatı bir kenara atarak nasıl başardı? Nasıl eline bir kalem alıp bir sayfaya yazıp oğluyla ilişkisini yok edebilirdi? Anlamı yok. Kalbini acıtan, bağırsaklarını parçalayan, ampute etmekle tehdit eden, onu kendisinden, ondan, sahip olduklarından, olduklarından ayıran bir şeydir. Köprüdeki o üzgün kafaları hatırlıyor, dişleri açıkta, boyunları savunmasız, ifadeleri korkudan donmuş ve ona onlardan biri gibi görünüyor. Nehrin titremesine, cesetlerin bedensiz sallanmasına, sessiz, boş çığlıklarına dikkat edin.

o gidecek Bu siteden ayrılacaksınız. Gidip Bartholomew'i bulacak, o yorgun kısrağa binecek, Stratford'a geri dönecek ve kocasına eve gelme, bir daha gelme, Londra'da kal, senden ayrıldık diyen bir mektup yazacak. Görmesi gereken her şeyi gördü. Tıpkı korktuğu gibi: İsimlerin en tatlısını ve en kutsalını almış ve gelişigüzel bir sözcük seline, bir oyuna fırlatmıştır.

Oyunu izlemek için oraya gitmekle, kocasının kalbindeki bir şeyi, ona ona geri dönme şansı verecek bir şeyi görebileceğine inanıyordu. Tabeladaki ismin ona bir şey iletmenin bir yolu olabileceğini düşündüm. Bir çeşit sinyal, uzanmış bir el, bir çağrı. Londra'ya dönerken, belki şimdi kocasının yabancılaşmasını, oğullarının ölümünden sonraki sessizliği anlayacağını düşündü. Şimdi o kalpte anlayacak bir şey olmadığı izlenimi ediniyor. İçeride sadece şu var: Tahta bir sahne, haykıran komedyenler, ezberlenmiş konuşmalar, kendini adamış kalabalıklar, kılık değiştirmiş budalalar. Bunca zamandır bir hayaletin, bir vasiyetin peşindeydi.

Eteklerini toplar, pelerinini omuzlarına geçirir ve kocasına ve arkadaşlarına sırtını dönmek üzereyken, sahneye giren bir çocuk dikkatini çeker. Bir çocuk, diye düşündü, pelerinini düğümleyen ve çözen. Hayır, bir adam. O zaman, hayır, bir oğlan... bir erkekle bir oğlanın ortasında.

Deride güçlü bir kamçı darbesi gibi. Sarı saçları var, alnına yapışıyor, zıplıyor, tempolu yürüyor, sabırsız bir şekilde başını geriye atıyor. Agnes ellerini indiriyor, pelerini omuzlarından düşüyor ama onu almak için eğilmiyor. Çocuğa bakar; Gözlerini

ondan alamıyormuş gibi bakıyor. Göğsünden havanın çıktığını, damarlarındaki kanın pıhtılaştığını hissediyor. Yukarıdaki gökyüzü çemberi başını eziyor, hepsini bir tencerenin kapağı gibi eziyor. Soğukla titre, ısıyla yak; o gitmeli; siteden ayrılmadan sonsuza kadar burada kalacak.

Kral çocuğa dönüp "Hamlet oğlum" dediğinde şaşırmaz. Elbette, o. Emin. Başka kim? Bu dört yıl içinde durmadan oğlunu her yerde aradı ve işte orada.

O mu. değil mi? O mu. değil mi? Düşünce, varlığı boyunca bir çekiç gibi gelir ve gider. Oğlu Hamnet veya Hamlet öldü, kilise bahçesine gömüldü. Daha çocuk öldü. Şimdi o sadece bir mezardaki birkaç sade beyaz kemik. Yine de orada -şimdiki gibi bir adam, yaşıyor olsaydı- sahnede oğluyla aynı hızda yürüyor, oğlunun sesiyle konuşuyor, babasının onun için yazdığı kelimeleri söylüyor.

İki eliyle başını tutar. Bu aşırı: buna nasıl katlanacağını, bunu kendine nasıl açıklayacağını bilmiyor. Bu aşırı. Bir an bayılacağını, bu kafalar ve bedenler denizi altında kaybolacağını, yüzlerce metre ayak basacağı kompakt toprağa düşeceğini düşünüyor.

Ama sonra hayalet geri döner ve çocuk Hamlet onunla konuşur: Dehşete kapılır, öfkelenir, üzülür ve Agnes kuru bir nehir yatağına dökülen su gibi eski ve tanıdık bir ihtiyaç duyar. O çocuğa dokunmak istiyor; onu kollarına almak, teselli etmek, teselli etmek istiyor… buna ihtiyacı var, yapacağı son şey olsa bile.

Sahnede genç Hamlet, nasıl öldüğünü, vücudunu bir zehrin "cıva gibi" doldurduğunu söyleyen yaşlı adamı, hayaleti dinler ve tavrı Hamnet'inkiyle aynıdır. Başın aynı şekilde yana yatırılması, hemen anlamadığı bir şey duyduğunda parmak boğumlarını ağzına götürme hareketi. Bu nasıl mümkün olaiblir? Agnes anlamıyor, hiçbir şey anlamıyor. Bu aktör, bu genç adam, onu hiç tanımadıysa, onu hiç görmediyse, nasıl onun Hamnet'i olacağını biliyor olabilir mi?

Ve aniden, oyunculara doğru ilerlerken, kalabalık kalabalığın arasından ilerlemeye devam ederken, anlar, idrakin üzerine ince damlalar halinde yağıyor: kocası simyaya benzer bir şey yaptı. Bu

çocuğu bulmuş, ona konuşmayı, hareket etmeyi, çenesini şöyle veya böyle kaldırmayı öğretmiştir. Onunla prova yaptı, talimat verdi, onu hazırladı. Söylemesi gereken sözleri ve duyması gereken sözleri yazmıştır. Agnes, provaları, onun onu nasıl bu kadar kesin, bu kadar kesin bir şekilde eğitebildiğini ve çocuğun bunu iyi yaptığını, yürümeyi, bu şekilde ilk kez anladığında nasıl hissettirdiğini hayal etmeye çalışıyor. onu kıran kafasını çevirmek. kalp. Kocasının ona şunu söylemesi gerekir mi: yeleğinizin düğmelerinin açık olduğundan, bağcıkların sarktığından emin olun ve yürürken çizmelerinizi sürükleyin ve şimdi saçınızı sert olsun diye ıslatın, böyle mi?

Sahnedeki bu Hamlet iki kişi, genç adam, canlı ve ölü baba. Aynı anda hem diri hem de ölüdür. Kocası onu yapabileceği tek şekilde hayata döndürdü. Hayalet konuşurken, bu oyunu yazarken kocasının oğulları ile yer değiştirdiğini fark eder. Oğlunun ölümünü aldı ve kendi haline getirdi; kendini ölümün pençesine attı ve yerine oğlu diriltti. Oğlunun ölümünü kendi ölümü haline getirdi. Ah ne korkunç! Berbat! Ne korkunç, diye mırıldandı kocası, ölümünün ıstırabını hatırlayınca mezarın ötesinden bir sesle. Agnes, herhangi bir babanın yapmak isteyeceği şeyi yaptığını, oğlunun acı çekmemesi için acı çektiğini, kendini onun yerine koyduğunu, çocuğun yaşaması için karşılığında kendini teklif ettiğini anlıyor.

Tüm bunları daha sonra, gösteri bittiğinde, son bir sessizlik olduğunda, ölüler sahnenin kenarındaki oyuncular arasında tekrar yerlerini aldıktan sonra kocasına anlatacaktır. Kocası ve çocuğunun ardından, el ele, bir alkış volesini alırken eğilip selam veriyorlar. Sahne boş, sipersiz, mezarlıksız, kalesiz. Onu aramaya gittikten sonra, kalabalığın arasında ilerlemeye başladı, yüzü hala pudraya bulanmıştı. Elini tutup zırhın tokalarına ve derisine bastırdıktan sonra. Komedi ağılının açık çemberinin altında, tıpkı yukarıdaki gökyüzü gibi, boşalana kadar birlikte durduktan sonra.

Ama şimdi hala ön sırada, sahnenin dibinde; iki eliyle kenarına yaslanır. Bir kol mesafesinde, belki iki, Hamlet, onun yaşadığı gibi

onun Hamlet'i ve kocasının ellerine, kocasının sakalına sahip, kocasının sesiyle konuşan hayalet.

Kolunu, elini uzatıyor, onları tanıyormuş gibi, sanki üçü arasındaki havaya dokunmak istiyormuş gibi, halkla oyuncular arasındaki, yaşamla tiyatro arasındaki sınırı geçmek istercesine.

Hayalet, olay yerinden ayrılmaya hazırlanırken başını ona doğru çevirir. Doğrudan ona bakar, son sözlerini söylerken bakışlarını tutar:

-Beni Hatırla.

Yazarın notu

Bu, 1596 yazında Stratford, Warwickshire'da ölen bir çocuğun kısa hayatından esinlenen bir kurgu eseridir. Mümkün olduğu kadar, gerçek Hamnet ve ailesi hakkında bilinen az sayıdaki tarihsel verilere bağlı kalmaya çalıştım, ancak Bazı detayları, özellikle bazı isimleri değiştirdim veya sildim.

Birçoğunuz annesinin adının Anna olduğunu bileceksiniz, ancak babası Richard Hathaway vasiyetinde ona "Agnes" adını verdi ve ben de onun örneğini takip etmeyi seçtim. Bazıları Joan Hathaway'in Agnes'in annesi olduğuna inanıyor, ancak diğerleri onun üvey annesi olduğu görüşünde; Bu iki teoriden herhangi birinin lehine veya aleyhine çok az kanıt bulunmaktadır.

Hamnet'in hayatta kalan tek teyzesinin adı Eliza değil, Joan (kendisinden önce ölen ablası gibi); İsmi değiştirme özgürlüğüne sahip oldum çünkü o zamanlar isimleri tekrarlamak alışılmış olmasına rağmen, okuyucu için kafa karıştırıcı olabilir.

Shakespeare's Birthday Place Trust'tan bazı rehberler bana Hamnet, Judith ve Susanna'nın büyükanne ve büyükbabalarının Henley Caddesi'ndeki evinde büyüdüklerini söyledi; diğerleri, bitişikteki küçük mülkte yaşayacaklarından emin görünüyordu. Öyle olsa bile, iki hane çok yakın olurdu, ama ben ikinci olasılığı tercih ettim.

Son olarak, Hamnet Shakespeare'in neden öldüğü bilinmiyor: cenaze kaydedildi, ancak ölüm nedeni değil. Shakespeare, hiçbir oyununda veya şiirinde Kara Ölüm'den veya on altıncı yüzyılın sonlarında 'vebadan' asla bahsetmez. Bu yokluk ve olası anlamı her zaman ilgimi çekmiştir; bu roman benim boş spekülasyonlarımın sonucudur.

Buraya yüklediğimiz e-book ve pdf kitap özetleri indirildikten ve okunduktan sonra 24 saat içinde silmek zorundasınız.

Aksi taktirde kitap'ın telif hakkı olan firmanın yada şahısların uğrayacağı zarardan hiçbir şekilde sitemiz zorunlu tutulamaz.

Bu kitapların hiç birisi orijinal kitapların yerini tutmayacağından,eğer kitabı beğenirseniz kitapçılardan almanızı ve internet ortamında legal kitap satışı yapan sitelerden alıp okumanızı öneririrm.

Bu Kitaplar Ülkemizde yayınlanmamış halihazırda yabancı kaynaklardan çeviri olup; Çevirilerde hatalar mevcuttur.

Sitemizin amacı sadece kitap hakkında bilgi edinip, dünyada yayınlanan kitaplar hakkında fikir sahibi olmanızdır